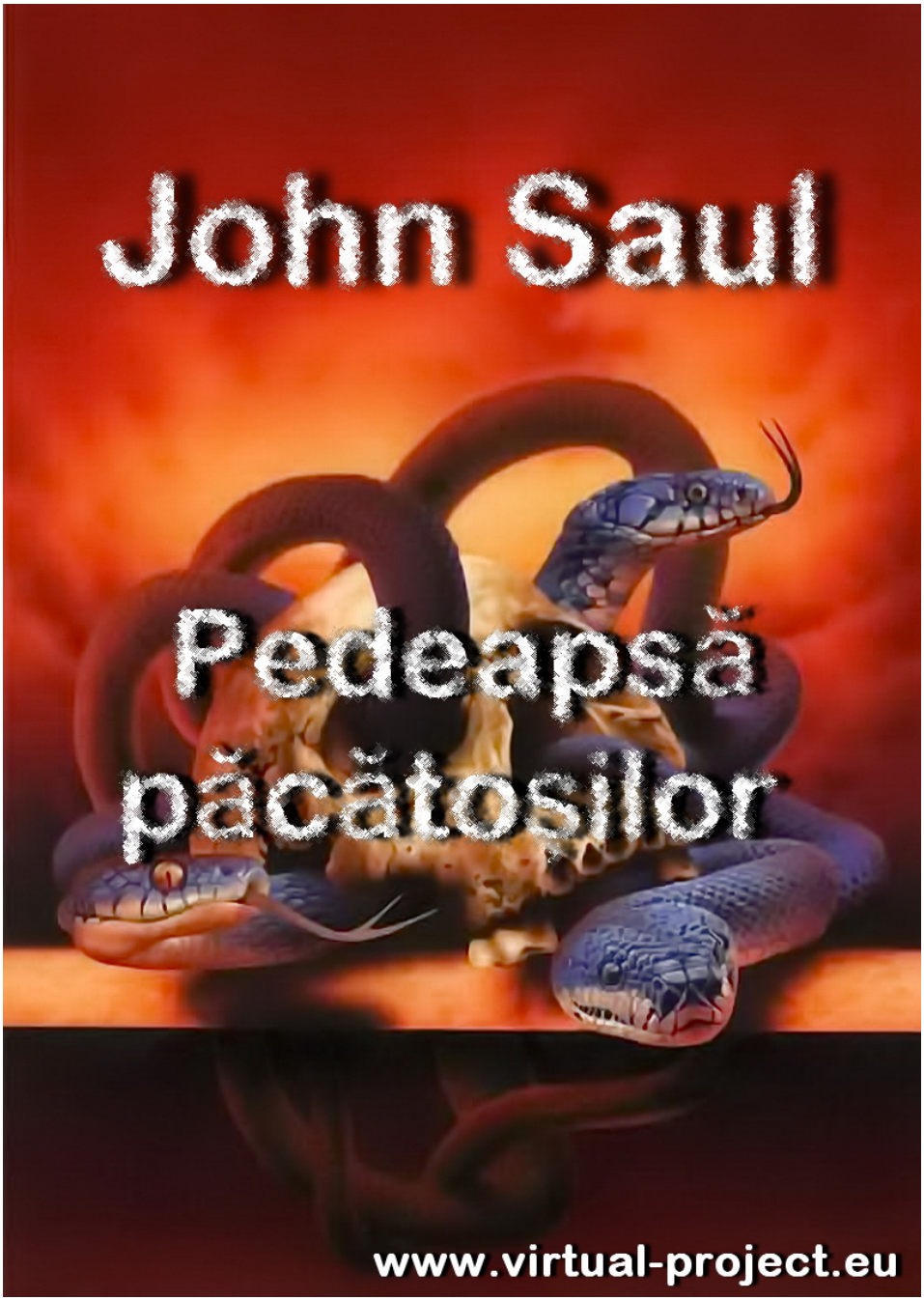
John Saul
Pedeapsă păcătoșilor
www.virtual-project.eu

JOHN SAUL

PEDEAPSĂ PĂCĂTOȘILOR

Original: *Punish the Sinners* (1978)

Traducere din limba engleză:
FELICIA MARDALE

virtual-project.eu

RAO International Publishing Company
1997

— Domnul Nelson?

— Da, răspunse George nesigur, fără să recunoască vocea de la celălalt capăt al firului.

— Sunt doamna Williams, de la urgențe.

— De la spital? întrebă George pierdut.

— De la Spitalul din Neilsville, confirmă doamna Williams. Mă tem că trebuie să vă rog să veniți imediat aici. Fiica dumneavoastră se află la noi.

Văzând că George nu răspunde, doctorița continuă:

— Sunteți tatăl lui Judy Nelson, nu?

— Da, rosti George cu o voce stinsă, în timp ce sângele îi pierea din obraji. Ce este? Ce s-a întâmplat?

Ascultă cuprins de un tremur, după care puse încet receptorul în furcă și se întoarse spre soția lui.

— Ce e? E ceva în neregulă?

— Nu pot să pricep, spuse George rar. Mi-a zis că Judy… a încercat să se sinucidă.

• PROLOG •

Întinse mâna spre clanță și o apucă aproape cu sfială, nădăjduind în sinea sa că va găsi ușa încuiată. Descoperind că nu era, făcu ochii mari, cu o curiozitate abia ținută în frâu, și o împinse cu băgare de seamă. Când ai numai patru ani și ești pe cale de-a face o ispravă pe care nu ești tocmai convins că se cuvine să o faci, te gândești că ar trebui să procedezi fie cât mai lent, fie cât mai iute. Iar băiețelul decise pe loc că trebuia să ducă la bun sfârșit trebușoara cât se poate de lent.

Deschise ușa dinspre dormitorul părinților săi atât cât să își poată strecura trupul firav înăuntru, apoi o închise ferm la loc. Deși știa că nu era nimeni, că încăperea era goală, aruncă o privire precaută în jur. Pe de altă parte, pentru un băiețel de patru ani, rareori o încăpere este complet pustie și lipsită de interes.

Păși pe vârfuri spre dulapul mamei sale, sperând din nou în taină ca ușa să fie încuiată. Descoperind că nu era, se hotărî pe dată să o facă. Împinse ușa și intră în dulap. Acolo erau… pantofii mamei lui.

Văzuse odată într-o carte fotografia unui băiețel îmbrăcat din cap până-n picioare în hainele mamei lui – cu piciorușele firave înotând într-o pereche de pantofi cu tocuri înalte, cu trupul pierzându-i-se într-o rochie roșie și chipul cu ochișori iscoditori abia zărindu-i-se de sub borurile imense ale unei pălării de soare ample. Mămica lui spusese atunci că băiețelul din fotografie era pur și simplu adorabil.

Așa încât copilul intră într-o pereche de pantofi ai mamei sale, căznindu-se să își mențină echilibrul pe tocurile acelea subțiri. Nu își închipuise vreodată că putea fi atât de greu, dar până la urmă izbuti. Tocmai încerca să găsească o cale de a ajunge la cutia cu pălării care abia se zărea, cocoțată pe raftul de sus al debaralei, când auzi deodată un sunet.

Un scârțâit de clanță. Înainte chiar de a se auzi următorul zgomot, știu că cineva intrase în dormitor. Se răsuci iute pe călcâie – ușa dulapului era ușor întredeschisă. Poate că, dacă reușea să nu schițeze niciun gest, să nu scoată niciun sunet și să stea cuminte, persoana care intrase în încăpere nici nu avea să observe ușa…

Se ghemui cu pieptul aproape lipit de podea. Alte sunete, zgomot de pași și două glasuri. În dormitor intraseră părinții lui. Auzi apoi

cum se închide ușa camerei.

— Dar nu vreau să o fac acum, o auzi rostind pe mama lui. Am impresia că este… murdar ce facem.

— Adică nu vrei s-o facem pe lumină, îl auzi pe tatăl său răspunzând îmbufnat. Știi care-i buba la tine, Ruth? Ești prea puritană. Îți lipsește acel nu știu ce pe care îl au târfele.

Băiețelul se întrebă ce putea să însemne cuvântul „târfă”.

Se auzi un zgomot scurt ca de încăierare, apoi din nou vocea mamei sale:

— Bine, dar copiii?

— Ce-i cu ei? mormăi tatăl său. Elaine e la școală, iar puștiul e pesemne ocupat cu Dumnezeu știe ce pe afară.

Băiețelul se făcu și mai mic și se trase spre fundul dulapului. Dintr-o dată îi încolțise în minte ideea că cel mai important lucru de pe lume în acel moment era să nu fie descoperit. Nu-și putea explica de ce, dar simțea că era foarte important.

Ciuli urechile și auzi un zgomot ca de trântă, câteva bufnituri și un schimb de cuvinte pe care nu reuși să le deslușească. Era curios să vadă ce se petrecea de partea cealaltă a ușii dulapului, însă prea înspăimântat ca să tragă cu coada ochiului.

Abia când mama lui începu să geamă, băiețelul reuși să își învingă teama. Se târî pe burtă până la crăpătura ușii și își lipi un ochi de ea. Nu reuși să zărească decât piciorul patului. Când mama începu să geamă sacadat și tot mai tare, își luă inima în dinți, decis să rișteși să crape ușa mai mult. Abia atunci îi zări.

Erau goi, trântiți pe pat. Tatăl său era deasupra mamei. Ea țipa sau gemea și îl împingea, parcă opunându-i-se. Totuși, în același timp, își petrecuse brațe în jurul gâtului lui, îmbrățișându-l, iar printre gemete și suspine îi spunea:

— Da… Da… O, Doamne, da!

Urmărind scena de neînțeles care se petrecea sub ochii lui în pat, băiețelul simți cum îl cuprinde deodată spaima. Își zise că poate s-ar fi cuvenit să sară în ajutorul mamei, însă îi era frică de tatăl său. Acesta îl mai altoise o dată și nu voia să o încaseze iar. Apoi, nici nu era prea sigur dacă mama lui avea nevoie de ajutor. Totuși, țipetele ei deveniseră tot mai stridente, dând acum impresia că se lupta, deși continua să își țină brațele încolăcite după gâtul tatălui său; ba chiar îl săruta.

Privirea băiețelului fu brusc atrasă de o altă mișcare. Zărise cum se

deschide ușa dormitorului. Își ținu pentru o clipă răsuflarea, însă respiră ușurat zărind-o pe Elaine în prag. Ea știa sigur ce trebuia făcut într-o atare situație. Doar avea șaisprezece ani, era om în toată firea. Dacă mama lor avea nevoie de ajutor, atunci Elaine era capabilă să i-l ofere. Își urmări sora îndreptându-se spre pat și se așteptă că va spune sau că va face ceva. Dar nu se întâmplă nimic din toate acestea. Elaine rămăsese țintuită lângă pat și urmărea mută scena.

În clipa în care băiețelul se pregătea să își strige sora, o văzu pe aceasta ridicând brusc brațele deasupra capului.

Zări mâinile fetei încleștate pe satârul din bucătărie.

Văzu apoi satârul prăvălindu-se spre pat, după care auzi sunetul sec al metalului dur despicând craniul tatălui său.

O auzi pe mama scoțând un țipăt scurt și o urmări zăpăcit cum încearcă să scape de sub trupul inert al tatălui. Se întrebă de ce nu o ajuta Elaine pe mama, dacă tot îl oprise pe tata să îi facă răul pe care i-l făcuse.

Abia atunci își dădu seama că Elaine nu avea de gând să o ajute pe mama. Urmări îngrozit cum sora lui ridică din nou satârul și cum îl repede spre fața mamei. I se păru că o aude pe mămica țipând, însă totul se petrecuse atât de iute, încât parcă nu mai era sigur de nimic. Îngrozit, o urmări pe sora lui cum ridică de mai multe ori satârul deasupra capului, despicând aerul și prăvălindu-l ca o ghilotină peste chipul mamei lui. Și, mult timp după ce părinții lui încetară să se mai zbată, tăișul implacabil continuă să despice aerul și să se abată nemilos asupra masei de carne sângerie de pe pat.

Înspăimântat de-a binelea, băiețelul se trase în fundul dulapului, întrebându-se înfricoșat dacă sora lui îl va găsi; și dacă da, oare îl va lovi și îi va face și lui rău? Numai că ea rămăsese stană de piatră, incapabilă să își desprindă privirea de la masacrul de care se făcuse vinovată. Satârul îi scăpă din mâini și căzu pe pat, iar fata se lăsă în genunchi pe podea, uitându-se atentă în jur, ca și cum ar fi căutat ceva ce nu reușea să găsească.

Se ridică în picioare și trase un scaun spre mijlocul camerei, chiar sub lampa care atârna din tavan. Se cocoță pe scaun și începu să lege ceva de tija plafonierei. Era un cordon electric de felul celor pe care îl foloseau părinții lui ca prelungitor la cablurile aparatelor electrice. Se întrebă mirat de ce încerca sora lui să îl lege de lampă, când toată lumea știa că mai întâi trebuia să bagi firul în priză dacă voiai ca

aparatul să meargă.

O urmări pe sora lui cum își înnoadă capătul cordonului în jurul gâtului și abia atunci pricepu ce avea de gând să facă. Mai văzuse el pe undeva o chestie asemănătoare. Fata voia să se spânzure. Mai văzuse acest lucru în filme. Dar dacă voia să se spânzure, atunci cine va mai avea grijă de el? Trebuia să o împiedice. Băiețelul își regăsi în sfârșit graiul.

Țipă, iar când sunetul îi tâșni din gâtlej, fata se răsuci surprinsă pe scaun și își pierdu echilibrul. Scaunul se rostogoli la picioarele ei, ușa dulapului se dădu de perete, iar în acea clipă ochii celor doi copii se întâlniră. Apoi gâtul fetei trosni sec. Se sfârșise.

Băiețelul privi neputincios trupul inert al sorei lui bălăbănindu-se atârnat de lampă. Abia într-un târziu îndrăzni să se apropie și ridică mâna să o atingă. Ce senzație bizară. Parcă acel trup nu mai aducea deloc cu sora lui. Se întrebă ce trebuia să facă.

•

Mult mai târziu – n-ar fi știut să spună cât timp trecuse – auzi un țipăt. Nu reacționă în niciun fel. Stătea ghemuit într-un colț al dulapului, cu genunchii adunați, cu bărbia lipită strâns de ei și cu brațele încolăcite în jurul picioarelor. I se păru că aude și alte zgomote, iar ceva mai târziu auzi cum se deschide ușa dulapului în care se afla. Nu începu să țipe decât după ce se simți înșfăcat de două brațe puternice care îl traseră în sus și îl așezară în picioare. Iar o dată ce începu să urle, nimic și nimeni nu mai reuși să îl oprească mult timp.

•

În prima zi după descoperirea oribilei scene din dormitor, fu ținut într-un spital. Avură grijă de el niște călugărițe care îl sâcâiră cu o sumedenie de întrebări la care nu știu ce să răspundă. Tot ce își dorea era să îi vadă pe mama și pe tata, însă niciunul din părinți nu veni la el.

Abia a doua zi fu dus la mănăstire. Până atunci nu știuse ce era aceea o mănăstire. Își închipuise că trebuia să fie o clădire mare, cu multe măicuțe care se vor foi și se vor agita necontenit în jurul lui. Dar mai erau și alți copii acolo, copii al căror cămin devenise mănăstirea. Băiețelul se întrebă dacă și el avea să rămână acolo.

Abia în a doua noapte petrecută departe de casă, înainte de a adormi, se întrebă dacă părinții lui aveau să treacă pe la el să îl vadă. Sau Elaine. Chiar își puse întrebarea ce se întâmplase cu Elaine.

Înainte de a i se lipi genele de somn, i se păru chiar că o zărește aievea. Fata îl fixa într-un fel bizar și parcă nu mai semăna cu ea deloc. Ceva nu era în ordine cu ea – gâtul părea așa de caraghios, prelung și atârnându-i într-o parte.

Băiețelul scoase un țipăt și în încăpere intră imediat în fugă o călugăriță care îl luă în brațe, încercând să îl liniștească. Călugărița nu îl lăsă singur decât după ce adormi.

•

În a treia zi îl duseră la capelă. Abia acolo înțelese că părinții lui nu vor veni niciodată să îl ia acasă. Își dădu seama că ei se aflau în cutiile acelea de lemn din fața altarului și că, după ce acele lăzi vor fi duse nu se știe unde, el nu îi va mai revedea niciodată.

Întrebă pe cineva de lângă el dacă avea voie să se uite la părinții lui înainte de a fi duși, însă nu i se permise. Se întrebă mirat de ce.

În timpul slujbei de înmormântare, băiețelul se uită curios în jur. Cu puțin timp înainte de încheierea slujbei, o trase de mânecă pe femeia în haine cernite de lângă el. Știa că era călugăriță și că urma să aibă grijă de el. O trase insistent de haine, iar femeia se aplecă spre el, apropiindu-și urechea de buzele lui.

— Unde-i Elaine? întrebă băiețelul. Ea nu vine?

Călugărița îl privi o clipă pe băiețel cu ochii mari de mirare, apoi clătină din cap.

— Nu poate veni, îi răspunse ea în cele din urmă. Nu trebuie să te mai gândești la ea. Nici măcar nu-i mai pomeni numele.

— De ce? o întrebă băiețelul.

— N-are importanță, îl puse la punct călugărița. Sora ta a fost un copil rău și a păcătuit. Nu ai voie să te mai gândești la ea.

Slujba de înmormântare luă sfârșit, iar părinții lui fură scoși din capelă. Se uită lung după ei, până când dispărură, și se întrebă ce li se întâmplase.

Și ce se întâmplase cu sora lui.

Și de ce era singur.

Numai că, firește, nu era tocmai singur. Se afla într-o mănăstire cu multă lume, copii și călugărițe, însă toți refuzau să îi explice cum ajunsese acolo. O auzi spunând pe una din călugărițe:

— O să-i treacă. Cu timpul o să uite și o să-i fie mult mai bine așa.

•

Însă băiețelul nu uită nimic din cele petrecute. Nici în copilărie, nici când începu să crească. Tot timpul trăi cu sentimentul că i se

întâmplase ceva neobișnuit. Că se petrecuse ceva cu părinții și cu sora lui. Că sora lui era de vină pentru toate cele întâmplate în viața lor.

Sora lui era rea.

Păcătuise.

El însă știa că Dumnezeu îi iartă pe păcătoși.

Dar atunci, cine îi pedepsește?

După ce împlini zece ani, băiatul încetă să pună întrebări celor din jur. Pentru că oricum, nimeni nu îi dăduse vreodată un răspuns lămuritor.

• PARTEA ÎNTÂI • SFINȚII DIN NEILSVILLE

• Capitolul 1

Peter Balsam ajunse abia târându-și picioarele în vârful lui Cathedral Hill și își ridică privarea spre fațada sumbră și severă a bisericii cu hramul Sfântului Francis Xavier. Arșița necruțătoare a deșertului părea să se fi întețit, iar Balsam simți picurându-i stropi de sudoare de la subțiori și prelingându-i-se pârâiașe de transpirație pe șira spinării. Se urcă sfârșit, la capătul puterilor, pe treptele de la intrarea în biserică și îmbrățișă dintr-o privire panorama care se deschidea în vale, la picioarele lui.

Localitatea în care se afla se numea Neilsville, un orășel neînsemnat de provincie, care se întindea sclipind sub dogoarea deșertului Eastern Washington, agonizând sub soare asemenea unei ființe care se chinuie să își dea duhul cu fiecare suflare, disperată că nu poate scăpa de tortura acelei călduri dogoritoare.

Era ceva cu acest Neilsville; parcă un soi de aură nefastă plutea deasupra sa. Peter Balsam o simțise instinctiv din clipa în care pusese piciorul în oraș, însă nu reușea încă să o definească.

Prin minte îi trecuse un cuvânt, iute ca o săgeată, o străfulgerare de o secundă, chiar în clipa în care coborâse din tren, cu nici două ore în urmă. Sigur, alungase imediat acel gând nebunesc de absurd. Totuși, acesta continua să îl obsedeze, nedându-i pace.

Răul.

Răul părea să planeze deasupra orașului ca o duhoare grea de putrefacție și de moarte, așa încât primul imbold al lui Peter Balsam fu să facă iute cale întoarsă, să își ia bagajele și să se urce în primul tren care se întorcea în Est. Și să fugă cât mai departe, să scape de acest Neilsville.

Numai că următorul tren oprea în orășel abia a doua zi în zori, iar el, fără mare tragere de inimă, se lăsă condus la apartamentul care fusese închiriat pe numele lui. Nu își despachetă lucrurile, nu își lipi cartea de vizită pe cutia de scrisori, nu încercă să își procure un post telefonic pe numele lui și nu făcu niciunul dintre acele mărunte lucruri obișnuite pe care le face oricine se instalează într-o locuință nouă.

În schimb, își repetă cu înverșunare, străduindu-se să fie cât mai convingător cu sine, că acea senzație copleșitoare, ca o presimțire de rău augur, potrivit căreia ar fi ceva în neregulă cu acest orășel, nu era decât un lucru zămislit de propria-i imaginație. Își propuse să facă o tură de recunoaștere în împrejurimi.

După o plimbare de două ore ajunse în vârful lui Cathedral Hill, iar acum, după ce zăbovise să își tragă sufletul, se pregătea să se prezinte dinaintea celui care îl chemase în Neilsville.

Pătrunse în catedrala răcoroasă și întunecată, își înmuie degetele în cupa cu apă sfințită, făcu semnul crucii și își lăsă un genunchi la pământ, după care se strecură într-o strană. Peter Balsam începu să se roage.

Își spuse conștiincios rugăciunile învățate în copilărie de la călugăritele aflate la mănăstire, rugăciunile care îi fuseseră întotdeauna de folos și îi aduseseră alinare când își simțea sufletul apăsat sau la ananghie.

Astăzi era cuprins de o neliniște stranie. Se simțea de parcă niște gheare nevăzute ar fi încercat să îl înșface, să îl atragă într-un ținut mlăștinos și ciudat. Simțea toate acestea, dar nu vedea nicio imagine clară cu ochii minții.

Balsam se concentră mai mult asupra rugăciunilor, repetând la nesfârșit incantațiile atât de familiare, până când versetele rozariului îl ajutară să învingă teama care îl stăpânea.

— Fecioară Maria, Maica lui Dumnezeu, roagă-te pentru noi, păcătoșii…

•

În biroul rectoratului de lângă biserică, monseniorul Peter Vernon se plimba agale. Îl urmărise pe Balsam cum escaladează anevoie Cathedral Hill, așteptându-se din clipă în clipă să audă clinchetul discret al clopoțelului care-l anunța pe vizitator. Își zise că probabil Balsam se oprise să își tragă sufletul după lunga și anevoioasa ascensiune.

Preotul reveni la fereastră și se uită afară, îmbrățișând dintr-o privire priveliștea uscatului Neilsville, apoi zăbovi o clipă asupra celor cinci fete care jucau tenis pe terenul din față – patru angajate într-o partidă de dublu, cea de-a cincea antrenându-se singură. Le urmări cu interes, iar fetele ridicară pe rând ochii spre el, parcă simțindu-i privirea dezaprobatoare ațintită asupra lor. Una dintre ele îi făcu cu nerușinare un semn amical cu mâna, iar preotul se trase

iute de lângă geam, stânjenit la gândul că fusese surprins urmărindule, dar mai ales furios pe sine că resimțise o asemenea stânjeneală.

Ura fetele. Dar mai ales ura felul lor deferent de a se purta în fața lui pentru ca apoi, când era întors cu spatele, să râdă batjocoritor de el. Când era copil, asemenea purtări nerușinate nu ar fi fost nicidecum tolerate. Călugărițele le cereau copiilor să se poarte respectuos în orice împrejurare, iar băieții de la mănăstire se supuseseră acestei reguli fără să crâcnească. Numai că vremurile se schimbaseră, iar fetele acelea nu trăiau la Mănăstirea Sf. Francis Xavier și nici nu erau supuse unei supravegheri stricte și permanente, așa cum avusese el parte când fusese de vârsta lor. Însă anul acesta, își spuse în sinea sa, lucrurile aveau să se schimbe. Anul acesta avea să strângă șurubul… cu ajutorul lui Peter Balsam. Anul acesta avea de gând să le învețe minte, să le arate ce înseamnă să fii cuviincios și modest. De fapt, gândul acesta îl îndemnase să îl cheme pe Peter Balsam la Neilsville.

Nu îi fusese deloc ușor să îl aducă aici. De la înființarea sa, școala parohială folosise ca profesori numai călugărițe, iar călugărițele se opuseseră cu înverșunare ideii monseniorului de a aduce aici un laic pentru a preda psihologia. După părerea lor, psihologia nici nu avea ce căuta la Sf. Francis Xavier, fiind o disciplină care trebuia lăsată în grija școlilor publice. Iar cât privește ideea ca un bărbat – pe deasupra și laic – să predea o disciplină școlară la Sf. Francis Xavier, asta era de-a dreptul scandalos. Monseniorul Vernon ținuse totuși să le explice că pur și simplu nu găsise o altă persoană capabilă și dispusă să predea atât psihologia, cât și latina. În final, constatând că măicuțele continuă să îi țină piept, apelase la întreaga sa autoritate, amintindu-le că le era superior în ierarhia religioasă. Iar călugărițele, ca majoritatea celorlalți, se înmuiaseră sub privirea amenințătoare a monseniorului. Așa ajunsese preotul să îl invite pe Peter Balsam la Neilsville.

Cunoscând trecutul lui Balsam, monseniorul Vernon fusese de la bun început convins că vechiul lui prieten nu îl putea refuza. Nu se înșelase. Balsam acceptase să vină.

•

Peter Balsam ieși din biserică în arșița insuportabilă a amiezii și se trase un pas înapoi, luat prin surprindere de asaltul neașteptat al valului de căldură toridă. Își repetă din nou că senzația de teamă pe care i-o inspirase orășelul nu exista decât în imaginația lui. Totul era

diferit față de ce își amintea el; orașul era sec și fad, fără suflu, asemenea unui pergament ridat, întins ca să se usuce la soare.

Își spuse că poate ar fi meritat să rămână și să acorde Neilsville-ului o șansă. Iar în timp ce se îndepărta de biserică, îndreptându-se spre rectorat, își repetă pentru a nu știu câta oară că senzația de neliniște pe care o resimțea era rodul propriei imaginații. Însă nici el nu dădu crezare acestei explicații. Iar în vreme ce urca cele câteva trepte care conduceau spre portalul rectoratului, simți din nou cum ceva nedefinit încearcă să pună stăpânire pe el; ceva ce nu venea din interiorul lui, ceva ce părea să țină de personalitatea orășelului.

Traversă veranda și aruncă o privire în jur, căutând soneria. Se pregăti să bată, când zări hârtia lipită în interior, pe geam, pe care era menționat cu un scris îngrijit: „Vă rog să poftiți înăuntru”. Balsam răsuci ascultător mânerul ușii și păși în vestibul.

În dreapta sa se afla o măsuță pe care se odihnea un clopoțel din argint. Balsam prinse cu vârful degetelor clopoțelul și îl scutură cu blândețe, făcând să răsune casa de un clinchet zglobiu și cristalin. Urmă un moment de liniște desăvârșită, apoi se auzi un țăcănit de zăvor venind din capătul culoarului și Balsam zări o siluetă ieșind dintr-o încăpere. În clipă următoare, se îndrepta cu pași mari și hotărâți spre el Peter Vernon, un bărbat înalt, care degaja stăpânire de sine, cu mâna întinsă sincer în semn de bun venit.

— Peter Balsam, auzi el vocea tunătoare a preotului. Cât timp a trecut de când nu ne-am văzut?

Aproape imediat și înainte de a apuca să răspundă salutului, Balsam se pomeni împins spre încăperea din care ieșise preotul cu numai câteva secunde mai devreme.

— Pete… dădu să înceapă Balsam, pe când Vernon închidea ușa a ceea ce părea a fi cabinetul său de lucru.

Brusc, Balsam își dădu seama că era stăpânit de o nervozitate nefirească, cu mult mai intensă decât și-ar fi putut închipui. Prietenul lui de odinioară părea schimbat. Părea parcă mai înalt, mult mai stăpân pe sine și avea o expresie preocupată, de om ascuns, și o maliție pe care Balsam o găsea stânjenitoare sau care, în fine, pe el îl stingherea.

— A trecut mult timp, sfârși el cu un glas slab. Cred că paisprezece sau cincisprezece ani.

— Ia loc, ia loc, insistă Vernon.

Îi făcu semn cu afabilitate spre două fotolii care flancau șemineul

din piatră, iar el se afundă comod într-unul din ele, fără a aștepta ca Balsam să se așeze într-al lui. Când se lăsă într-un târziu în fotoliu, Balsam simți privirea sfredelitoare a lui Peter Vernon iscodindu-l curios.

— Cred că arăt cam șifonat, spuse el, zâmbind jenat. Dar știu că aveți un deal în oraș, nu glumă.

— Ai să te obișnuiești, îi răspunse Vernon. Uită-te la mine, eu m-am obișnuit. Bine ai venit în Neilsville.

Monseniorul observă cum zâmbetul dispăru de pe chipul lui Balsam și se încruntă imperceptibil.

— S-a-ntâmplat ceva? Nu-ți place apartamentul?

Balsam clătină din cap.

— Apartamentul e perfect. De fapt, nici eu nu-mi dau bine seama despre ce-i vorba. Îmi e imposibil să explic, însă, de când am coborât din tren, am o senzație ciudată. Mi-e greu s-o definesc… Îmi repet întruna că pesemne îmi joacă imaginația un renghi; dar, pe de altă parte, nici nu-mi dă pace gândul că…

Se întrerupse, încercând să găsească cuvântul potrivit. Ezită să folosească cuvântul „rău”, deși acesta era cel care îi revenea în minte.

— … ceva nu este în regulă cu acest oraș.

Simți imediat răceala care intervenise în atitudinea preotului și înțelese că spusese ceva deplasat. În fond, Neilsville era de cincisprezece ani încoace căminul monseniorului, iar primul lucru pe care găsise Balsam de cuviință să îl spună fusese să insulte acest oraș. Încercă să salveze situația și să dreagă gafa pe care o făcuse.

— Însă sunt sigur că am să mă obișnuiesc, se grăbi el să adauge, dându-și seama în secunda următoare că în acest fel se angaja că va rămâne.

Preotul păru să se destindă și îi adresă un zâmbet.

— Și soția ta? îl întrebă el cu blândețe. Linda, nu-i așa? Ea când va ajunge aici?

— Din păcate, nu mai vine, spuse Balsam prudent. Ne-am despărțit. Știi, în viață lucrurile nu merg întotdeauna după cum ți-ai dori.

— Înțeleg, răspunse Vernon, pe un ton care îi dădu de înțeles lui Balsam că nu pricepuse deloc. Ei bine, mare păcat.

Deși nu era obligat să îi explice preotului unde se împotmoliseră lucrurile între el și Linda, Balsam hotărî că trebuia să clarifice această chestiune. Îl intrigase faptul că nu zărise nicio urmă de înțelegere sau

compasiune în privirea glacială a lui Vernon.

— Depinde din ce unghi privești lucrurile, spuse el, forțându-se să zâmbească. Din punctul nostru de vedere, adică al Lindei și al meu, căsnicia a fost un eșec, nu despărțirea.

Zâmbetul pieri de pe chipul lui Balsam când remarcă schimbarea din atitudinea lui Vernon. Iar făcuse o gafă. Peter Vernon era în fond preot, iar a încerca să convingi un preot din ce motive putea eșua o căsnicie era un lucru cel puțin deplasat.

— Nu asta voiam să spun, se grăbi el să adauge. Sigur, întreaga experiență a fost foarte dureroasă, iar rana nu se poate cicatriza decât în timp.

O groază de timp, își spuse în sinea sa. Preotul părea să se fi înduplecat.

— Desigur, rosti Vernon pe un ton părintesc, atitudine care îl surprinse și mai mult pe Balsam, fiindcă nu îl auzise niciodată vorbind pe un asemenea ton. Dacă te pot ajuta cu ceva…

Nu duse fraza la bun sfârșit, se răsuci în fotoliu, iar când continuă, rosti pe un ton plictisit:

— Poate că ar fi fost mai bine dacă m-ai fi prevenit din timp. Poveștile de soiul ăsta sunt altfel privite într-un târg cum este Neilsville decât într-o metropolă. Situația asta o să ne dea dureri de cap și mie și ție.

Sfinte Dumnezeule, își spuse Balsam, are de gând să mă dea afară înainte de a-mi acorda măcar șansa să încerc? Se grăbi să rostească cu glas tare:

— Nu pricep de ce le-ar păsa celorlalți de situația mea matrimonială. În fond, e treaba mea și mă privește doar pe mine.

Vernon îi zâmbi cu indulgență.

— Cred că ai încă multe de învățat despre Neilsville. Aici, lucrurile de soiul ăsta privesc întreaga comunitate. Totuși, cum nu mai este nimic de făcut în această privință… Vreau să spun, asta e situația, de vreme ce tu ești aici, iar Linda nu e.

Balsam speră ca interlocutorul să nu audă oftatul de ușurare care îi scăpase fără voie.

— Pete, începu el, pentru a se întrerupe când preotul ridică mâna, impunându-i tăcere.

— Dacă tot a venit vorba de aspectele mai puțin plăcute ale Neilsville-ului, ar mai fi câteva lucruri pe care ar fi bine să le știi încă de la început. Mai întâi, dat fiind că suntem vechi prieteni, nu e

nimic mai firesc decât să ne tutuim. Numai că oamenii din parohia mea sunt mai formaliști din fire. Toată lumea – subliniez – toată lumea mi se adresează aici cu „monseniore”. Poate ți se pare că sună cam scorțos, însă crede-mă, există motive întemeiate pentru care toți mi se adresează așa. Îți sugerez să începi și tu prin a mi te adresa cu titlul și nu pe numele de botez.

Zâmbi sec, zărind expresia de surprindere care se așternuse pe chipul lui Balsam.

— Aș vrea să nu fie necesar, însă din păcate este. Dacă cineva te-ar auzi spunându-mi Pete și nu monseniore, îți dai seama cum ar interpreta atitudinea ta: ca pe o desconsiderare crasă.

— Înțeleg, rosti Balsam, sperând că reușise să găsească un ton cât mai neutru, asemănător celui pe care i se adresase Vernon mai înainte. Totuși, atitudinea asta prea protocolară nu prezintă cumva dezavantajul că te îndepărtează de oameni?

Vernon ridică din umeri cu indiferență.

— Și ce-aș putea face? Dacă așa au stat dintotdeauna lucrurile prin părțile astea și dacă oamenilor le place să se comporte așa? În fond, avem o datorie morală față de turma pe care o păstorim, nu?

Înainte ca Balsam să apuce să îi dea un răspuns, preotul se ridicase în picioare.

— Te invit să facem o plimbare, îi propuse el. Am putea începe prin a-ți arăta împrejurimile.

Îi adresă lui Balsam un zâmbet călduros, însă acesta se întrebă fără voia lui dacă acea căldură pe care o afișa preotul era autentică sau nu.

Monseniorul Peter Vernon îl conduse pe Balsam de la rectorat spre clădirea școlii, trecând pe lângă terenul de tenis. Cele patru fete angajate într-o partidă de dublu se opriră pentru a-i fixa cu vădită curiozitate pe cei doi bărbați. Peter Balsam le zâmbi timid, iar preotul le ignoră cu desăvârșire, afișând o atitudine de detașare studiată.

Cea de-a cincea fată, prea absorbită să exerseze serviciul, trimițând mingi în zidul care despărțea terenul de tenis de cel de handbal, părea să nu fi remarcat prezența celor doi.

— Dar știu că m-au supus unui adevărat examen, comentă Balsam după ce intrară în clădirea școlii.

— Ba nu, la mine se uitau, rosti înțepat monseniorul Vernon. O fac dinadins. Își închipuie că mă enervează.

— Și te enervează? întrebă direct Balsam, surprins imediat de reacția preotului.

Acesta îl înșfăcă de braț cu brutalitate și îl întoarse spre el.

— Nu, îi răspunse, fixându-l pe Balsam cu o privire sfredelitoare. Nu mă deranjează chiar deloc. Pe tine te-ar deranja?

— Păi, de ce? întrebă Balsam zăpăcit, întrebându-se ce putuse stârni o reacție atât de vehementă din partea preotului.

— Nimic, lasă, îi răspunse sec monseniorul, dând drumul brațului său la fel de brusc pe cât îl apucase. N-are importanță.

Înainte de a începe însă vizitarea școlii, Peter Balsam căpătă convingerea că întrezărea adevăratul motiv al tulburării prelatului. Își spuse că, probabil, era o reacție firească, legată de educația pe care o primiseră. Amândoi fuseseră crescuți la mănăstire, printre călugărițe, și acolo nimeni nu îi învățase cum trebuiau să se poarte cu adolescentele. Iar acum, când amândoi erau bărbați în toată firea, trecuți de treizeci de ani, probabil că era prea târziu să mai învețe. Așa încât fiecare încerca să își depășească jena în felul său propriu: Balsam rânjind prostește, iar Vernon ignorându-le complet pe fete. Când începuse însă turul Liceului Sf. Francis Xavier, Peter Balsam își propuse să dea uitării incidentul.

•

Cele patru puștoaice aflate pe terenul de tenis se opriră din joc și se strânseră laolaltă. Judy Nelson, o fetișcană cu câteva luni mai mare decât celelalte trei, începu să chicotească.

— De data asta chiar că l-am pus la colț, spuse ea. Întotdeauna se poartă de parcă nici n-am exista pe lume.

— Asta numai în vacanța de vară, spuse Penny Anderson înfiorându-se. Pentru că în cursul anului oricum se ține scai.

Chiar dacă prietenele ei o auziră, niciuna nu-i răspunse, prea preocupate să urmărească cele două siluete masculine care dispărură în curând în clădirea școlii.

— Ați văzut ce s-a-ntâmplat când i-am făcut cu mâna? întrebă Karen Morton. A sărit ca ars, să nu ne prindem că îl tulbur. Urăsc felul în care se holbează la mine.

— Tuturor băieților li se scurg ochii după tine, îi răspunse Judy, încercând să-și disimuleze invidia din glas. Și nici nu ai de ce să-i acuzi, și tu îți fâțâi fundul să-i ațâți, nu? continuă Judy, mulțumită să își vadă prietena roșind.

— N-are ce face, așa e ea, spuse Janet Connally, sărind în apărarea

lui Karen. Si-apoi, nu toate ne permitem să ne înțolim în haine noi în fiecare săptămână.

Karen Morton se înroși iar, neștiind prea bine dacă i se făcuse rușine gândindu-se la silueta ei atrăgătoare sau la sărăcia ei, însă dorindu-și din tot sufletul ca fetele să schimbe subiectul. Spre marea ei ușurare, cea de-a patra fată interveni în discuție.

— Probabil că monseniorul era cu noul profesor, spuse Penny Anderson. Mama l-a așteptat la gară azi după-amiază, iar apoi l-a condus la apartament. Mi-a spus că e cam ciudat.

— Păi asta-nseamnă că e omul potrivit la locul potrivit, comentă Judy. Dacă vă interesează să aflați părerea mea, să știți că toți locuitorii orașului ăsta sunt cam țicniți.

Se înfioră de silă, însă prietenele sale nu o băgară în seamă. De când o știau pe Judy, aceasta detestase Neilsville-ul.

— Ai de gând să te înscrii la cursul lui? o întrebă Penny pe Judy.

— Cum aș putea lipsi? spuse Judy, fixându-le pe rând cu o privire conspirativă. Hai să ne înscriem toate.

— Nu știu dacă o să-mi dea voie mama, răspunse Penny cu îndoială în glas. După părerea ei, nu se cade să ni se predea psihologia la școală.

— Cam asta e părerea tuturor, mai puțin a monseniorului, sublinie Janet. Chiar mă întreb: de ce o ține așa de mult să învățăm psihologia? Vreau să spun, ăsta ar fi ultimul lucru de care ar trebui să avem habar.

— Poate că o fi fost obligat să accepte, sugeră Karen. O fi insistat episcopul.

— Ce să-ți spun, interveni Judy Nelson iritată. Important e să fim toate în aceeași clasă și să nu ne despartă cum fac de obicei. Abia atunci pot spune că ne-am ales cu ceva. Vă dați seama? Un profesor nou care nu poartă sutană? Asta e prea de tot. Pun pariu că, după prima săptămână, tipul nici nu o să mai știe pe ce lume e.

— Da, ar fi amuzant, aprobă Penny. Numai că trebuie mai întâi s-o conving pe mama.

— Că veni vorba de mame, interveni Judy cu o strâmbătură, mă întâlnesc cu a mea în fața Magazinului Osgood. Vrea să-mi cumpere o rochie. Veniți și voi?

Întrebarea fusese adresată tuturor, însă numai Karen Morton răspunse:

— Vin eu. O să-ți găsim sigur ceva sexy pentru petrecerea de

sâmbătă seara.

— Ca și cum mi-ar da cineva voie să-mi iau ceva sexy, mormăi Judy. Mama încă mă crede o fetiță de doisprezece ani.

Cele două fete se îndepărtară, lăsându-le pe Penny și Janet singure pe teren. După o clipă, Judy o zări pe cea de-a cincea, care își exersa serviciul tăcută și singuratică lângă terenul de handbal. O înghionti pe Karen și se întoarse spre celelalte, strigându-le suficient de tare ca să fie auzită de fetișcana solitară:

— Veniți sau mai rămâneți să vedeți cum joacă balenele?

Janet Connally făcu ochii mari, surprinsă de remarca răutăcioasă a prietenei sale, dar nu scoase o vorbă. O smuci însă de braț pe Penny și se îndepărtară împreună. În capătul celălalt al terenului de tenis, Judy Nelson chicotea încântată de propria-i vorbă de duh.

•

Obiectul hazului pe care îl făcea Judy, Marilyn Crane, nu își dorea nimic mai mult în acea clipă decât să se facă cât mai mică și să o înghită pământul pentru totdeauna. Auzise chicotelile și știa că ei îi erau adresate. Abia reușea să își țină lacrimile în frâu.

În fond, nu era vina ei dacă se născuse greoaie și stângace, își spuse în sinea sa. Pur și simplu, așa era ea – și așa stăteau lucrurile de când venise pe lume. Toată viața ei, de mică și până în prezent, fusese corpolentă și dizgrațioasă. Și, de când se știa, mama ei îi citea cu încăpățânare povestea rățuștei celei urâte, încercând să o convingă că într-o bună zi avea să se transforme în chip miraculos în lebădă. Marilyn însă știa că minunea nu se va petrece.

Încercă să trimită o lovitură corectă în zidul de beton, însă rată. Aruncă rapid o privire în jur și remarcă ușurată că nu o văzuse nimeni.

Strânse mingile de pe teren și le îndesă în cutie. De fapt, avusese de gând să plece mai devreme, însă tocmai atunci picaseră cele patru, iar Marilyn n-ar fi vrut pentru nimic în lume ca fetele să își imagineze că pleca din cauza lor. Făcuse însă și mai rău rămânând pe loc, pentru că toată știința și îndemânarea pe care le căpătase în cursul antrenamentelor de peste vară se topiseră ca prin farmec în prezența acestui public nedorit. Iar cu stoicismul căpătat în cursul celor cincisprezece ani ai săi de existență, Marilyn reuși să reziste până la capăt. Acum venise în fine momentul să iasă din scenă.

Hotărî să intre în biserică, pentru că înăuntru o întâmpina întotdeauna o răcoare binefăcătoare și mai cu seamă fiindcă acesta

era singurul loc în care găsea alinare și-și putea potoli tulburarea care o cuprinsese. Ori de câte ori pătrundea în semiobscuritatea bisericii, Marilyn căpăta un sentiment de apartenență la acest loc și de siguranță, pentru că nu era nimeni prin preajmă care să-și râdă de ea, nici să facă observații crude și umilitoare, rostite suficient de tare încât să le audă.

Când se afla în biserică, Marilyn se știa apărată de Fecioara Maria. Sfânta Fecioară îi aducea întotdeauna liniște sufletească și mângâiere.

Ba mai mult, de câte ori îngenunchea în fața statuii Fecioarei și își ridica ochii spre ea, avea impresia că Madona prinde deodată viață și își întinde brațele spre ea. Iar Marilyn simțea la rândul ei pornirea să întindă brațele spre Fecioara Maria, să atingă acea inefabilă prezență divină care îi aducea întotdeauna alinare sufletească.

Însă, pe zi ce trecea, Marilyn parcă avea parte de tot mai puțină liniște. Știa că într-o bună zi nu va mai rămâne niciun strop pentru ea. Într-o bună zi avea să ajungă la Maica Îndurerată, iar toată durerea ei avea să fie preluată de Maica Domnului.

Marilyn se strecură în biserică și începu să se roage în șoaptă pentru iertarea tuturor păcatelor comise de ea până atunci.

• Capitolul 2

Pe parcursul vizitei la Liceul Sf. Francis Xavier, Peter Balsam se simți copleșit de o stare de neliniște. Majoritatea școlilor parohiale pe care le cunoștea începuseră să adopte disciplinele laice predate în școlile publice, punând mai degrabă accentul pe subiectele profane decât pe cele religioase. Aici, la Neilsville, sălile de curs erau sobre și sărace în ornamente, singurul obiect decorativ constituindu-l statueta Fecioarei Maria, amplasată într-o nișă cu o poziție identică în toate încăperile. Pe măsură ce înaintau, monseniorul Vernon sesiză neliniștea care pusese stăpânire pe Balsam.

— Ți-am spus doar că noi, cei de pe-aici, suntem foarte formaliști, spuse el cu un ușor surâs. Presupun că ne găsești cam demodați.

Din nou Peter încercă să-și lămurească impresiile.

— Chiar mă întrebam ce-ar crede Sfântul Francis Xavier despre toate astea, rosti el. După câte îmi amintesc, bătrânul era renumit pentru lipsa lui desăvârșită de formalism. Adevărul este că avea un suflet pur, de copil, și că pentru el totul era prilej de bucurie, nu-i așa?

Reverendul Vernon se opri, zăbovind cu mâna pe clanța singurei uși pe care nu o deschiseseră. Îl fixă îndelung pe Balsam, fără a clipi, apoi rosti rar, alegându-și cu grijă cuvintele:

— Uite ce este, începu el. Deși Sfântul Francis Xavier a fost iezuit, este clar că școala noastră nu este una iezuită. Adevărul este că toți credincioșii din parohia Neilsville, printre care mă număr, se simt mai atrași de dominicani decât de iezuiți. Sper că m-am făcut înțeles.

Balsam se strădui să păstreze pe buze un zâmbet cât mai sincer și convingător și să rostească pe un ton detașat:

— Perfect. Deși recunosc că, în mod inconștient, îi asociez pe dominicani cu Inchiziția, voi încerca, pe cât îmi stă în puteri, să scap de această prejudecată.

Reverendul Vernon îl fixă din nou cu insistență, apoi un zâmbet începu să îi joace pe buze.

— Sper, spuse el pe un ton plin de o căldură ce părea izvorâtă din inimă.

Descuie ușa ultimei încăperi neinspectate și o deschise larg, făcându-i loc lui Peter să treacă înaintea sa.

— Aceasta va fi clasa ta.

Balsam examină sala de clasă cu ceva mai multă curiozitate. Această încăpere părea să nu se deosebească prin nimic de celelalte. Era de formă pătrată, cu vedere spre curtea interioară a școlii, avea tabla fixată pe unul din pereți și cinci șiruri de câte șase pupitre fiecare, aliniate perfect, iar catedra trona amenințător într-un colț, fiind astfel amplasată încât nicio mișcare nu putea scăpa privirii vigilente a profesorului. Ca în toate celelalte clase vizitate până atunci, în fundul încăperii se afla nelipsita nișă destinată statuetei Fecioarei Maria. Numai că nișa acestei clase adăpostea o altă statuie. Balsam o privi nedumerit, apoi se întoarse întrebător spre reverendul Vernon. Constată cu surprindere că umbra de zâmbet care înflorise mai devreme pe chipul prelatului se transformase într-un rânjet care îi acoperea toată fața.

— Nu pricep, reuși Balsam să rostească într-un târziu, apropiindu-se de statuetă pentru a o examina îndeaproape. Cine este?

— Acesta, îi răspunse reverendul Vernon pe același ton jovial pe care Peter Balsam i-l cunoștea din zilele de școală petrecute demult împreună, este Sfântul Mucenic Petru.

Iar pentru că Balsam continua să îl privească nedumerit, Vernon se simți dator să continue:

— Dominicanul cu care va trebui să te împaci. Dacă Sfântul Francis Xavier este recunoscut pentru bunătatea și bucuria sa de a trăi, atunci Sfântul Mucenic Petru nu este mai puțin cunoscut pentru vigilența sa în a-i descoperi pe eretici și în a demasca erezia.

— Erezia? repetă Balsam, nepricepând bine despre ce era vorba.

Zâmbetul se șterse brusc de pe chipul monseniorului Vernon.

— A fost o glumă din partea mea, explică el. M-am gândit că, de vreme ce vei preda psihologia – iar unele din teoriile psihologiei moderne sunt eretice în accepțiunea Bisericii – ar fi nostim să-l așez aici pe Sfântul Mucenic Petru. Ca să nu te scape din ochi.

Balsam clătină cu tristețe din cap și îl privi insistent pe bărbatul de care fusese odinioară foarte apropiat. Ce n-ar fi dat să își dea seama dacă acesta, când așezase statueta în clasa aceea, încercase cu adevărat să se amuze pe seama lui sau să îi transmită un mesaj, să îl avertizeze în legătură cu ceva. Imposibil de spus.

— Ei bine, rupse într-un târziu monseniorul tăcerea care devenea tot mai apăsătoare, ce-ar fi ca la întoarcere să zăbovim câteva minute la rectorat? Mai sunt câteva lucruri pe care doresc să le lămurim și am în birou un sherry excelent. Sau e prea devreme?

— E perfect, încuviință Balsam cu mintea aiurea, nepricepând prea bine întrebarea.

Cei doi reveniră în tăcere la rectorat, în timp ce Balsam se întreba ce îl schimbase pe prietenul său atât de mult într-un răstimp atât de scurt. Și-l amintea pe Pete Vernon ca pe o persoană dârză, de caracter, care încerca să ia viața ca atare și să profite cât mai mult de ea. Acum era complet schimbat, parcă mai scorțos, dar într-un chip straniu; avea un aer ciudat, de țâfnă amenințătoare, trăsătură care nu își amintea să îl fi caracterizat în vremea anilor de școală. „În fine”, își spuse Balsam după ce reveniseră în birou, „doar nu mă așteptam să îl găsesc neschimbat după atâta amar de vreme. Cu vârsta toată lumea se schimbă, iar pe umerii lui apasă în fond o mulțime de griji și responsabilități.” Balsam hotărî că, de acum înainte, trebuia pur și simplu să îl privească pe Pete Vernon din altă perspectivă. Apoi își zâmbi amuzat, pricepând că tocmai schimbarea survenită în personalitatea lui Pete avea să îl ajute să îi spună „monseniore” cu mai puțină reținere.

Prelatul îi întinse un pahar cu sherry, apoi luă un dosar de pe biroul amplasat într-un colț al încăperii și se așeză în fotoliul din fața lui Balsam. Cei doi sorbiră tăcuți din băutură.

— Este aici ceva ce mă intrigă, rosti apoi prelatul, bătând cu degetul în dosar.

Balsam îl privi cu un aer întrebător.

— Sinopsisul lucrării tale de diplomă, continuă Vernon. L-am parcurs special de câteva ori. De fiecare dată am avut însă impresia că persoanei care a redactat cuprinsul i-a scăpat ceva.

Balsam se liniști deodată. Simțea că intrase pe un teren cunoscut, deci sigur.

— Înțeleg, rosti el. Nici n-ai idee câte controverse a stârnit lucrarea asta. La un moment dat mi-a fost teamă că o să fiu exclus de la Saint Alban.

Vernon frunzări la întâmplare filele dosarului.

— Îmi închipui, spuse el, apoi citi titlul lucrării cu glas tare: „Sinuciderea ca păcat: o privire critică asupra valabilității acestei teze". Sună de parcă ai pune la îndoială și ai ataca doctrina însăși. Asta ți-a fost intenția? întrebă ei, nescăpându-l din ochi.

Balsam ridică din umeri.

— Depinde ce înțelegi prin „a ataca". Demersul meu a fost acela de a evalua doctrina ecleziastică în lumina a ceea ce cunoaște psihologia despre fenomenul sinuciderii.

— Și găsești că acest fapt nu constituie un atac direct la adresa doctrinei? întrebă prelatul.

— Nu asta mi-a fost intenția, spuse Balsam. Din păcate însă, nici cei de la Saint Alban nu au sesizat deosebirea dintre modul în care am abordat eu tematica și un atac direct la doctrină.

— Da, cred și eu că nu au sesizat-o, comentă preotul. Sincer să fiu, nici eu nu-mi dau seama care-i diferența.

— Păi, cred că cea mai bună metodă de a o explica ar fi să o comparăm cu un proces: eu mi-am propus să audiez martorii pentru a stabili dacă dețin suficiente probe ca să intentez procesul.

— Și ce-ai descoperit?

— Cine poate ști? spuse Balsam, ridicând din umeri. Sigur, am descoperit câteva discrepanțe între ceea ce susține doctrina ecleziastică și psihologie. Mai departe însă consider că e de datoria celor mai învățați decât mine să găsească răspuns și rezolvare acestor probleme.

Reverendul Vernon se lăsă comod în fotoliu, cu aerul că se destinde brusc. Pentru prima oară de la începutul discuției, Balsam remarcă faptul că subiectul tezei sale îl tulburase pe preot. Decise

așadar să îi ofere câteva explicații suplimentare.

— Dintotdeauna am nutrit convingerea că doctrina pe care o susține biserica în legătură cu sinuciderea este întrucâtva inumană, în sensul că nu ține seama de factorul uman, începu el.

— Doctrina scolastică, interveni monseniorul Vernon, zâmbind cu superioritate din vârful buzelor, nu poate ține cont decât de divinitate. Ceea ce pare a fi inuman nu este în mod necesar și necreștin.

Balsam își ridică surprins sprâncenele. Prietenul său vorbise ca un adevărat inchizitor, își spuse el. Apoi, rosti cu voce tare:

— În opinia mea, o persoană atât de dezechilibrată încât să dorească să își pună capăt vieții nu poate fi considerată o ființă rațională și merită din plin epitetele pe care le adresează biserica celor pe care ea însăși îi numește „proști și rătăciți păgâni”.

— Analogia ta nu stă-n picioare, îi răspunse Vernon pe un ton înțepat. Nici proștii și nici păgânii nu sunt responsabili pentru faptele lor, nu pentru că ar fi proști și păgâni *per se,* ci fiindcă sunt incapabili să înțeleagă dogma Bisericii noastre.

Balsam hotărî că ar fi inutil să insiste asupra acestui aspect.

— Cum spuneam și eu, minți mult mai luminate decât a mea se cuvine să hotărască dacă învățăturile ecleziastice ar trebui sau nu modificate. De fapt, în teza mea nu am adoptat o poziție fermă, motiv pentru care presupun că a fost admisă.

— Și chiar n-ai ajuns la nicio concluzie personală? insistă monseniorul.

Balsam clătină din cap.

— În ce mă privește, n-am făcut altceva decât să ridic o serie de întrebări. Consider că nu sunt suficient de bine pregătit, cu atât mai puțin erudit, nici în domeniul psihologic și nici în cel teologic, încât să pot oferi răspunsuri la o chestiune atât de gravă.

Monseniorul Vernon încuviință dând ușor din cap, ca și cum ar fi avut nevoie să câștige timp pentru a înțelege exact spusele lui Balsam. Iar când vorbi din nou, lui Balsam îi trebuiră câteva secunde să se dezmeticească și să priceapă legătura logică dintre cuvintele celuilalt și ce spusese el mai înainte.

— Mă simt dator să te previn că, în parohia noastră, ideea că vei preda psihologie a suscitat o oarecare îngrijorare. Din nefericire, există resentimente puternice în ceea ce privește includerea psihologiei printre disciplinele predate într-o școală parohială. Să fiu

cinstit, nici eu nu știu dacă am făcut alegerea potrivită când te-am recomandat pentru acest post.

— Și? insistă Balsam.

Monseniorul Vernon îi adresă un zâmbet forțat.

— Să zicem că după această discuție am mai puține îndoieli. Cu numai câteva minute în urmă, eram hotărât să te rog să nu le predai elevilor noștri nimic din ce ar putea veni în contradicție cu dogma bisericească.

„Avertisment pe care tocmai ai ținut să mi-l servești", își spuse Balsam în sinea sa.

— Iar acum crezi că nu mai e cazul? întrebă el pe un ton pe care îl voia a fi cât mai degajat.

— Acum cred că ai să te descurci de minune, spuse Vernon, ridicându-se. Totuși, cred că am avut o idee bună așezând statuia Sfântului Mucenic Petru în clasa ta, adăugă el.

Balsam se întrebă pentru o clipă dacă nu cumva zărise o licărire malițioasă trecând ca fulgerul prin privirea lui Vernon. Își spuse că probabil i se păruse.

— Poate că ar trebui să citesc mai mult despre viața Sfântului Mucenic Petru, rosti el. Doar o să fim în aceeași clasă.

Vernon îl apucă de umăr, iar Balsam se simți împins ferm spre ușă.

— Așa să faci, aprobă prelatul. A fost un personaj cu adevărat fascinant. Și crede-mă, pentru el era floare la ureche să-și dea seama cine era împotriva învățăturilor Bisericii. Dacă ți se va întâmpla vreodată să nu știi ce să le predai elevilor, gândește-te la Sfântul Mucenic Petru. Sau consultă-te cu mine. Deși poate păcătuiesc prin lipsă de modestie, totuși știu că am același infailibil instinct al dreptății pe care îl avea și Sfântul Mucenic Petru.

— Am reținut, rosti Balsam sec, întrebându-se dacă preotul îl auzise.

Se aflau lângă ușa de la intrare. Monseniorul Vernon era acum adâncit în gânduri, preocupat de alte chestiuni.

— Știi, spuse el deschizând ușa, chiar mă gândeam. Există un grup experimental – destul de nonconformist pentru obiceiurile din Neilsville – căruia ai putea să i te alături. În special dacă ești curios să afli mai multe despre Sfântul Mucenic Petru. El este sfântul pe care îl preferăm. Sau poate că te-ai îndepărtat complet de Biserică, preferând lucrurile lumești? întrebă el, studiindu-l cu neobișnuită intensitate pe Peter Balsam.

— Nu de tot, rosti acesta nesigur, nereușind să susțină decât o clipă privirea preotului și ferindu-și ochii imediat. Cred totuși că am să o las pe mai târziu. Cel mai important lucru pe care trebuie să-l fac este să mă pregătesc pentru ore.

— Chiar mai mult decât ai crede, rosti Vernon pe un asemenea ton, încât Balsam îl privi intrigat. Am hotărât să începem orele de psihologie la clasele mici, continuă el, zărind expresia întrebătoare de pe chipul lui Balsam. Iar la ciclul unu sunt puștoaicele care se vor înscrie la cursul tău.

— Cele patru care jucau tenis? întrebă Balsam, apelând la intuiție.

— Chiar despre ele este vorba, rosti preotul pe un ton sumbru.

— Și-ar trebui să-mi fac griji din pricina lor? întrebă Peter.

— Asta depinde numai de tine, îi răspunse Vernon. Totuși, îmi permit să-ți dau un sfat. De mici au fost inseparabile, iar măicuțele consideră că singura metodă de a le ține în frâu este să le despartă în cursul orelor. Altfel se coalizează, iar ora devine o ședință de șușoteli cu bilețele care zboară de la una la alta. Unul din sertarele biroului meu este plin cu toate bilețelele pe care le-am confiscat de la aceste copile în decursul ultimilor nouă sau zece ani. Într-o bună zi am de gând să le citesc, să-mi dau și eu seama ce poate fi atât de important pentru niște fetițe, încât să nu poată aștepta până la recreație.

Balsam se simți străbătut brusc de un val de neliniște. De când se știa, nu se simțise în apele lui în prezența adolescentelor, iar perspectiva de a ține piept unui grup unit de fete îl speria de moarte. Totuși, nu lăsă să i se citească teama pe chip.

— Îți mulțumesc că m-ai prevenit, rosti el, însă instinctul îmi spune că ar fi foarte interesant să le am pe toate la ora de psihologie.

— Și tu te ghidezi întotdeauna după instinct? îl întrebă monseniorul Vernon.

— Nu, rosti el, fixându-l calm. Nu întotdeauna.

— Perfect, spuse preotul. Asta înseamnă că ai să te adaptezi la noi.

Înainte de-a apuca să dea un răspuns, preotul închisese ușa rectoratului, lăsându-l pe Balsam să se întrebe ce voise să spună.

Răspunsul nu era însă scris în piatra rectoratului de pe care Peter nu reușea să își desprindă ochii. Fără grabă, Peter Balsam începu să coboare panta care ducea jos, în inima orășelului Neilsville. Totuși, în cursul plimbării nu acordă nicio atenție străzilor și nici clădirilor, obsedat fiind de o imagine care îi revenea în minte fără a-i da pace. Imaginea statuetei Sfântului Mucenic Petru, care fusese așezată în

clasa lui. Era sigur că nu fusese pusă acolo întâmplător și că era vorba de un avertisment. Dar în ce sens?

De la fereastra biroului său aflat în clădirea rectoratului, monseniorul Vernon îl urmări pe Peter Balsam cum cobora dealul. Totul avea să se rezolve. La început nu fusese sigur că lucrurile aveau să fie în regulă, însă acum, după discuția avută cu Balsam, era convins că treaba avea să meargă strună. Acum, după venirea lui Peter Balsam în Neilsville, lucrurile aveau să se îndrepte și să meargă din nou bine.

•

Pe măsură ce înainta pe Main Street, aceeași presimțire de rău augur care îl cuprinsese la sosirea în Neilsville puse din nou stăpânire pe Peter, care se întrebă supărat cum ajunsese să renunțe la hotărârea de a pleca de aici. Doar intenția lui fusese să îi spună lui Pete – adică „monseniorului”, se corectă el involuntar în gând – că nu avea de gând să rămână. Și nu îi spusese nimic. În schimb, se lăsase dominat de prelat, așa cum de altfel i se întâmplase frecvent – să se lase condus de celălalt. De când erau mici fusese tot așa. Ca și cum Pete Vernon ar fi avut o putere neobișnuită asupra lui Peter Balsam.

Ca și cum puțin mai vârstnicul Vernon știa un lucru pe care Balsam îl ignora.

Își amintea perfect că odată Pete Vernon rostise un lucru care i se fixase pentru totdeauna în memorie lui Peter Balsam: „Viețile noastre sunt pe veci legate. Așa a fost dintotdeauna și așa va fi”. La acea vreme, Balsam nu dăduse atenție spuselor prietenului său, închipuindu-și că băiatul mai mare încerca doar să îl impresioneze. Însă iată că, după aproape douăzeci de ani, viața îi reunise în acest Neilsville…

Deodată, deveni conștient că oamenii îl urmăresc curioși de pe margine cum trece pe trotuar și rezistă impulsului de a le susține privirea. Încercă în schimb să se concentreze mai mult asupra orașului decât asupra locuitorilor săi, să își facă o idee despre aspectul străzilor și al caselor.

Dacă nu ar fi fost dogoarea și uscăciunea deșertului, Neilsville ar fi fost poate un oraș frumos. Casele sale cu etaj, atrăgătoare dacă s-ar fi înălțat printre arțarii din Midwest, păreau stinghere în acest ținut arid dintre Cascade și Munții Stâncoși. Părea că le lipsește ceva, că așteaptă poate o dezlănțuire a forțelor naturii care să le adune împreună pentru a le ajuta să formeze un tot armonios. Așa însă,

fiecare prăvălie, fiecare casă din oraș părea că se ghemuise îmbufnată în sine, ridicându-se izolată și refuzând comunicarea. Pe când se plimba prin oraș, Peter Balsam se întrebă dacă era singura persoană care resimțea strania senzație de respingere pe care părea să o degaje această așezare. Începu să arunce pe furiș priviri curioase oamenilor care se găseau pe străzile Neilsville-ului.

Semănau unii cu alții într-un fel bizar, pe care nu își amintea să-l fi remarcat în altă parte. Toți păreau a aparține unei tipologii umane distincte, arătând poate cu o idee mai bătrâni decât vârsta pe care o aveau în realitate. Însă nu era vorba de genul acela de bătrânețe sănătos, înțelept și împlinit al omului împăcat cu sine, ci de o stare marcată de oboseală și lipsă de disponibilitate. Să fi fost vorba de teamă? Aceeași senzație de neliniște pe care i-o inspiraseră clădirile simțea că i-o transmit și oamenii, ca și cum aceștia așteptau să se întâmple ceva și, indiferent despre ce ar fi fost vorba, acel lucru era neplăcut.

Surprinse din zbor privirile câtorva curioși care îl studiau cu interes. Aceștia nu întoarseră jenați capul când le susținu privirea. În schimb, când ochii li se întâlniră, buzele lor se strânseră ca un firicel de ață. Era sigur că abia după ce trecea de ei aveau să se întoarcă spre vecin și să șușotească impresia pe care le-o inspirase. Balsam se întrebă mirat ce aveau de comentat, însă, deși ciuli atent urechile, nu auzi nimic.

Se opri la intersecția dintre First Street și Main Street, așteptând să se schimbe culoarea unicului semafor din Neilsville. Abia atunci își dădu seama că ajunsese în fața clădirii care adăpostea sediul companiei de telefoane. Intră. La un birou gol din spatele tejghelei era așezată o femeie mai în vârstă, care își ridică fără grabă privirea spre el.

— Presupun că doriți să vă instalați un post telefonic, spuse ea.

Peter încuviință surprins din cap.

— Cum de ați știut?

— Prin părțile noastre se știe tot, rosti femeia, vorbind tărăgănat și extrăgând un formular din sertarul de sus la biroului. Balsam, nu-i așa? întrebă ea.

Peter aprobă din nou din cap. Fără alte întrebări, femeia începu să completeze spațiile libere de pe formularul tip de comandă. La sfârșit îl împinse spre Balsam, așteptând ca acesta să îl semneze. În timp ce verifica datele personale, altfel înscrise corect, pe care funcționara le

culesese Dumnezeu știe de unde, aceasta i se adresă fără nicio legătură:

— Ați fost preot, nu-i așa?

Balsam își ridică surprins privirea.

— Nu chiar, spuse el. Am început să mă pregătesc pentru preoție, însă nu mi-am terminat studiile.

— Mda, altul, mormăi femeia care, în timp ce Peter semna nota de comandă pentru instalarea postului, continuă hotărât: Înțeleg. Am auzit că Margo Henderson a coborât din tren o dată cu dumneavoastră.

Peter hotărî în sinea sa că era mai înțelept să facă abstracție de nota dezaprobatoare pe care o sesizase în tonul femeii.

— Da, e-adevărat. E o persoană foarte agreabilă.

Chiar mai mult decât agreabilă, continuă el în gând, amintindu-și de tânăra în cauză. Era o femeie atrăgătoare și frumoasă. Iar în timp ce o evoca cu plăcere pe Margo Henderson, își aminti iritat de femeia pe care o trimisese Pete Vernon să îl întâmpine la gară. Anderson, așa se prezentase. Leona Anderson.

— Divorțată, spuse femeia din spatele tejghelei, aducându-l pe Peter brusc la realitate.

— Ei da, rosti Peter, zâmbind și dându-și seama că funcționara se referise la Margo. Sunt lucruri și mai rele pe lumea asta.

— Chiar așa? întrebă femeia, negăsind de cuviință să îi întoarcă zâmbetul. Probabil că ați aflat că majoritatea locuitorilor din Neilsville sunt catolici.

— Dar nu toți, spuse Peter. Înțeleg că există o școală publică și Liceul Sfântul Francis Xavier. Și parcă am remarcat în treacăt și câteva biserici de alt rit.

Femeia din spatele tejghelei îl cântări pe Peter din cap până-n picioare, dându-i impresia că privirea ei i se înfigea în părul castaniu și cârlionțat. Era clar că nu aproba nici această din urmă părere a noului venit.

— În Neilsville este loc pentru toată lumea. Cu condiția să ne purtăm cum trebuie, sfârși ea pe un ton care îi dădu lui Peter de înțeles că nu credea că el s-ar purta cum se cuvine.

— Ciudat. Nu sunteți prima persoană care îmi spune același lucru pe ziua de azi. Am vorbit deja cu o doamnă pe nume Leona Anderson.

— Leona e o femeie cu scaun la cap.

— Nu mă îndoiesc, rosti Peter pe un ton sec.

După cum nu se îndoia că femeia aceea dezagreabilă îl antipatizase profund de la prima vedere. Îi arătase clar ce sentimente îi inspira din prima clipă când se prezentase și până când îl condusese în apartament. Privirea ei încărcată de dispreț îl impresionase neplăcut.

— Cât durează instalarea telefonului?

— Patru zile, răspunse femeia, fără a consulta programările. Atât durează prelucrarea comenzii.

Cum replica seacă a femeii nu lăsă loc altor comentarii, Peter îi mulțumi pentru amabilitate și părăsi biroul. Femeia nu îl scăpă din ochi până când ajunse pe stradă. Abia după ce Peter dispăru din câmpul său vizual ridică receptorul telefonului de pe birou și formă rapid un număr.

— Leona? Individul ăsta de care mi-ai vorbit, Balsam. Tocmai a plecat de la mine. Cred că nu te-ai înșelat. Poate că ar fi bine să vorbești cu părintele. N-aș putea să-ți spun ce, dar parcă ceva nu-i în regulă cu băiatul ăsta. După părerea mea, o dată cu venirea lui, o să avem parte numai de necazuri în Neilsville.

• Capitolul 3

Trei zile mai târziu, Peter Balsam simți că începe să se acomodeze cu orășelul Neilsville. Reușise să își creeze un colț numai al lui: cărțile stăteau frumos aliniate pe etajerele bibliotecii improvizate din blaturi de scândură așezate pe cărămizi, cu care căptușise un perete întreg; florile, de care se ocupase mai mult decât își propusese, se răsfățau în ghivecele care atârnau în cârlige fixate în tavan sau de buloanele prinse în pereți. Iar între timp apăruse și telefonul. Se uită la aparatul verzui de pe birou și se întrebă de ce instalarea telefonului, petrecută chiar în acea dimineață, îl făcea să se simtă „conectat” la lumea din jur. Asta nu pentru că ar fi avut pe cine să sune sau pentru că ar fi existat cineva care să-l caute aici la telefon. Dar, în mod complet neașteptat, telefonul sună chiar în secunda următoare. Se uită surprins la aparat, fără să priceapă ce se întâmpla din prima clipă, apoi ridică receptorul și rosti un „alo” neutru, pregătit sufletește să accepte că cel care sunase greșise numărul și să închidă.

— Peter Balsam? se auzi un glas feminin, sunând vag cunoscut și

în același timp parcă sfios.

— Da, răspunse Peter, întrebându-se dacă avea să ghicească a cui era vocea înainte ca persoana să se recomande.

— Margo Henderson la telefon, continuă femeia. Ne-am cunoscut în tren.

Balsam se simți invadat de un val plăcut de căldură.

— Bună, rosti el, de astă dată prietenos.

— Așa mai merge, spuse Margo. Pentru o clipă am crezut că n-o să-ți amintești de mine.

— Nici nu mi-am amintit din prima clipă, recunoscu Balsam. Sincer să fiu, am crezut că e greșeală. Mi-au instalat telefonul abia azi-dimineață. Am înțeles că instalarea unui post telefonic durează patru zile.

— Nu și în Neilsville, spuse Margo râzând. Numai că tu ești cea mai mare curiozitate care a poposit în Neilsville de ani de zile încoace.

Făcu o scurtă pauză, apoi lansă iute propunerea, nelăsându-i timp lui Peter să răspundă.

— Ce-ar fi să mă inviți astă seară la cină? spuse ea.

Invitația îl luă prin surprindere pe Peter, însă acesta își reveni imediat și răspunse:

— Mi-ar face mare plăcere. Ar fi însă o mică problemă. Eu n-am mașină.

— Asta chiar nu-i o problemă. Din întâmplare, am un Chevrolet foarte solid. Dacă nu ești atât de orgolios încât să te lași luat de acasă de o femeie, atunci trec pe la șapte și jumătate.

— Bine. Perfect, spuse Peter, nu prea convins că procedează bine, însă dorind să facă o încercare. Știi unde locuiesc?

— Stai să văd dacă ghicesc, răspunse Margo. Zici că n-ai mașină, deci înseamnă că stai în apropierea Liceului Sfântul Francis Xavier. Așadar, nu poți locui decât în blocul nou de pe Third Street, nu departe de Main Street.

— Un Sherlock Holmes în toată regula, spuse Peter.

— Nici chiar așa, chicoti Margo. Ne vedem la șapte și jumătate.

Balsam dădu să mai adauge ceva, însă își dădu seama că rămăsese singur pe fir. Se uită nedumerit la receptorul pe care îl ținea în mână, întrebându-se ce o făcuse să închidă atât de brusc, apoi își spuse că probabil îl sunase de la serviciu și era așteptată de cineva. Ridică din umeri și își îndreptă atenția spre alte chestiuni.

O oră mai târziu, Peter Balsam urca fără grabă colina în vârful căreia se afla biserica cu hramul Sfântului Francis Xavier. Remarcă în treacăt că Neilsville-ul, deși la fel de sterp și neatrăgător ca și până atunci, nu îi mai inspira același sentiment de teamă și senzația că deasupra lui plana o amenințare, așa cum percepuse la început. Probabil că se familiarizase cu orașul. Parcă nu mai vedea la clădirile din Neilsville numai bizareria lor. Casele aveau o marcă aparte, care le conferea un stil unic. Curțile erau curate, cu gazonul din fața casei îngrijit și bine întreținut, ca și cum locuitorii Neilsville-ului, conștienți de ariditatea din pustiul înconjurător, își propuseseră să creeze adevărate oaze de verdeață în deșert. Abia în a treia zi a ședерii sale în Neilsville, după ce își lărgi aria plimbării, abătându-se de la Main Street pe străzile laterale, Peter descoperi farmecul inedit al orașului. Acum prefera să se plimbe în această zonă mai liniștită, bucurându-se de umbra binefăcătoare a copacilor care străjuiau străzile, gustând din plin senzația de intimitate care domnea aici. Pe Main Street fusese veșnic urmărit de privirile insistente ale curioșilor din Neilsville care încercau să îl includă într-unul sau altul din tipurile caracteristice mediului lor provincial. Însă de când trecea pe Elm Street, chiar dacă oamenii îl urmăreau din spatele perdelelor, Peter Balsam nu îi vedea, cu alte cuvinte nu își dădea seama de existența lor, și trecea nepăsător mai departe.

Ajuns în vârful dealului, pătrunse în biserica întunecată și răcoroasă. Își înmuie degetele în cupa cu apă sfințită de la intrare, puse cu pioșenie un genunchi în pământ, înaintă pe intervalul dintre banchetele de rugăciune, lăsă din nou genunchiul în pământ și se strecură într-o strană. Balsam gustă un moment din pacea care domnea în biserică, așteptând să i se obișnuiască ochii cu trecerea de la lumina orbitoare a soarelui de amiază la lumina blândă care se filtra prin vitraliile șirului de lucarne laterale. Ceva mai târziu realiză că nu era singur. La câteva strane mai încolo, în dreptul firidei care adăpostea statueta Fecioarei Maria, stătea nemișcată o fată, rugându-se cu capul plecat. O recunoscu imediat pe fata solitară care jucase tenis lângă terenul de handbal.

Fata își mișca buzele într-o rugăciune mută, iar degetele îi erau ocupate, răsfirând mătăniile pe care le ținea în mâna stângă. Balsam o urmări atent câteva secunde, după care își dădu seama jenat că privirea sa insistentă ar fi putut tulbura intimitatea fetei. Își impuse să se concentreze asupra rugăciunii sale și să ignore prezența tinerei

solitare.

Treizeci de minute mai târziu, cei doi se întâlniră la ieșirea din biserică. Nu văzuse că se ridicase în același moment cu el și aproape că uitase complet de existența ei. Iar după ce ieși din obscuritatea bisericii în dogoarea orbitoare de după-amiază și după ce somnolența binefăcătoare pe care o resimțise în timpul rugăciunii îl părăsi complet, Balsam se întoarse spre fată și îi zâmbi. Văzând că îl privește nedumerită și speriată, ca un iepure gata s-o rupă la fugă, Balsam se hotărî s-o salute.

— Bună, rosti el.

Marilyn Crane îl privi mută. Se vedea că face eforturi să își regăsească glasul.

— Se pare că vii aici la fel de des ca și mine, continuă Balsam. E un loc de repaus binecuvântat și o oază de liniște care te face să uiți de arșița zilei, nu-i așa?

Ochii fetei se măriră de mirare, iar Balsam se gândi că poate totuși fata nu îl remarcase nici cu o zi și nici cu două înainte, când își văzuse fiecare liniștit de rugăciune în strana sa. După toate aparențele, copila nu îi observase prezența.

— Sunt Peter Balsam, spuse el, întinzându-i mâna.

Marilyn Crane se holbă la mâna întinsă către ea. Apoi, ca și cum atunci i se ridicase un văl de pe ochi, se dezmetici, îi strânse mâna și se prezentă.

— Marilyn Crane, rosti ea. Sunteți noul profesor, nu-i așa?

Balsam încuviință cu o înclinare a capului.

Fata îi zâmbi timid și clătină din cap cu un gest de scuză, parcă stânjenită că prezența ei ar putea deranja.

— Clasa a treia de latină, spuse ea și se grăbi să adauge dintr-o suflare, după o ușoară pauză de gândire: Sper că și clasa de psihologie.

— Speri? repetă Balsam. Tot ce trebuie să faci este să te înscrii la curs.

— Nu știu dacă voi avea voie, spuse Marilyn cu blândețe. I-am întrebat pe ai mei dacă pot să mă înscriu și mi-au răspuns că trebuie să se sfătuiască mai întâi.

— Ei bine, poți să le transmiți părinților din partea mea că nu am de gând să vă sucesc mințile și nici să vă bag în cap tot soiul de idei trăsnite, spuse Balsam, zâmbindu-i.

Fata păru să se destindă brusc. Cei doi coborâră alături dealul, fără

a se grăbi pentru a ajunge în oraș.

— Cum de ați știut că de asta nu mă lasă părinții? întrebă Marilyn pe neașteptate când ajunseră la jumătatea pantei.

Balsam clătină din cap.

— Doar sunt psiholog, rosti el pe un ton voit sumbru. Am metodele mele de a afla cum stau lucrurile.

Marilyn îl sfredeli cu privirea, apoi, pricepând că glumește, se porni pe râs, scoțând niște sunete bizare, poticnite și seci. Ascultând-o mai atent, Balsam își dădu seama ce i se părea ciudat la acel sunet: copila nu era obișnuită să râdă.

— Îți petreci mare parte din timp în biserică, nu-i așa? o întrebă el cu căldură în glas.

Marilyn încuviință, înclinând din cap.

— Îmi place să stau în biserică. E atâta liniște și răcoare. Și e singurul loc unde pot fi eu însămi fără a mă simți singură pe lume. Nu știu dacă înțelegeți ce vreau să spun.

— Înțeleg perfect, îi răspunse Balsam. Pentru că și eu am același sentiment.

Marilyn îl privi uimită, căpătând pentru prima oară în viața ei convingerea că nu era singură, că exista cineva care înțelegea perfect ce simțea.

— De obicei mă rog la Maica Îndurerată, spuse ea. Nu știu de ce, dar în prezența ei mă liniștesc întotdeauna.

Balsam nu îi răspunse pe loc, iar Marilyn îi aruncă o privire scurtă, crezând că spusele ei îl derutaseră. Dar nu, profesorul părea că se gândește la ceva, așa încât fata se mulțumi să meargă tăcută alături de el. Era însă o tăcere agreabilă, își spuse ea. Nu aducea în niciun fel cu liniștea jenantă care se așternea în rândul cunoscuților ei când se apropia.

Dacă Peter Balsam și-ar fi dat seama că între ei se așternuse o tăcere prelungită, poate că ar fi încercat să spună ceva. Era prea preocupat de ceea ce o auzise spunând pe copilă; mai exact, se gândea la felul cum o numise pe Fecioara Maria. Maica Îndurerată, așa îi spusese copila. De mult nu mai auzise Balsam pe cineva spunându-i așa Sfintei Fecioare. Îi trecu la un moment dat prin minte să o întrebe cum de îi venise ideea să îi spună așa, însă se abținu. Încă nu era momentul. Copila era stăpânită de neliniște ca un iepure speriat, gata să o rupă la fugă, să țâșnească la cel mai mic semn de provocare. Iar Balsam simți în mod inexplicabil cât era de important

ca fata să nu se tulbure. Era important atât pentru el, cât și pentru ea.

— Ei bine, rosti Balsam în cele din urmă, pe când se apropiau de intersecția cu Third Street. Eu mă opresc aici. Locuiesc în blocul nou de vizavi, continuă el, indicând direcția.

O expresie binevoitoare se așternu pe chipul lui Marilyn, care dădu din cap cu înțelegere. Peter pricepu deodată că fata putea înțelege că o respinge și, zâmbindu-i prietenos, se grăbi să adauge:

— Mă poți vizita oricând ai chef. Sunt tot timpul acasă, sau, în fine, mai tot timpul, iar numele meu este înscris pe cutia de scrisori.

— O, rosti Marilyn cu gura căscată. Nu… nu se cade să fac așa ceva, abia reuși ea să îngaime.

Balsam o privi lung, neînțelegându-i prea bine reacția.

— Nu se cade? întrebă el. Și, mă rog, de ce?

De astă dată, Marilyn îl privi de-a dreptul năucită.

— Eu… nu știu, se bâlbâi ea.

Brusc, Peter înțelese. Până atunci, Marilyn avusese ca profesori numai călugărițe sau prelați care locuiau la mănăstire, în niciun caz dascăli laici. Iar invitația pe care i-o adresase el era un lucru inedit, care depășea puterea de înțelegere și experiența fetei.

— Bine. S-o lăsăm baltă, rosti el, punând punct discuției. Nu uita să le transmiți părinților tăi ce ți-am spus. Cred că ora de psihologie va fi interesantă și m-aș bucura să te numeri printre elevii mei.

Cum Marilyn îl privea cu gura căscată, incapabilă să facă vreo remarcă, Peter îi zâmbi de rămas-bun, îi întoarse spatele și își continuă drumul pe Third Street. După numai câțiva metri, se întoarse și îi făcu cu mâna. Marilyn îi răspunse la salut, fluturându-și mâna spre el, iar Peter Balsam își continuă drumul spre apartamentul său de pe Third Street.

Marilyn urmări câteva secunde silueta profesorului care se îndrepta spre locuința lui, apoi porni și ea spre casă. Căpătase brusc sentimentul că lumea nu mai era așa de tristă și de pustie. Noul profesor îi făcuse o impresie plăcută și se gândea că merita să îi convingă pe părinți să o lase să se înscrie la cursul de psihologie. Apoi Marilyn Crane se opri brusc și acolo, în mijlocul lui Main Street, se închină și rosti în gând o rugăciune de mulțumire către Fecioara Maria, ocrotitoarea năpăstuiților, pentru că i-l scosese în cale pe domnul Balsam și îl adusese în Neilsville. După care deschise ochii și își continuă drumul spre casă. De partea cealaltă a străzii, Judy Nelson, care o zărise de la fereastra magazinului alimentar unde se

afla, zâmbi răutăcios pentru sine.

•

Soneria se auzi la șapte și jumătate fix. Peter Balsam deschise ușa apartamentului pentru a o întâmpina pe Margo Henderson, care îi adresă un zâmbet atât de radios, încât părea forțat. Rămase în prag, făcându-i loc să intre, după care închise ferm ușa în urma ei. În aceeași clipă zâmbetul lui Margo își pierdu din strălucire, iar tânăra zâmbi nervos.

— Mă simt ca o femeie stricată, spuse ea, scoțându-și jacheta subțire pe care și-o aruncase pe umeri și aruncând o privire curioasă în jur. Ai din întâmplare ceva băutură prin casă?

— Scotch sau whisky? o întrebă el, gândindu-se că poate ar fi fost preferabil să îi ofere vin și reproșându-și că nu îi venise ideea mai devreme.

— Scotch cu vreo zece picături de apă.

Examină încăperea cu mare interes, în timp ce Peter pregăti două sonde identice de scotch slab cu gheață.

— Îmi place, spuse ea, luând paharul pe care i-l oferi Peter. Cărți și plante – cele două lucruri de care nu mă pot lipsi în viață. Și știi să pregătești perfect o băutură, continuă ea după ce gustase. Poate că n-ar fi o idee rea dacă ne-am căsători.

Peter se înecă brusc cu dușca de scotch pe care se pregătea să o înghită, dar înțelese aproape imediat că, de fapt, tânăra glumise. Se înroși, iar Margo râse înveselită.

— Îmi pare rău, spuse ea. N-am crezut că asta o să te dea gata.

Îl bătu pe spate până când îi trecu accesul de tuse. Peter se trânti extenuat pe canapea și își ridică privirea spre ea. Apoi, zărind licărul strengăresc din ochii ei, începu la rândul lui să râdă.

— Zău că-mi pare *foarte* bine că ne-am întâlnit, rosti el serios. Nici n-ai idee cât de mult mă bucur, continuă el, după care se uită întrebător la ea. Dar ce-ai vrut să spui, că te simți ca o femeie stricată?

— E pentru prima oară în viața mea când îi dau întâlnire unui bărbat. Poate că ești obișnuit să te sune tot timpul femeile, însă eu am făcut asta pentru prima dată. E ceva nou pentru mine, o experiență de-a dreptul îndrăzneață. De fapt, sunt gata să pun rămășag că așa ceva nu s-a mai întâmplat până acum în Neilsville!

— Să știi că mă bucur că ai sunat, spuse Peter. Dacă tonul pe care ți-am vorbit a fost puțin distant, este pentru că am stat pur și simplu

și m-am zgâit la telefon, simțindu-mă din nou conectat la lumea exterioară, deși știam că nu are cine să mă caute din oraș. Dar a sunat și iată-te. Unde vrei să ieșim?

— Păi, stai să văd, rosti Margo gânditoare. M-am gândit să mergem la Clyde's, pentru că acolo mâncarea este bună, iar muzica potolită, însă după aceea mi-a trecut prin minte să facem un act de bravură și să ieșim undeva în afara orașului.

— Să ieșim din oraș? repetă Peter absent.

Margo încuviință din cap.

— Poate că sunt puțin paranoică, însă având în vedere că ești nou-venit în oraș, că predai la Liceul Sf. Francis Xavier, că eu sunt o femeie divorțată și că… În fine, luând în considerare toate aceste aspecte, cred că cel mai bun lucru ar fi să mergem undeva unde niciunul dintre noi nu riscă să fie recunoscut. Dacă ești mort de foame, mă gândesc că am putea merge la Lake Moses. E la patruzeci de minute de mers cu mașina și știu acolo un restaurant italian foarte bun.

Balsam fu pe punctul de a protesta. Apoi își aminti de chipul încruntat al Leonei Anderson atunci când îl văzuse coborând din tren cu Margo și de remarcile reverendului Vernon despre „formalismul" locuitorilor acestui orășel. De fapt „formalism", își spuse el, nu era cuvântul cel mai potrivit. Începea să capete convingerea că cei din Neilsville erau pur și simplu încuiați.

— Perfect, aprobă el, terminându-și băutura. Vrei să ne întâlnim după colț sau ești dispusă să riști și să coborâm împreună la mașină? o întrebă el, zâmbindu-i malițios.

— Nu-ți face griji, spuse Margo încet. Am parcat-o pe alee.

•

Pe dinafară, localul părea sărăcăcios, plantat în mijlocul unei parcări betonate, luminat strident cu o firmă țipătoare pe care era scris numele – Rafaello's – și, cu litere ceva mai mari, Bere Olympia. Înăuntru fusese decorat cu fețe de masă în carouri mari, roșu cu alb, care, destul de straniu, reușeau să dea locului o notă destul de plăcută. Mâncarea fusese delicioasă. Peter se lăsă confortabil pe spate, luă ceașca de capuccino care se afla pe masă dinaintea lui și o privi lung pe Margo. Era într-adevăr o femeie frumoasă.

— Te simți mai bine? îl întrebă ea, privindu-l peste buza paharului, în timp ce sorbea ultima picătură de vin roșu.

— Ce te face să crezi că nu m-am simțit bine la început? o întrebă

Peter.

— Nu știu, rosti ea visătoare, ridicând ușor din umeri. Probabil expresia pe care o aveai. Ca și cum ceva te făcuse să intri în panică. La început am crezut că eu sunt de vină, apoi mi-am dat seama că altul e motivul. Cred că e legat de Neilsville.

Balsam încuviință.

— Ai pus degetul pe rană, recunoscu el. Mărturisesc că toată povestea asta mă sâcâie. Cel puțin, până ieri mă irita. Ieri m-am hotărât să îmi încerc norocul și să mă plimb pe străduțele paralele cu Main Street. Parcă din culise Neilsville-ul nu pare așa de sumbru și amenințător ca atunci când îl vezi de pe strada principală.

— Presupun că majoritatea orășelelor de provincie sunt la fel, admise ea. Nu le prinzi pulsul adevărat dacă nu cunoști decât centrul. Trebuie să vezi cartierele în care trăiesc oamenii. Și nici atunci nu-i prea simplu. Locuitorii orașelor de provincie nu sunt prea prietenoși. Decât cu localnicii, desigur. Dacă nu te-ai născut în același oraș cu ei, ești pierdut. Pentru ei rămâi venetic pentru următorii douăzeci de ani.

— Credeam că numai în New England poți fi tratat așa, spuse Peter râzând.

Margo clătină din cap.

— Un orășel de provincie tot orășel de provincie rămâne, indiferent unde s-ar afla, spuse ea, după care schimbă brusc subiectul: Cum ți se pare prietenul tău, reverendul?

Peter sesiză o umbră de sarcasm în tonul ei.

— Oarecum schimbat față de cum îl știam, recunoscu el. Însă presupun că și eu m-am schimbat.

— Îhî, mormăi Margo, evitându-i privirea.

— Nu-ți e prea simpatic, nu? spuse Peter fără menajamente.

— Nu știu, îi răspunse Margo pe gânduri. Presupun că monseniorul este reflectarea perfectă a ceea ce se-ntâmplă în oraș și a mentalității locuitorilor săi. Nu-ncerc să fac un secret din faptul că locuitorii acestui oraș s-au purtat foarte urât cu mine. În special catolicii.

Îl privi pe Peter, care era așezat la masă în fața ei, parcă dorind să îi facă o mărturisire, dar în același timp nevrând să spună nimic care l-ar fi putut ofensa. Numai că el părea diferit de toți catolicii pe care îi cunoștea, astfel încât se hotărî să riște.

— Parcă zace ceva rău în ei, spuse ea șovăitor. Sau poate că n-am

găsit eu cuvântul potrivit. Însă, de când am divorțat și am fost exclusă din comunitatea catolică, am remarcat un lucru. Nu reușesc să îl definesc exact, dar sunt convinsă că nu mi se pare. Oamenii se zgâiesc la mine. Mă bârfesc. Mă fac să mă simt ca o curiozitate. Iar prietenul tău, reverendul Vernon, este mai rău decât toți adunați laolaltă. De câte ori îl văd, îi simt privirea ațintită asupra mea, sfredelindu-mă pur și simplu, de parcă ar vrea să vadă ce am pe dinăuntru, apoi trecând prin mine de parcă nici n-aș exista.

Se opri brusc, cu sentimentul de jenă că spusese mai mult decât s-ar fi cuvenit, iar apoi, străduindu-se să arboreze un zâmbet cât mai vesel și detașat, se grăbi să adauge:

— Însă mă descurc eu cumva.

Balsam clătină din cap, ca și cum nu se așteptase să audă ceea ce auzise.

— Știu și eu, rosti el rar. Toată atmosfera asta mi se pare atât de stranie. Nu știu cum să spun, aproape medievală.

— Chiar așa și este, adăugă Margo cu amărăciune. Hai mai bine să vorbim de lucruri mai vesele. Ai făcut cunoștință cu elevii tăi?

Balsam o privi zâmbind și îi spuse în glumă:

— Parcă spuneai că vrei să vorbim de lucruri mai vesele.

— Da, cred că există și lucruri mai amuzante, spuse Margo râzând. Neilsville nu este în fond o pacoste chiar așa de mare.

Margo se opri gânditoare, apoi chipul i se înseninâ și spuse:

— Hai să nu mai vorbim deloc despre Neilsville. Ce-ar fi să-mi vorbești despre tine?

Peter avu o scurtă ezitare, apoi hotărî că nu trebuia să îi povestească despre copilăria lui. Era vorba despre acea parte a copilăriei pe care și-o petrecuse la mănăstire, adică de ceea ce își amintea. Îi relată lui Margo cum crescuse și fusese educat de măicuțe, apoi îi mărturisi că mai târziu se hotărâse să îmbrace haina preoțească.

— Iar asta presupun că a fost prima dintre greșelile pe care le-am comis în viață, spuse el.

— Greșeli?

— Da, uneori mi se pare că viața mea nu a fost altceva decât o înșiruire de erori. Am vrut să devin preot pentru că la vremea aceea părea a fi singurul lucru firesc de făcut. Am descoperit foarte curând că nu eram făcut pentru asta. Așadar, am plecat de la seminar și m-am înscris la St. Alban. Amintește-mi să-ți arăt sutanele, spuse el

zâmbind.

— Le-ai păstrat?

— Da, sunt în dulapul din dormitor. Cred că nimeni n-ar arunca așa ceva. În fine, mi-am luat diploma în psihologie, apoi am găsit în California o slujbă de consilier. Nici asta n-a mers. Am luat decizia de a mă întoarce la St. Alban și de a susține licența. Iar după aceea m-am însurat. Nu ți-am povestit? se grăbi el să întrebe, zărind umbra de încordare care trecuse o clipă pe chipul lui Margo. Credeam că știi. Nu că ar fi prea important. Ne-am despărțit.

— Monseniorul Vernon știe?

— I-am spus. N-a primit știrea cu prea mare plăcere.

— Îmi închipui, admise Margo. Ce s-a-ntâmplat? Vreau să spun, cu căsnicia ta?

— Nu știu sigur. Privind înapoi, nu cred că eu și Linda trebuia să ne căsătorim. Cred că am avut nevoie unul de celălalt la început, fiindcă amândoi eram singuri. În fine, ea și-a găsit pe cineva alături de care acum nu se mai simte singură.

În vocea sa se simți o notă de amărăciune, iar Margo își spuse că nu trebuia să insiste.

— Cum ai ajuns în Neilsville?

— Prin monseniorul Vernon. Am primit de la el o scrisoare în care mă întreba dacă n-aș fi dispus să predau latina și psihologia. I-am răspuns afirmativ și mi-a oferit o slujbă aici. Iată cum am ajuns în Neilsville.

— Dar nu-ți place?

Fusese mai degrabă o afirmație decât o întrebare.

Peter se foi neliniștit, parcă negăsindu-și locul în scaun.

— Nici nu știu. Cum s-ar spune, primesc tot felul de mesaje negative din partea celor din oraș. Ca și cum aici s-ar petrece ceva ascuns și obscur, care stă gata să explodeze și să iasă la suprafață; deși probabil că niciodată n-o să se întâmple una ca asta.

Margo îl fixă mirată.

— Da, chiar asta e, spuse ea. Am exact același sentiment. Am crezut că e doar o închipuire a mea.

— Ei bine, acum suntem doi care ne închipuim același lucru, spuse Peter zâmbind.

Scoase cecul din buzunar, achită nota de plată, iar apoi se ridică.

O oră mai târziu, când Margo trase mașina în fața casei lui, Peter îi luă mâna, i-o strânse ușor și deschise portiera.

— Data viitoare este rândul tău, spuse el. Aș vrea să știu despre tine cel puțin tot atât de multe lucruri cât ți-am dezvăluit eu despre mine.

Coborî din mașină, trânti cu putere portiera și se îndreptă spre clădire. Margo îl urmări cu privirea, așteptând să se întoarcă și să îi facă un semn de rămas-bun. Însă el nu se întoarse, iar Margo simți o ușoară dezamăgire.

În drum spre casă, Margo hotărî că îi plăcea de Peter Balsam. Îi plăcea chiar foarte mult. Data viitoare trebuia să îi povestească câte ceva despre viața ei. Era convinsă că aveau să se întâlnească iar, chiar dacă va trebui să îl caute tot ea. Nu era însă convinsă că trebuia să îl sune. Pentru că data viitoare, nu știa de ce nutrea această convingere, Peter Balsam avea să sune el.

Mult mai târziu în cursul serii, când se pregătea de culcare, Margo își aminti brusc că Peter omisese să îi spună un lucru despre el. Dând ascultare unui impuls, se repezi spre telefon și vru să ridice receptorul când aparatul sună. Era Peter.

— Sper că nu te-am trezit, spuse el.

— Nu. Să fiu sinceră, mă bucur că ai sunat.

— De fapt, nici nu știu de ce te-am sunat.

— Poate pentru că eu voiam să vorbim.

— Adică, tu m-ai făcut să te sun?

— Poate că da, spuse Margo pe un ton misterios.

— Nu cred în șmecherii de felul ăsta, spuse Peter chicotind.

— Nu? Poate că ar trebui. Peter?

— Da.

— Știi la ce mă gândeam? Când ai fost mic. De fapt, cum ai ajuns la mănăstire?

La capătul celălalt al firului se lăsă liniștea, apoi se auzi vocea lui Peter spunând sec:

— Habar n-am. Măicuțele nu le spun copiilor din ce familie provin.

Douăzeci de minute mai târziu, Margo încă nu reușise să adoarmă. Se gândea la ce îi spusese Peter Balsam și se întreba unde apăruse pe această lume, în urmă cu treizeci și ceva de ani.

• Capitolul 4

Dacă prima zi de școală la Liceul Sfântul Francis Xavier nu le

provocă elevilor acel entuziasm nestăvilit, egalat doar de ultima zi de școală, aceasta se datoră unei lungi perioade de nouă luni caracterizate prin constrângere și înregimentare. Din punctul de vedere al fetelor, lucrurile stăteau și mai rău. Urmau nouă luni în care avea să li se reproșeze clipă de clipă că nu se comportă la înălțimea normelor de conduită impuse de monseniorul Vernon și de măicuțe; nouă luni de zile în care măicuțele se vor amesteca în viața lor intimă, vârându-și nasul în treburile lor, obligându-le să mărturisească tot ce aveau de șușotit pe la colțuri, inspectând vestiarele și confiscând caietele pe nepusă masă, pentru a verifica dacă iau sau nu notițe. În fine, le vor supune la toate acele cunoscute cazne și nedreptăți mari și mici care otrăvesc viața de zi cu zi a oricărui școlar. Deci, nu era nimic de mirare în faptul că prima zi de școală li se părea a fi cea mai groaznică dintre toate. Sosise clipa să își ia adio de la leneveala plăcută din timpul vacanței de vară și de la libertatea de a face ce le poftea inima.

Dar, mai neplăcut decât orice, pe lume exista monseniorul Vernon, omniprezent, supervigilent, veșnic pus pe critică și arțag, mai niciodată dispus să laude pe cineva. În acea dimineață preotul fusese prezent la festivitatea de deschidere a anului școlar, urmărindu-le de pe treptele școlii cum reveneau pentru a începe un nou an. Și acolo avea să rămână nouă luni de acum înainte, dacă nu chiar pe treptele școlii, în orice caz bântuind pe coridoare, dominându-i cu silueta lui întunecată, sfredelindu-i cu privirea pătrunzătoare ca un burghiu, descoperind la toate elevele – dar absolut la toate – câte o neregulă sau abatere măruntă de la regulament, care trebuia neapărat condamnată și pedepsită.

În timp ce coborau treptele spre primul etaj al școlii și își croiau fără grabă drum spre clasa numărul 16, nici Judy Nelson și nici Karen Morton nu se simțeau în apele lor. Cele două fete se opriră în fața vestiarului lui Judy, iar aceasta încercă să descuie broasca. Așa cum pățea de fiecare dată în prima zi de școală, abia după cea de-a treia încercare se auzi țăcănitul ușii metalice. Judy deschise ușa și aruncă înăuntru cartea de istorie.

O privi lung, cu ciudă.

— Crezi că sora Kathleen a vorbit serios când a spus că o să facem istorie tot semestrul ăsta? întrebă ea, fără a se adresa cuiva în mod deosebit, deprimată la vederea manualului gros de cincisprezece centimetri care adăpostea întreaga istorie a lumii.

— Cine crezi că o să citească porcăria asta? întrebă Karen, dându-și părul lung și blond pe spate. Nu trebuie decât să te uiți la cuprins și la întrebările de la sfârșitul fiecărei lecții. Toată lumea știe că sora Kathleen n-a mai dat un test de patruzeci de ani încoace.

— Mă enervează, bombăni Judy. Tu chiar crezi ce ne-a spus azi dimineață? Că, după părerea ei, n-am făcut altceva toată vara decât să discutăm despre „cele trupești”? Adică s-a gândit la regulat, nu?

Karen chicoti, însă pe chipul său se așternu o roșeață care o făcu pe Judy să se întrebe dacă nu cumva atinsese o coardă sensibilă. Fata hotărî să insiste și să vadă ce se întâmplă.

— Vreau să spun, după felul în care ne-a vorbit, poți crede că și-a imaginat că n-am făcut altceva cât a fost vara de lungă decât să flecărim despre sex, să visăm la sex sau chiar să facem sex. Păi bine, dacă vrei să știi care-i părerea mea, cred că asta spune tot despre unde-i zboară mintea, spuse Judy, mulțumită să remarce semnele de nervozitate pe care le dădea Karen. Hotărî să pună degetul pe rană și să atace. Desigur, printre noi sunt și unii cu destule păcate pe suflet, nu-i așa? întrebă ea pe un ton neutru, încercând să dea impresia că nu se referea la cineva anume.

— De unde să știu eu? răspunse Karen cu sarcasm. În ce mă privește, dacă as avea ceva pe suflet pe tema asta, fii sigură că m-aș spovedi. Dar nu sorei Kathleen. Iar ție în niciun caz.

Apoi, înainte ca Judy să aibă răgaz să îi răspundă, Karen spuse, zărind-o pe Marilyn Crane care se îndrepta spre ele pe culoar:

— Știi, poate că n-ar fi așa de rău să fim în pielea lui Marilyn. Cel puțin măicuțele n-au de ce să-și facă griji că Marilyn „o să-și piardă sufletul păcătuind”.

Judy trânti ușa vestiarului și aruncă o privire înspre Marilyn care se oprise, încercând să descuie ușa dulapului ei.

— Dacă aș fi în locul ei, chiar că m-as simți în pericol, spuse Judy pe un ton acru. În fond, continuă fata, torcând ca o pisică și adresându-i un zâmbet răutăcios lui Karen, sinuciderea este cel mai greu păcat de pe lume, nu?

— Judy! spuse Karen, simțind că i se taie răsuflarea și arătându-se mirată de cruzimea prietenei sale. E îngrozitor să gândești așa. Vreau să spun că nici mie nu-mi e prea simpatică, însă de aici și până la…

Nu apucă să termine ce începuse să spună. O întrerupse un țipăt lung și ascuțit. Se răsuci scurt și o văzu pe Marilyn Crane privind împietrită dulapul deschis, cu mâna la gură, încercând să înăbușe un

alt țipăt. Dacă nu s-ar fi întors atât de rapid, Karen ar fi avut probabil vreme să zărească umbra unui zâmbet care începuse să joace pe chipul lui Judy Nelson. Nu era deloc un zâmbet plăcut.

•

La niciun metru depărtare, Marilyn Crane nu reușea să își desprindă privirea îngrozită de pe ceva ce se afla în fundul dulapului ei. Acolo unde ceva mai devreme nu fusese decât un teanc cu manuale zăcea acum o broască.

De fapt, ceea ce mai rămăsese dintr-o broască. Animalul era fixat pe o planșă de disecție, cu picioarele prinse în ace, de parcă fusese crucificat, iar conținutul stomacului său era scos și așezat artistic în jurul corpului. De-a curmezișul planșei de disecție, în partea sa de jos, stătea scris cu creionul următorul mesaj: „Isus te iubește – Dar el e singurul”.

Marilyn simți cum i se urcă din stomac un val de greață și își apăsă și mai tare mâna pe gură. Cine făcuse porcăria asta? Și de ce? Ce nebunie. Ce mizerie. Se simțea cumplit. Îi venea să verse. Dar imediat își impuse să se stăpânească.

Nu, își spuse în sinea ei. Nu trebuie să ți se facă rău. Asta și așteaptă de la tine. Nu le da satisfacție. Auzi un zgomot în spatele ei și se întoarse pentru a vedea trei măicuțe care se îndreptau în fugă spre ea. Primul său imbold fu să le aștepte și să le arate ce găsise în dulap. Numai că asta ar fi dat naștere la prea multă agitație. Și la prea multe întrebări. Iar în final se va afla cine era vinovatul, cine pusese broasca în vestiarul ei – și tot ea va sfârși prin a fi acuzată de colegi că era pârâcioasă. Se hotărî rapid, înșfăcă planșa de disecție și o îndesă în sacul care îi servea în același timp drept poșetă și ghiozdan, rugându-se în sinea sa ca rămășițele broaștei să nu facă prea mare dezastru printre cărțile și lucrurile ei, înainte de a ajunge la toaleta fetelor și de a se descotorosi de ele. Trânti ușa vestiarului și se întoarse, hotărâtă să le înfrunte pe cele trei călugărițe care o înconjuraseră, formând un cerc strâns.

— Ce s-a-ntâmplat? se auzi prima voce, rece și acuzatoare.

Marilyn ridică ochii spre chipul semiacoperit al călugăriței care i se adresase și o recunoscu pe sora Elizabeth. Se întoarse speriată spre celelalte. Expresia sorei Marie părea ceva mai blândă și mai înțelegătoare, astfel încât Marilyn hotărî că ei trebuia să i se adreseze.

— Nimic, răspunse fata, vorbind fără grabă. Eu… începu ea,

încercând febril să găsească o explicație plauzibilă a faptului că țipase. M-am înțepat în balamaua ușii, reuși ea să spună, ridicând și arătându-le un deget teafăr, ca dovadă că accidentul îi pricinuise mai degrabă spaimă decât un rău fizic.

Sora Elizabeth o privi pe fată cu un aer de îndoială și deschise gura, pregătindu-se să o atace direct. Înainte de-a apuca să spună ceva, cea de-a treia călugăriță, aceeași soră Kathleen care, cu numai câteva minute înainte, fusese subiectul de discuție dintre Judy și Karen, întinse mâna spre Marilyn și o bătu pe umăr cu blândețe.

— Într-o bună zi, Marilyn, va trebui să înveți și tu să fii mai puțin neîndemânatică, rosti ea încet.

În alte împrejurări, o asemenea remarcă ar fi fost pentru Marilyn un prilej de suferință, însă în acel moment fata primi observația cu recunoștință. Măcar o dată, reputația ei de persoană stângace o salvase de la un dezastru. Le adresă călugărițelor cel mai nevinovat zâmbet cu putință, rugându-se în sinea sa ca Dumnezeu să o ierte pentru că minți*se*. Le zări la câțiva metri de ea pe Judy Nelson și Karen Morton, care începuseră să dea semne că își pierd interesul față de incident.

— Zi-i Marilyn și taci, comentă Karen. Până la sfârșitul săptămânii probabil că o să-și prindă nasul în ușa dulapului.

Cele două fete râseră înveselite și se îndreptară pe culoar spre clasa cu numărul 16.

La capătul aceluiași culoar, se închise fără zgomot ușa unei încăperi când monseniorul Vernon se retrase tăcut în biroul său.

•

În interiorul clasei cu numărul 16, Peter Balsam își aștepta neliniștit elevii care se înscriseseră la cursul de psihologie. Până în acel moment, ziua decursese fără incidente, ba chiar remarcabil de bine. În definitiv, latina era latină, iar majoritatea elevilor săi nu erau în primul an de studiu. Pe de altă parte, știa la ce trebuia să se aștepte. Ora de psihologie era însă cu totul diferită. În cursul dimineții simțise o oarecare încordare din partea unora dintre elevii care participaseră la cursul de latină. Presupusese că aceștia erau cei care optaseră pentru cursul cel nou și că încercau să aprecieze ce fel de om era și să își imagineze, prin comparație cu prestația lui de la ora de latină, cum avea să decurgă cursul de psihologie.

Da, și mai fusese și sora Elizabeth, călugărița cu aer sever care dăduse buzna peste el în clasa cu numărul 16, în timpul pauzei dintre

prima și a doua oră de curs, pentru a-i face cunoscut că, după părerea ei, ideea de a preda o asemenea materie constituia o eroare grosolană și că, înainte de a începe chiar, reușise să îi scindeze pe cei din școală. În plus, ea avea grave probleme cu păstrarea disciplinei, iar de această stare de lucruri numai pe el îl făcea răspunzător. Apoi, elevii erau atât de preocupați cu comentariile despre el și noul curs, încât *ei* nu îi mai dădeau nicio atenție. Realizând că sora Elizabeth era complet lipsită de simțul umorului și că orice intervenție în acest sens ar fi fost inutilă, Balsam îi promisese în mod solemn că va face în așa fel încât orele sale să nu mai producă tulburări în școală. Învăluită într-un aer de scepticism total, sora Elizabeth își făcuse o ieșire maiestuoasă din sala de curs, fără a mai scoate o vorbă.

Apoi, în pauza dintre ora a doua și cea de-a treia, fusese vizitat de sora Marie. Spre deosebire de sora Elizabeth, sora Marie se arătase numai zâmbet și miere. Când Peter i se adresase cu „soră Marie", aceasta protestase cu un semn lejer al mâinii, insistând ca, atunci când discutau între patru ochi, să i se adreseze simplu cu „Marie". Și, îi mărturisise ea vorbind în șoaptă, în ciuda a ceea ce-ar putea spune oricine, ea considera că sosise vremea ca elevii de la Sf. Francis Xavier să mai învețe și lucruri folositoare. Apoi pe chipul ei se așternuse o expresie de ușor regret și, ca și cum ar fi priceput că era pe punctul de a se plânge, călugărița se grăbise să bată în retragere și fugise din clasă.

Iar în final, cu doar câteva clipe mai devreme, trecuse pe la el sora Kathleen. Intrase triumfală în încăpere și, după ce se asigurase că nu erau înăuntru decât ei doi, închisese ferm ușa după ea.

— Este de datoria mea să îți vorbesc despre un subiect delicat, atacă ea și, fără a mai aștepta reacția lui Peter Balsam, continuă, privindu-l imperturbabil în ochi: Sunt sigură că ți-ai dat seama cât de greu ne este să menținem un climat moral sănătos printre copii.

Pentru o clipă, călugărița își feri privirea, iar Balsam căpătă convingerea că brusc măicuța își pierduse din aplomb. Se aștepta la ce avea să urmeze, iar predica călugăriței nu îl dezamăgi.

— Lumea modernă în care trăim nu este nici pe departe cum ne-am dori să fie, continuă sora Kathleen. Din nefericire, slăbiciunea morală care a invadat restul lumii a reușit să pătrundă și la Sf. Francis Xavier. Dacă înțelegi ce vreau să spun.

Îl fixă cu un aer sobru, iar Balsam îi întoarse privirea, încercând să nu îi arate că înțelesese cu adevărat la ce se referea. Iar călugărița,

bănuind că interlocutorul ei era mărginit, simți că era de datoria ei să îi explice mai pe larg.

— Ceea ce încerc să spun, continuă ea, simțindu-se tot mai stânjenită, este că sper să nu abordezi chestiunile… ei bine, cred că *trupești* ar fi cuvântul cel mai potrivit, la cursul de psihologie.

Rostise „psihologie" dintr-o suflare, ca și cum cuvântul însuși ar fi evocat un lucru demn de dispreț, dezgustător.

— Soră, dar este numai un curs de psihologie, rosti Peter cu blândețe, căutând să o liniștească. Nu un curs despre educație sexuală, continuă el, neputând rezista impulsului și aproape chicotind când o văzu pe călugăriță cum roșește și o rupe la fugă afară din încăpere.

O clipă mai târziu, auzi un țipăt ascuțit venind de pe coridor, însă, înainte de a ajunge la ușă, constată că cele trei călugărițe care îl vizitaseră în cursul dimineții reușiseră să preia controlul situației. În plus, era sigur că, în afara sorei Marie, celelalte două nu s-ar fi bucurat de intervenția lui. Se retrase deci în clasa cu numărul 16, așteptându-și elevii la oră. Unul după altul, copiii începură să intre în clasă. Pe unii dintre ei îi recunoscu și observă că fiecare se îndreptase spre locul pe care îl ocupase mai devreme la cursul anterior, de latină, la care participase în aceeași sală. Una dintre eleve, Janet Connally, se îndreptase spre locul din al treilea rând, pe care îl ocupase mai devreme, pentru a se răzgândi brusc, ca și cum și-ar fi amintit deodată ceva. Se așeză în primul rând, își puse cu grijă cărțile pe scaunul liber din dreapta și puloverul pe cel din stânga sa. Când privirea ei o întâlni pe cea a lui Peter Balsam îi zâmbi cu naturalețe, apoi se întoarse să vadă cine mai era în clasă, înclinând capul în semn de recunoaștere către prietenii ei.

O secundă mai târziu, în clasă își făcu apariția o brunetă frumoasă care se uită scurt în jur. Zărind-o pe Janet Connally, se îndreptă glonț spre ea, luă puloverul care se afla pe scaunul de lângă aceasta și se așeză. I-l întinse lui Janet și îi șopti ceva la ureche. Cele două fete chicotiră, iar Balsam se întrebă ce își spuseseră. Probabil că sora Elizabeth ar fi aflat imediat, folosindu-se de privirea ei care te intimida. Balsam însă nu avea nici acea stăpânire de sine necesară și nici nu își însușise tehnica de natură să-l ajute într-o asemenea ispravă, așa încât preferă să treacă cu vederea chicotelile.

După câteva clipe, în clasă năvăliră Karen Morton și Judy Nelson. Le făcură semn lui Janet Connally și brunetei (pe care Peter Balsam

se gândi că probabil o chema Penny Anderson) și se așezară pe cele două locuri disponibile din primul rând. Cel de-al cincilea loc de lângă Karen Morton era burdușit cu cărțile acesteia. Balsam se întrebă curios pentru cine fusese rezervat. Află în clipa în care clopoțelul sună anunțând începerea cursului.

În clasă intră, târșâindu-și impertinent picioarele, Jim Mulvey, un băiat cu părul ceva mai lung decât permitea regulamentul și cu hainele boțite și în neorânduială. Mătură cu un gest hotărât cărțile lui Karen Morton de pe scaun și se așeză pe locul din marginea primului rând. În timp ce Mulvey îl fixa pe Balsam cu o căutătură posacă și impertinentă, Karen îi aruncă prietenului ei o privire pierdută și ridică manualele de jos. Când Jim se întoarse spre ea, fata îl privi cu un zâmbet radios.

Peter Balsam luă catalogul de pe catedră și remarcă în treacăt că din clasă lipsea un elev, că era unul în minus față de numărul celor înscriși la cursul său. Se pregăti totuși să strige catalogul, deși se familiarizase cu chipurile a cel puțin jumătate din cursanți. Înainte de a începe, își dădu seama cine lipsea: Marilyn Crane. Se uită rapid peste listă. Da, numele ei era înscris. Trecu în revistă chipurile celor douăzeci și nouă de elevi care formau clasa sa de psihologie și constată că Marilyn nu se număra printre ei. Începu să facă prezența, concentrându-se în parte pentru a reține numele asociate cu figurile respective și în parte întrebându-se ce i se putuse întâmpla lui Marilyn.

Ajunsese deja la jumătatea catalogului când ușa clasei cu numărul 16 se deschise timid, iar Marilyn Crane se strecură înăuntru și se așeză pe unicul loc rămas liber din ultimul rând. La auzul zgomotului, toate capetele se răsuciră spre ușa care se deschidea. Și imediat, din colțul în care se aflau Judy Nelson și Karen Morton, se ridică un zumzăit de voci care se răspândi în toată clasa, amplificându-se în șușoteli și chicoteli nereținute și făcând-o pe Marilyn să se strângă stingheră. Balsam se opri și se mulțumi să îi privească mut pe adolescenți, așteptând ca aceștia să sesizeze că tăcuse.

Când foiala luă sfârșit, le pironi pe Karen și pe Judy cu o privire insistentă. Judy nu clipi, susținându-i privirea aproape provocator. Însă, spre mulțumirea lui Balsam, Karen Morton dădu dovadă de atâta bunăcuviință încât se înroși și se concentră cu prefăcut interes asupra notițelor din caiet. Încheie prezența, având grijă să îi arunce

lui Marilyn Crane o privire liniștitoare atunci când îi strigă numele. Așează catalogul la loc pe catedră și îmbrățișă dintr-o privare clasa și pe elevii săi.

— Ei bine, spuse el. Cred c-a venit momentul să-i dăm bice. Cursul meu nu va semăna cu celelalte. Iar acelora dintre voi care-și închipuie că m-au mirosit de la ora de latină țin să le spun că se înșală în privința mea.

Asta chiar că o să-i descumpănească, își spuse Balsam în sinea sa, mulțumit să constate că afirmația produsese rumoare în rândul elevilor. Cei treizeci de adolescenți se foiră neliniștiți, înțelegând brusc că la cursul de psihologie al domnului Balsam trebuiau să adopte o altă atitudine. Iar cele patru fete din primul rând se uitară cu neliniște una la alta.

— După cum au aflat unii dintre voi, începu Balsam pe un ton placid, în general elevii mei trebuie să se așeze în bănci în ordine alfabetică.

Un oftat abia perceptibil înfioră clasa, iar câțiva dintre copii începură să își strângă lucrurile, pregătiți să facă schimb de locuri.

— Totuși, continuă Balsam, ora aceasta este cu totul specială. La cursul meu vă dau voie să stați unde vreți și nici nu țin să ocupați același loc de fiecare dată. E drept că-mi va fi greu până vă reține numele, însă mă voi descurca. Așadar, dacă vreunul dintre voi dorește să schimbe locul acum, îl poftesc s-o facă fără reținere.

Aproape jumătate din cei prezenți se mutară pe alte locuri. Însă nici cei așezați în primul rând și nici Marilyn Crane nu se mișcară; pentru simplul motiv că primii hotărâseră dinainte ce locuri le conveneau, iar Marilyn Crane nu avea niciun motiv să se mute. Nimeni nu o invitase să se așeze în altă parte. Balsam observă că băiatul care se așeză lângă Marilyn Crane, Jeff Bremmer, dacă îl mai ajuta memoria, îi zâmbi și îi spuse ceva fetei. După ce copiii se așezară liniștiți pe noile locuri, Balsam se întrebă câți dintre ei își dăduseră seama cât de mult spuseseră despre ei fără a scoate o vorbă. Știa că va afla și mai multe despre personalitatea și caracterul copiilor de-a lungul întregului trimestru, în funcție de locurile pe care și le vor alege pe parcurs. Foarte interesant avea să fie pentru el să îi studieze pe cei din primul rând, cele patru fete asupra cărora îi atrăsese atenția monseniorul Vernon și băiatul, Jim Mulvey, care, după toate aparențele, părea a fi prietenul lui Karen Morton.

După ce copiii se așezară pe noile locuri, Balsam începu să le

explice ce spera să realizeze la cursul de psihologie. Nu își propunea să insiste prea mult asupra domeniului psihologiei anormale, deși poate că va trata pe scurt câteva din formele cele mai neobișnuite de nebunie. Această apreciere atrase un hohot de râs aprobator din partea clasei.

Însă ceea ce îl interesa cel mai mult, ținu el să sublinieze, erau perspectivele pe care le oferea tuturor ora de psihologie, acelea de a se cunoaște pe sine, dar și de a-i cunoaște mai bine pe ceilalți. Îi anunță că, în cadrul acestui curs, intenționa să renunțe la metodele tradiționale de predare care constituiau de altfel norma de învățământ la Liceul Sf. Francis Xavier. În schimb, spera ca elevii săi să învețe unii de la alții cel puțin la fel de mult pe cât vor învăța de la el. Dacă erau de acord să conlucreze, clasă și profesor, atunci el spera ca la sfârșitul anului toți să aibă de câștigat de pe urma acestui curs interesant.

Balsam aruncă iute o privire spre ceasul de pe perete și constată că nu îi mai rămăseseră decât cincisprezece minute. În spatele lui atârna încă de la începutul orei, acoperind o mare parte a tablei, o hartă a Sfântului Imperiu Roman. Balsam atrase atenția clasei asupra hărții.

— În spatele ei se află un tablou, li se adresă el elevilor. O să ridic harta doar preț de o secundă, apoi o s-o las la loc. După care aș dori să-mi spuneți ce ați văzut.

Înainte ca elevii să aibă vreme să comenteze între ei, Balsam ridică și lăsă rapid un colț al hărții, lăsând să se întrevadă pentru o secundă o imagine alb-negru realizată în peniță, în cele mai mici detalii.

— Ei? rosti el, întorcându-se spre clasă. Ce părere aveți? Ce ați văzut?

Din rândul din față, Judy Nelson ridică încet mâna.

— Judy? spuse Balsam și adăugă, văzând că vrea să se ridice: Nu și la ora asta. Să lăsăm exercițiile de gimnastică pentru ora de latină, bine?

Judy îl privi cu ochi mari, surprinsă. Așa ceva nu se mai pomenise niciodată la Sf. Francis Xavier. Nu numai ea, ci și restul copiilor se destinseră brusc. Judy se lăsă la loc în bancă.

— Ei bine? o întrebă Balsam.

Judy dădu să răspundă, apoi chicoti, ușor stingherită.

— Vă rog să mă scuzați, spuse ea. Însă nu-mi vine prea ușor să răspund la întrebări atâta vreme cât sunt așezată. Nici unul dintre noi n-a mai făcut așa ceva până acum.

Spre marea mulțumire a lui Balsam, în clasă se auzi un nou hohot de râs. Până în acel moment, ora se desfășurase exact așa cum își propusese.

— E-n regulă, spuse el liniștit. O să vă obișnuiți. Iar acum, dacă vă mai amintiți, v-am întrebat ce ați văzut în imagine.

— Păi, începu Judy, fără a se grăbi. Cred că era un craniu. Cel puțin mie așa mi s-a părut.

Balsam dădu din cap.

— Mai sunt și alții care au văzut un craniu? Ridicați mâna, vă rog.

Toate mâinile se ridicară, mai puțin una. Marilyn Crane stătea cu mâinile așezate pe pupitru dinaintea ei, fața trădându-i rușinea de a fi scăpat ceva ce văzuseră toți ceilalți.

— Se pare că avem un opozant, spuse Balsam, încercând să îi transmită lui Marilyn prin zâmbetul său cald că, din punctul lui de vedere, era în regulă dacă ea văzuse altceva. Tu ce-ai văzut, Marilyn?

Fata îl privi cu aerul că mai are puțin și o podidește plânsul. Nu voia să fie singura din acea clasă care văzuse cu totul altceva decât restul. Numai că ea văzuse cu totul altceva și nu avea rost să se prefacă sau să mintă.

— Păi… cred că pare stupid, însă tot ce-am văzut eu este o femeie care se uită în oglindă.

În clasă răsună o cascadă de râs, de data aceasta însă batjocoritoare și nu plină de veselie. Înainte ca hohotul colectiv să se stingă, Balsam se întoarse, rulă harta în sus, fixând-o în suportul său, și lăsă astfel să se vadă imaginea pe care o ascunsese până atunci. Abia atunci, când avură răgazul de a o studia în voie, copiii se opriră din râs, dându-și seama că Marilyn era singura care nu se înșelase. O privire mai atentă dezvăluia faptul că tabloul reprezenta imaginea detaliată a unei femei care se uita în oglindă. Tabloul se intitula „Deșertăciune”. Balsam îi lăsă pe copii câteva minute, permițându-le să își însușească astfel singuri morala acestei lecții.

— Ați văzut? spuse el în cele din urmă. Niciunul dintre voi nu s-a-nșelat; însă niciunul n-a avut dreptate.

Elevii îl priviră toți încurcați, iar Balsam înțelese că, pentru prima oară în viața lor, fuseseră puși într-o situație inedită – o situație în care dispăruse granița dintre bine și rău.

— Ați asistat, le spuse el, la ceea ce în psihologie se numește experiment de reacție la un stimul extern. După cum probabil că ați remarcat, nu toți reacționăm identic la același tip de stimuli. Felul în

care un individ răspunde la un stimul dat depinde de alcătuirea sa psihologică.

Apoi, amintindu-și că numai Marilyn reacționase diferit de restul clasei, decise să adauge ceva în favoarea ei:

— Mi se pare interesant că numai Marilyn a văzut altceva decât un craniu. Impresia mea este că sunteți o clasă cam morbidă.

Le făcu prietenește semn cu ochiul, dându-le de înțeles că făcuse o glumă, însă nimerise drept la țintă. Nici unul din copii nu se întoarse spre Marilyn, în schimb se uitară lung unii la alții. Balsam aruncă din nou o privire spre ceasul de pe perete și constată că nu mai avea decât trei minute la dispoziție.

— Știți ceva, spuse el, concentrându-se din nou asupra întregii clase. Sunt de-a dreptul surprins. Au trecut cincizeci de minute din oră și niciunul din voi nu m-a întrebat ce se ascunde aici, pe catedră.

Copiii începură să se uite neliniștiți unii la alții.

— Sper ca lucrurile să se schimbe până la sfârșitul trimestrului, continuă Balsam pe un ton sec. Chiar dacă oamenii curioși îmbătrânesc repede, cum se spune, eu cred că niciodată nu le strică elevilor să fie curioși. Vă rog să veniți lângă mine.

Ridică husa care acoperea obiectul, iar elevii se strânseră în jurul catedrei, curioși să vadă acel lucru care ar fi trebuit să le stârnească întrebări. Era o cutie din lemn cu partea superioară din sticlă, un obiect cunoscut sub denumirea de cușca Skinner. Sub clopotul de sticlă se afla un cobai. În timp ce elevii îl urmăreau atent, Peter Balsam apăsă pe un buton aflat în partea laterală a cutiei, iar cobaiul se repezi la o manetă minusculă, aflată în interiorul acesteia. De fiecare dată când lovea maneta, un cocoloș de mâncare cădea în interior, iar șoarecele îl înfuleca prompt.

— Reflex condiționat, le explică Balsam. Cobaiul a învățat că nu primește de mâncare decât dacă becul este aprins, iar el apasă de fiecare dată pe manetă.

Peter Balsam apăsă pe buton, iar becul se stinse. În acel moment șoarecele se liniști.

Elevii discutară aprins în jurul lui, făcând speculații asupra posibilităților pe care le oferea această experiență, în mijlocul acestor discuții animate se auzi soneria. Animația încetă ca prin farmec, iar elevii se întoarseră liniștiți la locurile lor, ca să își strângă cărțile și caietele.

— Iar acesta, adăugă Balsam, vorbind suficient de tare pentru a le

atrage atenția, este un alt exemplu de reflex condiționat. Pe mâine.

Copiii îl priviră lung, fără a scoate un cuvânt, apoi izbucniră cu toții în hohote de râs. Iar Balsam, privindu-i cum se scurg pe ușă afară din clasă, își spuse că lucrurile aveau să meargă de minune între ei. Cursul de psihologie avea să fie o reușită.

Trase sertarul de jos al catedrei și scoase o pungă maronie în care își ambalase prânzul. Însă, în timp ce mânca sandvișul, îl cuprinse o vagă senzație de disconfort. La început nu reuși să localizeze cauza neliniștii, însă, pe măsură ce mânca, ideile i se clarificară.

Era vorba de tablou și de reacția clasei la vederea lui. De ce, din treizeci de copii, toți, cu excepția unuia singur, văzuseră imaginea morții? De ce, dintre toți, numai Marilyn Crane văzuse o femeie și o oglindă? Raportul era bizar. Părerea clasei ar fi trebuit să fie împărțită altfel în legătură cu percepția inițială.

Dar nu fusese așa.

• Capitolul 5

Inez Nelson auzi telefonul sunând și îi aruncă o privire soțului ei. Bărbatul nu își desprinse ochii de pe ecranul televizorului. Telefonul sună încă o dată, iar Inez ridică privirea spre tavan, parcă sperând să o vadă pe Judy alergând spre aparatul din camera ei. La cel de-al treilea apel, Inez se ridică oftând din fotoliu și intră în bucătărie, sperând până în ultima clipă că telefonul va înceta să sune înainte de a ajunge la el. Nu se-ntâmplă așa.

— Doamna Nelson? auzi Inez o voce pe care o recunoscu imediat ca fiind a lui Karen Morton. Judy e acasă?

— O clipă, spuse ea și, după ce așeză receptorul pe bancul de lucru din bucătărie, se îndreptă spre capul scărilor. Judy! Pentru tine! Karen Morton.

— Într-o secundă, se auzi înfundat vocea lui Judy.

Inez se întoarse fără grabă în bucătărie și ridică receptorul.

— Imediat, spuse ea.

Zăbovi lângă telefon, așteptând ca fiica ei să ridice receptorul. Nu voia să închidă înainte de a auzi vocea lui Judy vorbind la aparatul de la etaj.

— Karen? se desluși la celălalt capăt al firului vocea lui Judy. Chiar voiam să te sun. L-am văzut astăzi. Vreau să spun că *a vorbit* cu mine, rosti ea pe un ton confidențial, coborându-și vocea.

— Cine? întrebă Karen fără prea mare curiozitate.

— Lyle, spuse Judy pe un asemenea ton de parcă Karen ar fi trebuit să știe. Lyle Crandall. Nu-i mișto?

— Dacă ție-ți place, spuse Karen.

În ruptul capului n-ar fi recunoscut că Lyle Crandall i se părea și ei un tip mișto.

— Eu cred că-i de milioane, continuă Judy. Seamănă cu Nick Nolte, numai că arată mult mai bine. Vine la petrecerea ta?

— Cred că da, îi răspunse Karen, încercând să vorbească pe un ton cât mai detașat și plictisit. Adică presupun că o să-și facă apariția cu Jim Mulvey, iar Jim vine sigur.

— Dar sper că nu vine cu vreuna din fete, nu? întrebă Judy.

— Păi, nici n-o să fie genul ăla de petrecere, spuse Karen, adăugând după o ușoară ezitare: Cel puțin, nu de la-nceput. Da' parcă poți să știi ce se poate întâmpla?

Judy simți străbătând-o un val de plăcută nerăbdare și se întrebă dacă petrecerea avea să se transforme în ceea ce sugerase Karen.

— Și cu mama ta cum rămâne? spuse ea. N-o să fie acasă?

Pe fir se auzi un chicotit slab, ca un nechezat.

— Trebuie să meargă la serviciu sâmbătă seara, îi răspunse Karen. La început mi-a zis că nu-i de acord să dau o petrecere atâta vreme cât nu e și ea acasă. Da' după aia i-am spus că nu invit decât fete. E convinsă că o să ne facem temele împreună sau așa ceva.

— Și dacă află că or să vină și băieți? se interesă Judy.

— Nu iese din tură înainte de miezul nopții, îi răspunse Karen în șoaptă. Până atunci avem vreme să-i dăm pe toți afară. I-ai spus mamei tale că ai să treci pe la mine mai devreme?

— Cum să nu, spuse Judy. Doar nu-ți închipui că am s-aștept până se strâng toți ca s-ajung ultima și să-mi schimb rochia în fața tuturor.

— N-ar fi rău deloc, spuse Karen chicotind.

— Poate pentru tine o fi interesant, îi răspunse Judy cu cochetărie. Eu însă sunt ceva mai modestă.

— În rochia aia? spuse Karen. Nu mi-am închipuit că ți-ai cumpărat-o fiindcă vrei să te dai modestă, ci pentru că ai găsit că-i sexy.

— Da-i sexy, nu-i așa? întrebă Judy dintr-o suflare. Crezi că Lyle are să-și dea seama?

— Cum ar putea să-i scape așa ceva? spuse Karen cu răutate. Cu linia aia demențială pe care o are la spate și felul în care se mulează

pe corp, fii convinsă că toată lumea o să te remarce. Și dacă află maică-ta ce rochie ai cumpărat de fapt? o întrebă după o scurtă pauză de gândire.

— N-are cum, rosti Judy conspirativ. Și chiar dacă află, știu cum să-i fac capu' mare și s-o conving să o păstrez.

Aducându-și brusc aminte că mama ei stătuse odată în capul scării, ascultând ce vorbește la telefon, Judy aruncă îngrijorată o privire în jos. Nu era nimeni acolo, însă decise că riscase suficient vorbind despre noua sa rochie.

— Ce părere ai de domnul Balsam? își întrebă ea prietena, schimbând subiectul.

— Cred că-i cumsecade, îi răspunse Karen, nedorind să își exprime clar opinia până când prietena ei nu îi împărtășea ea mai întâi impresia pe care i-o făcuse noul profesor! Cel puțin e altfel decât călugărițele. Însă probabil că se va schimba și el. Într-o săptămână, ora lui o să fie la fel de plicticoasă ca toate celelalte.

— Știu și eu, îi răspunse Judy, căzând deodată pe gânduri. Janet spune că la ora de latină se poartă cu totul altfel decât la psihologie. Cică parcă n-ar fi vorba de același profesor.

— Serios? întrebă Karen, brusc interesată. Cum adică?

— Nu știu să-ți explic exact, spuse Judy. Presupun că și el predă latina ca măicuțele – te ridică în picioare să scandezi și toate celelalte. Părerea lui Janet e că face așa ca să ascundă că nu știe prea bine latina.

Karen chicoti.

— Poate că-i doar țicnit și încearcă să ne păcălească pe toți predând psihologie. Doar știi ce se spune despre psihologi – majoritatea ar trebui să meargă la psihiatru.

Cele două fete se porniră pe un râs nestăvilit, însă în mijlocul veseliei Judy auzi un declic, ca și cum cineva ar fi ridicat receptorul telefonului din bucătărie.

— Trebuie s-o șterg acum, spuse ea, oprindu-se din râs și sperând ca prietena ei să prindă din zbor aluzia. Vin la tine sâmbătă cu o oră mai devreme și te ajut să pregătești totul, bine?

Urmă o scurtă pauză în care Karen încercă să înțeleagă ce o determinase pe Judy să întrerupă atât de brusc conversația. Imediat însă, cu flerul de care dă dovadă orice adolescentă, pricepu ce se întâmpla.

— Ar fi grozav, spuse ea. Dacă reușesc să le conving pe Penny și

pe Janet să vină și ele mai devreme, aproape că aș putea spune că dau două petreceri într-o seară. Pe mâine.

Trânti telefonul, felicitându-se pentru cât de rapid intrase în joc, ca s-o ajute pe Judy să păcălească persoana care trăgea cu urechea la telefon.

•

Judy Nelson așeză receptorul în furcă și scoase limba la aparat, de parcă acesta era de vină pentru că mama ei încercase să intercepteze ceea ce fata considera a fi o convorbire personală și confidențială.

Numai că țăcănitul pe care îl auzise nu corespundea momentului în care mama sa ridicase receptorul, ci celui în care Inez îl așezase în sfârșit în furcă. Acum revenise în camera de zi și simțea că mai are puțin și explodează de furie. Îi aruncă soțului o privire mânioasă și constată că acesta continua să se uite absorbit la meciul de baseball. Oricum, n-avea niciun rost să încerce să îi vorbească. Probabil că avea s-o certe că ascultase ceva ce nu o privea, după care avea să-i spună că, de vreme ce ascultatul telefoanelor era ilegal, ea nu va putea folosi ca probă împotriva lui Judy nimic din conversația surprinsă. Așa îmi trebuie dacă m-am măritat cu un avocat, își spuse în sinea sa. Inez se îndreptă hotărâtă spre scări. Abia în clipa aceea George Nelson își ridică privirea.

— Te duci să te culci? o întrebă el.

— Trebuie să vorbesc ceva cu Judy, îi răspunse Inez, convinsă că, dacă îi împărtășea soțului ei subiectul pe care dorea să îl discute, acesta vă încerca să o oprească. Cobor imediat.

— Spune-i că, dacă are chef, urc să fac o tablă cu ea peste o jumătate de oră, spuse George.

După care privirea i se lipi din nou de ecranul televizorului. Inez îl fixă câteva secunde, după care clătină enervată din cap. În seara asta nici nu putea fi vorba de jocuri între tată și fiică, câtă vreme ea avea ceva de lămurit. Urcă treptele, intră în camera lui Judy fără a bate la ușă, iar apoi închise ușa în urma sa.

Din patul unde se afla, Judy se uita la mama ei, pregătindu-se să o certe că nu bătuse mai întâi la ușă, când remarcă brusc că ceva nu era în regulă. Mama ei era furioasă. Și deodată înțelese. Telefonul. Țăcănitul nu se auzise atunci când mama ei ridicase receptorul, ci când îl așezase în furcă. Așadar, auzise exact ce nu trebuia din discuția fetelor.

— Văd că știi de ce-am venit, începu Inez.

Judy evaluă rapid șansele pe care le avea de a o păcăli. Oare cât apucase să spună despre rochie? Se strădui cu disperare să își amintească. Efortul era prea mare.

— Chiar știu? făcu Judy nedumerită.

— Eu cred că da, spuse Inez, simțind cum i se ridică tensiunea. Te-am auzit vorbind cu Karen adineauri.

Judy își privi mama sfidător, înfruntând-o.

— Ai cumpărat rochia aceea, nu? o întrebă Inez pe un ton acuzator.

— Care dintre ele? încercă Judy să o tempereze și să câștige timp.

— Mie să nu-mi vorbești pe tonul ăsta, fetițo, se răsti Inez. Știi bine la care mă refer. Cea pe care ți-am spus clar să n-o cumperi. Ai cumpărat-o și nu te rabdă inima să nu o porți la petrecerea lui Karen Norton, nu?

— Și ce dacă? sări Judy cu gura. Rochia aia pe care ai vrut să mi-o cumperi tu mă făcea să arăt ca o fetiță de doisprezece ani. În timp ce cealaltă arată mult mai bine.

— Suficient de bine încât să te ajute să dai de bucluc cu Lyle Crandall, nu? Ei bine, află că nu ține. Mâine după-amiază ai să iei frumușel rochia aia și ai să o duci înapoi la magazin.

— Bine, cum vrei tu, spuse Judy resemnată, recunoscând în sinea ei că pedeapsa de a da înapoi rochia era pur și simplu nesemnificativă.

— Și ia-ți adio de la petrecere, adăugă Inez.

— Mamă! începu Judy, pentru a fi imediat întreruptă.

— Să nu te aud! spuse mama ei, ridicând autoritar brațul. Dacă aș fi în locul tău, m-aș gândi cum să-mi spăl mai întâi păcatele și nu cum să-mi păcălesc mama.

Judy își privi uimită mama.

— Păcate? întrebă ea pe un glas pierdut. Zău dacă știu la ce te referi.

Ochii lui Inez se îngustară.

— Vrei să ți le înșir eu pe toate? Poți începe cu minciuna. M-ai mințit în privința rochiei.

— Ba nu, spuse Judy, încercând să se apere. În fond, nu m-ai întrebat pe care am cumpărat-o.

Era un detaliu nesemnificativ, însă Judy spera să fie convingătoare. Argumentul său reuși să se facă acceptat.

— M-ai fi mințit dacă te-aș fi întrebat direct, îi tăie vorba Inez. Știi

că una dintre poruncile biblice spune că părinții trebuie să fie prețuiți de către copii.

Brusc, Judy simți că explodează. Sări din pat și se propti în fața mamei sale, hotărâtă să o înfrunte. Se uită fix în ochii ei, apoi izbucni în plâns.

— Nu spune asta! strigă ea. Faptul că vreau să cresc mai repede nu are nicio legătură cu ce spui tu. Voiam să fac ceva pentru mine, să mă simt bine, nu să-ți fac în ciudă! Chiar nu pricepi?

Înțelegând că spusele ei nu aveau niciun ecou asupra mamei, Judy fugi și se încuie în baie. Simți cum cresc în ea durerea și furia neputincioasă și speră să găsească alinare în lacrimi. În schimb, furia ei se amplifică și, deodată, se simți prinsă în capcană. Prinsă fără scăpare, ca șoarecele din cușca domnului Balsam. Foarte bine – o să-i arate ea mamei. Va găsi o cale să i-o plătească. Și să vezi ce o să mai regrete mama ei atunci.

Inez Nelson se uită din dormitor la ușa închisă a băii. Speră să audă un zgomot și să își dea astfel seama ce se petrecea dincolo. Cum nu auzi nimic, își spuse că Judy era din nou bosumflată, stare pe care o manifesta tot mai mult în ultimul timp. Ei bine, de astă dată era hotărâtă să nu cedeze. Va avea grijă ca Judy să nu îl atragă pe taică-său de partea ei. Numai că Inez Nelson încă nu aflase cât putea fi de încăpățânată fiica ei.

•

Peter Balsam se gândise că ar fi plăcut să o sune pe Margo Henderson și să o invite în oraș. Urmase însă imediat telefonul de la rectorat și așa se pomenise că i se năruie toate planurile pentru seara respectivă.

Monseniorul Vernon – încă nu se obișnuise să îi spună astfel, în câteva rânduri fiind pe punctul de a i se adresa preotului cu „Pete” – îl rugase să treacă pe la rectorat pentru o scurtă discuție amicală. Ceva din tonul său îi spusese însă lui Peter că era mai degrabă vorba de o chemare la ordine decât de o invitație. Supus, urcase anevoie dealul și ajunsese la rectorat la ora nouă fix. Monseniorul Vernon îl aștepta în hol ca și rândul trecut, iar de aici îl conduse de-a lungul coridorului spre ceea ce părea a fi apartamentul său. Mă rog, nu știa dacă apartamentul era numai al lui sau îl mai împărțea cu cineva. Până atunci nu văzuse pe nimeni. Monseniorul închise încet ușa după ei și îi oferi lui Balsam un pahar cu sherry. Balsam înțelese că paharul constituia un adevărat ritual și se întrebă dacă se cuvenea să refuze.

Cu atât mai rău dacă prelatul se aștepta să-i refuze oferta. Peter acceptă băutura și, fără a mai aștepta invitația gazdei sale, se instală comod într-unul din fotoliile primitoare, așezate în fața căminului.

— Ei bine, rosti monseniorul Vernon pe un ton amabil, lăsându-se comod în celălalt fotoliu și ridicând paharul în lumină, lucrurile încep să intre în normal.

Balsam nu știa dacă prelatul se referise la sherry sau la viață în general. Se mulțumi să aprobe cu un gest neutru al capului.

— Cum a mers? îl întrebă pe neașteptate monseniorul. Desigur, mă refer la prima zi de școală.

Balsam ridică din umeri.

— Bine. De fapt, așa cum m-am așteptat, răspunse el scurt, după care continuă zâmbind: Vezi bine că încă trăiesc și că n-am nicio zgârietură pe obraz.

Monseniorul Vernon zâmbi la rândul său, numai că surâsul lui era de gheață.

— Nici n-ar îndrăzni cineva, spuse el sec. Lucrurile de soiul ăsta se petrec în școlile publice, nu la noi.

Balsam încuviință, dând din cap cu un aer întunecat, și se gândi fără voie la eficienta soră Elizabeth. Nu era prea greu să îți închipui că, atâta vreme cât sora Elizabeth se învârtea prin școală, la Liceul Sf. Francis Xavier era imposibil să apară probleme de încălcare a disciplinei.

— Cred că e cazul să trec la subiect, spuse preotul, foindu-se în scaun.

Așadar nu m-am înșelat, își spuse Balsam. De fapt, chiar fusese o convocare. Aștepta liniștit ca monseniorul să înceapă.

— Am avut o scurtă discuție cu sora Elizabeth în după-amiaza asta, începu preotul. Părea nițel supărată din cauza ta. Crede că ai dat dovadă de ceea ce a numit „atitudine arogantă”.

Balsam nu își putu reține un surâs auzind acest termen, însă, văzând că preotul nu zâmbește, reveni la o expresie mai sobră.

— Și ai fost de acord cu ea? întrebă el prudent.

— Nu știu ce să cred, rosti preotul dus pe gânduri. De aceea am și dorit să stau de vorbă cu tine astă-seară. M-am gândit mult la discuția pe care am avut-o ieri despre lucrarea ta de diplomă. Mi-a trecut prin minte gândul că, de fapt, nici nu știu exact care este atitudinea ta.

— Care-i atitudinea mea? repetă Balsam, încercând să priceapă ce

voia să spună monseniorul.

— Cred că ceea ce-ți voi spune ți se va părea oarecum ciudat, rosti Vernon, încercând fără succes să îi adreseze un zâmbet. Însă vreau să știu exact care-i părerea ta despre învățăturile Bisericii.

— Păi, ce-aș putea spune? N-am abandonat-o, spuse Balsam.

— Nu, n-ai abandonat-o, sigur, rosti monseniorul pe un ton speculativ. Numai că sunt diverse moduri de a părăsi Biserica și deci de-a renunța la credință, nu-i așa? Iar mie mi s-a părut că lucrarea ta a reprezentat un pas în această direcție. Desigur, doar o încercare.

Prelatul făcu o pauză, parcă așteptând reacția lui Balsam. Neprimind niciun răspuns la afirmația sa, hotărî să continue:

— Cred totuși că nu-i cazul să lansăm speculații pe această temă. Ne aflăm aici pentru a determina dacă accepți sau nu învățăturile creștine. Și cum mi-ai dat impresia că ești familiarizat cu cel puțin una dintre dogmele ecleziastice, am putea la fel de bine să începem cu ea.

Primul impuls al lui Balsam fu să se ridice fără o vorbă și să părăsească încăperea; să coboare până în oraș, să își strângă lucrurile și să se urce în primul tren care trecea prin Neilsville. Se gândi apoi mai bine și își spuse că nu avea niciun rost să fugă. Fuga nu era o soluție. Dacă această problemă era atât de importantă pentru preot, ei bine, trebuia să îi facă față.

— Perfect, rosti el în cele din urmă. De unde ai vrea să începem?

— Credeam că m-am exprimat cât se poate de clar, spuse monseniorul. Accepți teza Bisericii că sinuciderea este un păcat de moarte, imposibil de răscumpărat?

— Am avut impresia că ai înțeles din discuția de ieri ce poziție am. Nu mă consider suficient de erudit pentru a emite judecăți pe această temă.

— Te consideri însă suficient de pregătit pentru a avea credință? îl atacă preotul.

— Nu cred că-i vorba de credință aici, îi răspunse Balsam liniștit.

— Atunci dă-mi voie să reformulez chestiunea în termeni intelectuali, spuse monseniorul Vernon.

Se ridică brusc din fotoliu și-i luă lui Balsam paharul din mână.

— Mai vrei? întrebă el.

Luat prin surprindere, Balsam încuviință fără să se gândească. Preotul umplu cele două pahare, i-l întinse lui Peter pe al său și apoi se așeză la loc în fotoliu.

— Știi, dogma nu a apărut pe lume întâmplător, spuse el pe un ton care îl făcu pe Peter să presupună că îl așteaptă o predică în toată regula.

Dădu înțelegător din cap, în speranța că gestul său va tăia avântul preotului. Nu se-ntâmplă astfel.

— Dogma care condamnă sinuciderea ca pe un păcat dintre cele mai mari a apărut din mai multe motive, rosti preotul. Cel mai important este acela că sinuciderea intră în conflict cu legile naturii, atrăgând după sine distrugerea și răsturnarea ordinii naturale a firii.

Balsam se simți tentat pentru o clipă să evoce fenomenul neobișnuit al lemingilor[1] care se aruncă periodic în mare într-un gest sinucigaș, însă își spuse că era mai înțelept să se abțină. Monseniorul avea să motiveze imediat că nu putea să existe o comparație între autodistrugerea practicată de specia umană și o specie subumană. Furat de această idee speculativă, Balsam se pomeni că pierduse șirul spuselor monseniorului. Acesta părea să fi trecut de la subiectul ordinii firești din natură la cel al iertării divine.

— Îți dai, sper, seama că una dintre cele mai spinoase probleme cu care se confruntă Biserica este cea a iertării păcatelor…

Pentru a nu mai pomeni de problemele pe care le creează sinuciderea în sine, își spuse Balsam. Continuă totuși să asculte cuminte.

— … Însuși actul sinuciderii, dacă este finalizat, îi interzice păcătosului să se spovedească și să ceară iertarea pentru păcatul său. Concluzia ar fi, neîndoielnic, aceea că sinuciderea îl desparte pe păcătos de Biserică și, în final, de Dumnezeu.

— *Extra ecclesium nulla salus,* murmură Balsam.

— Poftim? întrebă preotul.

— Salvarea nu este posibilă fără credință, îi traduse Balsam.

— Mulțumesc, înțeleg și eu latina, rosti Vernon înțepat. Nu am auzit ce-ai spus, continuă el, iar apoi făcu o pauză în care îl fixă dur pe Balsam. Dogma aceasta îți creează cumva și ea „probleme”?

Balsam ridică nepăsător din umeri.

— La asta nu m-am gândit până acum, rosti el pe un ton plictisit.

Se sprijini confortabil de spătarul fotoliului și hotărî că sosise momentul să îi explice preotului modul său de a gândi.

— Uite ce este, începu el. Eu nu știu ce s-a petrecut aici la voi în Neilsville, însă oriunde în altă parte – sau cel puțin prin locurile pe unde am trecut eu – există o mulțime de oameni care își pun

întrebări. Și, te asigur, nu-i vorba de oameni care au abandonat credința sau care se gândesc că ar trebui să părăsească Biserica. Sunt pur și simplu muritori obișnuiți, cărora le-ar plăcea să constate că, mulțumită propriilor eforturi, Biserica a reușit să se apropie mai mult de viața obișnuită a oamenilor din secolul douăzeci.

— Iar asta presupune și contestarea doctrinelor? îl întrebă Vernon pe un ton sumbru.

— Nu neapărat, spuse Balsam.

Oare nu există nicio posibilitate să atingă coarda sensibilă a interlocutorului său? În anii de școală, Pete Vernon fusese totuși un tip foarte deschis, cu care se putea discuta orice. Oare ce se întâmplase cu el? Își propuse să mai facă o încercare.

— De fapt, nici nu se pune problema ca ei să conteste doctrinele, continuă el. Problema este că ar trebui să apropiem credința de nevoile imediate ale omului.

— Dar Biserica se preocupă de nevoile lui Dumnezeu, rosti monseniorul Vernon, adoptând un ton bățos și o asemenea duritate, încât pe Balsam îl trecură fiori reci.

— Sunt printre noi unii care consideră că nevoile omenești și cele dumnezeiești nu diferă prea mult. Acelora dintre noi de care aminteam le-ar plăcea să constate că doctrinele reflectă această problemă.

Abia după ce termină își dădu seama că adoptase o poziție contrară celei a monseniorului. Prelatul îl privi dezaprobator.

— Doctrina este infailibilă, declară monseniorul Vernon. Deci, nu are nevoie de modificări. Sau poate că tu pui la îndoială și doctrina infailibilului?

Balsam simți deodată că îl cuprinde furia. Interlocutorul său vorbea ca un inchizitor.

— Doctrina caracterului infailibil al Bisericii a fost, în fond, enunțată în urmă cu o sută de ani, insistă el, încercând să își păstreze calmul. Și dacă mă mai ajută memoria, nu cred ca această doctrină să fi fost adoptată la vremea respectivă în unanimitate.

Prelatul se ridică brusc în picioare și îl săgetă pe Balsam cu o privire atât de intensă, încât acesta se simți brusc înfricoșat.

— Peter Balsam, rosti preotul șuierător, cu ochii scăpărând scântei. Tocmai concepțiile de felul celei pe care ai expus-o în seara asta sunt cele care distrug temeliile Bisericii creștine. Nu vom tolera asemenea purtări la Sf. Francis Xavier. Nu știu și nici nu mă

interesează să aflu care sunt convingerile tale în această privință – deși evident că nu mai ai mult și îți vei pierde starea de grație – însă nu voi tolera să-i contaminezi pe copiii din parohia mea cu ideile tale otrăvite. Datoria mea este să-mi apăr turma de credincioși de idei ca acelea pe care tocmai le-ai expus și nu am de gând să fug tocmai acum de chemarea datoriei. Sper că m-am exprimat cât se poate de clar.

Fu rândul lui Balsam să se ridice în picioare și să îl fixeze pe preot cu o privire glacială.

— Perfect, spuse el printre dinți. Iar eu țin să-ți comunic că ceea ce am auzit sună ca o dogmă a bisericii medievale.

Preotul se destinse brusc și se îndepărtă de Balsam. Când își întoarse fața spre Peter, pe buzele sale juca un surâs care părea sincer. Numai că Peter nu mai credea în sinceritatea preotului.

— Dacă ai fi studiat cum se cuvine istoria Bisericii, ți-ai fi dat seama că au existat mult mai mulți sfinți în secolul al treisprezecelea decât în secolul nostru. Poate că ar trebui să dăm mai multă atenție acestui amănunt, înainte de a vorbi cu atâta seninătate și mulțumire de sine despre „epoca modernă”.

— Fiindcă acum știm ceva mai mult despre om, spuse Balsam.

— Poate, îi răspunse monseniorul. Însă și cei din Evul Mediu știau unele lucruri pe care noi le-am uitat; cum să lupte împotriva ereziei și a păcatului, de pildă.

Se opri gânditor, iar când reluă, vorbi mai mult pentru sine decât cu Peter:

— Poate că numai unii dintre noi. Nu toți.

•

Zece minute mai târziu, coborând dealul spre casă, Balsam se frământa întrebându-se ce se întâmplase în toți acești ani cu bunul lui prieten Pete Vernon. Deși între monsenior și Pete cel de altădată se mai putea remarca o oarecare asemănare fizică, prelatul avea foarte puțin în comun cu acel Pete Vernon cu care copilărise și crescuse Balsam la mănăstire.

Pe când se pregătea să plece, monseniorul insistase să-l invite să participe la întâlnirea grupului de dialog pe care îl conducea. Poate că ar fi trebuit să treacă pe acolo, își spuse Balsam; să vadă despre ce era vorba. Poate că cercul acesta de studiu îl influențase în asemenea măsură pe monseniorul Vernon, încât datorită lui căpătase convingeri religioase atât de rigide. Oare cum spusese preotul că se numea

grupul? Societatea Sfântului Mucenic Petru. Același sfânt a cărui statuetă se odihnea în nișa clasei cu numărul 16, ținându-i lui Peter Balsam socoteala greșelilor comise. Peter Balsam își spuse că nu avea nimic de pierdut dacă asista la următoarea întrunire a Societății. Asta în cazul în care la acea dată va mai fi în Neilsville.

•

După ce Balsam părăsi rectoratul și după ce încuie ușa de la intrare, pregătindu-se pentru noaptea care îl aștepta, monseniorul Vernon se întoarse în apartamentul său, încuie cu grijă și această ușă și înteți focul care mocnea în cămin. Apoi, fără a da semne că l-ar deranja căldura de etuvă care încinsese atmosfera modestei încăperi, prelatul își începu rugăciunile de seară. Se rugă îndelung, fără grabă, iar când sfârși, focul abia ardea mocnit în cămin. În vatră rămăsese un strat de cenușă care lucea stins în întuneric. Un strat de scrum, își spuse preotul în sinea sa, care strălucea pentru eretici și păcătoși. Zâmbind mulțumit, monseniorul Vernon se vârî în pat. În noaptea aceea avea să doarmă neîntors. Iar mâine va începe lucrarea pe care își propusese să o împlinească.

• Capitolul 6

La ora de psihologie din ziua următoare, se produsese o oarecare schimbare în dispunerea elevilor în clasă. Deși aceiași cinci elevi ocupau locurile din față, Judy Nelson nu se mai așezase lângă Karen Morton, ci în capătul rândului, astfel încât Penny și Janet trebuiseră să se deplaseze fiecare cu câte un loc. Remarcând schimbarea, Balsam se întrebă dacă între Judy și Karen nu intervenise cumva o răceală, sau dacă cele patru fete aveau obiceiul să își schimbe des locurile între ele pentru a vorbi cât mai mult. Totuși, această din urmă explicație era foarte puțin plauzibilă, deoarece, din câte știa el, adolescenții tind a fi, în multe privințe, mult mai rigizi decât adulții.

Astăzi, Balsam nu se ostenise să acopere cușca Skinner. Pe măsură ce le explica lecția nouă elevilor săi, arunca din când în când o privire spre cobaiul care stătea cuminte, încercând să îi prindă privirea, ca și cum, știind că îl așteaptă o demonstrație, dorea să fie pregătit și să înceapă la cel mai mic semn.

Balsam le vorbea elevilor despre conceptul de frustrare, pe care îl scrisese la începutul orei pe tablă cu literă mare.

— Frustrarea, începu el, poate fi definită drept sentimentul pe care

îl încearcă o persoană obligată să stea și să asculte un curs de psihologie când în realitate ar prefera să facă altceva.

Elevii râseră nervos, ca și cum ar fi fost ușor stânjeniți că fuseseră prinși. Însă cel puțin îl ascultau cu toții atent. Cu toții, cu excepția lui Judy Nelson, care era cufundată în gândurile și în lumea ei interioară. Pe cât putea remarca Balsam, privind-o din exterior și judecând după expresia sa bosumflată, lumea interioară a lui Judy nu părea a fi tocmai plăcută.

Nu se înșela. Judy era încă supărată în urma scenei avute cu mama ei în seara anterioară. Își petrecuse o oră încuiată în baie, așteptând cu urechile ciulite să audă bătaia discretă în ușă și vocea îngrijorată a mamei sale întrebând-o dacă se simțea bine – semnalul că ea câștigase partida și că mama ei se declara învinsă. Numai că nu se întâmplase așa. În cele din urmă, Judy hotărâse să iasă din baie și să treacă direct la atac. Coborâse la parter ca să joace table cu tatăl ei. Însă el îi aruncase o privire glacială și distantă și o anunțase că se răzgândise – în seara asta nu aveau să mai joace table. Judy izbucnise în lacrimi și se refugiase înapoi în baie. Iar acolo așteptase răbdătoare, într-un târziu îi auzise pe părinți urcând și urându-i pe un ton vesel și detașat noapte bună. După care auzi închizându-se ușa dormitorului lor, semn clar că se duseseră la culcare. Judy se gândise că poate ar fi fost bine să dea drumul furiei și să se descarce, însă renunțase imediat la idee. În schimb se urcase în pat furioasă, iar în aceste condiții, găsise firesc să-și transfere supărarea asupra prietenei sale, Karen Morton.

Atunci începuse să o frământe un șir nesfârșit de „dacă”. Dacă nu ar fi adus Karen vorba de petrecere; dacă nu ar fi amintit de rochie. Uitând complet faptul că și ea vorbise de petrecere și se grozăvise cu noua rochie, Judy decretase că întreaga situație mizerabilă din prezent i se datora lui Karen. Și cum numai Karen era de vină, în dimineața aceasta îi dăduse peste nas prietenei ei, așezându-se cu două locuri mai departe și având grijă să intre în clasă înaintea fetelor. Iar acum, în timp ce domnul Balsam își expunea plicticoasa lui lecție, Judy îi aruncă lui Karen o privire furioasă și o critică crunt în sinea sa, găsindu-i cusururi peste cusururi, de la părul decolorat și sprâncenele pensate, până la rochia care i se mula obraznic pe trup, scoțându-i în evidență bustul prea dezvoltat pentru vârsta ei. Totul se petrecuse numai din vina lui Karen, dădu Judy verdictul. După care îi zări pe colegii săi ridicându-se în picioare și îndreptându-se spre

catedră și își dădu seama că nu auzise niciun cuvânt din expunerea domnului Balsam. Judy se dezmetici, ieși din reverie, se ridică la rândul ei și se alătură grupului care se strânsese în jurul ciudatei cuști în care trăia cobaiul.

— Iar acum, li se adresă Balsam, vă rog să priviți cu atenție. După cum puteți constata, am amplasat în cutie un labirint. Unul foarte simplu. Dacă faci două alegeri corecte, este foarte simplu să găsești drumul prin labirint. Lucrul e valabil pentru noi, oamenii. Numai că, din punctul de vedere al cobaiului, lucrurile sunt extrem de complicate și complet diferite. El nu vede ceea ce vedem noi și, chiar dacă ar vedea, nu gândește. Iar acum urmăriți ce se-ntâmplă.

Amplasă o porție de mâncare la un capăt al labirintului, iar la celălalt așeză cobaiul. La sfârșit, puse clopotul de sticlă deasupra cutiei. Cobaiul amușină de câteva ori, prinse mirosul mâncării și începu să își miște botul, mirosind agitat în dreapta și în stânga. Se orientă spre o direcție și înaintă hotărât printr-unul din culoarele labirintului pentru a ajunge într-un punct mort. Aici se opri, amușină din nou și făcu cale întoarsă, apucând-o de data asta pe drumul cel bun. Rată însă și cea de-a doua turnantă și ajunse într-o nouă fundătură. Se retrase din nou spre punctul de plecare, complet derutat, numai că la a treia încercare, încununată de succes, efortul îi fu răsplătit.

— Să mai încercăm o dată și să vedem ce se întâmplă, spuse Balsam.

Deschise cutia, scoase cobaiul afară și așeză o nouă porție de mâncare. De astă dată, cobaiul depistă mâncarea comițând o singură eroare de orientare. La a treia repetare a experienței, cobaiul găsi mâncarea din prima încercare. Învățase în fine drumul corect.

— În regulă, spuse Balsam. Cred că ați înțeles cu toții mecanismul. Am încurajat cobaiul să învețe, răsplătindu-i la sfârșit efortul cu mâncare. Până acum a fost foarte bine. E însă momentul să încercăm altceva.

Luă de pe catedră o bucată de lemn și o ridică deasupra capului, arătând-o elevilor.

— Vom adăuga un element nou. Voi așeza bucata de lemn în acest punct al labirintului.

Plasă noul obstacol în interiorul labirintului.

— Dar, dacă o așezați acolo, sublinie Janet Connally, cobaiul n-o să mai treacă niciodată peste barieră.

Balsam îi zâmbi.

— Exact, spuse el. Trebuie să vedem cum va reacționa.

Așează cobaiul în cușcă și plasă iute clopotul de sticlă deasupra ei. Cobaiul începu să alerge prin labirint, pe drumul dinainte știut, până când se lovi de noul obstacol. Mirosi bariera de câteva ori, apoi încercă să scape de ea, împingând-o deoparte. Obstacolul nu cedă. Apoi șoarecele începu să se miște cu mai mare rapiditate, ciocnindu-se de colțuri, căutând frenetic, aproape înnebunit, să găsească un punct de trecere dincolo de barieră. Constatând că nu mai exista nicio breșă în bariera de lemn, țâșni în sus și se agăță cu ghearele de clopotul de sticlă. În cele din urmă se opri și rămase nemișcat, tremurând de frustrare.

— Ce s-a-ntâmplat? se auzi o șoaptă.

— L-am frustrat, spuse Balsam liniștit. Și pentru că nu a găsit nicio supapă prin care să-și descarce frustrarea, în final s-a declarat învins.

— Vreți să spuneți că s-a dat bătut, că a renunțat să mai încerce? întrebă o voce pe care Peter Balsam o recunoscu ca aparținând lui Marilyn Crane.

Ridică privirea spre ea și îi citi pe chip o nespusă compasiune.

— Corect, spuse el. A renunțat să mai încerce. Probabil că va mai face o încercare peste câteva minute, cât încă este persistent mirosul de mâncare. Însă va abandona din nou și nu va mai încerca decât dacă voi înlătura complet obstacolul.

— Totuși, nu înțeleg ce s-a-ntâmplat, spuse Penny Anderson, cu o expresie de îngrijorare.

Balsam îi zâmbi.

— I-am indus un tip de așteptare, spuse el. L-am învățat că, dacă se îndreaptă într-o anumită direcție prin labirint, la capăt îl așteaptă o recompensă. Iar apoi, imediat după ce s-a obișnuit cu aceste condiții, am schimbat brusc regulile jocului. Deodată, cobaiul se pomenește că nu mai știe la ce să se mai aștepte și descoperă că nu mai controlează situația. Așadar, se simte frustrat. Dacă nu voi elimina factorul frustrant, cobaiul se va asteniza. De fapt, dacă perseverez, cobaiul poate înnebuni complet. Nu trebuie să fac altceva decât să stabilesc regulile jocului, iar apoi, după ce le învață, să le schimb din nou. Problema constă în a nu fi consecvent. Atâta vreme cât cobaiul știe la ce trebuie să se aștepte, totul este perfect. Practic, nu are de ce să-l deranjeze că nu capătă de mâncare atunci când becul este stins. Știe că tot ce are de făcut este să aștepte aprinderea

becului. Regula aceasta am stabilit-o cu multă vreme în urmă și n-am modificat-o niciodată de atunci. Cu labirintul însă am făcut ceva diferit. Și anume, am fost inconsecvent.

— Cred că am înțeles, rosti Janet, vorbind rar. Așa e și cu părinții mei. Atâta timp cât fac ce mă aștept că vor face, totul e în ordine, iar eu mă simt în siguranță. Dar de îndată ce fac un lucru care iese din tipare, mă simt tulburată.

— Exact, spuse Balsam. Totul este să rămâi consecvent. Inconsecvența în acțiune conduce la frustrare, iar din acel punct încolo lucrurile intră pe o pantă periculoasă.

În acel moment se auzi răsunând soneria școlii, iar copiii se îndreptară în mod automat spre băncile lor. Unul sau doi râseră, conștienți de sensul acțiunii lor.

— Reflex condiționat, o auzi Balsam pe Janet Connally strecurându-i în șoaptă lui Penny Anderson.

Imediat cele două fete dispărură pe culoar, alăturându-se colegilor. Balsam se întoarse la cușca Skinner lângă care o zări pe Judy Nelson, care rămăsese țintuită în loc, uitându-se în gol în direcția acesteia. Balsam o privi atent câteva secunde, întrebându-se dacă fata își dădea seama că sala de curs se golise între timp. Părea absorbită de meandrele labirintului, așa cum se pierduse în hățișul propriului univers imaginar care o izolase de restul lumii în timpul orei. Când profesorul i se adresă, fata își ridică surprinsă ochii spre el.

— A făcut vreo mișcare? o întrebă Balsam.

— Nu, îi răspunse ea șovăind. Pur și simplu a rămas nemișcat. Mare păcat, nu?

— Ce? o întrebă Balsam.

— Nu știu cum să explic. Vreau să spun că-i mare păcat că acest cobai nu-și poate controla mediul. Arată de parcă ar vrea să facă ceva, dar nu poate sau nu știe ce.

— Exact, spuse Balsam, apropiindu-se și urmărind mai atent cobaiul.

Încă tremurând, acesta își ridică ochii spre el și îl privi prostit, dar parcă și cu oarecare reproș.

— Iată una din calitățile care fac din cobai animalele ideale pentru experiențe, explică el. Tocmai pentru că sunt incapabili să își controleze mediul, rezultatele experiențelor întreprinse pe cobai sunt foarte concludente.

Judy îl fixă cu o expresie de imensă mirare, de parcă atunci îl

vedea pentru prima oară.

Balsam își reluă explicațiile:

— Dacă în locul cobaiului am folosi un subiect uman, ar fi foarte dificil să-i inducem o stare de frustrare totală. Dacă în locul cobaiului ar fi fost o persoană, aceasta ar fi explorat mai întâi labirintul, pentru a se asigura că nu a apucat-o într-o direcție greșită. Ar fi studiat apoi obstacolul, încercând să găsească o modalitate de a-l depăși. Iar dacă nici în acest fel nu ar fi ajuns la vreun rezultat, sau dacă ar fi constatat că îi este imposibil să scape în acest fel, atunci ar fi căutat să iasă pe sus, zdrobind clopotul de sticlă.

Judy aprobă din cap, dându-i dreptate.

— Și dacă nici așa n-ar fi reușit?

— Cine poate ști? rosti Balsam, ridicând din umeri. Dacă aș fi în locul cobaiului, probabil că aș face orice să distrug cușca. Să știu că mor și nu m-aș lăsa până n-aș scăpa.

În timp ce vorbea, își îndreptă privirea spre cobai, ca să vadă ce făcea, după care se întoarse spre Judy și o privi cu insistență.

— S-a-ntâmplat ceva? o întrebă el.

Judy clătină din cap.

— Nu, îi răspunse ea sec. Sunt… mi-e bine. Zău că n-am nimic, rosti ea, uitându-se la ceas. Am să-ntârzii dacă nu mă grăbesc.

Alergă spre lucrurile lăsate pe scaun și începu să le strângă cu febrilitate. Era pe punctul de a ieși afară din clasă, când Balsam o opri cu un gest.

— Ești sigură că nu s-a-ntâmplat nimic?

Ea dădu grăbită din cap, iar apoi se îndreptă spre ieșire.

— Pentru că, dacă s-a-ntâmplat ceva, aș vrea foarte mult să discuți cu mine, insistă Balsam. Sau, dacă ai rețineri în ceea ce mă privește, ai putea vorbi cu monseniorul Vernon.

Auzind numele monseniorului, Judy se întoarse brusc spre Balsam și se holbă la el.

— Monseniorul? întrebă fata cu un aer pierdut. Cred că glumiți! exclamă ea, înainte de a dispărea pe ușă afară.

Balsam rămase cu privirea ațintită spre ușă mult timp după ce Judy se făcuse nevăzută, iar cuvintele ei îi răsunară în urechi. *Cred că glumiți*! Și expresia de pe chipul fetei, un amestec ciudat de iritare, mirare și, parcă, dispreț. Chiar, de ce nu? Balsam se întrebă ce îi venise să sugereze o discuție cu monseniorul. Preotul era ultima persoană de pe lume la care ar fi alergat el, Balsam, pentru sfat și

ajutor; și atunci, de ce să-l fi mirat că elevii lui evitau să discute problemele cu monseniorul? Poate că ar fi fost mai potrivit să i-o recomande pe una din măicuțe. Pe care dintre ele? Sora Elizabeth? Nu mergea. Dar sora Kathleen? Judy nu s-ar fi ales decât cu o predică sau cu un avertisment că nu-i frumos să păcătuiești. Iar dacă fata păcătuise, asta era tot ce-i lipsea acum – o predică.

Imediat îi răsări în minte chipul blând și surâzător al sorei Marie. Bineînțeles. Ieși grăbit pe culoar și se uită iute în dreapta și-n stânga. Însă Judy dispăruse. Se întoarse în clasă, hrăni cobaiul, iar apoi își scoase pachețelul în care adusese prânzul. Mușcă o dată din sandviș, apoi îl împachetă și îl puse pe catedră. Poate că reușea să o convingă pe sora Marie să stea de vorbă cu Judy și să afle ce o frământa. Ce nu era în regulă. Pentru că era ceva în neregulă cu ea. Era convins că nu se înșală.

O găsi pe călugăriță în biblioteca școlii, cufundată în lectura unui număr al revistei *Christian Century,* pe care se grăbi să o închidă la apropierea lui. Văzând însă că era el, îi zâmbi cu căldură și îi făcu un semn prietenos cu mâna să se apropie. Iar când Balsam ajunse lângă ea, călugărița râse înveselită și deschise revista la pagina pe care o parcurgea. În interior se afla altceva, iar Balsam văzu că sora Marie citea preocupată cronica teatrală a revistei *The New Yorker.*

— Încerci să-ți aprofundezi cunoștințele religioase? o întrebă, așezându-se pe locul din fața ei.

— Ce îngrozitor, nu-i așa? Ce teribil sentiment de vinovăție am din pricina asta. Ar fi pur și simplu o prostie din partea mea să neg sau să înăbuș pasiunea pentru teatru pe care o am.

Peter aruncă o privire spre revista care era atât de bine disimulată între paginile broșurii *Christian Century.*

— Un material de lectură destul de neobișnuit pentru Sf. Francis Xavier, comentă el.

Sora Marie dădu cu convingere din cap, aprobându-l.

— Dacă promiți să nu spui nimănui – dar absolut *nimănui* – am să-ți împărtășesc un secret.

— Cui i-aș putea spune? întrebă Balsam.

— Ei bine, este singurul meu secret vinovat. Până acum nu l-am mai spus nimănui. Dar nu cred să fie vreun pericol dacă ți-l încredințez ție.

Privind-o pe călugărița ai cărei ochi scânteiau vesel, Balsam își spuse că nu se înșelase în privința ei. Dacă exista cineva potrivit pe

lume care să stea de vorbă cu Judy Nelson, aceasta nu putea fi decât sora Marie. Călugărița coborî vocea și adoptă un ton conspirativ.

— Biblioteca primește *The New Yorker* în dar de la un binefăcător anonim. În fiecare an, spuse ea.

— De la tine, de fapt? întrebă Balsam.

— O, nu. Eu nu mi-aș putea permite un abonament, spuse Marie, de-a dreptul speriată de sugestia lui. Totuși, sora mea își permite și o face. În fiecare an, când primește anunțul de reînnoire a abonamentului, monseniorul amenință că o să-l anuleze. Însă se teme să nu afle cel care ne donează revista și să nu sisteze toate celelalte donații pe care le face bisericii.

— Și dacă ar afla, sora ta ar tăia și celelalte donații? o întrebă balsam.

— Sfinte Dumnezeule, nici pomeneală, spuse sora Marie râzând înveselită. Asta-i partea cea mai nostimă din toată povestea. Sora mea este baptistă. Ea trimite școlii abonamentul anual pentru că vrea să-mi facă mie o plăcere. Însă bisericii nu-i dă nicio lețcaie. Adevărul e că sunt singurul catolic pe care poate să-l înghită, după cum se exprimă. Nu-i așa că e nostim?

Cei doi râseră din toată inima, după care Peter deveni brusc serios. Își spuse în sinea sa că sora Marie îi era foarte simpatică.

— Pot să-ți cer un serviciu? îi spuse el, vorbind rar.

— Cum să nu, îi răspunse prompt sora Marie. Doar dacă nu-mi ceri să fac cine știe ce prostie. Pentru că după aceea va trebui să mă spovedesc; lucru pe care oricum trebuie să-l fac cu regularitate.

— Ești imposibilă, îi spuse Peter cu un surâs.

— Mă străduiesc, spuse călugărița, apoi, după ce zâmbetul îi dispăru de pe buze, îl întrebă cu seriozitate: Ce s-a întâmplat?

— Nu știu precis. Însă cred că ești singura persoană care ar putea afla. E vorba de una din eleve. Judy Nelson.

Călugărița încuviință cu un gest scurt din cap, confirmând că o cunoaște pe Judy.

— Pare frământată de ceva, continuă Balsam. Iar eu nu o pot obliga să-mi spună.

Balsam îi relată în câteva cuvinte ce credea că remarcase la Judy după terminarea orei și îi spuse sorei Marie că îi sugerase fetei să stea de vorbă cu monseniorul Vernon.

— Nu a fost din cale-afară de receptivă la ideea mea, sfârși el.

— Nici nu-mi închipuiam altceva, spuse scurt sora Maria.

Peter Balsam avu pentru o clipă impresia că din glasul călugăriței răzbătea o notă de amărăciune și impresia că dorise să facă o remarcă la adresa preotului, dar că apoi se răzgândise. Îi zâmbi însă cu prietenie, încercând să-l liniștească.

— Să văd ce pot face, îi spuse ea. Dar, te previn, nu garantez nimic. Uneori am impresia că obiceiurile noastre ne îndepărtează foarte mult de copii. Probabil că îi speriem sau îi înfricoșăm de-a binelea. Promit să o caut în după-amiaza asta și să aflu ce o frământă. E bine așa?

Balsam se simți deodată ușurat. Îi zâmbi afectuos călugăriței și se ridică.

— Îmi cer scuze că ți-am picat pe cap cu problema mea… începu el.

Sora Marie îl opri imediat cu un gest autoritar.

— N-ai de ce să te scuzi, spuse ea. Încearcă să faci întotdeauna ce crezi că-i mai bine și nu te mai frământa atât în privința urmărilor. Dacă lucrurile o apucă pe un făgaș greșit, gândește-te că Dumnezeu va avea grijă să le îndrepte.

Balsam se pregăti să îi răspundă, dar se răzgândi. Îi zâmbi încă o dată, apoi se întoarse spre ieșire, dând să plece. În acel moment, o auzi pe călugăriță strigându-l.

— Domnule Balsam!

Peter Balsam se întoarse spre ea și îi zări din nou licărul ghiduș în privire.

— Ar mai fi ceva ce-ar trebui să știi. Ceva caracteristic pentru Judy. Dacă găsește un motiv din care să facă o dramă, atunci în mod sigur nu scapă ocazia și dramatizează lucrurile. Orice ar fi, sunt convinsă că nu-i grav.

Balsam dădu din cap, iar apoi se întoarse în clasa cu numărul 16. Își termină sandvișul, împărțindu-l frățește cu cobaiul, și se pregăti pentru ora următoare. Latină la anul III de studiu. În momentul în care elevii se strânseră în clasă, el era deja cufundat în conjugarea verbelor neregulate la mai mult ca perfect.

Între timp, dăduse complet uitării problemele lui Judy Nelson.

•

La ora patru fără un sfert din aceeași după-amiază, Marilyn Crane mergea grăbită pe culoar, îndreptându-se spre dulapul ei. Întârziase destul de mult și trebuia să se oprească și la biserică înainte de a ajunge acasă. În timp ce răsucea cheia în broască, sperând ca dulapul

să se deschidă imediat, chiar după prima încercare, simți vag prezența unui persoane care se sprijinea de perete la niciun metru de ea. Nu ridică privirea să vadă cine era, fiindcă nu avea timp; era prea grăbită. Răsuci cheia, formând astfel ultima cifră a combinației, și prinse mânerul dulapului. Era înțepenit. Formă din nou combinația ușii până când simți un țăcănit slab. Încercă din nou mânerul, iar de astă dată acesta se răsuci. Marilyn deschise ușa vestiarului și începu să își aranjeze cărțile înăuntru. Apoi scoase deodată un strigăt înăbușit și își duse iute mâna la gură.

În interior se afla un crucifix, suspendat cu capul în jos de unul din cârligele pentru haine aflate în partea superioară a dulapului. Iar chipul lui Cristos fusese zdrobit cu furie. Căută disperată un indiciu sau un bilețel capabil să îi ofere o explicație, însă nu găsi nimic. Fixă cu o privire golită de viață crucifixul profanat cu bestialitate, care atârna atât de urât de cârlig, iar pe urmă trânti furioasă ușa dulapului și își strânse pleoapele, încercând în felul acesta să alunge imaginea de coșmar. Ea însă rămăsese întipărită pe retină. Apoi, imediat după ce începu să se roage în șoaptă, simți fixându-se asupra sa o privire. Deschise ochii, privi în jur și recunoscu persoana de a cărei prezență fusese vag conștientă ceva mai devreme. Era Judy Nelson, care continua să se sprijine de perete, fixând-o pe Marilyn cu o privire insistentă. Marilyn își feri iute ochii.

Judy Nelson! Să fi fost oare Judy capabilă de așa ceva? Știa că Judy nu o simpatizează din cale afară. De fapt, niciuna din fetele care formau gașca aceea nu o simpatiza. Marilyn își aminti de episodul cu broasca, petrecut cu o zi înainte. Oare Judy era înscrisă la cursul de biologie? Simțea privirea fetei ațintită în continuare asupra ei.

Nu, își repetă Marilyn în sinea ei, nu te mai gândi la asta acum. Judy n-ar fi capabilă de o asemenea mârșăvie. Precis că era vorba de altcineva; probabil cineva necunoscut, își dorea din tot sufletul să creadă această explicație cu care, de fapt, știa că încerca să se amăgească; își repeta cu înverșunare că numai un străin putea fi în stare de atâta cruzime. Își impuse să se întoarcă spre Judy Nelson și o privi fix în ochi.

Abia în acel moment Marilyn își dădu seama că ceva era în neregulă cu ea. Judy nu se clintise din loc, nu schițase nicio mișcare și nici măcar nu clipi. Atunci îi trecu prin minte că Judy nu se uita la ea, ci prin ea, spre ceva aflat undeva departe. Se întrebă dacă era indicat să îi vorbească lui Judy. Mai bine nu. Și totuși, nu putea

pleca, prefăcându-se că nu ar fi remarcat nimic, nu-i așa?

Și de ce nu? În fond, și Judy îi spusese atâtea răutăți!

De altfel, toată lumea o necăjea. Însă Judy părea să aibă nevoie de ajutor.

Marilyn închise din nou ochii și se rugă la Fecioara Maria, Maica tuturor năpăstuiților, să îi dea putere și să îi arate ce să facă. Simți aproape imediat cum prin vine îi curge puterea de care avea nevoie. Porni spre Judy și se opri lângă ea.

— Judy? o întrebă ea. Nu te simți bine? S-a-ntâmplat ceva?

Judy Nelson se trezi din visare și reveni cu greu la realitate. O fixă pe Marilyn cu răceală, de parcă atunci ar fi remarcat-o pentru prima oară.

— Mi-e bine, rosti ea, pe un ton care îi confirmă lui Marilyn că exista ceva ce nu era în regulă.

— Te pot ajuta cu ceva? se oferi Marilyn, hotărâtă să nu se lase influențată de răceala lui Judy.

Judy o fixă din nou, iar Marilyn se temu că fata avea să plece fără a mai spune altceva. Brusc, ea păru însă că se răzgândește. Sângele îi fugi din obraji și deodată arătă foarte obosită.

— Nimeni nu mă poate ajuta, spuse ea.

Abia acum îi întoarse spatele lui Marilyn și se îndepărtă pe culoar, fără a mai adăuga nimic. Preț de o clipă, Marilyn se simți tentată să alerge după ea, să o oprească și să insiste, până când va afla ce era în neregulă cu colega ei. O urmări însă pe Judy până când aceasta dispăru după colț. Marilyn ridică din umeri și se îndepărtă în direcția opusă. Părăsi clădirea școlii și intră în biserică. Așezată în strană, se rugă în gând la Fecioara Maria, iar la un moment dat i se păru că aude harfe îngerești cântând pe fundal. Era un sunet minunat, aproape dumnezeiesc, ca în cântecele gregoriene, iar Marilyn se întrebă de unde putea veni. Când muzica încetă, fata își dădu seama că nu venea din afară, ci din sufletul ei. Ieși din biserică și coborî dealul, îndreptându-se spre casă.

•

Inez Nelson auzi cum se deschide și apoi cum se închide ușa de la intrare și își șterse mâinile de șorț.

— Judy? strigă ea. Tu ești?

Se îndreptă spre intrarea casei și se uită din mers la ceas, pentru a vedea cât de mult întârziase Judy. Însă înainte de a fi ajuns la jumătatea culoarului, auzi vocea soțului ei.

— Eu sunt, spuse George Nelson și se opri în hol, aproape ciocnindu-se de soția lui. Judy n-a ajuns încă acasă?

— Nu, rosti Inez Nelson, brusc îngrijorată.

Oare de ce o mai întreba dacă Judy era acasă de vreme ce ea chiar pe Judy o strigase? Oare bărbatul ăsta chiar nu gândea deloc?

— Poate că a trecut pe la Jenny sau Penny, sugeră George.

— Ar fi sunat, spuse Inez pe un ton arțăgos.

Imediat, ca și cum ar fi așteptat această replică, se auzi sunând telefonul.

— Ai văzut? spuse George, privind-o cu un aer triumfător și ridicând receptorul. Casa Nelson.

— Domnul Nelson?

— Da, spuse George ușor ezitant, nerecunoscând vocea.

— La telefon doamna Williams, de la camera de gardă a spitalului.

— Spital? repetă George, simțind că i se scurge sângele din vine.

— Spitalul din Neilsville, repetă doamna Williams. Regret, însă va trebui să veniți până aici. Fiica dumneavoastră este internată la noi.

Văzând că George nu îi răspunde, femeia continuă:

— Sunteți tatăl lui Judy Nelson, da?

— Da, răspunse George fără vlagă, iar sângele îi pieri din obraji. Ce s-a-ntâmplat? Ce este?

Ascultă o clipă tremurând, după care așeză tăcut receptorul în furcă și se întoarse încet spre soția sa.

— Ce este? îl întrebă ea. Ce s-a-ntâmplat?

— Nu știu, rosti George, articulând cu greutate. Mi-a spus… rosti el anevoie, după care încheie pe nerăsuflate: Judy a încercat să se sinucidă.

• Capitolul 7

Judy Nelson stătea sprijinită de pernă în patul de spital și o privea sfidător pe sora care încerca să-i aranjeze bandajul la încheieturi. Hainele pătate de sânge ale fetei zăceau aruncate pe jos, într-un colț; le interzisese asistentelor să le ia de lângă ea, iar acestea preferaseră să evite o scenă și să se ocupe de ele mai târziu.

— Părinții tăi sosesc imediat, îi spuse cu blândețe una din surori lui Judy, bătând-o părintește pe mână. Cum te simți?

— Nu vreau să-i mai văd, bombăni Judy supărată, trăgându-și iritată mâna.

— Ei, cum să nu, spuse sora zâmbindu-i. Cu toții dorim să-i vedem pe părinți, nu-i așa?

Judy o fulgeră pe soră cu privirea.

— Uite că eu nu vreau, se răsti ea. De ce nu mă lăsați în pace?

Asistenta nu îi răspunse, ci se retrase spre un scaun așezat aproape de pat. Ignoră privirea răutăcioasă a lui Judy și își făcu de lucru, citind câteva însemnări lipsite de importanță, trecute în fișa medicală a lui Judy.

În sala de așteptare a camerei de gardă, doamna Williams se străduia să le explice lui Inez și lui George Nelson care era situația. George avea aerul că ascultă cu mare atenție, în timp ce Inez bătea nervoasă din picior, parcă așteptând nerăbdătoare să se sfârșească odată cu „toată vorbăria asta" și să fie lăsată să-și vadă fiica.

— Nu știm ce s-a-ntâmplat de fapt, spuse doamna Williams. Sau, mai precis, nu știm de ce a făcut-o. Judy refuză să vorbească despre asta, iar până nu se descarcă, ei bine…

Vocea i se pierdu, iar femeia ridică din umeri.

— Ați putea să-mi spuneți ce știți *precis*? o întrebă Inez pe un ton tăios.

Doamna Williams oftă. În cazuri ca cel de față, era extrem de dificil să explici familiei ce se-ntâmplase. Slavă Cerului că nu se prăpădise încă nimeni după o tentativă de sinucidere. Fără nicio introducere, începu să le explice soților Nelson ceea ce știa:

— Se pare că Judy nu a plecat de la școală astăzi după-amiază. În schimb, s-a dus la vestiarul fetelor de la sala de sport și a așteptat să plece toată lumea. A găsit un brici și și-a tăiat venele.

Văzând paloarea care îi cuprinsese obrajii lui Inez, se grăbi să explice:

— Nu este atât de rău pe cât pare la prima vedere. Adevărul este că practic e imposibil să-ți faci rău cu briciul, sau poate numai în anumite împrejurări speciale. În majoritatea cazurilor, operațiunea provoacă mai mult durere și deranj. Oricum, probabil că Judy s-a speriat imediat după ce s-a tăiat, pentru că ea singură a chemat poliția. Și sigur că polițiștii ne-au sunat pe noi, așa că, până să ajungă ambulanța noastră acolo, lucrurile erau sub control și aproape că se sfârșise toată agitația.

— Se sfârșise? întrebă George. Cum adică, se sfârșise?

— A găsit-o unul dintre îngrijitorii școlii, spuse doamna Williams. Din fericire, nu este genul care să se lase impresionat la vederea

sângelui, așa încât i-a bandajat singur mâinile înainte să apară alte ajutoare. Nu a fost nici cel mai bun, nici cel mai rău ajutor medical de urgență acordat. Doctorul i-a pus niște copci și i-a schimbat bandajul. Peste o zi-două, Judy o să se pună iar pe picioare.

Doamna Williams le zâmbi radios, de parcă întreaga poveste n-ar fi fost decât un fleac, iar Judy căzuse și se julise la genunchi.

— Vreau s-o văd, spuse deodată Inez.

— Da, rosti doamna Williams. Sunt… sunt convinsă că vreți să vă vedeți fiica. Însă cred că va trebui mai întâi să vorbiți cu domnul doctor, rosti ea, dând semne clare de stinghereală.

— Doctor? spuse George. Care doctor?

— Doctorul Shields, rosti neliniștită doamna Williams.

— Shields? repetă George Nelson. E psihiatru, nu-i așa?

— Da, rosti ea, încercând să explice situația.

— Un psihiatru? o întrerupse Inez aproape imediat. Doar ca să-i bandajeze încheieturile lui Judy? Nu înțeleg.

Doamna Williams era convinsă că înțelegea. Numai că nu voia să accepte realitatea.

— Sunt sigură că ați înțeles, spuse ea.

Brusc, simțind că intrase pe un teren cunoscut, sora continuă cu mai multă fermitate în glas:

— În cazul rănilor de felul celor ale lui Judy, procedura standard este să chemăm psihiatrul.

— Răni ca ale lui Judy? spuse Inez, parcă detașată.

— Cred că se referă la rănile pe care și le provoacă bolnavul, rosti George pe un ton liniștit.

Expresia lui Inez rămase neschimbată. Șocul trebuie să fie de vină, își spuse George, înțelegând deodată. Probabil că au șocat-o toate astea și încearcă în mod conștient să ignore detaliile întregii întâmplări.

Îi făcu semn doamnei Williams, invitând-o deoparte.

— Doctorul Shields este aici? întrebă el în șoaptă. Aș dori să-i vorbesc și poate să-l rog să o examineze și pe soția mea.

Înțelegând brusc ce voia să spună, doamna Williams aruncă o privire în direcția lui Inez. Femeia dispăruse. Se uită rapid pe culoar în dreapta și în stânga. Inez mergea cu pași mari, hotărâți, spre rezerva lui Judy.

— Doamnă Nelson! strigă ea.

Prea târziu.

Inez Nelson împinse ușa rezervei și intră. Nu o văzu pe Judy din prima clipă, însă o auzi.

— Dați-o afară! țipă Judy. Doar v-am zis că nu vreau s-o văd!

Inez se răsuci și o văzu pe fiica sa rezemată de pernă, în pat. Abia o recunoscu. Fața lui Judy era contorsionată de furie, iar fata își sfâșia bandajele de la încheieturi. Inez făcu un pas spre pat. Înainte de a ajunge acolo, Judy își scoase bandajele de la ambele mâini și rupse copcile. Din venele de la încheieturi țâșni sângele. Fata începu să țipe la mama ei:

— Te urăsc! Ieși afară! *Lasă-mă-n pace*!

Inez încercă să-si ia fiica în brațe, însă Judy se trase, îi scăpă, iar pe bluza lui Inez rămaseră câteva pete de sânge. Judy se uită cu ochii mari la mâinile ei și abia în clipa aceea înțelese ceea ce făcuse și o cuprinse groaza. Inez începu să țipe și ea, iar sora, după ce apăsase pe butonul soneriei de urgență, încercă să o despartă pe mamă de fiică. După o secundă, asistenta își dădu seama că mama își pierduse de-a binelea controlul și că era într-o stare de agitație mai mare decât fiica. Inez era în plină criză de isterie. În schimb, Judy, care se răstea la mama ei și se zbătea încercând să-i scape, părea a ști exact ce face. În clipa în care sora intrase de-a binelea în panică, sosi și ajutorul mult așteptat în persoana doamnei Williams și a lui George Nelson, urmați îndeaproape de o cohortă de infirmieri și asistente, care se îngrămădiră cu toții în încăpere, sporind astfel confuzia generală. Trei zdrahoni de infirmieri se pregăteau să o smulgă de lângă pat pe Inez Nelson, care tremura din tot corpul, când își făcu apariția și doctorul Shields. Acesta evaluă pe loc situația și începu să dea ordine în dreapta și în stânga. În câteva minute, lui Judy și lui Inez Nelson le fură administrate sedative.

— Regret, domnule doctor, spuse doamna Williams, după ce rezerva se golise de asistență. Am încercat să n-o las înăuntru, dar n-am reușit.

— Nu-i nimic, îi răspunse doctorul Shields, încercând s-o liniștească. Văd că nu s-a întâmplat mare lucru.

— Să n-o lăsați înăuntru? repetă George Nelson. Să n-o lăsați să intre? De ce n-ați vrut s-o lăsați pe soția mea în salon? întrebă el, uitându-se când la doamna Williams, când la doctor.

— Recunosc. Numai eu sunt de vină, spuse doctorul Shields. Judy mi-a spus că nu vrea s-o vadă pe mama ei abia acum, iar eu ar fi trebuit să fiu în rezervă când ați sosit. Îmi cer scuze.

Numai că George Nelson nu auzise ultima frază.

— N-a vrut să-și vadă mama? De ce? Nu pricep.

Doctorul Shields se uită cu multă înțelegere la bărbatul din fața sa, sesizându-i zăpăceala și neputința care i se oglindeau pe chip.

— M-ați putea aștepta câteva minute? îl întrebă el pe George.

După ce George îi răspunse afirmativ cu un semn din cap, doctorul îl bătu prietenește pe umăr și continuă:

— Perfect. Doamna Williams vă aduce o cafea și până se răcește vin și eu să o bem împreună. Apoi am să vă explic ce s-a-ntâmplat și la ce să vă așteptați să se întâmple. Nu-i chiar așa de rău pe cât pare, se grăbi el să adauge, zărind umbra care se așternuse pe chipul lui George.

Apoi îi zâmbi, încercând să îl liniștească, și dispăru pe hol. George Nelson se prăbuși sfârșit într-un fotoliu, pregătit să aștepte. Se întrebă de ce simțea deodată că acesta nu era decât începutul. Era convins că lucrurile stăteau exact atât de rău pe cât păreau să stea; poate chiar mai rău.

•

Peter Balsam află de întâmplarea lui Judy Nelson de la o foarte agitată soră Marie, care dăduse fuga să îl caute imediat ce aflase știrea de la sora Elizabeth; aceasta, la rândul său, aflase totul, în cele mai mici amănunte, de la îngrijitor. Sora Marie dădea toate semnele unui pronunțat complex de vinovăție; încercase toată după-amiaza să dea de Judy și n-o găsise, iar acum uite ce se-ntâmplase. Sora Marie se simțea îngrozitor de vinovată. Balsam încercă să o liniștească, spunându-i că, indiferent ce se petrecuse, nu exista niciun motiv să se învinovățească, așa că nu avea rost să se frământe și mai mult. Nu ținu să adauge că și el se simțea răspunzător pentru cele întâmplate lui Judy. Poate că dacă ar fi încercat să stea de vorbă cu ea și dacă i-ar fi acordat mai multă atenție…

Ascultând de un puternic imbold interior, Balsam se hotărî să treacă pe la spital.

Doamna Williams își ridică privirea spre bărbatul care se îndrepta spre biroul ei, întrebându-se dacă trebuia să i se adreseze ea mai întâi, iar pe buze îi înflori cel mai plăcut zâmbet profesional de care era în stare.

— Da? spuse ea.

Tânărul din fața sa părea extrem de stânjenit.

— Doriți o consultație? adăugă ea cu multă solicitudine.

— Cine, eu? spuse Balsam surprins. O, nu. Eu sunt bine. Mă întrebam dacă nu cumva am greșit adresa.

— Depinde în ce problemă ați venit la spital, rosti zâmbind doamna Williams. V-aș putea ajuta cu ceva?

— Doream să știu cum se simte Judy Nelson, spuse Balsam.

Deveni brusc conștient de faptul că cei doi bărbați așezați ceva mai încolo, care șopteau aplecați unul spre celălalt, se opriseră din discuție și se uitau acum la el.

— Este încă internată?

Doamna Williams dădu din cap.

— Da, spuse ea. Însă, din păcate, nu poate primi vizitatori, continuă ea, iar după o ușoară ezitare, întrebă: Sunteți un prieten de familie?

Ce întrebare prostească, se admonestă în sinea sa. Dacă ar fi cunoscut familia fetei, acum ar fi vorbit cu domnul Nelson, nu cu mine. Tânărul din fața sa clătină din cap și spuse:

— Nu tocmai. Sunt unul din profesorii lui Judy. Mă numesc Peter Balsam. V-aș ruga să-i spuneți că am trecut s-o văd…

Dădu să se întoarcă, dar se opri. Cei doi bărbați se ridicaseră în picioare și îl așteptau.

— Domnul Balsam? îl întrebă unul dintre ei. Profesorul de psihologie?

Balsam încuviință, dând scurt din cap.

— Sunt George Nelson, spuse bărbatul, întinzându-i mâna. Tatăl lui Judy. Iar dânsul este domnul doctor Shields.

Balsam scutură mâna întinsă spre el și zâmbi în direcția doctorului.

— Bună ziua, spuse el. Cum se simte? E bine?

— E în afara oricărui pericol, răspunse doctorul în locul lui George Nelson. Tocmai discutam despre situația creată. Nu vreți să luați loc alături de noi?

Făcu un semn indicând fotoliul, iar Balsam se așeză după ce luară loc cei doi.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Balsam.

Cei doi se uitară încurcați unul la celălalt.

— Tocmai asta încercam să ne dăm seama și noi, spuse doctorul Shields. Mă tem că nu se știe precis.

— Am auzit că a găsit-o îngrijitorul în sala de sport, rosti Balsam pe un ton cât se poate de blând. Cu venele… tăiate, continuă el,

abținându-se să folosească termenul „retezate”, întrucât i se părea mult prea dur.

— S-a întâmplat la vestiar, îl corectă doctorul Shields. Din fericire, nu-i nimic grav. Încercăm acum să înțelegem de ce a făcut-o.

— De ce? repetă Balsam întrebarea.

— Da, de ce și-a tăiat venele, spuse George Nelson îndurerat. Pur și simplu nu mi-aș fi închipuit că-i genul de fată care să facă așa ceva.

Lui Peter Balsam îi răsări în minte cuvântul „dramă”, îl folosise la prânz sora Marie. Ea spusese că Judy avea tendința de a dramatiza lucrurile. Se întrebă dacă era indicat să le relateze celor doi conversația respectivă, dat fiind că aceștia păreau să aștepte ca el să spună ceva.

— Nu a vorbit despre asta? întrebă Balsam.

Medicul clătină din cap.

— Nu. Tot ce-a spus este că nu vrea să-și vadă mama. Sincer vorbind, nu cred că situația este așa de gravă. Din proprie experiență, niciun sinucigaș nu se grăbește să cheme poliția imediat după ce a comis tentativa de suicid.

— A chemat poliția? întrebă Balsam.

George Nelson încuviință cu o înclinare a capului.

— Exact. Iar tăieturile nu sunt foarte adânci. Încă încercăm să găsim o explicație gestului ei. Vreau să zic că nicio fată de șaisprezece ani nu face așa ceva din senin, nu? întrebă el, uitându-se când la doctor, când la Balsam.

— Ați văzut-o azi? îl întrebă doctorul pe Balsam, ignorând întrebarea lui Nelson.

— Da, sigur că da, îi răspunse Peter. E una din elevele de la cursul de psihologie.

— Vi s-a părut că o frământă ceva? insistă doctorul.

— Știu și eu, începu Balsam ezitant, nedorind să-și neliniștească în mod gratuit interlocutorul. De fapt, cred că o frământă ceva, numai că n-am nici cea mai vagă idee despre ce era vorba. A rămas în urma celorlalți în clasă, cam un minut sau două, însă când am încercat să o trag de limbă, a refuzat categoric să-mi vorbească. Așa încât i-am sugerat să stea de vorbă cu monseniorul.

— Cu monseniorul? întrebă medicul.

— Monseniorul Vernon, interveni George Nelson. Prelatul care este și directorul școlii. A vorbit cu el?

— Nu știu. Sincer vorbind, mi-a ieșit din minte incidentul până

când m-a chemat sora Marie!

Doctorul Shields îl fixă pe Balsam cu o privire insistentă, care îl determină pe acesta să continue:

— După ce i-am sugerat lui Judy să discute cu monseniorul, mi-am dat seama imediat că poate că ar fi fost mai potrivit să își deschidă sufletul în fața unei femei. Am încercat s-o ajung din urmă și să-i propun o discuție cu sora Marie. Însă Judy dispăruse și atunci m-am dus la sora Marie și am rugat-o să stea de vorbă cu Judy.

— Și i-a vorbit? îl întrebă medicul.

— Bine ar fi fost să o fi făcut, rosti Balsam cu tristețe, însă nu a reușit. Mi-a spus că a căutat-o pe Judy în toată școala după terminarea orelor, dar că n-a reușit să dea de ea.

— Probabil că nici nu s-a ostenit prea mult, rosti George Nelson cu amărăciune. Judy a fost în școală toată după-amiaza.

— Și acum ce are să se-ntâmple? întrebă Peter, nedorind să se dea amploare modului în care sora Marie o căutase pe fată.

Medicul ridică neputincios din umeri.

— O reținem la spital, sub observație, spuse el. E un procedeu obișnuit. Însă, dacă se va hotărî să spună ce-a determinat-o să comită gestul, asta e cu totul altă poveste și nimeni nu știe cum se va sfârși. Știți, uneori e foarte greu să pătrunzi în sufletul unui copil.

Brusc, conversația păru să fi ajuns într-un punct mort, iar Peter Balsam începu să se simtă stingherit, spunându-și că medicul dorea să discute unele aspecte ale cazului cu tatăl fetei între patru ochi. Se ridică șovăind, dar se liniști, constatând că și ceilalți doi se ridicară după el. Medicul îi întinse mâna și spuse, zâmbindu-i larg:

— Mă bucur că v-am cunoscut. Sper să ne mai vedem curând.

— Dar în împrejurări mult mai plăcute, îi răspunse Peter, dând mâna cu el și întorcându-se spre George Nelson: Nici nu am cuvinte să vă spun cât de mult regret cele întâmplate.

Nelson încercă să îi zâmbească și, nereușind, își dădu seama cât de afectat era de toată povestea.

— Vă mulțumesc că ați trecut pe la spital, spuse el. Am să-i transmit lui Judy că ați vrut s-o vedeți.

Câteva minute mai târziu, Peter Balsam se plimba agale pe străduțele Neilsville-ului. Pe măsură ce se apropia de casă, căpăta sentimentul tot mai pregnant că lăsase ceva neterminat în urmă, ca și cum ar mai fi trebuit să stea de vorbă cu cineva și n-o făcuse. Ridică privirea spre Cathedral Hill și zări clopotnița Bisericii Sfântului

Francis Xavier. Monseniorul. Trebuia să discute cu monseniorul. Peter Balsam nu mai trecu pe la locuința sa; în schimb mări pasul și începu să urce zorit dealul.

•

Intră în rectorat și scutură clopoțelul de argint. Așteptă răbdător. Constatând că nu vine nimeni, insistă și scutură din nou clopoțelul. Nu primi nici de astă dată vreun răspuns. Se pregăti să plece, când zări un firicel de lumină strecurându-se pe sub ușa care dădea în apartamentul monseniorului. Balsam se îndreptă spre capătul culoarului și se opri în fața ușii, ascultând liniștit, fără să schițeze un gest.

La început nu se auzi nimic, apoi deslușì sunetele înăbușite ale unei rugăciuni. Cel care se ruga o făcea totuși într-un fel ciudat, fiindcă nu se auzea ritmul cadențat și liniștit al rozariului, ci o serie de izbucniri sacadate și de incantații religioase. Mai ascultă o clipă înainte de a decide să se înapoieze, când un nou sunet îl opri – un sunet pe care nu îl mai auzise din vremea copilăriei petrecute la mănăstire. Se uită fix la ușă, ca și cum de acolo i-ar fi venit răspunsul, întrebându-se dacă nu cumva se înșela. Constată că ușa era ușor întredeschisă, înainte de a-și da seama ce face, împinse ușa exact atât cât să vadă ce se petrecea de partea cealaltă.

Îngenuncheat în centrul încăperii, monseniorul Vernon se ruga. Privirea sa era înălțată spre ceruri, însă, din punctul în care se afla, Balsam avea impresia că preotul se ruga la candelabrul care lucea slab, atârnând din tavan.

Preotul era gol până la brâu și asudase din belșug, poate din cauza căldurii degajate de focul jucăuș din cămin, poate din cauza patimii cu care se ruga – Balsam nu-și dădea seama. Într-una din mâini, preotul strângea niște mătănii, iar în cealaltă un flagel. După fiecare rugăciune scurtă, se biciuia cu putere pe spatele gol. Și nu era vorba de blânda și inofensiva flagelare simbolică pe care le-o aplicau călugărițele la mănăstire pe vremea când erau copii. Monseniorul Vernon se pedepsea cu adevărat, iar dungile roșii care îi brăzdau umerii contrastau vădit cu pielea sa albă. Stânjenit, Peter Balsam se retrase fără un sunet, închise ușa și făcu iute cale întoarsă, dorindu-și să nu fi fost martorul acestei ceremonii neobișnuite.

Apoi rugăciunea încetă brusc, iar peste rectorat se așternu o liniște ciudată. Balsam ridică iute clopoțelul de argint și îl agită din nou. I se păru că aude un zgomot venind dinspre apartamentul lui Vernon,

însă nu era sigur. Se întoarse, hotărât să plece, când auzi vocea monseniorului adresându-i-se.

— Bună, îi spuse acesta cu o voce înfundată și parcă nesigură.

— Eu sunt, rosti tare Balsam. Peter. Pot să revin…

— Nu, nu, se auzi din nou aceeași voce. Vin imediat. Acordă-mi doar un minut.

Balsam se întrebă cum va arăta preotul și dacă ardoarea și caznele prin care trecuse aveau să i se deslușească pe chip. Însă când își făcu apariția, o clipă mai târziu, Vernon părea destins și detașat, ca și cum nu făcuse alt efort decât acela de-a citi o carte. Privindu-l cu atenție, Peter se întrebă dacă și-ar fi putut vreodată închipui o scenă cum era cea la care tocmai asistase cu câteva minute înainte.

— Peter, îl întâmpină monseniorul Vernon cu o cordialitate pe care Balsam nu își amintea să i-o fi arătat de pe vremea anilor de școală. Poftește. Poftește, te rog. Mă rugam și n-am auzit clopoțelul.

Lumina fusese între timp aprinsă în apartament, iar flăcările jucau vioi în cămin, îmbrățișând butucul care fusese aruncat pe foc.

— E puțin cam cald pentru rugăciune, nu? întrebă Balsam.

Preotul zâmbi enigmatic.

— Cred că da, rosti el. Din când în când simt însă nevoia să mă încălzesc, indiferent ce temperatură este afară.

Imediat scânteia de jovialitate dispăru de pe chipul monseniorului, care își luă o expresie mai serioasă.

— Presupun că ai trecut ca să vorbim despre Judy Nelson, nu? îl întrebă el pe un ton care îi spuse lui Balsam că preotul nu era dispus să discute despre această chestiune.

— Tocmai am trecut pe la spital, spuse Balsam nesigur.

Preotul se încruntă, ușor întrebător.

— Chiar așa?

— Nimeni nu știe ce s-a-ntâmplat exact. Judy refuză să vorbească despre asta.

— Nici nu-mi imaginez că-i face plăcere să vorbească, rosti monseniorul pe un ton dezaprobator. Însă-mi imaginez că mie are să-mi spună tot.

— Zău? rosti Balsam mirat.

Preotul dădu din cap, semn că întărea cele spuse mai înainte, însă nu oferi nicio explicație suplimentară.

— Chiar mă-ntrebam, începu Balsam prudent. Ai vorbit cumva astăzi cu ea?

— Da, spuse preotul, însă discuția noastră este strict confidențială. A venit astăzi și s-a spovedit, continuă el, după care îi aruncă o privire tăioasă și spuse: Ce te-a făcut să crezi că am vorbit cu ea?

— Fiindcă eu i-am sugerat s-o facă, spuse neliniștit Balsam. Adică, nu i-am sugerat să se spovedească, însă i-am spus că ar face bine dacă ar sta de vorbă cu tine. Sau cu altcineva.

— Înțeleg, spuse preotul, împreunându-și mâinile în poală fără grabă. Și exista vreun motiv pentru care ai îndemnat-o să stea de vorbă cu mine?

— Mi s-a părut că i-ar face bine să discute cu cineva. Și, cum nu părea că-și dorește să mă aleagă pe mine, i-am sugerat să vină la tine.

Preotul cugetă o clipă în tăcere la cele aflate, iar apoi îl întrebă pe Peter ce anume îl îngrijorase atât de mult la fată, încât să o sfătuiască să discute cu cineva.

— Felul în care s-a purtat toată ziua, începu Balsam, străduindu-se să vizualizeze scena. A rămas la sfârșit în clasă, după terminarea orei.

Relată cum își aminti mai bine discuția pe care o avusese cu Judy. După ce termină, preotul se gândi o clipă la cele aflate, apoi îi puse lui Peter următoarea întrebare:

— Crezi că ceva ce-ai spus sau ai făcut tu i-ar fi putut provoca starea în care se află? Reacția pe care a avut-o?

Balsam se gândi serios, iar în final decise că nu era el de vină. Apoi își aminti. Părea un amănunt extrem de nesemnificativ. Și nici nu își propusese să spună mare lucru atunci. Însă acum, după toate cele petrecute, se hotărî că ar fi fost mai bine să-i relateze totul monseniorului.

— Parcă a mai fost ceva, spuse el prudent, încercând să nu dea vorbelor sale o prea mare încărcătură emoțională, însă nereușind decât să le accentueze și mai mult. Am vorbit despre o experiență pe care am făcut-o azi în clasă. Tema experienței se referea la frustrare, iar eu am vrut să le demonstrez copiilor cum funcționează acest concept, folosindu-mă de un cobai și de un labirint. În timpul explicațiilor, mi s-a părut că Judy este cu mintea aiurea, cam distrată, însă când am început demonstrația, imediat s-a arătat interesată. Apoi, în timp ce discutam cu toții, m-a întrebat deodată cum aș proceda dacă aș fi în locul șoricelului. Iar eu i-am spus că probabil aș face tot ce-mi stă în puteri ca să nu mă mai simt frustrat, chiar dacă pentru asta ar trebui să-mi dau sufletul. M-aș omorî, mi-aș da sufletul încercând. Ceva de soiul ăsta. Nu-mi amintesc exact cum

m-am exprimat.

Preotul îl privi deodată cu o imensă răceală.

— Fă-mă să pricep, rosti el. Să-nțeleg că, în timp ce vorbeai cu o elevă despre care știai că are o problemă, i-ai amintit de sinucidere ca o posibilă soluționare a problemei?

Balsam simți un nod în gât, iar mintea începu să îi lucreze cu febrilitate. Nu, își spuse în sinea sa, nu asta am făcut. Sau, cel puțin, nu asta mi-a fost intenția.

— Nu a fost chiar așa, rosti el tare, pentru a fi imediat întrerupt de preot.

— Atunci cum a fost? Ce i-ai spus? Exact.

Balsam încercă să se adune, iar cuvintele îi reveniră în minte, de parcă ar fi fost scrise în litere de foc în fața ochilor lui.

— I-am spus: „Dacă aș fi în locul cobaiului, probabil că aș face orice să distrug cușca. Să știu că mor și nu m-aș lăsa până n-aș scăpa”.

Și deodată, propriile vorbe căpătară un sens cumplit.

— Să știi că mori? spuse preotul. Păi, uite cum a intrat ideea de sinucidere în capul lui Judy. Ei bine, rosti preotul, clătinând cu tristețe din cap, ce-i făcut e bun făcut și nu se mai poate desface, nu? În final însă, răspunderea fi revine numai lui Judy pentru propriile fapte, nu-i așa?

Îi surâse lui Balsam, însă acesta nu simți niciun strop de căldură răzbătând din acel zâmbet.

— Nu trebuie să te acuzi pentru ce s-a întâmplat, continuă preotul. Poate că îi venise ideea mai demult. Totuși, consider că nici tu nu ai găsit o exprimare fericită. Să fiu în locul tău, pe viitor mi-aș alege cu mai multă grijă cuvintele. Știi, copiii sunt teribil de influențabili.

Se ridică, iar Peter se simți străbătut de un val de recunoștință, înțelegând că discuția luase sfârșit. Se ridică la rândul său din fotoliu.

— Știi, îi spuse monseniorul, în timp ce îl însoțea pe Balsam spre ușa rectoratului. Ar trebui să te mai gândești la ceva.

Balsam îl privi întrebător, mirat, așteptându-l să continue.

— Ar trebui să fii atât de înțelept încât să-ncerci să găsești sâmburele de credință care zace ascuns în străfundul sufletului tău.

Iar când Peter îl privi cu un aer contrariat, părând a nu înțelege ce voia să spună, preotul se simți dator să precizeze:

— Diavolul are căile sale ciudate; după cum și Dumnezeu are căile sale neștiute de a lucra cu supușii săi. Acum, să fiu sincer, a vorbi

despre cum ar reacționa un șoarece dacă i-ai oferi o șansă și i-ai picura în cap puțină rațiune zău că nu mi se pare important. Însă cu totul altceva este să vorbești despre sinucidere.

— Dar n-am vorbit despre sinucidere, rosti Balsam, simțind cum i se urcă sângele la cap. Am folosit o figură de stil.

— Așa au spus și majoritatea ereticilor, spuse pe un ton blând monseniorul Vernon.

— Eretici? Despre ce Dumnezeu vorbești? strigă enervat Balsam.

Se uită cu atenție la vechiul său prieten, însă în ochii preotului nu se putea ghici ce îi trecea prin minte.

— Scuză-mă, dar nu văd cum ar putea fi toate astea interpretate drept erezie – sau orice altceva care aduce, fie și de departe, cu erezia.

— Chiar nu-ți dai seama? spuse preotul. Roagă-te, Peter. Roagă-te ca Domnul să-ți arate calea. Poate că ai să-ncerci să te rogi la Sfântul Mucenic Petru. Din câte știu eu, pe mulți i-a ajutat.

Iar ușa rectoratului se închise în spatele său, lăsându-l pe Peter Balsam mânios și frustrat pe treptele de sub arcadă. Se îndreptă spre locuința sa spumegând de furie.

•

Peter Balsam închise fără grabă cartea și o așeză la locul său pe poliță. Nu ascultase sfatul monseniorului și nu invocase ajutorul Sfântului Mucenic Petru. În schimb, odată ajuns acasă, căutase să afle cine era acest sfânt care îi inspira monseniorului o părere atât de bună, care avea atâta înțelegere față de păcătoși și care le dădea ajutor. Îi găsi numele menționat printre cele ale inchizitorilor bisericii italiene. Sfântul Mucenic Petru părea să fi fost unul dintre fanaticii care își dedicaseră scurta existență petrecută în secolul al treisprezecelea eradicării păcatului și ereziei din sânul lumii creștine. Iar din puținele referiri pe care le găsise în tomurile sale rezulta că sfântul Mucenic Petru se ocupase personal de aruncarea în închisoare, torturarea și uciderea a sute de eretici. În final, strădaniile sale se încheiaseră când sfântul își găsise sfârșitul ucis de doi eretici, fapt care dusese la canonizarea lui ca sfânt mucenic.

Balsam rămase multă vreme gânditor, cu privirea pierdută în gol, încercând să priceapă ce îl convinsese pe monsenior să îl prețuiască într-atât pe acest sfânt. Oare ce îl determinase pe preot să se transforme într-un admirator fanatic al Sfântului Mucenic Petru?

Apoi, brusc, Balsam simți că i se taie răsuflarea de spaimă. Dar

poate că preotul nu era fanatic. Poate că el, Balsam, era peste măsură de sensibil la reacțiile preotului. Nici nu mai știa ce să creadă. Deodată, se simți nesigur pe sine și își spuse că poate nu va ști niciodată.

• Capitolul 8

A doua zi de dimineață, la Liceul Sf. Francis Xavier domnea o atmosferă de încordare, de felul celor care iau naștere ca urmare a unui puternic șoc colectiv. Toți împărtășeau senzația că o pierduseră pe Judy Nelson, ca și cum fata plecase dintre cei vii și nu avea să se mai întoarcă niciodată. Ca și cum ar fi fost răpită, ucisă sau accidentată mortal. Dacă Judy ar fi învățat la unul din liceele publice, poate că tensiunea nu ar fi fost atât de mare. Toată lumea ar fi respirat ușurată aflând că scăpase, deși oricum s-ar fi simțit îngrozită de gestul ei. Însă la Sf. Francis Xavier tentativa ei de suicid îi șocase în asemenea măsură, de parcă gestul ar fi fost finalizat.

Călugărițele sesizară imediat starea de încordare și înțeleseră să îi țină piept apelând la unica modalitate cunoscută – și anume, preferară să o ignore. Absențele lui Judy erau trecute cu conștiinciozitate în catalog, însă toată lumea se ferea să comenteze acest aspect, cel puțin în timpul orelor de curs. Dintre toate călugărițele, sora Elizabeth întâmpină cele mai puține probleme. Obișnuite cu regulile de disciplină impuse de călugăriță, elevele își reprimară în mod firesc dorința de a comenta. Mai conștiente ca niciodată de privirea pătrunzătoare și de limba ascuțită a sorei Elizabeth, fetele se abținură de la șușoteli, cruțându-și forțele pentru scurta pauză dintre ore și încercând să își exprime cât mai clar și succint sentimentele în intervalul celor cinci minute în care se mutau dintr-o clasă în alta.

În dimineața aceea, Karen Morton era mai încordată decât toată lumea. Ea și Judy mergeau împreună la toate cursurile; și chiar dacă lui Karen îi displăceau comentariile ușor tăioase pe care Judy obișnuia să le facă la adresa aspectului ei fizic sau a prietenului ei, Karen resimțea neplăcut lipsa celei mai bune prietene a ei. Pe de altă parte, descoperea că devenise ținta atenției tuturor elevilor, de parcă apropierea ei de Judy o făcea complice la adevăr și o îndrituia să răspundă la întrebarea care stătea pe buzele tuturor în acea dimineață: De ce? De ce făcuse Judy așa ceva? Și ce avea să i se

întâmple fetei acum?

Karen era conștientă de privirile curioase care o urmăreau când trecea pe culoar. Își plecă ochii și își repetă pentru a nu știu câta oară că ar fi trebuit să se îmbrace cu totul altfel astăzi. Deodată, i se păru că bluza era prea mulată și simți jenată cum i se adună provocator fusta strâmtă pe coapse, la fiecare mișcare. Ceva în străfundurile ființei ei îi spunea că s-ar fi cuvenit ca astăzi să se îmbrace mai decent, ca și cum și-ar fi plâns prietena. Apoi își dădu seama imediat că devenea ridicolă; în fond, Judy era la spital, nu la morgă. Dădu colțul și intră pe culoarul pe care cele patru fete reușiseră să primească câte un dulăpior și răsuflă ușurată zărindu-le pe Penny Anderson și pe Janet Connally, care o așteptau. Încercă să le adreseze un zâmbet, dar nu reuși.

— Karen, spuse prietena sa, în timp ce se apropia. Te simți bine?

Karen înclină tăcută din cap, întrebându-se în sinea sa dacă se simțea într-adevăr bine.

— Știi, toți se holbează la mine, spuse ea. Mă simt ca Marilyn Crane.

— Da, numai că la tine se uită din cu totul alte motive, îi explică Penny Anderson, care continuă, nereușind să-și mai înfrâneze sentimentele: De ce crezi că a făcut-o? Vreau să spun că, dacă ar exista cineva care să încerce să se sinucidă, Judy ar fi ultima persoană de pe lume la care m-aș gândi, spuse ea înfiorându-se. E atât de straniu.

— Nu știu, spuse Karen. Însă toți mă privesc de parcă eu aș fi de vină. Și sora Elizabeth! Azi-dimineață, m-a fulgerat pur și simplu cu privirea. Îmi venea să mă ascund sub bancă.

— Parcă n-o știi pe sora Elizabeth, spuse Janet Connally, încercând să o liniștească. Ea îi străfulgeră pe toți cu privirea. Trebuia să o fi auzit pe sora Kathleen ce-a zis azi-dimineață. Toată ora n-a vorbit de altceva decât despre păcat. Bineînțeles că n-a rostit deloc numele lui Judy. Însă fiți convinse că a știut cum să ne transmită mesajul. După felul în care ne-a vorbit, ai fi zis că Judy…

Se întrerupse, speriată de ceea ce fusese pe punctul de a spune.

— De fapt, continuă ea slab, sora Kathleen ne-a spus că atât intenția, cât și actul în sine pot fi un păcat și tot soiul de aiureli dintr-astea. Eu totuși nu-mi dau seama cum poate fi același lucru.

Karen Morton ridică din umeri.

— Eu nu-nțeleg nici jumătate din ce încearcă să ne-nvețe. Uneori

am impresia că nu vor decât să bage spaima-n noi.

— Ei bine, cred că au și reușit în cazul lui Judy, spuse Penny Anderson. Mama mi-a zis că probabil nici n-or s-o mai lase să intre în școală.

Celorlalte două fete nici nu le trecuse vreodată prin cap așa ceva, încât, auzind cu urechile lor că exista o asemenea posibilitate, se uitară mirate și fără grai la Penny.

— Să n-o lase în școală? spuse Janet aproape în șoaptă. De ce?

— Mama spunea că lucrul pe care l-a făcut Judy e chiar mai rău decât dacă rămânea însărcinată, spuse Penny. Știți doar ce i s-a-ntâmplat lui Sandy Taylor anul trecut.

Cele trei fete se priviră una pe cealaltă. Sandy Taylor nu mai venise într-o bună zi la școală. Varianta oficială care le fusese transmisă copiilor era că „se îmbolnăvise", însă nu le fusese greu să-și dea seama cum stăteau lucrurile, cu atât mai mult cu cât prietenul lui Sandy fusese exmatriculat câteva zile mai târziu. În acest context, era foarte probabil ca Judy să nu mai fie admisă în școală.

În acel moment, în capătul holului apăru Marilyn Crane. Janet Connally dădu să îi facă cu mâna, însă, simțind cotul pe care i-l înfipse Penny între coaste, se opri, iar mâna îi căzu imediat moale pe lângă corp. În spatele lui Marilyn se ridica silueta monseniorului Vernon, autoritar și amenințător ca întotdeauna.

Neștiind cine era în spatele ei, Marilyn se apropie de grupul celor trei fete, fremătând de nerăbdare. De astă dată, știa ceva ce avea să le intereseze pe fete. Abia se abținea să nu izbucnească și să nu le povestească întâmplarea cu Judy de ieri după-amiază, înainte ca ea să fi… Marilyn era incapabilă să rostească acele vorbe, chiar și în sinea sa. *Înainte să fi făcut ce-a făcut.* Iuți pasul, însă cele trei fete îi întoarseră pe neașteptate spatele și se îndepărtară. Expresia de nerăbdare dispăru de pe chipul lui Marilyn, iar fata se opri derutată. Încercă să salveze aparențele, prefăcându-se că de fapt nici nu se îndreptase spre ele și că avea o treabă foarte urgentă în direcția opusă. Se roti scurt pe călcâie și puțin lipsi să nu se ciocnească de monseniorul Vernon.

— O, spuse ea, luată prin surprindere. Vă rog să mă scuzați. N-am… n-am știut că sunteți în spatele meu.

Ridică neputincioasă privirea spre chipul sumbru al preotului, pregătită sufletește să suporte vălul de ocări care urmau să i se abată asupră-i. Dar nu se întâmplă nimic. Monseniorul părea să nu o fi

remarcat. O evită, uitându-se peste capul ei, și își continuă imperturbabil drumul pe coridor. La câțiva metri mai încolo, cele trei fete care stătuseră până atunci lipite una de alta se împrăștiară ca frunzele bătute de vânt. Și câtă nădejde își pusese Marilyn în clipa asta! Iată că acum era din nou singură. Abia stăpânindu-și lacrimile amare, Marilyn își propuse să sară și în acea zi peste masa de prânz și să își petreacă pauza cu mai mare folos, rugându-se în biserică la Fecioara Maria să îi ofere mângâiere cu prezența ei binefăcătoare.

•

Câteva minute mai târziu, Marilyn Crane se strecură tăcută pe ultimul loc al șirului de bănci din fundul clasei cu numărul 16. De unde se afla, remarcă locul gol de pe rândul din față, scaunul pe care îl ocupase Judy Nelson până ieri. Nimeni nu îndrăznise să se așeze acolo și probabil că și a doua zi locul va fi tot gol.

Peter Balsam își studie rapid, dintr-o privire, elevii. Și ei erau obsedați de aceeași idee care îi frământase pe cei din clasa anterioară. Numai că elevii de la cursul de psihologie nu se fereau să comenteze totul pe față, încă de la sosirea în clasă, așa cum se întâmpla cu copiii care veneau la alte materii. Iar el își mulțumi în sinea sa – dacă „mulțumire” era un cuvânt potrivit într-o asemenea situație – pentru că reușise să îi convingă pe copii că la ora lui nu era obligatoriu să se comporte după rigorile regulamentului impus la Sf. Francis Xavier. Copiii îl ascultaseră, iar acum făceau un tărăboi în toată legea. Toți discutau cu însuflețire despre Judy și nici măcar nu încercau să se ferească prea mult de el. Ascultând de un imbold de moment, se hotărî să abordeze situația frontal.

— Ei bine, rosti el. Cred că nu-i un mister pentru nimeni care va fi subiectul orei de astăzi, nu?

Cuvintele lui îi reduseră pe copii la tăcere. Îl priviră consternați, aproape îngrijorați, ca și cum n-ar fi știut cu certitudine la ce să se aștepte.

— Știu ce vă frământă pe toți, rosti el calm. Presupun că nu ați avut ocazia să vorbiți la celelalte ore. Fiindcă ceea ce i s-a-ntâmplat lui Judy Nelson este categoric o chestiune de natură psihologică, cred că ar fi mai bine să discutăm deschis, pe față, despre această problemă, pentru ca de mâine să ne putem întoarce liniștiți la materia care ne așteaptă.

Balsam se simți o clipă descumpănit, constatând că elevii continuă să îl privească tăcuți. Se așteptase ca la încheierea acestui monolog să

fie asaltat de un potop de întrebări. În schimb, iată că toți tăceau. Abia într-un târziu, Janet Connally ridică timid mâna.

— Da, Janet?

— V-a… v-a rugat monseniorul să ne vorbiți despre Judy?

Vocea îi tremurase, iar Balsam înțelese descumpănit că fata era de-a dreptul înspăimântată că îndrăznise să pună o asemenea întrebare. Clătină din cap și le zâmbi tuturor.

— Nu. Ce discutăm aici rămâne între noi. De fapt, părerea mea este că monseniorul ar prefera să știe că nu pomenesc o vorbă despre acest subiect. Numai că orele le țin pentru voi și nu pentru monsenior. Așa încât, haideți să-i dăm bătaie.

Gheața se sparse. Aproape imediat cinci mâini țâșniră în sus, punându-l pe Balsam în încurcătura de a nu ști cui să dea cuvântul mai întâi. O alese pe Karen Morton, motivând în sinea sa că fata fusese o idee mai rapidă decât restul colegilor săi. Știa că în realitate îi dăduse ei cuvântul numai pentru că era una dintre prietenele apropiate ale lui Judy.

— Karen?

— Hmm… Am uitat ce-am vrut să vă-ntreb, începu ea șovăitoare. Adică, vreau să spun că am atâtea întrebări să vă pun, încât nici nu știu cu care să-ncep.

— Cu oricare, o încurajă Balsam liniștit.

— Aș vrea să știu dacă ne puteți explica ce s-a întâmplat, spuse Karen. Eu… adică noi toți am auzit atâtea zvonuri, încât nici nu mai știm precis care-i situația.

— Situația nu-i chiar așa de rea, spuse Balsam. Tăieturile nu sunt profunde, iar doctorii o rețin în spital doar pentru a o avea sub observație.

— Vreți să spuneți că le e teamă ca Judy să n-o facă din nou? întrebă Penny Anderson, fără a se mai osteni să ridice mâna.

Fata trântise pur și simplu întrebarea, complet dezinvoltă, adoptând o atitudine care nu îi displăcu lui Balsam.

— Nu. Cred că nimănui nu-i e teamă că are s-o facă din nou. Doar că toți oamenii care atentează la propria viață sunt ținuți sub supraveghere medicală câteva zile. Dacă nu mă-nșel, medicii nu fac altceva decât să se conformeze legilor statului. În principal, cred că nu-i atât vorba de teama ca bolnavul să nu repete gestul respectiv, cât mai ales de posibilitatea de a-i da timp să se liniștească și să mărturisească ce l-a împins să facă așa ceva.

— De ce a făcut-o? întrebă de astă dată Janet Connally.

— Ei bine, poate că știe Judy, spuse Balsam, așteptând curios să vadă cine mușcă din momeală.

Spre marea surprindere a lui Balsam, o făcu Jim Mulvey. Poate că îl subapreciase pe băiat.

— Poate că știe ea? spuse Jim. Cum adică? Eu credeam că dacă cineva știe de ce a făcut-o, *numai* Judy poate fi aceea.

— Cam asta s-ar putea crede, nu? Numai că ceea ce a făcut Judy și ceea ce face un individ care încearcă să se sinucidă nu este neapărat un gest rațional. De cele mai multe ori este un gest impulsiv, iar după ce se consumă, protagonistul se întreabă ce l-a îndemnat să facă acest lucru. Din nenorocire, de cele mai multe ori, întrebarea vine prea târziu. Judy însă a avut noroc. Pericolul a trecut, iar ea este bine.

— Bun, dar ce poate să determine pe cineva să facă un asemenea gest? se auzi o voce pe care Balsam nu o identifică.

— O mulțime de lucruri, spuse el. Nu vi s-a-ntâmplat niciodată să mergeți la culcare și să vă gândiți ce minunat ar fi dacă nu v-ați mai trezi a doua zi de dimineață?

Elevii se foiră în scaun.

— Ei bine, uneori oamenii hotărăsc că nu mai e cazul să riște să se trezească. Și se pregătesc serios pentru asta. Însă cel mai frecvent gestul lor este un strigăt de ajutor. De fapt, nu își doresc atât să moară, cât mai ales să găsească pe cineva care să le sară în ajutor. Cu alte cuvinte, ceva care să atragă atenția semenilor asupra lor.

— Bine, dar este un mare păcat, se auzi vocea șoptită a lui Marilyn Crane venind din spatele clasei.

Toate capetele se răsuciră spre Marilyn. Fata însă nu-i băgă în seamă pe colegii săi și nici privirile lor insistente, prea concentrată asupra a ceea ce urma să îi răspundă Peter Balsam.

Iată că fusese ridicată și această problemă. *Păcatul.* Cum putea să răspundă la această întrebare?

Apoi, aproape imediat, răspunsul i se oferi singur.

— Nu sunt sigur, începu el prudent. Ceea ce aș vrea să spun, continuă el pe fondul de tăcere șocată care se așternuse, este că nu sunt sigur dacă *tentativa* de sinucidere este și ea socotită un păcat. Dacă gestul nu este finalizat, complet încheiat, atunci unde este păcatul?

— Păcatele făcute cu gândul sunt la fel de grele ca și cele comise efectiv, nu-i așa? întrebă din nou Marilyn Crane.

— Ba da. Așa am fost învățați, începu Balsam, dar se opri brusc.

Elevilor le trebuiră câteva clipe ca să se dezmeticească și să înțeleagă ce se petrecea. Monseniorul Vernon se îndrepta fără grabă spre domnul Balsam, cu fruntea brăzdată de o cută adâncă, prevestitoare de furtună, și cu ochii negri ca tăciunele scăpărând scântei. Deasupra clasei se așternu o liniște mormântală. Presimțeau cu toții că urma să se petreacă ceva grav. Însă ceea ce se întâmplă avu darul să slăbească încordarea.

Preotul ajunse în față, la catedră, și se întoarse spre copii. Făcu semnul crucii deasupra capetelor lor și îi binecuvântă. Apoi le comunică pe un ton sec că sunt liberi. Monseniorul Vernon îi urmări tăcut pe copii cum ies și abia după ce se goli clasa se întoarse spre Balsam și rosti:

— Mergem la rectorat.

•

Inez Nelson intră grăbită în holul principal al spitalului din Neilsville și aruncă din fugă o privire pe ceasul de perete. Ajunsese la timp. Era douăsprezece fix la amiază.

Inez se luă după săgețile verzi care indicau accesul în secția de psihiatrie, adică zona în care se aflau cele trei rezerve care acopereau perfect nevoile de tratare a bolilor nervoase din orașul Neilsville. Se uită neliniștită în jur, sperând să nu întâlnească vreun cunoscut. Și-așa, până în prezent, familia sa dăduse suficiente motive de bârfă celor din oraș și asta mai lipsea – să fie și ea văzută fâțâindu-se pe culoarele acestei secții a spitalului.

După toate aparențele, la această oră nu era nimeni pe culoare, astfel încât Inez se așeză pe unul din fotoliile aflate în sala de așteptare. O clipă mai târziu, se auzi deschizându-se o ușă, iar Inez ridică ochii. În prag își făcu apariția Margo Henderson care îi zâmbi.

— Inez, i se adresă Margo cu naturalețe. Mă bucur să te văd.

Zărind expresia de consternare de pe chipul lui Inez, Margo se grăbi să adauge:

— Desigur, mi-ar fi plăcut să ne revedem într-o ocazie mai plăcută. Doctorul Shields mi-a spus că Judy își va reveni.

Se opri, sperând că Inez îi va răspunde.

— Ei bine, continuă ea, doctorul Shields vine într-o clipă. De ce nu iei loc?

Margo îi indică lui Inez scaunul de pe care aceasta tocmai se ridicase, apoi se așeză la biroul de la recepție. Așadar, Inez tot nu

voia să vorbească cu ea. Margo își repetă că nu trebuia să se amărască din pricina asta. Sigur, înțelegea perfect prin ce trecea Inez și cât era de necăjită, dar totuși… Apoi Margo își aminti că Inez Nelson era cea mai bună prietenă a Leonei Anderson și că Leona fusese atât de înverșunată împotriva ei, încât îi ridicase pe toți în cap; că reușise să manevreze astfel lucrurile, încât până la urmă fusese exclusă din comunitatea parohiei Sf. Francis Xavier. Leona și monseniorul Vernon făcuseră treabă bună împreună. Naiba să-i ia pe amândoi, își spuse imediat Margo în sinea sa. Ridică un pix de pe birou și începu să aranjeze niște hârtii și fișe. Simți totuși privirea insistentă a lui Inez ațintită asupra sa.

— A fost un accident, spuse deodată Inez, rupând tăcerea. Vreau să știi că n-a fost altceva decât un accident.

Margo ridică iute capul și citi disperarea din ochii femeii din fața ei. Ce încerca Inez să facă? Încerca să o convingă pe Margo sau să se mintă pe ea însăși?

— Desigur, rosti ea sec și reveni la activitatea dinainte.

Un minut mai târziu, se auzi bâzâitul unei sonerii pe biroul său.

— Domnul doctor Shields e liber și te așteaptă, spuse ea pe un ton neutru, controlat, de profesionist. Pe ușa aceasta.

Îi indică ușa pe care ieșise ea și o urmări pe Inez până când prietena ei de odinioară dispăru din câmpul său vizual. Apoi clătină cu tristețe din cap și reveni la hârtiile care își așteptau rezolvarea pe birou.

•

Inez Nelson nu se simți mai bine după ce ieși din cabinetul doctorului Shields. Încă nu vorbise cu fiica ei și sigur că dorea să o vadă. Nici de astă dată însă medicul nu îi permisese să o viziteze. În schimb, fusese obligată să stea și să asculte din politețe o întreagă vorbărie pe teme psihologice. Ea era mama lui Judy și era convinsă că știa mai bine ca oricine ce-i trebuia fiicei ei. Dar, în aceiași timp, simțea un soi de teamă și parcă devenise ceva mai neîncrezătoare în propriile-i forțe. Poate că medicul avea dreptate. Pe când ieșea grăbită din spital, auzi răsunându-i în urechi vorbele doctorului Shields.

— Judy este o persoană foarte ușor influențabilă, spusese el.

Câtă dreptate avea, în fond. Însă Inez știa că mai era ceva. Și doctorul Shields gândea acest lucru. Altfel de ce ar fi spus ceea ce spusese la sfârșit?

— Întotdeauna trebuie să căutăm motivul. Undeva, în străfundul ființei noastre, tot trebuie să existe un motiv. El ar putea părea absurd la început, însă există cu siguranță.

Oare ce tot îndrugase? La ce se referea? Inez Nelson se simțea mai zăpăcită și mai speriată ca niciodată.

• Capitolul 9

Peter Balsam aștepta posac în apartamentul de la rectorat, rugându-se în sinea lui ca monseniorul Vernon să deschidă odată fereastra. Aruncă în jur o privire mai atentă și își dădu seama că apartamentul pe care cu puțin timp în urmă – de fapt, doar cu câteva zile înainte – îl găsise drăguț și confortabil, acum i se părea a fi înțesat de lucruri inutile, lipsit de aer și deprimant. Aruncă o privire pe cadranul ceasului de mână, întrebându-se cât avea să dureze întrevederea. Se aflau la rectorat de peste o oră, iar preotul nu scosese încă niciun cuvânt. În schimb, în tot acest timp, se rugase necontenit, întrerupându-se doar pentru a-i arunca când și când câte o privire cruntă. La un moment dat, Balsam se ridicase să plece, însă monseniorul Vernon îi poruncise pe un ton tăios să ia loc. Balsam se așezase fără tragere de inimă, apoi se înfuriase tot mai mult pe sine, pentru ca în final să se lase stăpânit de o stare de profundă curiozitate.

Preotul i se adresă pe neașteptate, cu atâta bruschețe, încât îl surprinse.

— Ești foarte încăpățânat, Peter, rosti el. Și eu sunt o persoană încăpățânată. Deși îmi place să cred despre mine că sunt tenace. Tenace în sensul că nu renunț la convingerile mele; tenace în sensul că doresc să fac numai bine celor din jur; tenace în a-i determina pe semenii mei să facă bine la rândul lor.

— Și eu am făcut întotdeauna ce-am crezut că-i mai bine și drept, rosti Balsam cu blândețe în glas.

— Drept? aproape că se răsti la el preotul. *Drept*? Doar nu negi ce-ai spus în fața clasei? Te-am auzit cu urechile mele. N-ai rostit decât lucruri de hulă.

— Nu fi ridicol! îi spuse Balsam.

Regretă imediat că i se adresase pe un ton atât de brutal. Prelatul se schimbase la față, devenind stacojiu.

— Te rog să mă scuzi, se grăbi el să spună, încercând să își

ascundă mânia din glas. Nu asta am vrut să zic.

— Numai că exact asta ai zis, nu-i așa? îl întrebă monseniorul Vernon pe un ton glacial.

— Nu mai știu nici eu, rosti Balsam, simțindu-se deodată obosit. Dă-mi voie să-ți explic ce gândesc. M-ai invitat aici pentru a preda psihologia și nu catehismul. Iar astăzi la oră, elevii mei au dorit să afle ce i s-a-ntâmplat lui Judy Nelson și mai ales care a fost motivul pentru care a făcut ce-a făcut. Pur și simplu aveau nevoie să capete o explicație, nu să li se spună că ceea ce a făcut Judy este un păcat de moarte, că sufletul ei e pierdut pe vecie și toate balivernele astea medievale!

Preotul se ridică în picioare, dominându-l pe Balsam cu statura sa impozantă.

— Să spunem că asta e explicația pe care ți-ai imaginat *tu* că și-o doresc. *Eu* susțin că aveau nevoie de cu totul altceva și cred că sunt mult mai îndreptățit să cunosc nevoile elevilor din școala mea.

Peter simți nevoia să se afunde adânc și să se piardă între pernele fotoliului, pe măsură ce furia preotului creștea.

— Ultimul lucru de pe lume de care au nevoie elevii mei sunt discursuri sforăitoare, care să le zăpăcească mintea, și pe deasupra pline de contradicții și termeni pseudo-științifici. Poate că dacă elevii mei și-ar continua studiile la colegiu, ar avea nevoie de o mică doză din ceea ce tu numești „psihologie". Însă majoritatea nu mai pleacă nicăieri de aici. Au nevoie totuși de câteva noțiuni de bază, care să le facă viața mai ușoară aici, în Neilsville. Acesta este rostul bisericii. Să le insufle oamenilor credința, iar prin intermediul credinței să le aducă mântuirea.

Se opri, iar Peter remarcă efortul evident al preotului de a se stăpâni.

— Și așa lumea în care trăim este destul de complexă pentru a-i mai deruta și noi pe copii și a le submina convingerile. De fapt, exact cuvinte ca acelea rostite de tine astăzi se află la originea decadenței morale care caracterizează societatea modernă. Oamenii care vorbesc ca tine nu mai lasă semenilor lor nicio speranță de care s-ar putea agăța și nicio valoare care să-i consoleze. Iar eu n-am de gând să tolerez asemenea purtări. M-ai înțeles?

— Cred că te-am înțeles perfect, îi răspunse Balsam pe un ton plin de răceală. Și mai cred că singurul lucru bun pentru amândoi ar fi să-mi prezint imediat demisia. După cum văd că stau lucrurile, nu voi fi

lăsat să le predau elevilor ceea ce consider eu că trebuie să învețe.

Preț de o secundă, pe chipul monseniorului Vernon trecu umbra a ceva care aducea a teamă.

— E o prostie ce spui și cred că ești și tu conștient de asta, îi răspunse el.

Furia cu care îi vorbise cu doar câteva clipe înainte se topi ca prin farmec, fiind înlocuită de o stăpânire de sine care părea autentică. Se așeză din nou pe scaunul din fața lui Peter și se aplecă spre el, cu coatele sprijinite de genunchi și cu capul în mâinile împreunate.

— Peter, de ce nu vrei să-nțelegi că nu predai într-un liceu îngrozitor de mare dintr-o aglomerată zonă urbană? De ce nu poți să-nțelegi că nevoile elevilor noștri nu corespund celor ale elevilor – să zicem – din Philadelphia? Aici nu trăiesc oameni foarte complecși sau sofisticați. Și nu e pentru că așa văd eu lucrurile sau pentru că am concepții obtuze, după cum mă percepi tu. Lucrurile sunt mult mai complicate decât par. De fapt, problema o constituie oamenii din acest oraș, nu eu. Știi ceva, habar n-am cât ești de conștient de asta, continuă el, cu un zâmbet conspirativ, însă asupra episcopului s-au făcut serioase presiuni pentru a nu include cursul tău în programa școlară. Tot ce te rog eu pe tine este să fii o idee mai prudent. Sunt convins că psihologia oferă un material suficient de bogat pentru a avea de unde să alegi judicios ce trebuie.

— Adică mă sfătuiești să-mi cenzurez materialul didactic? îl întrebă Balsam cu prudență, simțind în același timp că fermitatea deciziei pe care o enunțase puțin mai devreme începea să cedeze și urându-se pentru slăbiciunea sa.

Monseniorul Vernon scoase un oftat.

— Da, dacă preferi să te exprimi astfel.

— E bine că ne-a rămas măcar libertatea de gândire, spuse Balsam.

— Nu ți-am sugerat să nu mai gândești, spuse monseniorul. Încerc doar să-ți explic că ar fi bine să fii atent ce le spui elevilor.

— Și nu-i același lucru? Cum să gândească singuri elevii mei dacă nu le ofer material de gândire?

— Este chiar atât de important pentru tine? Sincer vorbind, elevii noștri au nevoie de ceva mai multă credință, nu de ceva în plus la care să se gândească.

— După tine ignoranța este o stare de binecuvântare și de extaz?

— În unele cazuri, da, îi răspunse preotul pe un ton atât de blând, cum Peter nu își amintea să-l fi auzit vorbind vreodată. Știu că ți se

pare ciudat, dar ăsta-i adevărul. Crede-mă că am început să văd eu însumi lucrurile altfel după cei douăzeci de ani petrecuți în sânul acestei comunități. A fost o perioadă când ți-aș fi dat dreptate, în sensul că voiam și eu odinioară să cunosc adevărul, aproape în orice privință. Însă, pe măsură ce am înaintat în vârstă, am descoperit că adevărul, sau ceea ce încercăm să ne convingem că reprezintă adevărul, este un lucru foarte greu de suportat. Și am descoperit că Adevărul – Adevărul lui Dumnezeu, așa cum ni-l transmite prin intermediul credinței – este un lucru mult mai bun. Numai acest adevăr îmi aduce pacea în suflet și numai el aduce tihnă turmei de credincioși pe care-o păstoresc. Dacă ți se pare că asta îți limitează mult libertatea, am să-ți amintesc că Dumnezeu este primul care a limitat mult libertățile omenești.

Ascultându-l, Balsam își spuse că, exprimată în acești termeni, părerea prelatului suna foarte rezonabil. Însă concluzia rămânea aceeași: reprimare. Reprimare a ideilor, a gândurilor, a sentimentelor.

— Bine, spuse el, ridicându-se pentru a doua oară. Dar eu tot cred că nu sunt omul potrivit pentru postul de aici. Regret, însă cred că ar fi bine să cauți un înlocuitor. Dacă am ținut vreodată la ceva pe lumea asta, atunci acest lucru a fost libertatea. Nu mă refer numai la propria-mi libertate, ci și la cea a semenilor mei. Oamenii au nevoie să li se împărtășească idei dintre cele mai diverse și să li se acorde libertatea de a o alege pe una sau pe alta.

— Prostii, îi spuse monseniorul. Să fiu cinstit, mă surprinzi. Ai fost crescut să devii un bun catolic și mă așteptam să dai dovadă de o credință mai puternică.

Ochii săi scăpărară din nou scântei, iar Peter își dori să scape de forța copleșitoare a credinței preotului. Dar unde să se ducă?

— Numai credința și încrederea în cuvântul lui Dumnezeu ne pot aduce mântuirea și nu așa-zisa știință, care își servește propriile interese și care nu face altceva decât să ofere scuze omenirii pentru cele mai grave și păcătoase forme de decădere a comportamentului moral. În ce privește demisia, dacă aș fi în locul tău m-aș gândi de două ori și încă de două ori înainte de a renunța la acest post.

În acest punct al discuției se opri, iar când reluă, în vocea sa se simțea o oarecare oboseală.

— Nu mi-a fost ușor să te aduc aici, Peter. Iar încă un eșec înscris în cartea ta de muncă nu cred că ți-ar prinde bine. Încep să înțeleg de

ce ai dobândit reputația că nu reușești să duci nimic la capăt. Fiindcă fugi de realitate. Refuzi să înfrunți realitatea așa cum este, preferând în schimb să găsești justificări care să-ți susțină slăbiciunile. Dacă aș fi în locul tău, Peter, să știi că m-aș gândi mai bine și m-aș ruga mai mult înainte de a mă decide să plec din Neilsville. Dumnezeu te-a trimis aici cu un rost. Nu ai dreptul să-i întorci spatele lui Dumnezeu până nu duci la bun sfârșit lucrarea pe care El ți-a încredințat s-o faci în acest oraș. Iar eu cred că știu despre ce este vorba.

— Ai fir direct cu el? spuse Peter.

Vernon ignoră sarcasmul, iar vocea sa urcă, pe măsură ce continua:

— Cred că te-a trimis aici pentru a mă ajuta. Trăim vremuri de cumpănă, iar credința și biserica sunt atacate din toate direcțiile. Cred că El te-a trimis la mine; și nu ca să-mi întorci spatele și să fugi din nou, ci ca să ți se arate care-i forța credinței și ca să te întorci înapoi la ea.

Balsam îl privi pe preot, parcă nevenindu-i să își creadă urechilor.

— Da, declară monseniorul, cu aerul că nu-l mai vede pe tânărul de lângă el. Asta e. Mi te-a trimis ca să-mi fii alături și ca să ducem la bun sfârșit împreună lucrarea Sfântului Mucenic Petru. Să m-ajuți să-i aduc înapoi la turmă pe eretici și pe rătăciți. Și să-i pedepsesc pe păcătoși.

Deodată, îl fixă pe Peter cu o privire arzătoare.

— Roagă-te, Peter, rosti el pe un ton stăruitor. Roagă-te să primești îndrumare de la Dumnezeu și rămâi alături de mine. Împreună vom termina ceea ce a fost început cu multă vreme în urmă.

Monseniorul Vernon se prăbuși în genunchi și începu să se roage. O clipă, Peter Balsam își puse întrebarea dacă preotul se aștepta să i se alăture sau nu. Acesta însă se cufundase într-o reverie profundă, iar Balsam bănui că nu își mai dădea seama că se afla și el în încăpere. Îl privi pe Vernon cu un amestec de îngrijorare și milă. Se va ruga și el, încercând să găsească adevărata călăuzire sufletească. Dar mai ales va trebui să se gândească la cele petrecute.

Peter Balsam străbătu holul fără grabă și ieși din clădirea rectoratului pentru a intra, un minut mai târziu, în răcoarea binefăcătoare a bisericii.

Rămase liniștit o vreme, încercând să își adune gândurile și să tragă o concluzie din discuția confuză pe care o avusese ceva mai

devreme. Oare la ce se gândise monseniorul cerându-i lui Balsam să rămână și să îl ajute să ducă la bun sfârșit ceea ce fusese început „cu multă vreme în urmă”? Ce însemna toată vorbăria aia referitoare la „readucerea rătăciților în rândul turmei de credincioși” și la „pedepsirea păcătoșilor”? I se păru că suna a Inchiziție. Oare pe drumul lung al preoției, până la rangul de monsenior, Peter Vernon devenise fanatic? Așa păreau a sta lucrurile. Totuși, o parte din ceea ce spusese preotul conținea un sâmbure de adevăr. E drept că, până acum, Balsam obișnuise să fugă de realitate; totuși, i-ar fi plăcut să știe ce înțelegea preotul prin „justificările” pe care încerca să le ofere eșecurilor prin care trecuse. Deși, remarcă Balsam în sinea sa, zâmbind cu o amuzată amărăciune, poate că el ar fi preferat să le numească „explicații raționale”.

Prin fața lui Balsam trecu rapid o umbră. Silueta lui Marilyn Crane. Se uită în direcția din care apăruse. Da, fata se rugase la statuia Fecioarei Maria. Balsam speră ca fata să fi găsit mai multă consolare printre sfinți decât reușise el să îi ofere în clasă. Privi atent în jur, întrebându-se dacă mai erau și alții care se refugiaseră în biserică, fugind de căldura soarelui și dorind să dea uitării propriile probleme. Biserica era însă pustie la acea oră. Peter Balsam se plimbă liniștit pe culoarul lateral, privind cu un ochi atent statuetele sfinților, aliniate cuminți în firide.

Abia când ajunse lângă altar își dădu seama ce îl intrigase. Traversă aproape în fugă naosul și studie statuetele așezate în firidele de pe partea cealaltă a altarului. Și aici era la fel. În afara nelipsitelor statui, obligatorii, ale Fecioarei Maria și Sfântului Francis Xavier, patronul bisericii, toți ceilalți sfinți, sau cel puțin cei pe care îi putea recunoaște, erau dominicani care trăiseră în secolele al treisprezecelea și al paisprezecelea. Sfântul Dominic, Sfântul Mucenic Petru și o statuie a Sfântului James Venețianul. Și portughezul Sanchia, sfântul care îi adusese pe dominicani în Portugalia. Mai erau încă mulți alții, de care însă Peter Balsam își aducea doar vag aminte. Unul singur îi era complet necunoscut: Sfântul Acerinus. Balsam căută febril în memorie, însă nu reuși să își amintească nimic legat de acest sfânt. Nimic surprinzător în asta; în fond, erau atâția, iar el nu se omorâse niciodată să îi țină minte pe toți. De fapt, putea fi mulțumit că reușise să recunoască atâția. Ceea ce îl neliniștea totuși era faptul că toți erau dominicani, acuzați de la bun început de a fi aplicat doctrina Inchiziției. Nu îi trecuse chiar lui prin minte, cu

numai câteva minute mai devreme, că divagația monseniorului „suna a Inchiziție”? Balsam privi statuetele sfinților și deodată simți nevoia presantă de a fugi afară din biserică, de a scăpa de aceste figuri sanctificate care îl priveau cu superioritate, încruntându-se la el și fixându-l cu priviri acuzatoare.

Se grăbi să iasă din biserică și ajunse aproape în fugă înapoi în clasă. Câteva clipe mai târziu, la ora unu fix, soneria anunță începerea cursurilor de după-amiază. Peter Balsam căpătă convingerea că urma să aibă o după-amiază lungă.

•

Auzind soneria de la intrare, Peter Balsam își ridică privirea de pe cartea pe care tocmai o citea, însă nu părăsi fotoliul. Se uită intrigat la ceas. Margo nu putea fi, pentru că ea abia acum pleca de la spital. Soneria se auzi din nou, insistent.

— Peter? auzi vocea lui Margo prin ușă, o voce înfundată, ce-i drept, dar pe care o recunoscu imediat. Ești înăuntru?

Balsam țâșni în picioare și se repezi la ușă.

— Ai venit mai devreme, spuse el, întâmpinând-o în prag.

Întinse mâna și îi luă din brațe sacoșa al cărei conținut stătea să se reverse.

— Dă-mi voie să te-ajut, spuse el, iar apoi, uitându-se pe furiș în sacoșă, exclamă: Sfinte Sisoe! Chiar trebuie să bem tot ce-i înăuntru?

— Depinde, rosti Margo surâzând. Depinde cât de gravă este problema ta și cât timp cere să o rezolvi. Dacă o rezolvăm acum, va trebui să scornesc o problemă ca să avem pretext de băutură și în altă seară, spuse ea, făcându-i cu ochiul într-un fel cuceritor. În plus, noaptea se anunță lungă.

Margo închise ușa și își scoase jacheta. Peter o urmări cu plăcere, remarcă senzualitatea mișcărilor sale și aprecie felul în care reușea să fie atrăgătoare, fără a fi vulgară. Simți cum îl cuprinde brusc dorința. Peter nu își desprinse privirea de la Margo până când aceasta nu își agăță singură jacheta în cuier.

— Am plecat mai devreme, o auzi spunând. Nu știu ce problemă ai, însă păreai atât de afectat la telefon, încât mi-am spus că rapoartele doctorului Shields mai pot aștepta până mâine dimineață.

Se uită cu interes în jur, de parcă s-ar fi așteptat ca problema care îl frământa pe Peter să iasă la iveală din vreun ungher al încăperii, de unde stătuse ascunsă până atunci. Apoi îl studie cu atenție pe Peter.

— Apartamentul pare să fie în regulă; la fel și tu, deci nu cred că

treaba e chiar așa de îngrozitoare pe cât părea când am vorbit la telefon. Poate că ar trebui să atacăm sticlele de vin imediat.

Acum, când o avea pe Margo lângă el, lui Peter nu i se mai părea că problemele sale erau chiar așa de grave. Avea chiar sentimentul că amintirile după-amiezii se topeau într-o abureală inofensivă, ca un coșmar pe care nu ți-l amintești decât pe jumătate. Însă coșmarul nu se încheiase. Era real. Avea de luat o hotărâre și, înainte de-a o lua, dorea să o pună pe Margo la curent cu cele întâmplate.

— Mă gândesc să las totul baltă, o anunță el.

Trecu în bucătărie ca să deschidă una din sticlele de vin, lăsându-i astfel lui Margo răgazul de a se obișnui cu vestea. Când reveni în camera de zi și îi întinse lui Margo un pahar, aceasta îl privi îngândurată.

— Ca să vezi, rosti ea pe un ton înveselit. Și abia ai sosit. Zău dacă te-nțeleg, Peter, continuă ea, luându-și imediat un ton serios. Ce s-a-ntâmplat azi?

Peter îi relată pe scurt discuția purtată cu monseniorul, amintind și de cursul care o provocase, iar când sfârși ce avea de spus, o privi cu un aer detașat.

— Și nu pricep unde-i problema, îi spuse ea.

— Hai, zău așa, Margo. Doar ești fată deșteaptă. Chiar nu-ți dai seama? Tipul ăsta e sărit. E fanatic.

Margo păstră tăcerea pentru o clipă, cântărind cu atenție cele auzite. Când vorbi din nou, părea că încearcă să își aleagă cuvintele.

— Peter, începu ea. Habar n-am dacă monseniorul Vernon este nebun, fanatic sau mai știu eu cum. Însă ce pot spune cu certitudine este că ceea ce ți-a zis azi după-amiază poate să fi sunat fanatic sau nebunesc, dar că nu este așa. Nu în Neilsville. Nu pot să-ți spun dacă monseniorul Vernon a împrumutat aceste idei de la autohtoni, sau dacă locuitorii le-au luat de la el. Iar mentalitatea specifică acestui oraș este uneori înspăimântătoare. Știi că, după ce am divorțat, m-am gândit, în câteva rânduri să plec din oraș? Zău, vorbesc serios. Toți oamenii pe care îi consideram prieteni… Uite, de exemplu Inez Nelson. Am văzut-o azi la spital. Nu vrea să vorbească cu mine, nici chiar la serviciu. E convinsă că sunt o păcătoasă. Îți poți imagina așa ceva? În zilele noastre? O păcătoasă! Dar asta e, așa stau lucrurile pe la noi.

Margo îi adresă un zâmbet fermecător.

— Poate că tu o să contribui la schimbarea acestei mentalități.

Peter clătină cu tristețe din cap.

— Nu conta pe mine. Ori mă adaptez, ori fug încotro văd cu ochii. Ăsta-s eu.

— Și tu te poți schimba, spuse Margo, ridicând din umeri. Dacă eu m-âm schimbat, înseamnă că și tu te poți schimba. Și crede-mă pe cuvânt, în ultimii doi ani am făcut eforturi supraomenești să supraviețuiesc. Acum, ori de câte ori Leona Anderson scoate câte un hohot de râs, suficient de tare ca s-o aud, mă-ntorc spre ea și-i fac cu ochiul. Iar înainte mă făcea să plâng.

Își plecă privirea și fixă concentrată băutura din pahar. Roti paharul de câteva ori, jucându-se cu el, iar apoi ridică privirea și o ațintи asupra lui Peter.

— Când faci cuiva cu ochiul, parcă nu te mai doare sufletul așa de mult, rosti ea cu duioșie. Eu nu aveam altă soluție – ori le făceam cu ochiul, ori o rupeam la fugă. Învață să le faci și tu cu ochiul, Peter.

— Știu și eu, spuse Peter. Habar n-am ce-ar trebui să fac. Nu-mi place ce face monseniorul și nu-mi place nici să văd unde-i duc pe copii învățăturile lui religioase. Însă ce-aș putea face? Știi, chestiunea e să fii obedient, cu capul plecat. Altfel decât atunci când faci parte dintr-un sindicat la care te poți duce să te plângi. Eu n-am pe nimeni pe lume în afara Bisericii și cred că știi cum sunt priviți inferiorii care se leagă de cei mari.

— Și dacă nu te-nșeli? îl întrebă Margo. Dacă monseniorul este într-adevăr nebun sau fanatic? N-ar trebui să faci ceva în privința asta?

— Sigur. Dar cum poți dovedi că cineva care predică credința nemăsurată în Biserică este exagerat de credincios? Lucrurile se bat cap în cap.

Margo cumpăni la ce îi spusese Peter, fără a fi convinsă că prinsese sensul exact al ideii. Preferă să schimbe subiectul. Discutară vrute și nevrute, despre acele mărunțișuri lipsite de importanță în spatele cărora se ascund oamenii atunci când încearcă să evite un subiect serios. Într-un târziu, se așezară la masă. Abia după ce spălară toate vasele și deschiseră cea de-a doua sticlă de vin reveniră la subiectul legat de credință și Biserică.

— Te-ai uitat vreodată la fețele sfinților ălora din biserică? spuse Peter, fără nicio altă introducere.

Margo îl privi mirată, apoi ridică din umeri.

— Eu oricum nu știu să-i deosebesc pe unii de alții, spuse ea. De

ce? Și ei sunt în neregulă?

Peter preferă să ignore nota de reproș din glasul ei, care sugera că exagerase găsind defecte până și în structura Bisericii Sf. Francis Xavier. Încercă însă să îi explice în ce consta neliniștea sa și care era natura presimțirilor sale.

— Toți vin direct din secolele al treisprezecelea și al paisprezecelea, spuse el. Dominicani. Ceea ce mi se pare cel puțin bizar în cazul nostru, dacă te gândești că biserica poartă hramul Sfântului Francis Xavier care, întâmplător, a fost și primul iezuit.

Margo se încruntă, de parcă ar fi făcut un efort de aducere aminte.

— Știi ceva, rosti ea într-un târziu. Îmi amintesc vag că la un moment dat, probabil cu vreo cinci ani în urmă, am remarcat că sfinții din biserică nu mai sunt aceiași. Ca și cum cei cu care eram obișnuită de mică fuseseră înlocuiți. La vremea aceea m-am gândit că poate nu fusesem eu prea atentă. Dar poate că el a schimbat cu adevărat statuetele sfinților.

— Să le schimbe? Cine?

— Monseniorul Vernon. Acum cinci ani, când a fost uns monsenior. Poate că el le-a schimbat. Nu mi-ai spus tu că a făcut o adevărată pasiune pentru dominicani? Cine sunt ăștia? Cei ale căror statuete au fost așezate în biserică, nu?

— Majoritatea sunt italieni, spuse Balsam. Sfântul Dominic și Sfântul Mucenic Petru, preferatul cu regim special al monseniorului și totodată sfântul care îmi face onoarea de a patrona și clasa mea și câțiva alții. Apoi mai este și Sfântul Sanchia care, deși nu a fost italian, i-a ajutat pe dominicani să-și răspândească credința în Portugalia. Și încă unul de care n-am auzit în viața mea, Sfântul Acerinus. N-am nici cea mai vagă idee cine ar putea fi, însă stă și el acolo cuminte, printre toți ceilalți.

— Vorbești de parcă n-ai fi de acord cu situația asta sau cu ei, rosti Margo zâmbind. Oare nu toți sfinții sunt considerați a fi fost persoane minunate și pline de iubire față de semenii lor?

Pe Balsam îl pufni râsul.

— Depinde. Spre exemplu, Sfântul Mucenic Petru. Am citit câte ceva despre el zilele trecute. Dacă dai crezare celor scrise în „Viețile sfinților”, vei fi convins că a fost un tip minunat – învățător, preot. Și-a petrecut cea mai mare parte a vieții încercând să îi aducă pe eretici înapoi la dreapta credință. Și-a petrecut ore întregi vorbindu-le, aducându-le argumente și demonstrându-le că fac o gravă eroare

dacă o apucă pe drumul ereziei.

— Și ce-i rău în asta? îl întrebă Margo.

— Nimic. Numai că felul în care înțelegea Sfântul Mucenic să discute cu oamenii și să îi convingă includea adeseori tortura, închisoarea sau arderea pe rug a respectivului eretic.

— Sfinte Dumnezeule! exclamă Margo, simțind că i se taie răsuflarea. E oribil.

Balsam o aprobă din cap.

— Și toți au fost ca el. Majoritatea sfinților de la Biserica Sf. Francis Xavier fac parte din lungul șir al inchizitorilor. N-am citit foarte multe lucruri despre acea perioadă, dar am băgat la cap destul ca să mi se facă părul măciucă.

— Inchiziția, spuse Margo, simțind că o trec fiorii. Și „eretici". Ce cuvânt. Sună arhaic.

— Nu mi s-a părut că a sunat deloc arhaic azi în gura monseniorului, spuse Peter. Știi, când îi vorbesc, am întotdeauna un sentiment ciudat. El nu pare nici măcar îngrijorat când vorbește de Inchiziție. De fapt, am sentimentul că și-ar fi dorit să nu se fi sfârșit niciodată.

— Poate că pentru el nici nu a luat sfârșit, spuse Margo pe un ton gânditor, înseninându-se imediat și continuând: Sfântul acela despre care ziceai că n-ai auzit. N-am putea să-l căutăm într-un dicționar?

— Am încercat deja, rosti Balsam zâmbind. Se pare că nu sunt singurul care n-a auzit niciodată de el.

— Ce vrei să spui?

— Vezi toate cărțile acelea de pe masă?

Îi indică cele patru tomuri voluminoase, aflate pe biroul său. Margo se uită la ele și încuviință.

— „Viețile sfinților". Călugărițele ni le făceau cadou când eram mici, de Crăciun. Și pot să-ți spun că nici ele n-au auzit în viața lor de Sfântul Acerinus.

— Glumești, spuse Margo.

— Convinge-te dacă vrei. Indexul complet se află la sfârșitul ultimului volum.

Margo luă cartea și o frunzări atent. Negăsind ceea ce căuta și convingându-se că Sfântul Acerinus nu era într-adevăr menționat în indexul de la sfârșit, începu să se uite peste numele frumos încolonate, fără a căuta ceva în mod special. La un moment dat, privirea i se opri asupra unui nume și exclamă:

— Hei!

— O, Doamne, mormăi Peter. L-ai găsit.

— Ești sfânt! strigă Margo. Uite-ți numele, înscris chiar aici. Sfântul Peter Balsam. Ce scrie despre tine?

— Nu contează, spuse Peter. A trăit la începuturile creștinismului. În secolul trei.

Ea însă nu-l auzise, preocupată să caute într-unul din celelalte tomuri la capitolul intitulat „Peter Balsam". Peter o urmări în tăcere, citind pagina dedicată sfântului al cărui tiz era. După ce termină, Margo închise cartea și îl privi surâzătoare.

— Ei bine, spuse ea pe un ton strengăresc, asta explică și rezolvă totul.

— Ce să rezolve?

— Problema ta. N-ai să pleci nicăieri, Peter Balsam. Ai să rămâi aici cu noi, în Neilsville.

Deodată, vocea sa căpătă un accent de seriozitate.

— Sfântul Peter Balsam nu a cedat niciodată și nici n-a dat bir cu fugiții.

Balsam îi zâmbi strâmb.

— Și ce s-a-ntâmplat cu el?

— Păi, ce să se-ntâmple? A murit. Însă toate astea s-au petrecut cu mult timp în urmă.

— Chiar așa? spuse Peter. Când vorbesc cu monseniorul, am impresia că nimic nu s-a petrecut cu mult timp în urmă, ci că totul se petrece acum.

Știa însă că Margo avea dreptate. Trebuia să rămână în Neilsville atât cât era posibil. Fiindcă presimțea că elevii aveau nevoie de el. Și-apoi, mai era și Margo. Și ea avea nevoie de el. Sau poate că el avea nevoie de ea? Hotărî să nu își facă mai multe griji decât era cazul și destupă o nouă sticlă de vin.

— În cinstea Sfântului Peter Balsam, rosti el, ridicând paharul.

Margo rămase la el peste noapte.

• Capitolul 10

Restul săptămânii se scurse în liniște peste Neilsville, ca și cum locuitorii orașului nu ar fi așteptat decât un semn care să le transmită că momentul de criză trecuse. Însă semnul acela nu li se arătă. Judy Nelson le ocupa gândurile în continuare.

Până sâmbătă, prietenele ei de nădejde, Penny Anderson, Karen Morton și Janet Connally fuseseră în vizită pe la Judy, mai întâi pe rând, apoi împreună, și se convinseseră că fata nu era pe moarte. Dimpotrivă, părea a fi într-o formă excelentă și le întrebă despre orele de curs, dorind să afle ce pierduse. Le convinsese să o țină la curent cu tot, dar absolut cu tot ce avea să se întâmple la petrecerea de sâmbătă la care nu putea să participe.

Subiectul pe care prietenele ei ardeau de curiozitate să îl aducă în discuție fu evitat cu grijă. Niciuna dintre ele nu îndrăzni să aducă vorba despre întâmplare, iar Judy nu scoase nicio vorbă pe această temă. Bandajele de la încheieturi le aminteau însă tuturor motivul pentru care se aflau acolo împreună.

După discuția din aceeași zi, Peter Balsam luase hotărârea să nu mai pomenească un cuvânt despre tentativa de sinucidere a lui Judy Nelson. Era mai indicat să renunțe pentru moment, își spusese el. Era convins că reușise să le transmită elevilor mesajul în cele câteva minute care precedaseră apariția neașteptată a monseniorului. Balsam își studiase atent elevii, nescăpându-le din ochi în special pe prietenele lui Judy, hotărât să îi vorbească fiecăreia în parte dacă ar fi constatat că incidentul le tulburase. Însă totul părea în regulă. Își luase obiceiul de a se întâlni cu Margo în fiecare seară, iar prezența ei îl ajuta enorm. Monseniorul Vernon părea să fi dat uitării discuția furtunoasă de la începutul săptămânii și revenise între timp la sentimente mai bune, tratându-l pe Peter la fel ca la început, cu o cordialitate formală care sugera un respect moderat, căruia îi lipsea însă, așa cum era de așteptat, orice notă de căldură.

•

Harriet Morton, mama lui Karen, se gândise la un moment dat să amâne petrecerea fiicei ei, însă, consultându-se cu Leona Anderson, hotărî să lase lucrurile să decurgă după cum fusese stabilit. În definitiv, la petrecere erau invitate numai fete, iar aceasta va constitui un interludiu binevenit, menit să le distragă atenția de la

altele. Ea și Leona se gândiseră că, renunțând la petrecere, ar fi atras și mai mult atenția asupra unei situații pe care era mai bine să o ignore. Harriet se uită acum nerăbdătoare la ceasul de mână.

— Karen? își strigă ea fiica de jos, din capul scărilor.

Căută pe dibuite cheile în poșetă, fără a scăpa scările din priviri, așteptând ca fiica ei să coboare. O auzi pe Karen agitându-se la etaj și o strigă din nou:

— Karen! Trebuie să plec. Cobori odată?

— Imediat, spuse Karen și apăru în secunda următoare în capul scărilor.

— Spune-mi, e totul pregătit pentru petrecere? o întrebă Harriet iritată.

Karen ridică din umeri.

— Încă nu. Penny vine mai devreme ca să-mi dea o mână de ajutor. Îmi dai voie să folosesc vasul de punci?

— Ar fi bine să-l speli mai întâi, rosti Harriet oftând.

Karen luă un aer dezamăgit, de parcă vestea că trebuia să spele vasul o convinsese să renunțe la idee.

— Bine, atunci nu-l mai spăla, spuse Harriet. În fond, ce vi se poate întâmpla? Să vă otrăviți cu praf? Dacă o exista așa ceva.

Mama și fiica râseră înveselite, iar Harriet își dădu seama cât de mult o iubea pe Karen. O ciupi scurt de obraz și o sărută, iar apoi se îndreptă grăbită spre intrare.

— Distracție plăcută, îi aruncă ea peste umăr. Ne vedem mai târziu.

— Până vii tu se termină și petrecerea, spuse Karen, făcându-i cu mâna.

Altfel, era vai de capul ei, își spuse Karen, simțind în suflet o împunsătură de vinovăție. Nici nu voia să se gândească ce s-ar fi putut întâmpla dacă mama s-ar fi întors mai devreme acasă și i-ar fi găsit pe băieți. Închise ușa în urma ei și urcă în goană treptele până în camera sa, unde continuă să aranjeze rochia pe care intenționase s-o poarte Judy Nelson în acea seară. Doar câteva modificări și rochia avea să-i vină ca turnată lui Karen.

O oră mai târziu, când mai avea câteva împunsături și termina rochia, Karen auzi soneria de la intrare.

— E deschis! strigă ea de sus.

Aproape imediat auzi vocea lui Penny Anderson.

— Bună! Ești sus?

— Urcă și tu. Am făcut ultimul retuș la rochia pe care am s-o port astă-seară și vreau să-mi spui cum îmi vine.

O clipă mai târziu, Penny își făcu apariția în pragul dormitorului, unde rămase încremenită, gata să leșine, la vederea rochiei negre pe care Karen i-o prezentă cu mândrie.

— De unde o ai? întrebă Penny sufocându-se. Ce frumoasă e! Cred că te-a costat o avere.

— De fapt, e a lui Judy, îi mărturisi Karen. Nu trebuia s-o cumpere. Am ascuns-o la mine ca să n-o găsească mama ei. Voia s-o ducă înapoi la magazin luni dimineață, așa că…

Ezită, apoi se decise să spună adevărul:

— Ei, da, am strâmtat-o puțin pe la șolduri, fiindcă ea tot n-are s-o mai poarte acum. Crezi că cei de la magazin o să se prindă?

Îi întinse lui Penny rochia, așteptând ca aceasta s-o examineze. Penny o inspectă pe îndelete, privind cu un ochi critic cusăturile.

— Dacă nu se uită prea atent… spuse ea. E perfect. Sigur, încă se mai văd urmele cusăturilor vechi. Dar nu văd de ce-ar trebui să se uite, nu? Ia pune-o pe tine.

Karen își trase rochia pe cap și începu să se plimbe prin fața lui Penny, prezentând-o ca un manechin.

— E demențială, spuse Penny. Zău că-i sexy. Ce n-aș da să am corpul tău.

— Ba să fii mulțumită că nu-l ai, spuse Karen. Nimic nu mi se potrivește din prima și arăt ca o…

Nu termină fraza, evitând să pronunțe cuvântul „vagaboandă” care-i trecuse prin minte.

— Ba nu, în rochia asta nu arăți așa, o asigură Penny. Și știi ce? Pun pariu că, dacă-ți ștergi tot fardul de pe obraz și-ți lași părul pe spate, o să arăți grozav.

Cele două fete începură să facă probe, încercând să vadă ce machiaj și pieptănătură i se potriveau mai bine lui Karen. O jumătate de oră mai târziu, priviră încântate rezultatul, iar Penny spuse chicotind:

— Știi ceva? Arăți exact cum și-a dorit întotdeauna Judy să arate. Cred că ar muri de ciudă să te vadă îmbrăcată-n rochia asta.

Abia după ce termină fraza își dădu seama ce spusese. Cele două fete se uitară speriate una la cealaltă.

— De ce crezi c-a făcut-o? întrebă Karen. Ai întrebat-o?

Penny clătină din cap.

— Nici nu țin să știu. E-o poveste tare scârboasă. Și cred c-a durut-o ca naiba.

— Nu știu, spuse Karen îngândurată. Bănuiesc că nu mai contează dacă-ți dorești foarte mult să mori.

Penny simți că o trec fiori reci.

— Eu nu cred c-aș putea s-o fac. N-aș suporta durerea. Da' zău dacă nu mi-ar plăcea să stau fără nicio grijă la spital și să fac tratamentul pe care-l face Judy, adăugă ea surâzând. Nu face altceva decât să zacă în pat ca un trântor și să fie servită. Toți merg pe vârfuri să n-o deranjeze, iar ea se uită toată ziua la televizor.

— Mda, rosti Karen. Dar ia gândește-te că ar fi putut să moară. De asta ce zici?

— Chiar, ție nu ți se-ntâmplă să te gândești la asta? Eu mă gândesc tot timpul. Uneori îmi imaginez cum o să fie la înmormântarea mea.

Lui Karen nu îi trecuse niciodată prin minte așa ceva. Nu se gândise niciodată la moarte, însă acum își imagină perfect scena.

— Cred că ar fi simpatic, spuse ea. Mi-ar plăcea să am o înmormântare în cerc restrâns. Tu, Janet, Judy și mama. Și, firește, Jim. Pentru el ar fi oribil și sunt sigură că s-ar arunca disperat deasupra sicriului.

Ideea nu îi displăcea. Parcă îl și vedea pe Jim Mulvey răvășit de durere, cu sentimentul că viața îi fusese distrusă pentru totdeauna prin moartea prematură și nedreaptă a fetei pe care o iubea și cu care sperase să se căsătorească. Cam așa ar arăta Jim, împietrit de durere lângă sicriu și deplângând greaua pierdere suferită.

— Înmormântarea mea va fi grandioasă, spuse Penny. Sigur, va fi prezent tot orașul și se vor aduce cantități enorme de flori. Părinții mei vor sta în primul rând. Nu se vor pierde cu firea și nu vor plânge. În schimb, îi vor ajuta pe toți să depășească această grea încercare. Doar știi cum e maică-mea: o să lase impresia că viața merge înainte, dar în sinea ei va fi disperată. Iar moartea mea îl va doborî pe tata, deși nu va lăsa să se vadă nimic. Probabil că și ei se vor prăpădi la un an după mine. În fond, pentru ce să mai trăiască după moartea mea?

Imaginea părinților îndurerați care se vor stinge discret se topi, iar lui Penny îi răsări în minte o întrebare care o făcu să chicotească.

— Îți poți imaginea cum o să fie la înmormântarea lui Marilyn Crane? Trei trandafiri ofiliți și tot orașul în păr, ca să fim siguri că a murit.

— Cui crezi că i-ar păsa dacă Marilyn a murit sau nu? rosti Karen

cu dezinvoltură și începu să își scoată rochia. Mai bine i-am da bice, că altfel n-o să mai terminăm niciodată.

Atârnă cu atenție rochia pe un umeraș, iar apoi își trase pe ea o pereche de pantaloni.

— Să mergem, spuse ea. Mă ajuți să spăl vasul pentru punci?

•

O oră și jumătate mai târziu, petrecerea era în toi, singurul inconvenient până în acel moment fiind acela că încă nu sosise niciunul din băieți. Apoi, în timp ce Karen și Penny glumeau, povestindu-le fetelor cum stricaseră punciul, ușa de la intrare se deschise, iar în prag apăru Janet Connally, însoțită de Jeff Bremmer.

— Jeff m-a ajutat azi după-amiază la o lucrare la fizică și l-am luat cu mine, le explică Janet.

Jeff se uită în jur și constată că era singurul băiat din încăpere.

— Știu și eu, spuse el șovăind. Poate că n-ar fi trebuit să vin.

— Nu fi prost, îi spuse Penny. Încă n-au venit toți. Unul dintre voi tot trebuia să ajungă primul. Oricum, nu trebuie să spui nimănui că ai fost aici. Mama lui Penny crede că e o petrecere între fete.

Jeff simți că nu își găsește locul.

— Cred că ar fi mai bine să plec, spuse el.

În clipa următoare, în fața casei trase o mașină, iar în încăpere intrară Jim Mulvey și Lyle Crandall. Brusc, Jeff începu să se simtă din nou în apele lui.

— Hei, spuse Jim Mulvey, fluierând admirativ, în timp ce o studia pe Karen din cap până-n picioare. Uite, asta zic și eu rochie.

— Îți place? E cea pe care trebuia s-o poarte Judy la petrecerea de astă-seară.

— Pe tine vine mult mai bine, o asigură Jim, făcându-i complice cu ochiul. Am adus niște bere aici. Pot s-o pun în frigider?

Văzând că fata îl privește ușor nehotărâtă, Jim se duse lângă ea și îi petrecu brațul după talie.

— Ei, hai, spuse el. Nu-i decât puțină bere. Noi, băieții, o să ne încingem și-o să ne fie sete.

Scoase din sac o cutie de bere Olympia și i-o întinse lui Lyle Crandall.

— Vrei și tu una, Crandall?

— Sigur, spuse Lyle. Dă-mi și una pentru Jeff.

Jim Mulvey căută în pungă după o nouă cutie și i le aruncă lui Lyle pe amândouă. Acesta le deschise.

— Încearc-o pe asta. De încălzire, Jeff, spuse el, întinzându-i berea.

Jeff ezită, neștiind dacă trebuia să refuze sau nu, însă se decise imediat. Duse berea la buze și trase o dușcă, dar se înecă din cauza lichidului amărui. Se înroși până în vârful urechilor, făcându-i pe ceilalți doi băieți să pufnească în râs.

— Deci, ce se mai aude? întrebă Jim Mulvey, neadresându-se cuiva în mod special și pocnind expert din tabla cutiei de bere.

— Vorbeam de Judy Nelson, se auzi o voce din bucătărie. Și cum e în general să-ți iei zilele.

Camera fu invadată de un hohot de râs. Judy Nelson devenise un subiect de haz general.

— Un vecin de-al nostru s-a sinucis acum câțiva ani, interveni Lyle Crandall.

— Pe bune? spuse Jim. Cine mai era și ăsta?

— Nu-mi amintesc numele, dar știu că nevastă-sa s-a cărat din oraș imediat după întâmplare.

— Și ce-a făcut?

Lyle râse și începu să spună povestea, însă Janet Connally interveni aproape imediat.

— Pfui, spuse ea, înfiorându-se de greață. E oribil. Haideți mai bine să vorbim de altceva.

— Ba mie mi se pare interesant, spuse Jim Mulvey cu un rânjet. Dacă ar fi să vă sinucideți, voi cum ați face-o?

Deodată, cei prezenți începură să dezbată aprins care era cea mai bună metodă de sinucidere. Hotărâră aproape în unanimitate că cele mai sigure erau pilulele și că, imediat după ele, venea moartea prin asfixiere. Modalitățile dureroase se văzură categoric respinse, fie pentru că provocau spaimă, fie pentru că lăsau urme. După ce epuizară acest subiect, copiii începură să facă pronosticuri, încercând să stabilească care din colegii de clasă erau mai susceptibili să se sinucidă. Cum era firesc, nimeni nu pomeni numele celor prezenți la petrecere. Și chiar dacă vreunul dintre ei se gândi la asta, nimeni nu făcu vreun comentariu. După ce îi trecu pe toți în revistă, decretară că dintre toți elevii de la Sf. Francis Xavier singura în stare să se sinucidă era Marilyn Crane. Sau, după cum se exprimase Jim Mulvey: „Și-ar face un bine cu mâna ei”. Toată lumea râse înveselită, ba chiar cineva comentă spunând că o vedea pe Marilyn în stare să inventeze o nouă modalitate – aceea de a muri de plictiseală. Și la această

remarcă toată lumea se puse pe râs; toți, cu excepția lui Jeff. Lui îi părea rău de Marilyn. Poate că făcuse o greșeală venind la petrecere. Se frământă, încercând să se convingă că ar fi trebuit să plece, dar renunță în scurt timp, preferând să își mai ia o bere din frigider. Curând se ameți suficient încât să vadă totul în culori trandafirii.

Telefonul sună chiar înainte de ora nouă. Karen le făcu tuturor semn să tacă și abia după ce se făcu liniște ridică receptorul. Schimbă câteva vorbe cu interlocutorul și le făcu surescitată semn invitaților săi să o asculte.

— E-n regulă! strigă ea. E Judy…

Petrecerea continuă, în timp ce Karen vorbi la telefon cu Judy Nelson. După ce închise, își agită mâinile, încercând să le atragă din nou atenția.

— Judy a avut o idee strașnică, spuse ea.

După care începu să le explice surescitată în ce consta minunata idee a lui Judy.

•

La ora nouă fix, telefonul din reședința familiei Crane sună prelung. Geraldine Crane ridică receptorul și constată plăcut surprinsă că cineva o căuta pe Marilyn.

— Pentru mine? rosti Marilyn mirată, când intră în camera de zi. Cine e?

— Nu știu, spuse Geraldine, ridicând din umeri.

Îi întinse lui Marilyn receptorul și se așeză înapoi în fotoliul din care se ridicase pentru a răspunde la telefon. Luă de pe măsuță cartea pe care o lăsase acolo, însă nu își continuă lectura, curioasă să asculte ce vorbea Marilyn la telefon.

— Nu cred, spuse Marilyn. E foarte târziu și aș prefera să stau acasă… Nu, zău. Nu mă simt prea bine… Oricum, mulțumesc.

Închise și se îndreptă spre ușa deschisă a camerei de zi.

— Cine era, draga mea? întrebă mama ei.

— Nimeni.

— Nu vorbi prostii. Cineva tot a fost. Cine?

— Karen Morton, spuse Marilyn.

Făcu încă o încercare de a se salva dispărând din încăpere, însă mama ei o opri din nou.

— Și? Ce voia?

— Nimic.

— Marilyn, ceva tot a vrut ea. Mie mi s-a părut că te invită

undeva. Unde?

— La ea acasă..

— Vorbești serios? întrebă Geraldine încântată.

Pe Marilyn n-o invita nimeni nicăieri, în orice caz nu cei de vârsta ei… În afara acelui tânăr foarte simpatic pe nume Jeff Bremmer.

— De ce? continuă ea chestionarul.

— Spunea că dă o petrecere. O petrecere la care fiecare vine îmbrăcat cum îl taie capul. Mi-a zis să mă duc și eu.

— Păi, e grozav, spuse Geraldine entuziasmată.

Își aminti că și ea se dusese la petreceri de acest gen când fusese de vârsta fiicei sale și că întotdeauna se distrase pe cinste. Toată lumea venea îmbrăcată în cele mai trăsnite haine și de aici ieșeau niște situații caraghioase…

— Oricum, nu vreau să mă duc, rosti Marilyn liniștită.

Geraldine se hotărî să ia taurul de coarne. Venise vremea ca Marilyn să se amestece printre copiii de vârsta ei.

— Ba ai să te duci, spuse ea. Nu pricep de ce nu vrei să te duci.

— E târziu, rosti Marilyn. E deja nouă, iar mâine vreau să mă scol devreme, ca să prind liturghia de la prima oră.

— Dar poți să dormi mai mult și să ajungi mai târziu, îi răspunse Geraldine.

— Mamă, uită-te și tu la mine în ce hal arăt.

— De-aceea este atât de amuzantă o petrecere la care fiecare vine îmbrăcat cum vrea, spuse Geraldine pe un ton mai aspru decât își propusese. Ia pune-ți haina, că te duc eu cu mașina la Karen acasă.

Marilyn se uită la propria-i imagine reflectată în oglindă. Se pregătea să se bage în pat cu o carte bună înainte să adoarmă și se îmbrăcase deja într-o cămașă de noapte din flanel, iar pe deasupra avea un halat roz, foarte uzat, la care nu voise să renunțe. Își pusese părul pe bigudiuri, iar fața îi era dată cu cremă contra coșurilor.

— Dar nu vreau să merg, se împotrivi ea.

În seara aceasta însă, Geraldine era de neînduplecat. Tare ca stânca. Nu luă în seamă obiecțiile lui Marilyn și o duse pe sus până la mașină.

Cinci minute mai târziu, Marilyn Crane, cu o haină aruncată peste halatul vechi și numai în papuci, era abandonată pe aleea din fața casei familiei Morton. Înainte ca fiica ei să apuce să scoată un cuvânt de protest, Geraldine Crane demară și se îndepărtă în viteză. Era sigură că, mai devreme sau mai târziu, cârdul avea să o accepte pe

rățușca ei cea urâtă și neîndemânatică. Iar Marilyn, convinsă că același cârd se pregătea să îi joace o festă urâtă, se îndreptă fără tragere de inimă spre intrare. Casa era cufundată în beznă și părea suspect de tăcută, ca și cum ar fi fost pustie. Întinse mâna și apăsă timid pe sonerie.

•

La ora zece și jumătate, sâmbătă seara, Harriet Morton se uită neliniștită în jur, la salonul pustiu unde ea și încă o chelneriță își petrecuseră seara cu mâinile în sân. Nu avuseseră cine știe ce clienți. Numai două mese erau ocupate, ambele în perimetrul colegei ei. În plus, avea și un sentiment ciudat. O obseda gândul că ar fi trebuit să fie acasă. Se uită la ceas, iar apoi auzi vocea chelneriței în spatele ei.

— Ce mai noapte, spuse Millie. Toată seara ai fost încordată ca un arc. Și zău că m-aș fi descurcat și singură.

Oferta era tentantă, însă lui Harriet gândul îi fugi la bacșișul pe care îl putea pierde. Millie îi ghici însă gândurile, citind ca într-o carte deschisă.

— Îți spun eu ce aș face să fiu în locul tău. Aș calcula tot ce-am încasat până acum și aș împărți pe din două tot bacșișul pe care l-aș strânge din acest moment și până la ora închiderii. În felul acesta și cu puțin noroc s-ar putea să ne căpătuim fiecare cu câte doisprezece cenți și jumătate. Auzi? Ce-ar fi să te duci acasă? Deși îți spun de pe acum că-ți faci griji de pomană.

— Poate că-i o prostie, îi răspunse Harriet. Karen dă o petrecere în seara asta și e pentru prima oară când o las să se descurce singură.

— Ți-e teamă să nu se fi transformat într-o orgie? spuse Millie zâmbind. Hai, du-te odată. Mă descurc eu cu perechea de gălăgioși de aici.

Se uită dezgustată la cei doi oaspeți solitari din local, care se luptau fără entuziasm cu zeama de cartofi și carne care plutea în farfurie, etichetată tentant drept „bucătărie ca la mama acasă”.

Cinci minute mai târziu, Harriet era în mașină, iar după alte zece minute intra pe aleea din fața casei. Din stradă, petrecerea părea să se fi sfârșit. Casa era cufundată în întuneric. Abia după ce trânti portiera auzi muzica, însă nu era ritmul îndrăcit de rock la care se așteptase, ci o melodie mai lentă, cântată în surdină. Încercă ușa de la intrare. Era descuiată. Aprinse lumina din vestibul și imediat auzi agitație și bufnituri venind din camera de zi. Acolo îi găsi pe toți.

Harriet se uită sever la adolescenții care se foiau agitați prin

încăpere cu o prefăcută dezinvoltură – dar cu privirile plecate și cu expresii vinovate. Constată că aveau hainele în neorânduială și că machiajul fetelor migrase în mod misterios pe fețele băieților. Asta e situația, își spuse Harriet resemnată. Odată și odată tot trebuia să se întâmple. Copiii cresc. Trase aer în piept, pregătindu-se să le țină predica pe care știa că le-ar fi ținut-o soțul ei dacă ar mai fi trăit. Dintre toți copiii, cea mai indignată se arăta a fi fiica ei, care o privea cu dușmănie. Ceilalți păreau sincer rușinați. Numai Karen dădea impresia că era furioasă. Lui Harriet nu îi trecu prin minte că mânia lui Karen nu se datora faptului că le făcea morală. Fata se gândea la ce vor crede ceilalți copii despre ea. Simțea că în acest fel își pierdea întregul prestigiu dobândit cu eforturi în fața prietenilor ei. Întotdeauna susținuse că mama ei era înțelegătoare și că îi permitea să facă ce poftește. Și poftim situație! Iată că adevărul ieșea la suprafață. Harriet Morton era la fel de rea ca orice altă mamă din Neilsville.

Karen se aplecă discret spre Jim Mulvey și îi șopti tandră la ureche:

— O să ne furișăm afară după ce se termină toată prostia asta. Să terminăm ce-am început.

Jim simți deodată o împunsătură în vintre. Chiar avea să se întâmple? Cu adevărat? Dintr-o dată, simți că i se face frică.

•

Peter Balsam coti, intră pe alee și se opri în fața casei lui Margo. Se întoarse spre tânăra aflată în dreapta sa și îi zâmbi.

— Intri să bem un păhărel înainte de culcare? îl întrebă Margo.

Balsam clătină din cap. Ar fi vrut să accepte. Cât își dorea să o cuprindă în brațe și să o strângă la piept. Totuși, ceva îl reținea.

— Astă-seară nu, spuse el, evitându-i privirea jignită. Trebuie să termin ceva de citit. Ești sigură că nu te deranjează să-mi împrumuți mașina?

Margo îi zâmbi.

— Nu, dacă mi-o aduci mâine dimineață. Îmi închipui că cea mai bună garanție că te voi vedea în zori este să-ți împrumut mașina. Nu știu de ce, dar nu-mi faci impresia că ai fi hoț de mașini.

Îl sărută fugitiv, apoi coborî repede din mașină.

— Pe mâine dimineață. Să te aștept cu micul dejun?

— Ar fi splendid, spuse Peter. Și îți mulțumesc că ai acceptat să vii la plimbare în seara asta.

Tânăra îi adresă un zâmbet larg.

— Am vrut să văd cum se comportă mașina la drum. Data viitoare când te hotărăști să te duci tocmai la Seattle, te sfătuiesc să mă eviți. Pentru mine, excursia a fost cam lungă.

Îi făcu semn de bun rămas, apoi dispăru în casă. O clipă mai târziu, Margo îl auzi pornind mașina și rulând încet spre șosea. Iar după cinci minute Margo era în pat.

•

Balsam înaintă fără grabă pe străduțele laterale ale Neilsville-ului. Nu ținea să fie văzut la volanul mașinii lui Margo. Și așa bănuia că se bârfește destul pe seama ei ca să mai pună și el paie pe foc. Era la câteva străzi de casă și începuse să resimtă oboseala după drumul lung, când zări o siluetă solitară așteptând la intersecție. Se apropie, iar când arătarea își ridică privirea spre el, o recunoscu imediat pe Marilyn Crane. Apăsă atât de brusc pe frână, încât teancul de cărți aranjate pe bancheta din spate se împrăștie pe podea. Peter Balsam merse în marșarier până în dreptul lui Marilyn și coborî geamul.

— Marilyn? o strigă el. Marilyn, tu ești?

Fata era pregătită să o rupă la fugă și să dispară în beznă, dar se opri când îi recunoscu glasul. Se întoarse spre el, ezitând totuși, iar în acel moment Peter văzu că fata plânsese. Marilyn se uită lung la mașină, parcă nehotărâtă dacă să urce sau nu. Peter deschise portiera și coborî. Ocoli mașina prin spate și se opri lângă fată.

— Marilyn? Sunt eu, domnul Balsam. Ce ai pățit? Ce cauți pe stradă la ora asta, îmbrăcată în halat de baie?

— N-am… n-am pățit nimic, spuse ea pe un ton din care reieșea că i se întâmplase ceva grav.

Marilyn își aminti deodată ziua în care se întâlnise cu domnul Balsam la biserică și coborâseră dealul împreună, își aminti cum atunci avusese impresia că domnul Balsam o înțelegea. Deodată, simți că nu își mai poate reține plânsul, iar lacrimile îi țâșniră din ochi și începură să i se rostogolească pe obraji.

— Ba nu. Nu mi-e bine. Mă simt groaznic, dacă chiar vă interesează. Pot să urc în mașină?

— Sigur că poți.

Balsam o prinse de braț și o conduse până la mașină. Când trânti portiera în urma ei, fata plângea în hohote. Se grăbi să se așeze la volan. Dar, în loc să plece, trase mașina lângă trotuar și opri motorul. Întinse mâna să o mângâie pe biata copilă, iar aceasta se agăță de el

cu disperare.

— Ce-i, Marilyn? o întrebă el cu blândețe. Nu poți să-mi spui?

— Este… a fost cumplit, spuse ea. Au fost cu toții atât de josnici, spuse ea, ridicând spre el o privire imploratoare. De ce sunt toți așa de răi?

— Nu știu, îi răspunse Peter cu blândețe. De ce nu-mi spui ce-ai pățit? Ia-o de la-nceput.

Marilyn încuviință cu un gest hotărât, își impuse să își stăpânească lacrimile și criza de plâns care amenința să se amplifice și îi relată lui Peter Balsam ce pățise în seara aceea.

— A fost groaznic, domnule Balsam, spuse Marilyn, retrăind cu intensitate experiența. Am stat ca o proastă pe trepte și am apăsat pe sonerie, știind că mi-au pregătit o glumă tâmpită. Am tot așteptat și nu mi-a răspuns nimeni. Iar apoi, când mi-am zis că trebuie să plec, că nu am ce să caut acolo, am văzut-o pe mama cum se îndepărtează și n-am mai avut de ales. Am sunat din nou, apoi i-am auzit înăuntru. Se prăpădeau de râs. Înțelegeți? Râdeau de mine. Într-un târziu, Karen a deschis ușa și m-a poftit înăuntru. În clipa aceea nu-mi doream nimic mai mult decât să o rup la fugă, însă am sperat că poate cine știe, nu era o farsă și că de fapt Karen se îmbrăcase atât de frumos încât toată lumea să arate la fel de prost ca mine și ea să fie singura care arată bine. Așa că am intrat. Și înăuntru i-am găsit pe toți așteptându-mă. Toți – Penny și Janet, Lyle și Jeff – absolut toți. Și după aia am intrat eu. Toți au râs de mine. Și cât am încercat să-i spun mamei. Știam că are să se-ntâmple așa!

Nu se mai stăpâni și izbucni din nou în hohote de plâns. Peter o lăsă să se descarce, știind că doar plânsul o putea ajuta să uite de umilința prin care trecuse. O lăsă așadar să plângă până la epuizare. Iar când fata se potoli, o apucă de mână și o strânse cu prietenie.

— Vrei să te conduc acasă? o întrebă el cu blândețe.

Marilyn îl privi îngrozită.

— Nu, spuse ea. Încă nu. Nu mă pot duce acasă. Mama o să se-nfurie pe mine. O să-mi spună că am fost prea sensibilă și că ar fi trebuit să râd și eu alături de ceilalți. Să fi rămas și să mă fi distrat și eu.

— Poate că asta ar fi trebuit să faci, sugeră Peter pe același ton blând de mai înainte.

— Dar era imposibil. Chiar nu-nțelegeți? Nu m-au invitat să petrec cu ei. M-au invitat ca să aibă pe cine să ia peste picior. După ce s-a

terminat gluma, nu mai aveam ce să caut printre ei. O, Doamne! În clipa aia mi-am dorit să mor!

— Am o idee, spuse Balsam. Ce-ar fi să mergem undeva să bei o Coca-Cola?

Marilyn ridică spre el o privire încărcată de speranță, pentru ca imediat să se întristeze.

— Îmbrăcată în halul ăsta? Nu mă pot duce nicăieri așa.

Balsam nu își putu reține un zâmbet, însă își impuse să nu izbucnească în râs.

— Dar ai reușit să ajungi până aici îmbrăcată așa, nu?

— Asta a fost altceva. Am vrut să fug cât mai departe de casa lui Karen. Să scap de râsul lor.

— Și când s-a-ntâmplat asta?

Fata ridică din umeri cu indiferență.

— Știu și eu? Acum o jumătate de oră. Poate o oră.

— Vrei să-mi spui că hoinărești pe străzi îmbrăcată în halul ăsta de o oră?

Fata încuviință cu un gest scurt.

— Și încă nu vrei să te-ntorci acasă?

Fata clătină hotărâtă din cap.

— Bine. Atunci am putea să mergem la un restaurant pe marginea drumului. Aștepți în mașină cât mă duc să cumpăr două Coca-Cola. Ce zici?

Fata îl privi cu recunoștință.

— Puteți să faceți asta pentru mine? îl implora ea. Chiar n-aș vrea ca mama să afle ce-am pățit. N-ar înțelege absolut nimic și iar s-ar înfuria pe mine și m-ar acuza că numai eu sunt de vină pentru că iar au ieșit toate pe dos.

— Bine, așa facem, îi spuse Balsam, încercând s-o liniștească.

Porni motorul, iar câteva minute mai târziu trase mașina în colțul cel mai întunecat al parcării localului „A & W”. Intră în restaurant și simți privirile curioase ale mesenilor ațintite asupra sa când cumpără două cutii de Coca-Cola. Reveni la mașină și constată că între timp Marilyn se liniștise complet.

— Nici nu vă imaginați cum a fost, rosti ea, sorbind din băutura acidulată.

— De unde știi? spuse Peter. Nu ești nici prima și nici ultima persoană căreia i se joacă o festă urâtă.

Apoi se strădui să inventeze o poveste care s-ar fi petrecut în

copilăria lui și se prezentă într-o lumină la fel de ridicolă ca cea în care apăruse Marilyn în acea seară, își spuse că nu avea importanță dacă povestea era sau nu adevărată. Important era ca Marilyn să își dea seama că nu era singura persoană din lume care fusese umilită și jignită în public. Fata îl ascultă atentă, fără o vorbă. Iar când Peter termină de povestit, colțurile gurii lui Marilyn începură să se ridice, schițând un zâmbet.

— Povestea asta ați scornit-o acum pentru mine, nu?

— Da, recunoscu Peter. Însă la fel de bine putea fi și adevărată. Pe de altă parte, întâmplările adevărate produc asemenea amintiri dureroase, încât nu-ți vine să mai pomenești de ele niciodată.

Gândul îi zbură la soția sa, Linda, și la bărbatul care apăruse în viața ei. Bărbatul cu care o surprinsese. Atunci se simțise într-adevăr umilit și jignit. Numai că nu-i putea relata lui Marilyn incidentele lui matrimoniale.

— Acum ce să fac? îl întrebă brusc Marilyn. Cum să-i mai privesc luni în ochi, când mă duc la școală?

— Nu-ți face griji în privința asta, spuse Balsam. Poartă-te firesc, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Sunt gata să pun pariu că nimeni n-are să aducă vorba de cele petrecute. Și mai ales, ascultă cu atenție ce-am să spun luni, la ora de psihologie. Cred că am să țin un curs special – o expunere urmată de o discuție liberă despre cei care se simt bine numai dacă le fac rău celorlalți. Desigur, n-am să furnizez nume. Și să nu te surprindă dacă am să mă port de parcă nici nu te-aș cunoaște. Pentru că n-aș vrea ca cineva să-și închipuie că noi doi am pus totul la cale împreună.

Micuța lui șmecherie își atinse ținta. Marilyn îi zâmbea acum fericită, iar lacrimile îi dispăruseră din ochi.

— Vă mulțumesc că m-ați luat cu dumneavoastră în noaptea asta, rosti ea cu blândețe. Cred că sunteți singura persoană de pe lume cu care mi-aș fi dorit să vorbesc.

Îi întinse lui Peter paharul gol de carton, iar acesta coborî din mașină ca să îl arunce la coș împreună cu al lui. După aceea o conduse pe Marilyn acasă într-o tăcere totală.

— Marilyn? strigă mama ei din camera de zi când fata închise ușa de la intrare. Cum a fost la petrecere?

— Bine, mamă, îi răspunse Marilyn.

N-avea de gând să-și strice singură buna dispoziție dobândită cu atâta greutate dându-i motiv mamei sale să-i facă morală.

— Cine te-a condus acasă?

Înainte de a îi veni în minte numele convenabil al vreunui coleg, Marilyn rosti adevărul.

— Domnul Balsam? repetă Geraldine Crane. Cum Dumnezeu de te-a adus tocmai el?

— Păi… trecea prin apropiere și m-a văzut întorcându-mă pe jos acasă, spuse Marilyn, deformând în parte adevărul. S-a oferit să mă aducă până acasă și, cum mă simțeam destul de prost în hainele astea, am acceptat imediat.

Geraldine nu zise nimic, încercând să decidă în sinea sa dacă fiica ei procedase corect sau nu. Nu era convinsă că îi aproba gestul. În definitiv, Balsam era un străin pentru comunitatea lor.

— Aș prefera să nu mai faci așa ceva pe viitor, spuse ea. Dacă se mai oferă vreodată să te conducă undeva, să nu accepți.

— Of, mamă, spuse Marilyn. Pentru numele lui Dumnezeu, e unul din profesorii mei.

— Dar nu-l cunoaștem suficient de bine, nu-i așa? o întrebă Geraldine cu un aer sumbru. Paza bună trece primejdia rea.

Marilyn însă era deja în camera ei și nu auzi ultimele cuvinte ale mamei.

•

Leona Anderson se frământa, întrebându-se dacă să o sune imediat pe Geraldine Crane, să amâne convorbirea până a doua zi dimineață… sau să renunțe complet la idee. Era foarte șocată. Avusese noroc că partida ei de bridge se prelungise. Și astfel trecuse prin fața localului „A & W” exact când trebuia – sau poate că nu trebuia – ca să vadă tot. Erau amândoi acolo, ca doi nerușinați, domnul Balsam și Marilyn Crane. Și pe deasupra, ea mai era și în halat! Și amândoi – nici mai mult nici mai puțin – în mașina lui Margo Henderson! Asta chiar pusese capac la toate.

Cugetând însă mai bine, Leona Anderson se hotărî să nu sune pe nimeni în acea seară. Mai bine să aștepte până a doua zi de dimineață; și atunci îi va spune totul lui Inez Nelson la slujbă. Discutând împreună, aveau să hotărască ce trebuia făcut. Pentru că Leona era convinsă că trebuia făcut ceva.

•

Când intră în apartament, Peter Balsam se uită la ceas. Mai era puțin până la miezul nopții. Se simțea obosit după drumul lung, însă meritase să se ducă tocmai până la Seattle pentru a-și procura cărțile.

Se gândi cu bucurie la titlurile pe care le achiziționase și dintre toate cărțile o alese pe cea care îl atrăgea cel mai mult – și cea mai bună dintre toate – lucrarea lui Henry Lea intitulată „Inchiziția în Evul Mediu”.

O deschise la index și parcurse grăbit coloanele, urmărind cu degetul fiecare rând, pentru a fi sigur că nu-i scapă nimic. Apoi începu să răsfoiască toată cartea, citind câte un paragraf sau câte o pagină disparate sau consultând din nou indexul de la sfârșit.

Somnul nu se lipi de Peter Balsam în noaptea aceea. Spre dimineață, știa mult mai multe despre sfinții ale căror statuete împodobeau firidele bisericii cu hramul Sfântului Francis Xavier decât știuse până la miezul nopții, însă, chiar dacă s-ar fi băgat în pat, tot nu ar fi reușit să adoarmă. Soarele se ivi deasupra Neilsville-ului, dar chiar și când căldura intensă a acelei zile de vară târzie începu să încingă asfaltul străzilor, Peter Balsam își continuă interesanta lectură. Iar din când în când, de parcă între timp s-ar fi lăsat brusc un val de frig hibernal, pe Peter Balsam îl scutura câte un fior rece.

• Capitolul 11

Karen Morton urca de una singură pe Cathedral Hill. În mod obișnuit, duminica dimineața se oprea la poalele dealului, la intersecția dintre Main Street și First Street, ca să le aștepte pe prietenele sale, Penny Anderson, Janet Connally și Judy Nelson. În dimineața aceasta însă, Judy nu putea veni la întâlnire. Iar, pe de altă parte, Karen nu avea niciun chef să se vadă cu Penny sau cu Janet. Și în general nu avea chef să vadă pe nimeni. Și-ar fi dorit să rămână acasă, închisă în dormitorul ei, singură și în siguranță.

Karen avusese o dimineață proastă. Iar după cum se prezentau lucrurile, nici ziua nu promitea a fi prea reușită.

Îi trecuse prin minte să nu se dea jos din pat, motivându-i mamei că era bolnavă, însă își dăduse repede seama că micul ei subterfugiu era inacceptabil. Chiar înainte de a da ochii cu mama ei, știa că în acea dimineață nicio scuză nu va fi admisă. Așadar, era obligată să se scoale, să țină piept furiei materne, iar apoi să meargă la biserică. Dar mai ales, era obligată să își mărturisească păcatele. Dintre toate lucrurile neplăcute, acesta o înspăimânta cel mai mult; pentru că avea multe păcate pe suflet. Astfel încât, în această însorită

dimineață de duminică, micuța Karen se trezise, se îmbrăcase și coborâse mult mai devreme decât de obicei. Pentru că i se păruse inutil să își prelungească agonia.

O găsise pe mama ei în bucătărie. Aceasta nu scosese un cuvânt văzând-o pe Karen că vine la micul dejun. O privise lung, în tăcere, apoi îi întorsese spatele, preferând să se concentreze asupra plitei și a porției de ochiuri care se prăjeau în tigaie. Într-un târziu și fără a se întoarce spre Karen, îi adresase întrebarea de care aceasta se temuse cel mai mult.

— La ce oră te-ai întors acasă azi-noapte? rostise ea calm.

— Nu știu, răspunsese vag Karen, încercând să câștige timp.

— Da? Eu știu, îi trântise Harriet. Era trecut de două noaptea. Unde ai umblat până la ora aia?

— Jim și cu mine am fost… am fost la „A & W”, spuse Karen, dându-și seama aproape imediat ce greșeală făcuse.

— Serios? făcuse Harriet. Chiar așa? Cred că a fost foarte interesant să stați în întuneric. Pentru că „A & W” se închide la miezul nopții.

Karen se prăbușise pe un scaun de lângă masă și așteptase resemnată ca furtuna să se abată nemiloasă asupra sa, sub forma mâniei materne dezlănțuite. Harriet Morton nu o făcuse arșice, ci continuase să pregătească micul dejun, așezase tăcută farfuriile pe masă și se așezase la fel de tăcută la locul său. Pentru Karen, tăcerea mamei era mai periculoasă decât orice lecție moralizatoare.

— Te rog, iartă-mă, șoptise ea într-un târziu.

Mama ei o privise fără un cuvânt. Abia într-un târziu se hotărâse să vorbească.

— Nici nu știu ce să spun, începuse ea.

Karen simțise o împunsătură în stomac. Mama ei folosea invariabil aceste cuvinte când începea să vorbească despre tatăl ei. Așteptase răbdătoare.

— Dacă mai trăia tatăl tău, continuase Harriet, l-aș fi lăsat pe el să decidă ce este de făcut. Dar el nu mai este printre noi, așa încât va trebui să hotărăsc singură. Probabil că nu ești numai tu vinovată de cele petrecute. Știu că nu-ți e ușor fără taică-tău, după cum nici mie nu mi-e. Însă speram că te-ai maturizat și că pot avea încredere în tine. M-am înșelat. Se pare că tot ce-am încercat să te-nvățăm, tatăl tău și cu mine, pe o ureche ți-a intrat și pe altă ți-a ieșit. Ce mai pot să fac acum, când lucrurile sunt consumate? Nimic. Totuși, pot face

ceva pentru viitor. În primul rând, în casa asta nu vor mai fi petreceri. Când eu nu pot fi de față, tu nu mai dai petreceri.

— Cât timp? o întrebase Karen cuminte, pentru că se așteptase la o altă pedeapsă.

— Cât timp? spusese Harriet privind-o fără expresie. Firește, până la majorat. Atât timp cât eu răspund de tine.

Karen simțise că i se taie răsuflarea și nu apucase să îngaime decât:

— Dar, mamă…

— Și, firește, îți interzic să te mai vezi cu Jim Mulvey, continuase Harriet pe un ton imperturbabil.

O privise fix pe Karen în ochi și adăugase:

— Cu excepția cazului în care va trebui să te măriți cu el. Toată noaptea m-am rugat să nu se fi întâmplat. Însă, dacă așa a fost să se-ntâmple, înseamnă că asta ne e crucea și că o s-o purtăm împreună.

Karen o privise lung pe mama ei, iar apoi izbucnise în hohote de plâns. Se ridicase de la masă și fugise afară din bucătărie. Harriet o găsise sus, în dormitor, trântită de-a curmezișul patului și hohotind deznădăjduită.

— Karen, e vremea să plecăm la biserică, rostise ea cu blândețe.

— Eu nu merg, spusese Karen, hohotind cu fața înfundată în pernă.

— Ba ai să vii, rostise Harriet. Oare pentru tine nu-i foarte important să mergi la biserică în dimineața asta? Ai nevoie de ajutorul bisericii, Karen. Hai, dă-te jos din pat, schimbă-te și să mergem.

•

Karen se apropia acum de vârful lui Cathedral Hill. Credincioșii se scurgeau în valuri spre intrarea Bisericii Sf. Francis Xavier. Karen nu se alătură sporovăielii duminicale obișnuite înaintea slujbei, evitându-i pe cunoscuți; de altă parte, nimeni nu se apropie de ea să o salute din pricina aerului distant pe care îl arborase în acea dimineață. Karen Morton era foarte îngândurată.

Urcă treptele de la intrare, străbătu alene pronaosul, își cufundă degetele în cupa cu apă sfințită, lăsă un genunchi în pământ și înaintă de-a lungul șirului de bănci de rugăciune, oprindu-se în dreptul celei pe care o ocupau ea și mama ei de obicei. Cineva îi șopti din spate un salut grăbit, căruia Karen nu catadicsi să îi răspundă. Îngenunche și începu să murmure rugăciunile pe care le

rostea în fiecare duminică dimineață. Se așeză apoi în strană și se strădui să se concentreze asupra primei liturghii.

O oră mai târziu, după terminarea slujbei, Karen se ridică parcă fără tragere de inimă. Acum urma momentul cel mai neplăcut. Pentru că acum trebuia să se ducă la confesional. În mod normal, numai gândul că se spovedește ar fi trebuit să îi aducă liniștea în suflet. Pentru că de fiecare dată preotul acorda iertarea păcatelor. Până în această dimineață, gândul de a se spovedi o reconfortase întotdeauna. Numai că dimineața aceasta nu era ca toate celelalte. În această dimineață trebuia să recunoască păcate grele. Karen își luă inima în dinți, se întări, își pierdu aproape imediat curajul, își reveni și se strecură rapid într-una din cabinele de spovedanie care se aflau în stânga intrării. Se închină iute, rosti „În numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh, amin” și îngenunche.

— Iartă-mă, părinte, căci am păcătuit, începu Karen. Ultima dată m-am spovedit săptămâna trecută.

Karen se opri, întrebându-se cu ce ar fi trebuit să înceapă.

— M-am făcut vinovată de păcatul desfrânării, rosti ea timid.

Auzi respirația ușor sacadată a preotului aflat în spatele grilei și simți deodată cum o cuprinde spaima.

— Cu ce-ai păcătuit, copila mea?

Karen cunoștea această voce. O auzea pe culoarele școlii de prea mulți ani încât să nu o recunoască, chiar dacă acum tonul era coborât ca pentru spovedanie. Vorbise monseniorul Vernon.

— Eu… nu…

Karen nu-și dorea nimic mai mult în clipa aceea decât să fugă din cabină, afară din biserică și încotro vedea cu ochii. Încercă din răsputeri să se stăpânească. Vocea monseniorului se auzi autoritară din spatele grilajului, invitând-o să înceapă.

— Dar nu este ușor să… se bâlbâi Karen.

— Nimic nu e ușor pe lume, copila mea, rosti preotul cu blândețe. Totuși, trebuie să ne mărturisim păcatele. Ce-ai făcut?

Karen îi spuse tot. Începu prin a-i relata toate secretele pe care le împărtășise cu prietenele sale în săptămâna care trecuse și în cea precedentă. Mărturisi că minți și înșelase și recunoscu că o ajutase pe Judy Nelson să își ascundă rochia. Apoi începu să îi povestească despre petrecerea din noaptea anterioară și recunoscu că își mințise mama. Îi povesti duhovnicului de farsa pe care i-o jucase lui Marilyn Crane și de câtă suferință îi provocase acesteia. Sfârși prin a-i spune

cum petrecuse ultimele ore ale nopții, singură cu Jim Mulvey în mașină, ascunși în întuneric.

— L-am lăsat să mă mângâie, părinte, murmură ea.

Instantaneu simți același val de căldură pe care îl simțise cu o noapte înainte între picioare și o străbătu un val de vinovăție.

— L-ai lăsat să te mângâie? o întrebă monseniorul. Unde l-ai lăsat să te atingă?

— Eu… nu am… se bâlbâi Karen, după care se hotărî brusc și rosti pe nerăsuflate: L-am lăsat să mă mângâie peste tot.

În penumbra cabinei de spovedanie, Karen Morton se făcu stacojie de rușine și își dori în acel moment să moară.

— Iartă-mă, părinte, căci am păcătuit, mormăi ea din nou.

— Nu pot ierta păcatele dacă nu sunt recunoscute, se auzi din întuneric aceeași voce, de astă dată neînduplecată.

Karen se foi fâstâcită.

— L-am lăsat să mă mângâie pe piept. Și… între picioare, recunoscu ea pe un ton nefericit.

— Dar tu l-ai mângâiat? continuă nemilos preotul.

— Da.

Rostise atât de încet răspunsul, încât se întrebă dacă fusese auzită. Însă îi era imposibil să îl repete. Apoi preotul i se adresă din nou.

— Copila mea, destrăbălarea este un păcat grav. Sufletul tău este în mare pericol și trebuie să te păzești de răul care zace în tine, ca și în fiecare dintre noi.

— Încerc, părinte, rosti Karen supusă.

— Diavolul se plimbă printre noi, îl auzi spunând pe preot. Este permanent printre noi, ademenindu-ne să ne abatem de la calea cea dreaptă. Ferește-te de el, copila mea, și fii veșnic trează. El poate să ți se arate sub chip de prieten, însă te va atrage pe calea pierzaniei.

Glasul preotului amuți, iar Karen avu răgazul să cugete în voie la spusele lui. Ce încerca să îi transmită? Voia să spună că Jim Mulvey este diavolul? N-avea nicio noimă. Apoi monseniorul i se adresă din nou, spunându-i:

— Altceva?

Karen se concentră, încercând să își amintească. Nu, asta fusese tot. Peste puțin timp avea să primească iertarea de păcate și va putea pleca acasă cu cugetul împăcat. Se strădui să vadă dacă nu uitase ceva, însă încordarea prin care trecuse în cursul spovedaniei o vlăguise și o năucise pur și simplu, așa încât nu-și mai aminti nimic.

— Nu, părinte, rosti ea într-un târziu.

— Ai păcate multe și grele, copila mea. Te așteaptă o grea pedeapsă.

Karen simți că i se oprește inima în piept. De nenumărate ori văzuse oameni ieșind din confesional pentru a se opri apoi în fața altarului îngenuncheați și în rugăciune pentru tot restul zilei. De multe ori se întrebase curioasă ce rugăciuni spuneau. Acum știu că avea să afle.

— Ai să ieși din cabină și ai să te duci până la statuia Fecioarei Maria în genunchi. Pentru iertarea păcatelor tale trebuie să spui de o sută de ori rozariul, iar după fiecare verset, Crezul apostolic. Ai înțeles canonul pe care ți l-am dat?

— Da, părinte.

Lui Karen îi veni să urle de disperare și rușine. Să iasă din confesional în genunchi? Nu își amintea să fi văzut până acum pe nimeni făcând așa ceva. Toți aveau să se holbeze la ea. Și toți aveau să își dea seama că făcuse ceva îngrozitor. Nu își dorea nimic altceva decât să moară. Apoi îl auzi pe preot rostind rugăciunea de iertare a păcatelor. Se grăbi să repete după el rugăciunea de pocăință:

— O, Dumnezeul nostru, începu ea, cuvintele venindu-i automat pe buze. Pentru toate acestea și pentru toate pe care le-am făcut, îmi pare rău din toată inima, căci eu cu acestea am mâniat pe Dumnezeul cel bun, care este bunătatea nespusă și vrednic de a fi iubit mai presus de toate și în tot chipul. Cu adevărat făgăduiesc, cu mila și cu ajutorul lui, că mă voi îndrepta și nici aceste păcate nu le voi mai face, nici altele.

Când termină, Karen auzi și cuvintele de iertare a păcatelor rostite de preot:

— Te iert de toate păcatele, în numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh, amin. Mergi în pace, copila mea.

Ferestruica se trânti, iar Karen Morton se pomeni singură în confesional. Rămase nemișcată multă vreme, dorindu-și să găsească curajul (sau poate lașitatea) de a nesocoti canonul pe care i-l dăduse preotul și să iasă din cabină dreaptă, în picioare. Însă Karen Morton era o fată cu frica lui Dumnezeu, așa încât se agăță cu disperare de mătănii, împinse ușa confesionalului și, în genunchi fiind, se târî afară din cabină. Rămase cu privirea agățată de imaginea Fecioarei Maria și de chipul său blând pe toată perioada cât își străbătu drumul umilinței de-a lungul stranei până la ea. Când ajunse în fața statuii și

începu să spună rugăciunile, durerea pe care o simți în genunchi era la fel de mare ca și cea din suflet. Cu buzele mișcându-i-se imperceptibil, Karen începu să murmure Crezul.

•

Peter Balsam se uită afară la soarele strălucitor și cald al dimineții și se întrebă ce avea de făcut în continuare. Primul lui gând zbură la Margo Henderson, pe care hotărî să o sune. Ajunsese deja lângă telefon când își dădu seama ce trebuia să facă mai întâi. Trebuia să meargă la biserică. Să se roage. Să ia o hotărâre în privința a ceea ce trebuia să facă în continuare cu viața lui. Știa că, după lectura din cursul nopții, îi va veni foarte greu să își spună rugăciunile în acea dimineață; dar mai cu seamă să ia o hotărâre înțeleaptă sub privirile încruntate ale sfinților Inchiziției, adică a sfinților patroni ai Neilsville-ului, care împodobeau biserica orașului. Multe lucruri i se păreau absurde lui Peter Balsam în acea dimineață. Iar el avea datoria să afle singur dacă credința sa supraviețuise acestui cutremur interior sau dacă se fisurase.

Ieși din locuință, încuie cu grijă ușa în urma sa și începu să urce pe Cathedral Hill.

Intră în biserică în clipa în care Karen Morton ieșea din confesional și o privi îngrozit cum își croiește durerosul drum al umilinței spre firida în care se afla statueta Fecioarei Maria. Imediat simți impulsul de a se duce spre ea, însă se răzgândi, remarcând nepăsarea celorlalți enoriași din biserică. Încă se uita stupefiat la fată când auzi în spatele său o voce care îl făcu să tresară speriat.

— Speram să ajungi mai devreme, îi șopti discret la ureche monseniorul Vernon.

— Ce Dumnezeu se petrece aici? întrebă el.

Monseniorul Vernon îl fixă cu o privire impasibilă, de parcă nici nu i-ar fi auzit întrebarea.

— De ce trece Karen Morton în genunchi pe lângă strană?

Preotul zâmbi calm și îl fixă cu o privire liniștită.

— E o problemă pe care trebuie să o rezolve singură cu Dumnezeul ei, nu?

— Ce vrea să fie asta? Un soi de canon? întrebă Balsam.

— Nu te privește, îi răspunse preotul.

Îi întoarse spatele, dând să plece, însă se răzgândi în ultima clipă și se întoarse din nou spre Peter.

— Te văd la următoarea slujbă? îl întrebă el pe Balsam.

Înainte de a-i răspunde, Balsam se uită încă o dată spre Karen Morton, care era acum cufundată în rugăciune. Se întoarse spre preot și îi răspunse, clătinând din cap:

— Nu știu. Însă aș vrea să vorbim.

— Noi doi? îl întrebă monseniorul Vernon. Foarte bine. Vrei să mergem la rectorat?

— Fără supărare, aș prefera oriunde în altă parte. Ce-ai zice dacă am merge la mine în clasă?

Monseniorul ridică indiferent din umeri și îl conduse pe Peter Balsam afară din biserică. Puțin mai târziu, descuie ușa clasei 16 și se dădu în lături, lăsându-l pe Peter să intre primul. Îl urmă pe profesor în clasă și închise ușa în urma lor.

— S-a-ntâmplat ceva?

Intervenția sa nu sunase atât a întrebare, cât mai ales a ironie. Balsam își spuse că nu trebuia să se lase ironizat, nici dominat. Se apropie de statueta Sfântului Mucenic Petru și rămase tăcut în fața ei, privind-o cu un interes nedisimulat.

Deodată se întoarse spre preot și trecu direct la atac:

— A fost un nemernic de prima mână, nu? spuse Balsam, cu intenția ca întrebarea lui să sune cât mai șocant.

Și reuși să îl șocheze pe preot. Acesta își făcu imediat semnul crucii, apoi îl străfulgeră pe Balsam cu o privire furioasă.

— Poftim?

— Am citit câte ceva despre el, rosti Balsam imperturbabil. Și despre el și despre ceilalți sfinți cu care ai înțesat biserica. Aproape toți au fost inchizitori. Știu asta pentru că am citit și despre Inchiziție.

Preotul se sprijini cu spatele de colțul catedrei lui Peter Balsam, cu brațele încrucișate pe piept, într-o postură de răbdare exasperată.

— Da, așa este. Avem o mulțime de dominicani în biserică, spuse el îngândurat. Și cred că ai dreptate: majoritatea au trăit pe vremea Inchiziției. Totuși, nu înțeleg unde vrei să ajungi.

Balsam simți că hotărârea lui începe să se clatine.

— Uite ce e, începu el, simțindu-se deodată nesigur pe sine. Am fost curios să aflu mai multe despre sfinții din biserică și am hotărât să fac o mică muncă de cercetare. Iar pe măsură ce avansam cu lectura, mi-a devenit tot mai clar că între tipul de intoleranță care i-a caracterizat pe toți acești sfinți și chestiunile despre care discutam noi zilele trecute nu există nicio deosebire. Știi, atunci când mi-ai

sugerat ce am voie și ce n-am voie să predau la ora mea.

Preotul zâmbi cu răceală.

— Tu chiar crezi că se încearcă învierea Inchiziției aici, în Neilsville?

— Într-un cuvânt, da, este exact ce cred.

— Înainte de a combate acest punct de vedere stupid, spuse monseniorul Vernon pe un ton plictisit, te-aș putea întreba care este scopul întâlnirii noastre de acum?

— Desigur, îi răspunse Balsam. Te-am invitat aici ca să-ți comunic că m-am răzgândit. Nu mai pot rămâne în Neilsville. Adevărul este că, după cele ce am citit azi-noapte, nu sunt sigur dacă mai vreau să rămân în sânul Bisericii.

Preotul îl privi perplex.

— Sper că nu vorbești serios! exclamă el. Doar nu te gândești să părăsești Biserica, nu?

Acum, după ce își exprimase tare părerea, Peter Balsam nu mai era convins că dorește acest lucru. Îl privi cu neliniște pe monsenior, apoi aruncă o privire în direcția statuii Sfântului Mucenic Petru.

— Nu știu, spuse el nesigur. Doar că nu înghit genul de lucruri pe care le-au susținut cei ca el. Părerea mea este că în sânul Bisericii nu s-a schimbat nimic de pe vremea Inchiziției până în zilele noastre.

— Sigur că nu s-a schimbat nimic, spuse preotul retoric. Ce nevoie avem de schimbare? Credința este absolută, iar adevărul divin este și el absolut. Credința este atât de generoasă, încât permite apariția unor divergențe de opinie în sânul ei.

Cum Balsam se uita cu ochi mari la el, monseniorul reveni la tonul său obișnuit, iar glasul i se îmblânzi. Reuși chiar să îi zâmbească.

— Peter, știu că între noi există divergențe de opinie. Și că întotdeauna vor fi. În fond, de mici am avut discuții în contradictoriu.

Se opri, ca și cum ar fi vrut să cântărească dacă era prudent să dezvăluie ceea ce intenționa să spună, apoi continuă oftând:

— N-am vrut să-ți spun, însă te-am ales pe tine pentru acest post tocmai datorită opiniilor tale divergente față de doctrina clasică.

Se ridică de la catedră și începu să măsoare cu pași mari încăperea, vorbind în timp ce se plimba.

— Ți-am urmărit îndeaproape evoluția, Peter. Cu mult mai mult interes decât ți-ai putea închipui. Și mi-am făcut griji din pricina ta. Dintre noi toți, mi s-a părut că tu ai fost cel mai frământat, că ai avut

cele mai multe probleme. Nu numai vizavi de Biserică, ci și în forul tău interior. Presupun că unele dintre frământările și necazurile tale s-au datorat sau au avut o legătură cu copilăria ta…

— Las-o baltă, i-o tăie Balsam. Copilăria mea n-are nicio legătură cu discuția noastră.

— Chiar așa să fie? întrebă preotul pe un ton malițios, după care zâmbi din nou. Poate că nu are nicio legătură, cine știe. Oricum, toate astea sunt speculații. Dacă dorești, voi analiza problema demisiei tale. Îți mărturisesc că o fac fără tragere de inimă, dar îți promit s-o fac. Între timp, te-aș ruga să-mi faci o plăcere. Analizează-ți conștiința și încearcă să înțelegi mai bine ce au reprezentat toți sfinții dominicani. Metodele lor pot părea brutale pentru zilele noastre, însă nu trebuie scăpat din vedere că au existat multe exagerări pe seama lor. În primul rând, călugării dominicani i-au ajutat pe oameni să nu-și piardă credința în Dumnezeu. Iar după părerea mea, acesta este miezul problemei pe care o ai tu în prezent. Cred că treci printr-o criză religioasă. Toți trecem prin asta, rosti el cu blândețe, așezându-și mâna pe umărul lui Peter. De când am venit aici și mie mi s-a întâmplat de câteva ori. Dar eu am depășit-o. Sigur, m-a ajutat foarte mult să ies din criză și Societatea Sfântului Mucenic Petru. Tot Societatea te-ar putea ajuta și pe tine.

Balsam îl privi cu interes.

— Cu ce anume se ocupă Societatea Sfântului Mucenic Petru? întrebă el.

Preotul îi adresă un zâmbet misterios.

— Vino și ai să te convingi singur, spuse el. Mâine seară avem următoarea întrunire.

Văzând că Peter ezită, insistă.

— Ce rău vezi în asta? Cine știe, poate te ajută. Iar dacă nu se-ntâmplă ceva pozitiv, măcar ai să ajungi să-nțelegi mai bine. Iar dacă, după toate astea, încă ai să-ți dorești să pleci, cred că te voi putea ajuta în acest sens.

Balsam oftă exasperat. Avea sentimentul că ceva nu era în regulă, că discuția luase o altă turnură decât cea pe care și-o propusese el. Alungă acest simțământ și îi zâmbi monseniorului.

— În regulă, spuse el. Rămâne atunci pe mâine seară?

— La șapte și jumătate. La rectorat.

Cei doi bărbați ieșiră împreună din sala de clasă și apoi din școală.

— Te văd diseară la slujbă? îl întrebă preotul.

— Nu știu, îi răspunse Balsam cu sinceritate. Presupun că da. Totuși, dacă lipsesc, cred că pot să primesc iertarea la spovedanie.

Regretă pe loc gluma deplasată, însă monseniorul păru să nu fi auzit.

— Dacă nu ne vedem astă seară, atunci rămâne pe mâine.

Îi întoarse spatele și dispăru în rectorat.

Peter Balsam începu să coboare dealul, dar, la un moment dat, ca și cum și-ar fi amintit ceva, făcu brusc cale întoarsă și se întoarse în biserică. O găsi pe Karen Morton așa cum o lăsase, îngenuncheată în fața statuii Fecioarei Maria, răsfirând mătăniile printre degete și murmurându-și rugăciunile. Coborând din nou colina, Balsam se întrebă cât timp avea să își mai petreacă acolo.

Dacă ar fi bănuit că fata urma să stea următoarele opt ore în biserică, îngenuncheată în fața statuetei Fecioarei Maria și ispășindu-și astfel penitența, probabil că s-ar mai fi răzgândit încă o dată și ar fi părăsit Neilsville-ul chiar în acea după-amiază. Însă pentru el era prea târziu. Balsam apucase pe un drum fără întoarcere.

• PARTEA A DOUA • SOCIETATEA SFÂNTULUI MUCENIC PETRU

• Capitolul 12

Inez Nelson urcă zorită treptele Liceului Sfântul Francis Xavier și pătrunse în clădire pe intrarea principală. Întârziase și știa că monseniorul detesta să fie lăsat să aștepte.

Ajunsă în holul de primire, se uită neliniștită la ușa închisă care conducea în biroul monseniorului și se întrebă nedecisă dacă să îndrăznească să bată sau nu. Tocmai se hotărâse să aștepte, când auzi zgomotul zăvorului și, ridicând privirea, îl zări ușurată pe preot apropiindu-se de ea cu un zâmbet larg.

— Intră, intră, te rog, îi spuse acesta pe un ton expansiv. Ce bine că ai venit mai târziu. Lunea e o zi plină pentru mine. Parcă toate s-ar aduna peste weekend, deși la sfârșitul săptămânii nu sunt ore. Sau poate că nu muncesc eu cât ar trebui.

Închise ușa după Inez și o invită să ia loc. El însuși se așeză în fotoliul de la birou. Între timp, zâmbetul îi dispăruse de pe față.

— Presupun că ai trecut pe la spital, spuse el.

Inez răspunse printr-o scurtă înclinare a capului.

— Mi-am petrecut aproape o oră în compania acestui doctor Shields…

— Psihiatrul? o întrerupse monseniorul.

— Da, îi răspunse Inez, apoi se opri pentru a-și înăbuși un suspin. O, monseniore, sunt atât de necăjită și de tulburată. Toată săptămâna numai la asta m-am gândit. Doctorul spune că Judy se simte bine. Însă refuză să-mi spună ce a împins-o să facă gestul ăsta. Iar Judy nu-i declară decât că se simte bine și îi promite că nu se va repeta.

— Dar ție ce-ți spune Judy?

Inez se agită pe scaun jenată.

— Păi, tocmai aici e problema, sfinția voastră. De aceea am simțit nevoia să vin și să vorbesc cu dumneavoastră. Și am atâtea lucruri să vă spun. Vedeți dumneavoastră, Judy refuză să mă vadă.

Monseniorul Vernon făcu ochii mari, surprins.

— Refuză să te vadă? Cum adică refuză să te vadă?

— Pur și simplu refuză, răspunse Inez pe un ton îndurerat. Nu vrea să mă vadă deloc, reuși ea să continue, învingându-și lacrimile. Și numai cu mine se poartă așa, continuă ea cu un tremur în glas. Se vede cu toată lumea: cu tatăl ei, cu prietenii. Pe mine însă nu vrea să mă vadă. Și aflu de la toată lumea că se simte foarte bine.

— Chiar așa? întrebă preotul pe un ton care îi sugeră lui Inez că nu era tocmai convins de sănătatea mintală a lui Judy. Dacă nu vrea să te vadă, mă întreb cum poate fi bine?

— Exact la asta m-am gândit și eu, spuse Inez, simțindu-se brusc mai liniștită. Nu mai știu ce să fac. Dacă aș reuși să stau de vorbă cu ea, sunt sigură că mi-aș da seama ce are.

Preotul ridică din umeri nedumerit.

— Sincer să fiu, nu înțeleg unde-i problema. Judy nu are decât șaisprezece ani, iar dumneata ești mama ei. Dacă vrei să-ți vezi fiica, nu-mi dau seama cine te-ar putea opri.

Inez clătină puternic din cap.

— Tocmai asta încercam să vă explic. Nimeni nu-mi dă dreptate. Nu-i vorbă, aș putea-o vedea dacă aș cere voie. Toți de la spital îmi spun că o pot vedea când doresc, însă consideră că nu e recomandabil s-o fac încă. Doctorul Shields și George, soțul meu, îmi repetă că ar trebui să mai aștept, să am răbdare. Îmi repetă că în cele din urmă Judy tot va accepta să mă vadă. Le dau dreptate. Însă între timp nimeni nu se gândește ce e în sufletul meu. Mă simt… mă simt mizerabil.

Inez ridică o privire vinovată spre preot.

— Știți ce am făcut? Mă duc zilnic la spital în timpul orelor de vizită și vizitez străini. Bine, nu persoane complet necunoscute, însă, în orice caz, oameni pe care în împrejurări obișnuite nu i-aș fi vizitat. Le spun că am fost la Judy și că m-am gândit să trec o clipă și pe la ei.

Lacrimile îi țâșniră necontrolate pe obraz, iar Inez îl privi pe preot cu un aer de nefericire totală.

— Părinte, nu știu cât am să mai suport, spuse ea. Știți, dacă se află că în toată această perioadă Judy a refuzat să mă vadă… N-aveți idee ce senzație îngrozitoare este.

Monseniorul Vernon îi oferi un șervețel aseptic și îi zâmbi.

— Știu că-ți este foarte greu, rosti el cu blândețe. Uneori mă gândesc că toate sunt pe dos în lumea asta a noastră și că nu peste mult timp va trebui poate ca noi să facem ce ne zic copiii și nu

invers.

— Știu, spuse Inez, suflându-și nasul în batista de hârtie și încercând să își regăsească stăpânirea de sine. Însă începusem să cred că sunt singura care gândește așa.

— Nu ești, îi răspunse monseniorul, deși uneori am impresia că au rămas puțini părinți pe lume care nu se lasă manipulați de copiii lor.

Inez îl privi atent pe preot. *Manipulați.* Exact termenul pe care îl folosise doctorul Shields.

— Exact asta e, spuse ea. Mă simt ca și cum fiica mea m-ar manipula. Ca și cum Judy ar încerca să mă pedepsească.

— Fără îndoială că asta încearcă să facă, spuse monseniorul Vernon pe un ton autoritar. Nici n-ai idee la ce tragedie se poate ajunge de aici.

Își răsuci scaunul spre fereastră și continuă să îi vorbească, uitându-se afară.

— Trebuie să fiu permanent în gardă. Copiii sunt isteți. Mult mai isteți decât eram noi la vârsta lor. Dar nu e o istețime pozitivă, constructivă. Ci una șmecherească. Mă încearcă tot timpul, mă împung, mă deranjează, ca să vadă până unde pot merge fără să intru în ei. Cred că în școlile publice este și mai rău. Laicii îi stăpânesc și mai puțin pe copii. Slavă Cerului că Biserica recunoaște rolul pe care îl joacă păstrarea disciplinei în educarea copiilor! Cu fiecare an mă solicită tot mai mult; și tot mai mulți încearcă să mă încolțească. Ei bine, n-am de gând să le permit! Anul acesta, copiii vor afla cine e stăpânul! Și mai ales vor afla că nu ei sunt aceia care conduc școala!

Își răsuci brusc scaunul și se uită surprins la Inez Nelson, așezată de partea cealaltă a biroului, ca și cum nu s-ar fi așteptat s-o vadă acolo. Uitase complet de existența ei și că de fapt ei i se adresa. Inez stătea nemișcată, țeapănă, speriată de patima cu care îi vorbise. Preotul își întrerupse monologul cu un zâmbet fugar.

— Îmi cer scuze, spuse el, tușind încurcat. Uneori mi se întâmplă să mă las purtat de patos. Așa. Despre ce vorbeam?

— Judy… spuse Inez cu un aer zăpăcit. Vorbeam despre Judy. Știți, mi-am amintit că mai voiam să vă spun ceva. Doctorul Shields spunea că își va reveni până la sfârșitul săptămânii și că, din punctul său de vedere, poate începe școala de azi într-o săptămână. Adică lunea viitoare.

— Înțeleg, răspunse monseniorul Vernon, vorbind fără grabă și trecându-și nervos limba peste buze.

Lui Inez Nelson nu îi scăpă acest gest.

— Nu-i nicio problemă, sper? întrebă ea imediat. Adică, vreau să spun că nu vor fi probleme, nu?

— Sincer să fiu, nu știu, îi răspunse ezitând monseniorul Vernon. Până acum nu ne-am confruntat niciodată cu o asemenea problemă și nici nu m-am decis cum e mai bine să procedez.

— Cum să procedați? întrebă Inez, simțind că rămâne fără aer. Ce-ar trebui să faceți? Nu-nțeleg.

— Da, începu preotul vorbind fără grabă. Doar nu e ca și cum ar fi bolnavă, nu? Ceea ce a făcut Judy aduce foarte mult a sacrilegiu. Judy va trebui să se spovedească și să primească iertarea înainte de a se întoarce la școală.

— Înainte? întrebă Inez. De ce înainte?

— Din pricina păcatului pe care l-a comis. Trebuie să știi că sinuciderea este unul dintre cele mai grele păcate pe care le poate comite un catolic. Numai Dumnezeu îl poate ierta, nu și Biserica.

Inez se simți brusc alarmată și intră în panică. Judy avea să fie excomunicată?

— Însă ea nu a… începu ea. Vreau să spun că nu a făcut de fapt nimic, nu-i așa? întrebă ea disperată. Da, sigur, a încercat, însă doctorul Shields spune că n-a avut o clipă intenția de a se sinucide. Și oricum, nu a murit, nu?

Monseniorul Vernon îi aruncă femeii răvășite de dinaintea sa una dintre cele mai înțelegătoare priviri ale sale.

— Din păcate, nu asta-i problema. Problema este că a avut cu adevărat intenția de a păcătui. Faptul că nu a reușit a fost o chestiune de noroc și nu de intenție. Doar știi că un păcat făcut cu gândul este la fel de grav în ochii lui Dumnezeu ca și unul comis efectiv.

Inez Nelson îl privi neajutorată.

— Bine, dar ce-o să se întâmple cu ea?

— Din păcate, nu pot să-ți dau un răspuns. Aici intră în joc grave probleme filosofice și teologice. Pur și simplu, nu am încă soluția. Însă intenționez să supun problema atenției grupului de dialog chiar astă-seară și probabil că împreună toți șase vom găsi o soluție. Dumnezeu, prin intermediul Sfântului Mucenic Petru, mă va călăuzi să găsesc soluția.

Se ridică de la masă și o conduse pe Inez afară din birou. Pe când Inez se îndepărta, monseniorul Vernon o strigă, iar ea se întoarse din drum, palidă și cu o privire rătăcită, care implora ajutor. Preotul

ridică brațul și făcu semnul crucii asupra ei.

— Dumnezeu fie alături de tine. Fie ca Dumnezeu să își întoarcă fața spre tine, să-ți lumineze mintea și să-ți aducă liniștea în suflet.

Însă, în timp ce ieșea din clădirea școlii și se îndrepta sfârșită spre parcare, Inez Nelson înțelese că nu va mai avea parte de liniște. Că liniștea aceea avea s-o ocolească și pe ea și pe fiica ei și, în general, pe toată lumea din Neilsville. Urcă în mașină, iar în acel moment pe cer trecu un nor fugar care acoperi soarele. În Neilsville, vara se sfârșise brusc.

•

Clopoțelul sunase sfârșitul ultimei ore de curs, iar elevii se scurgeau în valuri afară din clase. Toți erau acum pe culoare, cu excepția lui Marilyn Crane. Fata rămăsese pironită în loc, iar în afara ei, în clasă nu se mai afla decât sora Elizabeth, care își făcea ordine pe catedră.

Marilyn avusese o zi proastă. Dacă ar fi fost după ea, probabil că nu ar fi venit deloc la școală în acea zi. Mama ei insistase însă atât de mult, încât Marilyn se văzuse obligată să se târască până sus, la școala din vârful dealului. Astăzi panta i se păruse mai abruptă și mai anevoioasă ca niciodată, iar când ajunsese în fine în fața școlii, intrase în clădire printr-un uriaș efort de voință. Toată ziua îi răsunaseră în urechi chicotelile și șușotelile copiilor care transmiteau istoria umilinței trăită de ea sâmbătă seară. Acum știa toată lumea. De acum înainte nu aveau să îi întoarcă spatele și s-o disprețuiască sau să se strâmbe la apropierea ei numai colegii de clasă, ci și copiii din clasele mai mici. Aceiași care înainte o priviseră cu o teamă respectuoasă, acum o arătau cu degetul și pufneau în râs la apropierea ei.

Încercă să îi ignore pe toți și se strădui să facă ce îi sugerase domnul Balsam: să pretindă că nu se întâmplase nimic. Toată ziua așteptase clipa în care soneria avea să anunțe sfârșitul ultimei ore, iar acum iată că sunase. Numai că Marilyn nu se hotăra să se ridice din bancă. Privea supărată hârtia care se odihnea pe pupitru în fața ei, un test pe care îl trecuse cu nota opt.

În sine, nota nu era proastă, însă pe Marilyn o îndurera observația scrisă în creion în dreptul notei. Scrisul îngrijit și cursiv al sorei Elizabeth suna ca o adevărată condamnare la moarte: „Sunt foarte dezamăgită. Știu că poți mai mult”.

Marilyn își dorea să urle, să plângă. Ce voiau toți de la ea? Doar se

străduia din răsputeri. Numai ea știa cât se străduia. Însă, iată, iarăși dăduse greș.

Privind nota pe care o obținuse și observația așternută în dreptul ei, simți cum urcă în ea un val de furie. Luptă să o reprime. În fond, nu trebuia să fie supărată pe nimeni altcineva decât pe ea însăși. Doar ea singură obținuse nota. Ea era cea care nu se ridicase la înălțimea așteptărilor sorei Elizabeth. Simți cum furia ei se transformă treptat în frustrare. De fapt, ce voiau *toți* de la ea? Și chiar dacă ar fi știut, de ce să fie obligată să-și trăiască viața pentru a ajunge la înălțimea așteptărilor celorlalți?

De fapt, de ce trebuia să facă numai ea eforturi tot timpul?

Nu mai voia să facă nimic.

Iar apoi, înțelegând grozăvia gândului care îi trecuse prin minte, Marilyn se grăbi să ceară iertare. Hotărî să meargă la biserică. Întotdeauna lumea i se părea mai bună și mai ușor de înfruntat când se afla în biserică. Iar Fecioara Maria era singura care nu îi cerea nimic și nu aștepta niciodată nimic de la ea.

Marilyn își strânse lucrurile și ieși din clasă. Sora Elizabeth ridică privirea spre ea, o urmări curioasă și își spuse că pe Marilyn Crane o frământa ceva. Își propuse să discute cu monseniorul Vernon despre Marilyn. Monseniorul precis va ști ce trebuia făcut. Sora Elizabeth reveni la preocuparea sa și și-o scoase complet din minte pe Marilyn.

•

Peter Balsam ajunse la întâlnirea de la rectorat pe la șapte și jumătate. Intră în clădire, luă clopoțelul de argint de pe comodă și îl scutură. Neprimind niciun răspuns, se îndreptă spre cabinetul din capătul culoarului și bătu discret în ușă. Îi deschise aproape imediat un bărbat necunoscut, care părea însă să îl știe foarte bine.

— Peter Balsam, rosti necunoscutul, deschizând ușa doar atât cât să-i permită lui Peter să se strecoare înăuntru. Monseniorul spune rugăciunea de binecuvântare, rosti el, ducând degetul la buze.

Peter privi curios în jurul său și văzu că, din cei șase bărbați reuniți în micul birou slab luminat, nu îl cunoștea decât pe monseniorul Vernon. Toți ceilalți erau străini, însă avea sentimentul clar că pentru ei el nu era un necunoscut. Îl fixau cu priviri curioase, iar el se simți măsurat și cântărit din cap până-n picioare – și etichetat la sfârșit drept necorespunzător. Căută să își lămurească semnificația acestei senzații, când monseniorul Vernon își încheie rugăciunea și îi zâmbi.

— Peter, rosti el pe un ton expansiv, permite-mi să te prezint membrilor Societății.

Îl apucă pe Peter de cot și îl prezentă pe rând fiecărui membru al Societății Sfântului Mucenic Petru. Toți erau prelați, dar veneau din alte parohii decât cea a Neilsville-ului. Pe măsură ce monseniorul făcu prezentările, Balsam remarcă o oarecare asemănare între Vernon și preoți, deși diferența de vârstă era vizibilă. Trăsătura lor comună, sau poate ceea ce îi asemăna, era o oarecare asprime, o încordare a feței, foarte marcată mai cu seamă la părintele Bryant, al cărui chip părea încremenit într-o expresie de dezaprobare rece. Părintele Martinelli, cel mai vârstnic dintre toți, iscodea curios, cu ochii duși în fundul capului, ascunși aproape complet în spatele sprâncenelor stufoase. Catadicsi să îl salute pe Balsam, însă în tonul lui se simțea o notă de neplăcere, ca și cum ar fi dezaprobat toată această ceremonie a prezentărilor. Părintele Prine, al cărui corp era contorsionat de reumatism ca un trunchi uscat, îi întinse lui Peter o mână zbârcită, cu degete noduroase, pe care și-o retrase cuprins de o nouă criză dureroasă, înainte că acesta să aibă timp să o scuture. Ceilalți doi, ale căror nume nu reuși să le audă bine, îl salutară formal, fără a adăuga nicio vorbă de bun venit.

După ce se încheie ceremonialul prezentărilor, monseniorul Vernon îl invită pe Balsam să ia loc. Scaunul de lângă cămin, cel pe care îl ocupase de fiecare dată când se aflase în acest birou, era liber acum. Se întrebă în treacăt dacă era o simplă coincidență sau monseniorul o făcuse intenționat și își spuse că, oricare ar fi fost realitatea, acest gest îl făcea să se simtă mai la largul lui.

— Am auzit o mulțime de lucruri despre această Societate, rosti el, neadresându-se nimănui în mod special.

Preoții îl priviră cu interes. Părintele Prine luă cuvântul în momentul în care tăcerea prelungită risca să devină stânjenitoare.

— Și noi am auzit multe despre tine.

Ceva în vocea bătrânului îi spuse lui Peter că nu tot ce auziseră era de bine.

— Presupun că numai lucruri urâte, spuse el zâmbind.

Simțul umorului nu era unul dintre punctele forte ale bătrânului preot, care se întoarse spre monseniorul Vernon și îl privi cu o expresie de neînduplecată duritate.

— Te rog să ne scuzi, îi spuse monseniorul lui Peter, însă suntem un grup închis, care respectă reguli stricte în ceea ce privește luarea

cuvântului. Atâta vreme cât ai să te afli printre noi, va trebui să respecți cu strictețe aceleași reguli. Asta nu-nseamnă că te vom considera membru al Societății Sfântului Mucenic Petru. Oricum, e prea devreme. Dacă vom decide să te inițiem în tainele ordinului nostru sau nu este o chestiune care depinde de foarte multe lucruri.

Peter se simți o clipă tentat să îl întrerupă pe preot, rugându-l să precizeze ce înțelegea prin cuvântul „ordin", însă își aminti că regulamentul interzicea intervențiile verbale nedorite. Simți cum i se urcă sângele în cap și luptă împotriva unei puternice dorințe de a se ridica și de a părăsi încăperea. Venise cu un motiv anume la rectorat. Aici putea să își dea seama, să afle cum de reușise acest monsenior Vernon să se transforme în așa măsură încât, din studentul destul de nonconformist pe care îl cunoscuse Balsam la seminar, să devină un dogmatic imposibil și rigid. Iar dacă Balsam avea de gând să schimbe mentalitatea de la Sf. Francis Xavier, era necesar ca mai întâi să își cunoască foarte bine superiorul. Își învinse dorința puternică de a pleca și rămase cuminte în fotoliul din fața căminului. Iar din acel moment începu interogatoriul.

La început întrebările fură foarte simple, iar Peter se simți curând ca un școlar adus în fața unei comisii care îl asculta din Catehism.

Fu rugat să recite Crezul apostolic.

Îi fură puse întrebări menite să îi verifice cunoștințele despre Imaculata Concepție.

Însă, pe măsură ce tirul de întrebări continua, fiecare preot dorind să afle pe rând câte ceva de la el, Balsam înțelese că doreau ceva mai mult decât confirmarea cunoștințelor sale despre Biserică și credință. Încercau să stabilească dacă credința sa avea fisuri, dacă existau neconcordanțe între convingerile lui și doctrina ecleziastică.

— Accepți că Biserica este adevăratul păstrător al cuvântului lui Dumnezeu?

— Recunoști infailibilitatea Papei?

— Ai renunțat la preoție din cauza îndoielii, a lipsei tale de credință, sau din cauză că ți-ai dat seama că nu ai chemare?

Întrebările începură să îi răsune obsesiv în urechi. Se pomeni la un moment dat că aproba tot ce era întrebat, că le dădea preoților exact acele răspunsuri pe care le așteptau de la el. Și nu pentru că ar fi vrut să le facă pe plac, ci fiindcă, pe măsură ce întrebările curgeau, cuvintele începură să își piardă orice semnificație. Avu sentimentul că preoții nu îi puneau toate acele întrebări de dragul de a-i cunoaște

opiniile într-o chestiune sau alta – lucru prea complicat și ambiguu, imposibil de cuprins și explicat în cadrul structural al întrebărilor, așa cum fuseseră ele formulate. Senzația lui fu că preoții îl copleșeau cu întrebări care reprezentau în fond propriile lor convingeri și că, de fapt, încercau să verifice dacă înțelesese exact despre ce era vorba și dacă le preluase convingerile.

În acest mod se scurse o oră. Peter își dădu seama că nu mai auzea întrebările și că acestea îi curgeau pe lângă urechi fără niciun înțeles. Ridică mâna ca un școlar ascultător.

— N-ar fi mai simplu să mă lăsați să vă povestesc eu? întrebă el. Știu unde vreți să ajungeți, dar dacă o ținem în ritmul ăsta, nu mai terminăm nici până la ziuă.

Părintele Martinelli îl fulgeră cu o privire severă.

— Nu știi nimic, îi spuse bătrânul preot pe o voce care vibra. Te rog să răspunzi la întrebări. Dacă avem nevoie de comentariile tale, o să ți le cerem.

Iar întrebările se dezlănțuiră iar.

Și conteniră tot atât de brusc pe cât se porniseră. Ca și cum preoții ar fi primit un semn nevăzut, tirul întrebărilor se opri din senin. Peter le studie chipurile pe rând, încercând să deslușească după expresie ce impresie făcuseră răspunsurile lui. Însă chipurile preoților erau insondabile.

Îl auzi apoi pe monseniorul Vernon spunând:

— A venit momentul să abordăm subiectul din astă seară, rosti el cu blândețe. Care, după cum era de așteptat, se referă la cazul Judy Nelson.

Balsam rămase înmărmurit de uimire. Judy Nelson? Ce rost avea să discute despre ea în această adunare? Ce importanță avea ea pentru acest grup? Primi foarte curând răspunsul. În următoarele zece minute, Peter îi ascultă tăcut pe preoți dezbătând ce pedeapsă să îi aplice lui Judy când se va întoarce în școală. Se hotărî foarte rapid că i se va accepta revenirea la ore deoarece situația ei permitea iertarea păcatului și deci reprimirea ei în rândul turmei, însă problema canonului la care trebuia supusă Judy nu fu rezolvată cu aceeași ușurință. În cele din urmă, cum discuția risca să ajungă într-un impas insurmontabil, Peter interveni, spunând:

— Nu credeți că cel mai bine ar fi să o ascultați pe Judy înainte de a lua o hotărâre?

Părintele Martinelli îl privi cu o superioritate detașată, de parcă îl

vedea atunci pentru prima oară.

— Nu-i relevant, croncăni el cu vocea sa de om bătrân. Ce ne interesează pe noi ce-ar putea spune fata asta?

Peter rămase încremenit.

— Eu mă gândeam că ar fi interesant de aflat părerea ei și de știut de ce a făcut-o înainte de a-i stabili pedeapsa, spuse el!

— Prostii, i-o tăie părintele Bryant. Motivele ei nu ne interesează. A păcătuit, iar în ochii Bisericii păcatul este cel care contează, nu motivele pe care le-ar putea invoca păcătosul.

Ceilalți cinci preoți înclinară solemn din cap, dându-i dreptate.

Balsam se pregăti să se ridice.

— Înseamnă că nu mai aveți nevoie de mine, nu? Sunt psiholog, nu preot. Și cu atât mai puțin judecător.

— Așază-te, îi spuse monseniorul Vernon. Ai fost invitat aici cu un scop precis. De-a lungul anilor, ne-am dat seama că, studiind atent profunzimea credinței noastre – chiar supunând-o la disecții ca cea de dinainte – nu facem decât s-o consolidăm. Din acest motiv te-am supus și pe tine acestui examen. Pe de altă parte, ne-am reunit aici ca să dezbatem o anumită chestiune pe care nu ne simțim pregătiți să o rezolvăm prin forțe proprii.

Șase perechi de ochi se ațintiră asupra lui Peter, sfredelindu-l cu interes. Niciunul dintre cei șase preoți nu scoase o vorbă, lăsându-l pe Peter să rupă tăcerea.

— Ce problemă? întrebă el.

Părintele Prine preluă conducerea discuției.

— Ne îngrijorează liniștea elevilor noștri, spuse el pe un ton înfundat, dar controlat. Nu vedem niciun impediment ca tânăra Judy să se întoarcă la școală dar totuși simțim în același timp că ceilalți copii ar trebui protejați de acel… se întrerupse, căutând exprimarea cea mai potrivită, apoi găsi una pe care o folosi cu reținere: … acel rău care s-a furișat în sufletul lui Judy.

Balsam dori să îi spună bătrânului preot că pe sufletul lui Judy nu pusese stăpânire niciun fel de „rău”, ci că fata căzuse victima unor probleme de ordin psihologic. Știa însă că ar fi fost inutil. Pentru că preoții nu asta doreau să audă de la el. Preferă, așadar, să se rezume la problema care fusese ridicată.

— Nu știu precis ce ar trebui făcut, rosti el gânditor. Mă gândesc că, dacă am izola-o pe Judy de restul copiilor, această măsură n-ar face decât să atragă și mai mult atenția asupra întregii situații. Mie

mi se pare că cel mai bun lucru de făcut în acest caz este să ne comportăm ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic, lăsând lucrurile să decurgă de la sine.

Preoții dădură semne că analizează înțelepciunea unei asemenea măsuri. În cele din urmă, monseniorul Vernon rupse tăcerea.

— Chiar așa? începu el. Am auzit sau am citit undeva despre un lucru interesant. Mi se pare că-i spunea terapia relaxării.

Peter Balsam își îndreptă imediat atenția asupra preotului. Unde Dumnezeu auzise el de terapia relaxării? Monseniorul nu remarcă însă încordarea care pusese deodată stăpânire pe profesor și își continuă imperturbabil discursul, expunându-și argumentele fără să se grăbească, pe un ton blând.

— Mă-ntreb dacă nu ne-ar putea fi de folos în situația dată. Elevii au fost supuși unui stres major în ultima vreme. Crezi că ar exista vreo modalitate de-a folosi această terapie a relaxării pentru a-i calma puțin? Vreau să spun, înainte ca Judy să revină printre ei?

Balsam începu să analizeze cu febrilitate. Experiența prezenta un cert pericol, deși n-ar fi știut să precizeze care anume. Ce îl intriga cel mai mult însă era faptul că sugestia venea din partea preotului. Vernon era ultima persoană la care s-ar fi așteptat Peter să sugereze folosirea a ceea ce reprezenta – în cel mai bun caz – un procedeu experimental. Instinctul îi spunea că trebuia să fie prudent.

— Nu știu, răspunse el cu sinceritate. Din păcate, nu știu nici eu foarte multe despre acest procedeu, iar din ceea ce am citit îmi dau seama că nu voi putea realiza prea mult.

— Dar nu știi sigur, insistă părintele Bryant.

— Nu, îi răspunse Peter fără entuziasm. Nu știu.

— Atunci, spuse monseniorul Vernon, înseamnă că ai putea încerca să îi ajuți?

Peter simți deodată că se lăsase prins în cursă.

— Presupun că da, recunoscu el.

— Ei bine, am stabilit deci că merită încercat, spuse preotul pe un ton afabil. Știi, noaptea e un sfetnic bun. Ce-ar fi să te gândești și să decizi singur ce-i mai bine de făcut?

Monseniorul Vernon se ridică, dându-i astfel de înțeles lui Peter că întrevederea luase sfârșit.

— Îți mulțumesc că ți-ai făcut timp să treci pe aici astă seară. Cred că întâlnirea a fost benefică pentru toți.

•

Abia după ce ușa se închise fără zgomot în urma lui, Peter își dădu seama că întrevederea se terminase. Zăbovi îndelung pe culoar, neștiind ce concluzie să tragă, apoi, în timp ce se îndrepta spre intrarea rectoratului, auzi începutul psalmodierii, la început mai discret, apoi tot mai amplu. Era un cântec gregorian, însă ceva părea a fi în neregulă. Părăsind rectoratul, Peter Balsam își spuse că probabil caracteristica aparte și sonoritatea neobișnuită a cântecului se datorau faptului că toți interpreții erau bătrâni și că aveau vocile slăbite de trecerea anilor.

Însă, pe măsură ce cobora Cathedral Hill, cântecul îi răsună în urechi tot mai insistent și i se întipări în minte, însoțindu-l până acasă.

Încercă să își dea seama ce urmărea de fapt Societatea Sfântului Mucenic Petru. Era convins că nu reprezenta doar „un grup de dialog" după cum susținuse monseniorul. Nu, trebuie să fi fost cu totul altceva la mijloc. Își scormoni memoria și își aminti un cuvânt: „ordin". Ei numiseră Societatea un „ordin".

Dar era imposibil de crezut că încercau – mai ales în zilele noastre – să se constituie într-un nou ordin, închinat memoriei unui inchizitor care trăise în secolul al treisprezecelea. Nu, ar fi fost complet absurd.

Mai era ceva nedefinit care îl sâcâise, un lucru la care se gândise încă mult timp după ce ajunsese acasă, fără a reuși să îl definească precis. Iar acum, când aproape că adormise, se lămuri. Societatea Sfântului Mucenic Petru nu dădea impresia a fi „un grup de dialog" și în niciun caz nu semăna cu vreunul din cele cunoscute de el. Nu, Societatea Sfântului Mucenic Petru acționase ca un tribunal.

Peter Balsam se simți deodată cuprins de neliniște. Adormi greu, spre dimineață, și visă toată noaptea chipurile membrilor Societății și acordurile cântului gregorian.

• Capitolul 13

Pe măsură ce elevii se scurgeau în clasa cu numărul 16, Peter Balsam înțelese că toată dimineața așteptase cu nerăbdare ora aceasta. În cursul orelor de latină se concentrase mai puțin decât de obicei, iar elevii simțiseră că era distrat, cu mintea aiurea. Prin urmare, profitaseră din plin de această ocazie nesperată, traducând greșit textele, făcându-și complice cu ochiul ori de câte ori

profesorului îi scăpa vreo greșeală comisă în mod intenționat și răspândind în final zvonul că domnul Balsam se afla azi într-o dispoziție de aur – puteai să-i faci orice, că tot nu-și dădea seama! Înainte de începerea celei de-a patra ore din acea dimineață, elevii de la cursul de psihologie așteptau cu și mai multă nerăbdare să ajungă în clasa cu numărul 16. Când intrară, pe chipurile tuturor se putea citi o expresie de plăcută așteptare, ca și cum toți ar fi știut că Balsam fusese neatent la celelalte clase pentru că pregătise ceva interesant pentru ora de psihologie.

Pe măsură ce încăperea se umplea, Balsam se simți cuprins de un sentiment de nerăbdare pe care îl avea pentru prima oară de când luase hotărârea. Urma să facă un experiment – și încă unul despre care cunoștea puține lucruri. Se trezise devreme în acea dimineață, stăpânit de gândul că trebuia să facă acest experiment cu orice preț. Trecuse rapid în revistă puținele informații pe care le găsise în legătură cu terapia prin relaxare înțelegând că această tehnică era o formă ușoară de hipnoză. Pe parcursul unei perioade scurte de timp, subiectului i se inducea o stare de relaxare foarte asemănătoare somnului lejer, cu ajutorul muzicii și al vocii omenești. Starea aducea foarte mult cu somnul, însă nu era același lucru. Muzica era un factor foarte important, așa încât el făcuse o selecție atentă, căutând printre puținele discuri și casete pe care le avea. Simțindu-se inspirat, alesese muzică religioasă, și anume înregistrarea unor bucăți de muzică gregoriană interpretată de un cor de călugărițe din Franța. Însă nu îi trecuse prin minte că poate se lăsase inspirat de muzica gregoriană pe care o interpretaseră cu o seară înainte membrii Societății Sfântului Mucenic Petru. Când ultimul elev intră în clasă, discul era deja pregătit, așteptând pe platan.

Karen Morton și Marilyn Crane intrară ultimele în clasă. Era însă o simplă coincidență, pentru că fetele nu veniseră împreună. De altfel, Marilyn avea un aer de detașare, creând impresia că nu își dădea seama de prezența celorlalți din clasă. Iar Karen o ignoră complet când Marilyn se îndreptă mecanic spre primul șir de bănci. În această dimineață, nu se așeză imediat pe locul său. Își aranjă cu grijă cărțile pe pupitru și se apropie de Balsam cu un zâmbet abia perceptibil jucându-i în colțul buzelor. Balsam intui că fata se pregătea să îi joace o festă și se hotărî pe loc să nu-i ofere nici măcar șansa de a încerca ceva.

— Te rog să te așezi, Karen, rosti el scurt, fără a remarca privirea

îndurerată pe care i-o aruncă fata pentru că se simțea respinsă. Deja am întârziat, iar astăzi mi-am propus să realizăm ceva mai mult decât de obicei.

După care își întoarse definitiv atenția asupra clasei, concentrându-se mai ales asupra lui Marilyn Crane, care se așezase ca un robot pe locul său obișnuit, aflat în ultimul șir de bănci.

După ce termină de pregătit aparatul, Balsam începu să le explice elevilor în ce consta tehnica de relaxare, omițând însă a le spune ce spera să obțină prin aplicarea ei. Se temea ca elevii, odată preveniți că nu era vorba de un experiment obișnuit, să nu fie încordați și să nu reacționeze prost. În primul rând, Janet Connally ridică mâna.

— Janet?

— Nu sunt sigură dacă am înțeles, rosti Janet fără grabă. Vreau să spun, am avut impresia că ați zis că s-ar putea să adorm, rosti ea cu un zâmbet parșiv.

Balsam îi zâmbi cu maliționitate.

— Posibil, o aprobă el. Însă nu vă faceți griji. Ziua de astăzi va marca un moment de referință pentru Liceul Sf. Francis Xavier. Pentru prima oară în istoria școlii, aveți voie să dormiți la oră. De fapt, mulți dintre voi s-ar putea să sforăie în cursul experienței, așa că ar fi bine să ne descotorosim de bănci. Să le lipim de perete, iar în acest fel vom câștiga spațiu pentru ca toți să vă întindeți direct pe podea. Dacă tot trebuie să ne relaxăm, atunci haideți s-o facem ca lumea.

Copiii schimbară uluiți priviri între ei, după care începură să mute mobilierul cu mare tragere de inimă și sârg. Ajunseseră abia la jumătate, când ușa se deschise brusc, iar în prag își făcu apariția monseniorul Vernon, care inspectă dintr-o privire ceea ce se petrecea în clasă. Activitatea încetă brusc, de parcă cineva ar fi apăsat pe un buton, blocând astfel orice mișcare. Însă, în loc să întrebe ce se petrecuse în clasă, preotul se mulțumi să îl privească pe Balsam, îi zâmbi scurt și închise ușa, dispărând la fel de brusc pe cât apăruse.

După ce ușa se închise în urma lui, făcându-i pe copii să răsufle ușurați că pericolul trecuse, activitatea de mutare a mobilierului își urmă nestingherită cursul.

În timp ce se întindeau pe podea, copiii chicotiră, se hârjoniră și șușotiră în voie. Balsam nu încercă să îi împiedice, pentru că dorea să îi știe complet relaxați; iar dacă șușotelile, chicotelile și hârjoana îi ajutau să se destindă, din punctul lui de vedere era cu atât mai bine.

— În regulă, le spuse el când începură să dea semne că se mai liniștiseră. Să începem. Am să vă pun niște muzică. Vă rog să vă lăsați complet în voia ei. După cum spuneam și mai devreme, nu trebuie să vă gândiți că s-ar putea să adormiți. În fond, nimic nu te destinde mai bine decât somnul, iar ceea ce ne interesează pe noi astăzi este să ne relaxăm.

Apăsă pe buton, iar muzica porni. La primele note, peste clasă trecu un nou val de chicoteli care în scurt timp se stinse. Unul câte unul, copiii cedară, legănați de monotonia acelui ritm uniform. Balsam trecu printre ei și constată că mulți aveau ochii închiși. Unul sau doi aveau acea fluturare a pleoapelor specifică celor care ațipiseră, începu să le vorbească, spunându-le că trebuiau să fie conștienți că respiră, să își imagineze că, la fiecare inspirație, se fac una cu podeaua și se cufundă tot mai mult în podea. Tot mai profund. Să respire egal.. Să asculte muzica. Mai profund. Tot mai profund.

Se întoarse la catedră și tocmai se pregătea să continue când ușa se deschise din nou, iar monseniorul Vernon intră tăcut în clasă. Numai că de astă dată nu mai era singur, ci însoțit de membrii Societății Sfântului Mucenic Petru care îl urmară și ei tăcuți și se aliniară în fundul clasei cu numărul 16. Înainte ca Balsam să își dea seama ce se petrece, cei șase preoți se aliniară de-a lungul peretelui, observatori muți și curioși a ceea ce urma să se petreacă.

Balsam aruncă iute o privire clasei. Niciunul dintre copii nu remarcase prezenta prelaților vârstnici, însoțiți de mai tânărul lor conducător. Continuau să respire la fel de egal și profund ca și până atunci și toți aveau ochii închiși. Balsam roti butonul de volum spre intensitate scăzută, până când muzica se auzi slab, ca un fundal sonor discret. Apoi, străduindu-se să își mențină vocea la un nivel egal și uniform, astfel încât să nu întrerupă starea de transă în care căzuseră copiii, Balsam începu să vorbească:

— Relaxarea este o tehnică destinată eliberării tensiunilor interne prin eliberarea tensiunilor fizice. În principal, această metodă acționează conform acelorași principii pe baza cărora acționează somnul asupra organismului uman. Numai că, în cadrul relaxării obișnuite, sau al simplei relaxări, încercăm să atingem o stare asemănătoare somnului, în timp ce conștientul nostru va lucra nestingherit, eliminând anxietățile și eliberându-le, fără să facă rău organismului. Să ne imaginăm acum că suntem așezați într-un

hamac, într-o după-amiază însorită și că visăm, ziua în amiaza mare. Visele din timpul zilei, despre care noi credem că sunt simple închipuiri, nu sunt gânduri deșarte, ci mult mai mult decât atât. O modalitate de a ne purifica, de a ne accepta propria identitate și de a ne întări împotriva tensiunilor care ne împresoară zilnic.

Aruncă din nou o privire asupra clasei și remarcă că niciunul din elevi nu părea a fi deranjat, ba chiar Jim Mulvey sforăia încetișor. Amuzat, Balsam se întrebă dacă elevii îl auzeau în acel moment. Se uită și spre fundul clasei, unde stăteau aliniați membrii Societății, cu spatele lipit de perete, urmărind tăcuți ceea ce se întâmpla. Își continuă expunerea.

— Deși uneori avem impresia că visul de peste zi este o pierdere de vreme, psihologii au determinat în urmă cu mulți ani că el constituie o modalitate de eliberare a tensiunilor acumulate. Este un fel de supapă de siguranță. Iar creierul omenesc a pus la punct multe supape de siguranță. Una dintre cele mai cunoscute este visul. Visul corespunde activității mintale inconștiente, care curăță creierul de deșeurile pe care nu le poate respinge pe alte căi. Visul din timpul zilei este un proces asemănător, cu singura deosebire că el se instalează la nivel conștient.

Elevii continuau să stea nemișcați, dar totuși centrul de interes al preoților se mută iar de la Balsam asupra copiilor. Prelații păreau a fi mai cu seamă interesați de două dintre fete, și anume de Karen Morton și de Marilyn Crane.

Simțind că îl cuprinde o inexplicabilă stare de neliniște, Balsam continuă, iuțind ritmul expunerii.

— În unele cazuri, aceste supape de siguranță pe care creierul și le construiește singur refuză să funcționeze. În acel moment, începem să vizualizăm diverse lucruri – o încercare a creierului nostru de a face față propriilor probleme. Atunci se pot instala ticurile sau se poate manifesta lipsa de concentrare. Mai grav, la unele persoane poate interveni apariția unui comportament irațional. Dacă aceste supape de siguranță nu reușesc să elibereze tensiunea interioară acumulată, persoanele respective încep să facă gesturi inconștiente, de pildă să se scarpine.

Balsam auzi un fâșâit slab și încercă să îl localizeze. Karen Morton căuta ceva în geantă, dar se liniști imediat. Membrii Societății Sfântului Mucenic Petru stăteau în continuare impasibili, cu spatele lipit de peretele din fundul clasei. Iar dacă îl urmăreau cumva pe

Balsam cu încordarea și interesul pe care presupunea el că le aveau, atunci reușeau să își disimuleze foarte bine starea respectivă. Peter încercă să reia firul expunerii și continuă pe același ton scăzut:

— Uneori, toate supapele noastre de siguranță se defectează. În cazurile de acest fel, rezultatul poate fi dezastruos. Iar consecința finală poate fi, desigur, autodistrugerea.

Șocat, Balsam își dădu abia acum seama de ceea ce spusese și se opri brusc, iar privirea îi alunecă involuntar spre chipurile severe ale membrilor Societății. Constată înfricoșat că expresiei impenetrabile de până atunci îi luase locul una de o intensitate care îi dădu fiori. Se apropiase prea mult de un tărâm delicat care, în ochii membrilor Societății, putea fi interpretat drept erezie. Căută cu disperare o cale de scăpare din acest impas. Și o găsi. Cu prea multă ușurință.

— Biserica, continuă el firesc, recunoaște de secole acest aspect. L-a admis cu mult înainte ca științele sociale să înceapă studierea mecanismelor creierului uman. Încă de la început, Biserica a înțeles cât de important este ca omul să se elibereze de tensiunile și de problemele care afectează buna funcționare a creierului. În dorința de a oferi un mecanism de eliberare a acestor tensiuni, Biserica a instituit ritualul spovedaniei.

Aruncă pe furiș o privire spre chipurile celor șase preoți și se liniști, constatând că își reluaseră expresia de atenție pasivă de mai înainte. Iar în timp ce Balsam își continua expunerea asupra influenței pe care o avea spovedania asupra omului în direcția menținerii sănătății – dacă acesta știa să o utilizeze corect – monseniorul Vernon îi zâmbi încurajator și îi conduse pe cei cinci preoți vârstnici afară din clasa cu numărul 16. Balsam își continuă cursul, numai că în aceste condiții simți că se putea concentra cu mai mare ușurință asupra unei zone pe care o considera de mare importanță. Le vorbi elevilor despre Judy Nelson, convins că de astă dată nu va mai fi întrerupt.

Le spuse că ceea ce i se întâmplase lui Judy se putea explica printr-o prea mare acumulare de tensiuni care nu fuseseră eliberate la timp. Iar când nu mai putuse să suporte, fata se purtase irațional, devenind autodistructivă. Încercă să le explice că Judy era mai degrabă de compătimit pentru ceea ce făcuse și nu de condamnat. Și, continuând pe același ton blând, egal, spuse că, la întoarcerea fetei la școală, copiii trebuiau să se poarte frumos cu ea, să încerce s-o înțeleagă și să nu o sâcâie cerându-i detalii despre cele întâmplate.

Aruncând o privire pe ceas, constată că nu mai avea decât zece minute la dispoziție până la terminarea orei. Reveni la aparat și schimbă rapid discul. Incantațiilor liniștitoare le luară cu brutalitate locul acordurile stridente ale unei melodii rock. Mări volumul treptat, până când încăperea fu invadată de sunetele vibrante ale muzicii. Curând, în clasă se produse o ușoară agitație, iar elevii începură să se trezească din starea de letargie temporală și să revină la realitate, dându-și seama unde se aflau.

Toți, cu excepția unuia singur.

Cu o ciudată expresie întipărită pe chip, cu ochii măriți și gura căscată, Marilyn Crane se ridicase și acum stătea în genunchi. Avea mâinile împreunate și, sub privirile intrigate ale colegilor săi, începu să se roage cu fervoare.

Karen Morton nu remarcă nimic în neregulă la mâinile ei decât la vestiar, când încercă să își deschidă dulapul. De fapt, simțise ceva lipicios pe mâini, însă nu ar fi remarcat nimic dacă, în momentul în care își luă degetele de pe încuietoare, pe aceasta n-ar fi rămas o pată strălucitoare de sânge proaspăt. Atunci se uită mirată la palmele mâinilor.

Partea cea mai ciudată era că nu simțea nicio durere; și nici nu își amintea când se rănise. În centrul fiecărei palme avea pielea plesnită, iar carnea era vizibilă, cu un aspect pulpos, ca și cum s-ar fi frecat insistent. Se uită în jur, verificând dacă o văzuse cineva, însă culoarul era pustiu. Extrase iute un șervețel din geantă și șterse cu mișcări grăbite petele de sânge de pe mânerul ușii. Apoi o rupse la fugă spre scări, cu gândul că trebuia să ajungă la toaleta de la subsol înainte de a fi văzută cu palmele sângerânde și înainte de a i se cere explicații.

Odată ajunsă în cabină, Karen se încuie înăuntru și își examină mâinile cu atenție. Simți într-una din palme un obiect străin și se spălă insistent pe ambele mâini. După ce se curăță de sânge, ridică mâna rănită și descoperi ceva înfipt în palmă. Extrase corpul străin cu precauție și îl spălă, pentru a descoperi că era un vârf de creion. Se spălă din nou pe mâini, se clăti bine, se uscă, iar apoi își deschise geanta. Răscoli printre lucruri și descoperi pe fundul sacului un creion fără vârf și pătat de sânge. Înțelese că, la un moment dat, în timpul orei, scosese creionul din geantă, îi înfipsese vârful în palmă și îl răsucise insistent până își făcuse rana. Numai că nu își amintea când făcuse toate astea. Parcă o lovise brusc amnezia.

Scormoni din nou în geantă și găsi pe fund două bucăți boțite de

leucoplast steril, pe care le purta cu ea de luni de zile. Sfâșie aripioarele și le aplică pe rănile de la ambele mâini. Abia când lipi benzile autocolante simți acut durerea. La început, o ușoară împunsătură în palmă, pentru ca foarte rapid durerea să disemineze, cuprinzându-i brațele. Când termină operațiunea de bandajare improvizată, Karen știa ce avea de făcut. Trebuia să meargă imediat acasă și să își petreacă restul zilei încuiată în casă. Nu trebuia să spună nimănui unde se ducea și de ce. Ieși hotărâtă din toaletă, urcă tăcută scările și părăsi clădirea școlii. Toată după-amiaza și-o petrecu frământându-se și gândindu-se la ce i se întâmplase. Iar spre seară Karen Morton simți că i se face frică.

•

— Marilyn? spuse Peter Balsam, după ce în clasa cu numărul 16 nu mai rămăseseră decât el și fata. Marilyn? insistă el, văzând că fata nu dădea semne că l-ar fi auzit.

Lent, Marilyn întoarse capul spre el și îl privi lung, în tăcere. Apoi buzele i se mișcară mute, dar nu reuși să articuleze niciun cuvânt cu glas tare.

— Am văzut-o, murmură ea într-un târziu, dând impresia că vorbise în urma unui mare efort. Am văzut-o.

— Ai văzut-o? repetă Balsam zăpăcit. Pe cine?

Deodată, Marilyn îi zâmbi radios, iar chipul său se lumină, transfigurându-se de o frumusețe aproape ireală.

— Fecioara Maria, murmură ea. Am văzut-o pe Sfânta Fecioară. A venit la mine.

— E-n regulă, îi spuse Balsam pe un ton liniștitor.

Încercă să păstreze un ton calm și egal, însă simți cum i se strânge stomacul. Ceva nu mersese bine. Marilyn nu ieșise din transă ca toți ceilalți copii, iar el nu știa ce să facă și nici cui să ceară ajutor. Repetându-și că trebuia să își păstreze sângele rece, decise că singura cale de a o readuce la realitate era să îi vorbească neîntrerupt.

— Ce ai văzut? o întrebă el pe un ton liniștitor.

— Era minunată, rosti Marilyn visătoare. Numai că nu îmi zâmbea. Arăta de parcă ceva ar fi îndurerat-o. Iar apoi, în timp ce mă uitam la ea, mi-a arătat mâinile. Mâinile îi sângerau. Era… de parcă… ar fi fost…

Nu sfârși ideea, ca și cum i-ar fi fost imposibil să rostească acel cuvânt.

— Răstignită pe cruce? o întrebă calm Peter Balsam.

Marilyn înclină din cap, aprobându-l.

— Ce înțeles să aibă acest lucru? întrebă fata, iar Balsam înțelese că, pentru prima oară de la începutul discuției, Marilyn era conștientă de prezența lui. Parcă încerca să îmi spună ceva. Știu sigur că voia să-mi spună ceva, dar nu-mi dau seama ce. Ce-ncerca să-mi spună?

Balsam o prinse pe Marilyn de mână și o mângâie aproape cu duioșie.

— Gata, spuse el cu blândețe. Acum totul s-a sfârșit. Ai adormit și ai avut un vis. Asta-i tot.

— Nu, se opuse Marilyn, trăgându-și mâna dintr-a lui. Știu sigur că nu am adormit. Am auzit clar tot ce-ați spus. Ne-ați povestit ceva despre supape de siguranță, despre eliberări și despre ce se întâmplă când aceste supape nu mai funcționează: se blochează. Atunci mi s-a arătat Fecioara Maria. Dar și atunci v-am auzit tot timpul. Continuați să vorbiți și-au apărut preoții Sanhedrinului{2}, care v-au ascultat cu atenție; s-au uitat și ei la Fecioara Maria, Maica Îndurerată, și după aceea au plecat. După aceea ați început să vorbiți despre Judy Nelson și a plecat și Fecioara Maria. Știu sigur că nu am dormit, domnule Balsam. Știu precis.

Marilyn era acum în picioare și începu să se plimbe prin clasă. Balsam înțelese că experiența prin care trecuse fata abia acum luase sfârșit. Dar oare ce se întâmplase? Marilyn părea a fi singura conștientă de prezența preoților. Hotărî să insiste cu întrebările și să cerceteze mai profund.

— I-ai văzut pe preoți? o întrebă el.

Marilyn dădu energic din cap.

— Preoții Sanhedrinului. Preoții iudei care l-au condamnat pe Domnul nostru Isus Cristos. Erau toți șase aici, uitându-se la Maica Îndurerată. Dar ea nici nu i-a băgat în seamă. A vrut să-mi spună ceva. Numai că nu îmi amintesc ce.

Balsam nu știu dacă era bine să îi spună lui Marilyn că preoții pe care îi văzuse erau reali. Nu. Mai bine nu. Probabil că asta ar fi tulburat-o pe fată și mai mult. În schimb, hotărî să insiste și să o convingă că ceea ce i se întâmplase fusese doar un vis.

— Nu a fost nimeni aici, Marilyn, încercă el să o liniștească. Ceea ce s-a-ntâmplat a fost o experiență trăită între vis și realitate. Nu este ceva neobișnuit. Știi, o parte a creierului păstrează contactul cu realitatea, fiind conștientă de tot ce se întâmplă în jur, în timp ce

cealaltă se detașează complet de realitate. Din acest moment, lucrurile încep să se amestece și se nasc confuzii. Lumea reală se amestecă cu lumea visului, iar visul pare a fi realitate trăită.

— Bine, dar nu am visat, insistă Marilyn. Știu sigur că n-a fost vis. Am văzut-o pe Fecioara Maria, iar mâinile îi erau însângerate!

Ridică rugător ochii spre Peter Balsam și, zărindu-i expresia de scepticism pe chip, o rupse la fugă afară din clasă, ca și cum tocmai scepticismul lui i-ar fi confirmat că ceea ce văzuse era real.

Rămas singur în clasa cu numărul 16, Peter Balsam se așeză tulburat la catedră și se frământă îndelung, încercând să priceapă sensul ascuns al discuției cu Marilyn. După câteva secunde de gândire, se hotărî fără prea mare tragere de inimă că trebuia să stea de vorbă cu monseniorul Vernon.

•

Pe Balsam nu îl surprinse să îi găsească pe cei șase membri ai Societății Sfântului Mucenic Petru reuniți în biroul monseniorului Vernon. Avu impresia că era așteptat fiindcă, de cum intră, toți se ridicară ca unul în picioare și îl salutară. Ca și până atunci, monseniorul Vernon fu cel care luă cuvântul, vorbind în numele tuturor.

— Ei bine, Peter, rosti el, zâmbindu-i aproape călduros, suntem mulțumiți de modul în care te-ai descurcat astăzi în clasă.

Balsam îi zâmbi cu amărăciune. Ce ciudat că primea felicitări pentru o oră pe care el o considera dezastruoasă.

— Din păcate, m-am descurcat foarte prost, spuse el.

Monseniorul Vernon îl privi mirat, iar Balsam povesti în câteva cuvinte ceea ce i se întâmplase lui Marilyn Crane. Preoții îl ascultară interesați, iar când Balsam sfârși relatarea, cu toții se întoarseră spre monseniorul Vernon. Prelatul se încruntă gânditor, ca și cum s-ar fi frământat să găsească o explicație acestui incident bizar.

— După toate aparențele, Marilyn crede că a trecut printr-o experiență religioasă, rosti el, cântărindu-și cu grijă cuvintele.

Balsam îl aprobă printr-un gest din cap.

— Am încercat să îi explic că probabil a adormit și că totul a fost un vis, însă nu m-a ascultat. Și, cu cât mă frământ mai mult, cu atât sunt mai îngrijorat.

— Îngrijorat?

— Da, fiindcă mă gândesc la personalitatea și la structura psihică a lui Marilyn, începu Balsam.

Înainte însă de a apuca să le explice ce voia să spună, monseniorul Vernon îl întrerupse.

— Marilyn a fost și este una dintre cele mai bune eleve ale școlii noastre, spuse el. Și una dintre cele mai credincioase.

— Sunt convins că aveți dreptate, rosti Balsam sec. Numai că nu știu cât din toate astea este real și cât nu.

— Real? repetă Vernon. Nu cred că înțeleg ce vrei să spui.

— Marilyn nu-mi dă impresia că este un copil echilibrat. Practic nu are prieteni, iar copiii o ocolesc. Ca și cum tuturor le-ar face o plăcere bolnăvicioasă să o necăjească.

Le relată celor șase preoți ce i se întâmplase lui Marilyn la petrecerea de sâmbătă seară. Îl ascultară și de astă dată în tăcere.

— Dacă vă interesează părerea mea, continuă Balsam, pregătindu-se să le prezinte concluzia, eu cred că pentru Marilyn studiul și religia reprezintă o evadare din lumea reală. Cum nu este acceptată de cei de vârsta ei – cum ar fi firesc – caută prețuirea, aprecierea profesorilor și a Bisericii.

— Și ce-i rău în asta? întrebă părintele Bryant. În fond, alți copii găsesc căi mult mai proaste de a compensa acest soi de frustrare.

Balsam ridică nepăsător din umeri.

— Sunt o mulțime de căi de a compensa această lipsă, iar eu nu vreau să sugerez că Marilyn ar fi ales una nesănătoasă. Vreau totuși să spun că orice compensare împinsă la extrem este nesănătoasă.

— Înțeleg, rosti rar monseniorul Vernon. După părerea ta, credința lui Marilyn trebuie pusă sub semnul întrebării. Ești convins că ceea ce a văzut ea azi după-amiază își are originea în… ce? În isterie?

— Cred că e posibil, rosti Balsam, mulțumit că preotul părea să fi înțeles.

Numai că expresia de pe chipul monseniorului se schimbă imediat, iar Balsam îi recunoscu în privire acel licăr tăios și glacial, care însoțea de obicei o izbucnire de fanatism religios.

— Nu sunt de acord, rosti el cu brutalitate. Am mai văzut și în alte dăți asemenea cazuri. Știi, copila e foarte inteligentă. Are o minte strălucită. Nu-ncearcă decât să ne manipuleze. Pe noi toți. Pe mine, pe tine, pe prieteni, pe călugărițe, pe toată lumea. Ține minte ce spun, dacă am studia cazul îndeaproape, ne-am convinge că nu mănșel. Dacă vrei, poți să crezi că e vorba de isterie, însă pentru mine nu este vorba decât de o formă inteligentă de manipulare. Din spiritul de prevedere izvorât din îndelungata sa experiență, Biserica a

ajuns să pună la punct un întreg sistem de studiu al fenomenelor de genul celor prin care pretinde Marilyn Crane că a trecut.

La fel de brusc pe cât apăruse, lumina rece a fanatismului se stinse din privirea monseniorului. Iar Vernon îi zâmbi cu o căldură autentică lui Peter Balsam, înspăimântându-l de-a binelea prin versatilitatea stărilor sale.

— Zău, nu-i cazul să-ți faci griji, spuse el, de astă dată fără asprimea dinainte. Tot timpul se întâmplă lucruri de soiul ăsta. Presupun că Marilyn o să uite totul până la sfârșitul zilei. Iar dacă nu, cred că va trebui să am o discuție cu ea.

Se opri o clipă, ca și cum avusese o revelație.

— Însă nu trebuie să ne scape din vedere, continuă el pe un ton preocupat, că există totuși o șansă, cât de redusă, ca Fecioara Maria să i se fi arătat într-adevăr lui Marilyn.

• Capitolul 14

Peter Balsam auzi deschizându-se ușa de la intrare și strigă din bucătărie:

— Iată-mă. Mă străduiesc să fac o combinație care sper să nu ne omoare. Vino și tu aici și pregătește ceva de băut.

— Aici sunt, îi răspunse Margo Henderson din prag.

Îl măsură pe Peter din cap până-n picioare și examină cu un aer dezaprobator costumul pe care îl purta.

— Într-una din zile va trebui să mai facem un drum până la Seattle să-ți cumperi un alt costum. De ce nu ți-ai schimbat hainele? Mi se face rău numai când te privesc.

— Nu pot, îi răspunse Peter zâmbindu-i.

Simpla ei prezență îi făcea bine, îl liniștea, iar de când venise Margo, parcă se simțea mai în largul lui. Totuși, ceva îi strica tot cheful. Zâmbetul i se șterse brusc de pe față.

— Trebuie să mă duc la o întrunire în seara asta. Și nu e genul de întâlnire la care să apari în pantaloni de stradă și tricou.

— De parcă ai avea așa ceva, comentă Margo, în timp ce scotea o tăviță cu cuburi de gheață din congelator. Și ce-i așa de important la întâlnirea asta?

— N-ai să fii de acord, spuse Peter.

Se căzni să deschidă o conservă de supă cu desfăcătorul, dar cedă înfrânt și îi întinse neajutorat lui Margo desfăcătorul și cutia

maltratată.

— La Societatea Sfântului Mucenic Petru.

Margo îi aruncă lui Peter o privire încărcată de înțelesuri, în timp ce luă cutia din mâinile lui și sfârși fără o vorbă treaba începută de el atât de neîndemânatic.

— Parcă înțelesesem că ai terminat cu ei, rosti ea pe un ton neutru.

— N-am afirmat niciodată așa ceva, spuse Peter, simțindu-se încolțit.

— Nu? întrebă Margo, cu sprâncenele ridicate a mirare. Ciudat. Aseară mi-ai lăsat clar această impresie.

Peter o privi sever.

— Aseară? Dar n-am vorbit cu tine aseară.

— Cum să nu, îi răspunse Margo. Fie, dacă vrei să fii atât de exact, de fapt am vorbit azi dimineață, devreme. Numai că, pentru mine, tot ce se petrece înainte de ivirea zorilor înseamnă „noapte”.

Apoi, zărind expresia contrariată de pe chipul lui Peter, Margo se încruntă și continuă:

— Chiar nu-ți amintești, nu?

— N-am ce să-mi amintesc, spuse Peter pe un ton ritos. M-am întors de la întrunire, m-am băgat în pat pe la unsprezece și am dormit toată noaptea. Mi-a trecut prin minte să te sun, dar era prea târziu și am renunțat.

Margo terminase de deschis conserva. Pregăti băuturile pentru amândoi, păstrând în tot acest timp o tăcere desăvârșită. În timp ce îi întindea paharul lui Peter, îl privi cu atenție, ca și cum ar fi încercat să își dea seama dacă glumește sau nu. Expresia sinceră a chipului său îi spuse că vorbea serios.

— Ei bine, spuse ea, mușcându-se nervos de buza inferioară, cred că ai început să capeți obiceiuri bizare. Chiar ai ajuns să dai telefoane în somn? Pentru că m-ai sunat ieri noapte.

Peter se concentră și își scormoni memoria, însă nu își aminti să fi făcut așa ceva în seara anterioară. Simți cum i se pune un nod în stomac, dar încercă să își domine spaima.

— Și ce ți-am spus? o întrebă el, încercând să își stăpânească vocea cât mai bine. Măcar a fost ceva interesant?

— Nu, îi răspunse Margo pe un ton tăios. Tot ce mi-ai spus a fost că te-ai întors de la întrunirea acelei stupide Societăți condusă de monsenior și că n-ai de gând să mai calci vreodată acolo.

— Chiar așa m-am exprimat, că e „o Societate stupidă”? Sau încerci să te exprimi elegant?

Zâmbetul reveni iar pe chipul lui Margo.

— Bine, nu te-am citat corect. Dacă vrei să știi, nu-mi amintesc exact ce-ai spus. Era târziu, telefonul tău m-a trezit din somn și eram cam amețită, ca orice om care e trezit din somn în miez de noapte. Oricum, mi-ai lăsat impresia clară că monseniorul și amicii lui caraghioși nu te-au impresionat în mod deosebit.

— Amici caraghioși? repetă Peter. Presupun că nu m-am exprimat așa, nu?

— Nu, negă din nou Margo, de data asta exasperată, însă, dacă vrei să afli părerea mea, cine e prieten cu monseniorul nu poate fi decât un caraghios.

— Cât mi-as dori să fie așa, îi răspunse Peter pe un ton care o neliniști pe Margo. Dar te asigur că n-au nimic caraghios.

Îi relată pe scurt cum decursese întâlnirea Societății din noaptea precedentă, precum și întâmplările petrecute în acea după-amiază. Margo îl ascultă tăcută, iar după ce Peter termină, clătină gânditoare din cap.

— Și-atunci de ce vrei să te mai duci acolo în seara asta? îl întrebă ea. Aveam impresia că vrei să te ții deoparte de toate astea.

— Nu știu nici eu, îi spuse Peter preocupat, încercând să își lămurească în primul rând sieși sentimentele pe care le încerca. Nu pricep ce urmăresc. Însă simt că pun ceva la cale. Ieri noapte, cu puțin înainte de a pleca spre casă, monseniorul Vernon mi-a spus că nu am fost invitat întâmplător, ci cu un motiv anume – acela de a-mi întări credința. Și cred că avea dreptate. Când m-am trezit azi dimineață, să știi că mă simțeam mai bine decât ieri seară.

— Mai bine în legătură cu ce? îl întrebă Margo.

Peter ridică din umeri.

— Cu Biserica și cu credința. Până azi dimineață am fost hotărât să las totul baltă și să plec. Însă azi dimineață mi-am dat seama că lucrurile stau cu totul altfel. Că probabil îmi scapă ceva. Că există ceva, undeva, care va clarifica complet lucrurile. Și cred că acest ceva care-mi scapă trebuie căutat în sânul Societății. Oricum, am decis că trebuie să rămân și să încerc să aflu.

Îi zâmbi larg lui Margo, sperând ca în acest fel să-i îndepărteze îngrijorarea care i se citea pe chip.

— Nu văd ce-ar putea fi rău în asta. Și oricum, cred că numai

participând voi găsi răspunsul la o sumedenie de întrebări.

Margo îl privi cu îndoială, iar când îi răspunse, în vocea sa se simți o undă acută de scepticism.

— Ce-i asta, Peter? O transformare miraculoasă? S-a-ntâmplat ceva azi noapte? Pentru că între timp ți-ai schimbat complet atitudinea.

— Oricine are dreptul să se răzgândească, îi spuse Peter, încercând să îi vorbească pe un ton cât mai degajat.

— Sau poate fi ajutat să se răzgândească, nu se lăsă Margo.

Nu mai adăugă nimic, însă hotărî în sinea sa să îl aștepte pe Peter până la întoarcerea de la întrunirea din acea seară.

•

Peter fu condus în birou de către unul dintre preoți, același care îl întâmpinase și în seara anterioară – dacă își amintea corect, numele lui era fratele Martinelli – iar înăuntru îl descoperi din nou pe monseniorul Vernon, adâncit în rugăciune. Lui Peter, încăperea i se păru oarecum schimbată și aproape imediat înțelese de ce. În seara aceasta luminile erau complet stinse și draperiile trase la ferestre, singura sursă de lumină fiind flăcările care străluceau jucăuș în cămin și a lumânărilor roșii din ceară, răspândite prin încăpere. În jurul șemineului fuseseră aranjate cu grijă șapte scaune care formau un semicerc – cele două fotolii confortabile și încă cinci scaune obișnuite. Monseniorul Vernon era îngenuncheat în fața unuia din fotoliile pe care se sprijinea folosindu-l ca *prie-dieu* improvizat. Celălalt fotoliu, amplasat chiar vizavi de cel al preotului, era liber, așteptându-l pe Peter Balsam. Acesta se așeză tăcut, întărindu-se sufletește pentru noul tir de întrebări inchizitoriale la care se aștepta.

Numai că, în seara aceasta, lucrurile decurseră cu totul altfel. Înainte de începerea ritualului, preoții nu inițiară nicio discuție. În schimb, imediat după ce monseniorul Vernon își sfârși rugăciunile, începură să cânte. Monseniorul Vernon dădu tonul și interpretă primul vers, pentru ca apoi ceilalți preoți să îl urmeze pe rând, în canon, până când cei șase prelați intonară la unison ritmul cadențat.

La început, Peter Balsam își puse întrebarea dacă ar fi trebuit să li se alăture cântând la rândul său, însă, ascultând cu mare atenție, remarcă în curând că i-ar fi fost imposibil, fiindcă nu cunoștea și nu înțelegea versurile. Pe măsură ce asculta cuvintele, descoperi că nu vocile subțiate de bătrânețe îl împiedicau să prindă sensul, ci limbajul în sine, de fapt o limbă care aducea cu latina, fiind totuși diferită – parcă răsucită, întoarsă pe dos, își spuse Peter, simțindu-se

străbătut de un fior și dându-și seama că nu pricepea nimic.

Pe măsură ce ritmul se amplifica, învăluindu-l și invadându-i sufletul, Peter Balsam simți că pornește într-o călătorie spirituală. Flăcările care străluceau jucăuș în vatră păreau să se piardă undeva în depărtare, iar umbrele lumânărilor desenau siluete stranii pe pereți. Trăia iluzia că fusese transportat în timp, în trecut, într-o epocă în care numai credința adevărată îl putea împinge pe om spre cunoașterea adevăratului extaz.

Prin minte începură să i se perinde imagini. Cu ochii întredeschiși, privirea i se plimbă de la un chip la altul; însă, în locul chipurilor cunoscute ale celor cinci preoți mai vârstnici și al mai tânărului monsenior, Peter Balsam văzu fețele sfinților medievali care păreau să fi prins viață. Toți îl priveau surâzători și îl îmbiau cu gesturi prietenești să li se alăture. Peter Balsam se simți invadat de un plăcut sentiment de camaraderie și, cu inima ușoară, se abandonă plăcerii de a fi în compania micului său grup de prieteni.

Abia mai târziu înțelese că muzica încetase și că fețele bisericești erau cufundate în rugăciuni de mulțumire. Auzi vag vocea monseniorului, răsunând blândă în încăpere, și vocile mai ascuțite și stridente ale preoților vârstnici care îi țineau isonul, rugându-se cu el. Se strădui să înțeleagă cuvintele, însă, ca și în textul cântecului, acestea erau rostite într-o latină denaturată pe care nu reușea să o tălmăcească. Totuși, ca și cântecul gregorian, rugăciunile aveau un ritm specific, cadențat și insistent, care se intensifică, transmițând un mesaj încărcat de spiritualitate. Deodată, totul se limpezi în mintea lui Peter: Peter Balsam, păreau să murmure psalmii, Dumnezeu e cu tine. Fii umil, Balsam. Și primește mângâierea Domnului.

Peter se conformă. Iar pe măsură ce ritmul îl învăluia, amețindu-l și copleșindu-l, Peter Balsam începu să înalțe o rugăciune de mulțumire către Dumnezeu, pentru că îl făcuse părtaș la această ceremonie și experiență minunate.

Timpul se opri pentru el în loc, iar gândurile i se șterseră din minte. Se abandonă total experienței care își dezvăluia tainele nebănuite pentru el. Însă, pe măsură ce se cufunda tot mai adânc în starea de transă, simțurile i se ascuțiră. Simți căldura sfârâitoare a fiecărei lumânări jucându-i pe piele și limbile focului care ardea în cămin încolăcindu-i-se în jurul picioarelor. Auzi glasul Diavolului strigându-l și încercă să scape de vocea lui ademenitoare. Începu să simtă flăcările iadului pârjolind totul în jurul lui și fu brusc

înfricoșat. Și imediat se simți târât în jos, spre străfundurile iadului, după care simți mâinile îngerilor trăgându-l în sus. Deodată, se liniști, iar cu ochii minții văzu flăcările dispărând în depărtare. Iar în timp ce îngerii îl mângâiau, alinându-l, simți cum asupra sa se pogoară o stare de binecuvântată pace și începu să repete încetișor versetele Crezului și rugăciunii de pocăință. Simți cum, lent, îl invadează și pune stăpânire pe el o stare de extaz.

•

Focul ardea în cămin cu aceeași vigoare ca și la începutul serii. Ceara lumânărilor scăzuse, însă nu își dădea seama de cât timp ardeau. Cei șase preoți stăteau pe scaunele așezate în jurul lui, privindu-l calm, așteptându-i parcă reacția. Peter Balsam nu știa cât timp petrecuse în birou, în compania celor șase preoți. Spre uimirea sa, descoperi că nu se gândea deloc la ceremonia în sine, fiind în schimb invadat de o stare de împlinire, ca și cum, într-un mod inexplicabil, primise răspuns la unele întrebări pe care nici acum nu era în stare să le exprime în cuvinte. Se simțea extenuat, ca după un maraton istovitor, de sute de mile. Undeva în străfundul ființei sale persista o amintire care se topi înainte de a prinde contur.

Se întrebă dacă asistența se aștepta ca el să ia cuvântul. Îi privi pe rând pe preoți și, pentru prima oară de când îi cunoștea, în seara aceasta desluși clar trăsăturile și personalitatea distinctă a fiecăruia. În lumina blândă a lumânărilor, chipurile zbârcite ale preoților se înnobilaseră de o frumusețe aparte, neașteptată, pe care Peter Balsam o atribui blândeții acestor oameni. I se părea că acum îi vedea pentru prima oară în viața lui. Toți îi surâdeau afectuos, cu căldură, iar el le răspunse tuturor printr-un zâmbet larg.

— Bine ai venit printre noi, îi spuse fratele Martinelli aproape cu duioșie.

— Bine am venit? repetă Peter, pe un ton la fel de blând.

Și deodată, cuvântul atât de familiar se îmbogăți de noi și minunate înțelesuri.

— Suntem bucuroși să te avem printre noi, murmură fratele Prine.

Monseniorul Vernon înclină din cap, semn că întărește spusele confratelui său.

— Suntem iarăși șapte. Abia din acest moment putem continua lucrarea pe care am început-o.

Balsam se încruntă ușor.

— Lucrarea? se miră el. Care lucrare?

Monseniorul Vernon clătină din cap cu blândețe.

— Fără întrebări, spuse el. Încă nu e momentul.

Întrunirea Societății Sfântului Mucenic Petru luase sfârșit, iar Peter Balsam devenise membru al acestei Societăți.

•

Se întoarse pe jos acasă, savurând din plin aerul curat al nopții și senzația de liniște deplină pe care nu o mai simțise de mult timp, cu siguranță de dinaintea venirii sale în Neilsville. Inspiră profund, umplându-și plămânii cu aerul fierbinte și uscat al nopții, și înălță ochii spre cer în căutarea stelelor pe care se aștepta să le găsească strălucind la locul lor. Însă cerul era acoperit de o pâclă groasă, din spatele căreia abia se ghicea, fantomatic, strălucirea slabă a lunii pline. Când Peter Balsam pătrunse în locuința sa, peste oraș începuse să cadă o burniță caldă.

Găsi toate luminile aprinse în camera de zi. Amețit de lumina orbitoare, strânse pleoapele și se uită în jur cu ochii întredeschiși, împăienjeniți de oboseală, iar apoi se trase un pas înapoi. Margo dormea dusă pe canapea, cu o carte deschisă, uitată pe piept. Se întrebă dacă trebuia să o trezească sau nu, când tânăra deschise ochii mari și sări speriată în picioare.

— Ce cauți… începu ea, după care se uită zăpăcită în jur și se lăsă să cadă la loc pe canapea.

— Ce caut aici? completă Peter întrebarea, zâmbindu-i. Sunt la mine acasă. Ai uitat?

Margo ridică încet capul spre el și îl privi cu timiditate.

— Îmi pare rău, spuse ea. Îmi propusesem să te aștept toată numai zâmbete, arzând de curiozitate să aflu ce s-a petrecut la întâlnirea de astă seară. Și, în schimb, ce pățesc? Adorm ca o valiză în gară. Cât e ceasul?

Abia acum își dădu seama Peter că nu avea nici cea mai vagă idee cât timp lipsise de acasă. Se uită la ceasul de la mână și făcu ochii mari, nevenindu-i să creadă.

— Nu se poate, murmură el, ducând ceasul la ureche.

Margo îl privi cu un aer mucalit și îl întrebă:

— Ce nu se poate? Cât e ceasul?

Peter se prăbuși alături de Margo pe canapea.

— După ceasul meu e ora trei, spuse el dintr-o suflare. Dar nu se poate. N-am lipsit decât o oră sau două.

Margo îl privi interogativ.

— Ai lipsit șapte ore, Peter, îi spuse ea calm. Ce s-a întâmplat acolo?

— Nu știu, rosti Peter pierdut.

Încercă să îi explice lui Margo ce înțelesese că se petrecuse la rectorat în noaptea aceea, însă, transpus în cuvinte, evenimentul își pierdea orice înțeles. Totul suna ca evocarea unui vis – fragmente disparate ale unei fabulații pe teme religioase. Margo ascultă povestea fără a scoate o vorbă.

— De ce nu te schimbi? îl întrebă ea după ce sfârși. Hainele îți sunt atât de boțite de parcă ai fi dormit în ele. Pun de cafea și după aceea te las… să-mi mai povestești o dată, îi spuse ea, zâmbindu-i malițios. Până acum povestea ta sună exact cum m-am așteptat: o grămadă de prostii.

Numai că, în forul său interior, Margo era mult mai speriată decât voia să arate.

Așeză ibricul pe foc, întrebându-se dacă nu era pe punctul să facă o prostie. Poate că Peter nu era cel care părea a fi. Poate că nu era acea persoană drăguță și cinstită pe care ajunsese să o îndrăgească. Turnă cu linguriță cafea în cele două cești pe care le pregătise și, în timp ce apa începea să fiarbă, încercă să se scuture de ultimele urme ale somnului care îi împăienjenea mintea.

Câteva minute mai târziu, Margo se pregăti să revină în camera de zi cu cele două cești aburinde de cafea, când Peter apăru în prag și o fixă palid, cu o privire golită de orice expresie.

— Margo… începu el.

Margo lăsă ceștile pe masă și se apropie de el.

— Ce-i, Peter?

— Nu știu, răspunse Peter înspăimântat. Când mi-am scos cămașa…

Se întrerupse din nou și, în mod inconștient, strânse cordonul halatului de baie.

— Ce este? insistă Margo îngrijorată.

Peter își strânse și mai mult halatul pe el și se agăță de cordon ca de o salvare. Părea înspăimântat. Ba chiar *era* înfricoșat. Margo se apropie de el.

— Lasă-mă să văd, Peter, rosti ea cu blândețe.

Mâinile i se desfăcură ascultătoare și Peter o lăsă pe Margo să îi deznoade cordonul înfășurat pe talie. Apoi tânăra îi desfăcu halatul, iar acesta căzu moale pe podea.

De la umeri spre talie, tot spatele lui Peter era brăzdat de dungi stacojii. Deși pielea nu era crăpată, urmele mușcaseră adânc și se detașau agresive pe pielea albă a spatelui.

— Doamne Dumnezeule! exclamă Margo, simțind că i se taie răsuflarea. Ce s-a-ntâmplat?

Peter clătină neputincios din cap.

— Nu știu, rosti el.

Pentru ca imediat grozăvia propriei afirmații să îl izbească în plin. Începu să tremure din tot corpul, scuturat de o puternică criză de spaimă. Iar crizei îi urmă un potop de lacrimi.

— Nu știu, Margo, spuse el plângând. Și ăsta-i lucrul cel mai păcătos. Nu știu cum au apărut!

— Ți-au făcut ceva, repetă Margo. În timp ce erai în transă – sau ce-o fi fost – ei ți-au făcut ceva.

Balsam clătină disperat din cap.

— Nu aveau cum, repetă el. Mi-aș fi adus aminte; măcar ceva. Doar n-am fost inconștient. Știu că am căzut într-o stare foarte ciudată, însă am păstrat contactul cu realitatea; am fost tot timpul conștient unde mă aflu.

— Tu singur ai spus că n-ai lipsit decât o oră sau două când în realitate ai fost plecat șapte ore. *Șapte ore,* Peter! Dacă spui că-ți amintești absolut tot ce ți s-a-ntâmplat, cum îți explici că ai pierdut noțiunea timpului cinci sau șase ore?

— Nu știu, rosti Peter neputincios. Presupun că pierzi noțiunea timpului când ești în transă. Însă știu precis că n-am fost inconștient. Știu precis.

Abia la apariția zorilor cei doi se declarară învinși. Erau amândoi prea obosiți ca să o ia din nou de la capăt, căutând explicații. Peter se apropie de fereastră și se uită cum răsare globul auriu, incandescent, al soarelui deasupra Neilsville-ului. Norii dispăruseră peste noapte, dar totuși pe cer persista o pâclă care amintea de ei și care spunea că probabil ploaia va reveni. Peter se întoarse spre Margo.

— Cred că ar trebui să pleci, îi spuse el. S-a făcut târziu.

Ea îl aprobă cu un gest trist.

— Știu, spuse ea pe un ton vlăguit, la capătul puterilor.

Se uită la ochii obosiți și la chipul tras al lui Peter și simți nevoia de a-l lua în brațe și de a-i simți brațele încolăcite în jurul ei.

— Of, Peter, spuse ea cu un nod în gât. Ce ne facem?

Peter încercă să îi zâmbească, însă nu reuși.

— Nu știu, îi răspunse el. Se pare că știu din ce în ce mai puține lucruri, nu? întrebă el cu o urmă de autoironie în glas.

Margo se îndreptă spre el și îl cuprinse în brațe.

— Ba da, știi o mulțime, îi spuse ea cu tandrețe. Trebuie să existe o explicație pentru tot ce ți s-a-ntâmplat. Împreună o vom găsi. Îți promit că vom reuși.

Peter își dorea nespus să o creadă. Își repetă în sinea sa că o crede, însă nu reuși să se convingă. Se simțea cumplit de înspăimântat… și cumplit de singur.

O trimise pe Margo acasă și se așeză pe scaun, unde rămase nemișcat o oră, luptându-se cu somnul care îl asalta, speriindu-l. La ora șapte, telefonă la școală și anunță că se simțise rău peste noapte și că în ziua aceea avea să lipsească. După care se vârî în pat, unde își petrecu toată ziua între vis și realitate. În vis, primea o sumedenie de explicații pentru semnele de pe spatele său. Însă, ori de câte ori sărea speriat din somn și se trezea, niciuna din explicații nu mai avea vreo noimă. Sau poate că aveau sens toate și nu pricepea el…

• Capitolul 15

— Arăți ca naiba!

Doctorul Shields o privi pe Margo cu niște ochi măriți de uimire și îi făcu semn să ia loc.

— Mă simt ca naiba, recunoscu tânăra. N-am închis ochii toată noaptea.

Psihiatrul abandonă raportul pe care îl citea, îl așeză în sertarul de sus al biroului și se instală comod în fotoliu, pregătit să asculte.

— Peter Balsam? întrebă el.

Margo încuviință cu un semn mut, iar apoi începu să îi relateze cu vădită neplăcere discuția pe care o avusese cu Peter și care o ținuse trează toată noaptea. La început, psihiatrul o ascultă fără a scoate o vorbă. Apoi, pe măsură ce povestirea ei avansa, o întrerupse repetat, punându-i întrebări precise. După ce Margo termină, medicul rămase mult timp pe gânduri, cu mâinile împreunate în fața sa pe birou.

— Ai nevoie de un sfat sau ai vrut doar să te descarci? o întrebă el într-un târziu.

Margo ridică neputincioasă din umeri.

— Nici nu știu. Dacă ai vreun sfat pentru mine, cred că mi-ar face bine să-l aud.

Doctorul dădu din cap evaziv, apoi o fixă pe Margo cu o privire tăioasă.

— Spune-mi, cât de mult înseamnă Peter Balsam pentru tine?

— Nu știu, îi răspunse Margo pe un ton obosit. Cred că destul de mult. Însă, după noaptea trecută, nici eu nu mai știu ce să cred. Totul sună atât de straniu, încât nu sunt convinsă că vreau să mă leg prea mult de el.

— Bine. Asta înseamnă că nu stăm chiar așa de prost, spuse doctorul Shields cu blândețe. În fond, nu ești implicată în problemele lui. Nu încă.

— Nu încă? repetă ea.

— Da, nu încă. Adică ceea ce i s-a-ntâmplat până acum lui Balsam îl privește numai pe el. Iar dacă situația începe să te deranjeze, n-ai decât să nu te mai vezi cu el.

— Tocmai că nu sunt convinsă că n-aș mai vrea să-l văd. Înainte de a lua o hotărâre, aș vrea să știu ce se petrece. Înțelegi ce spun sau ți se pare aiurea?

Doctorul Shields încuviință mut.

— Și-atunci cu ce te pot ajuta? Ce te deranjează cel mai mult?

Margo îl privi cu o față golită de expresie.

— Semnele de pe spatele lui. Dungile ca de la bătaie. Domnule doctor Shields, nu ai idee cum arată. Sunt îngrozitoare!

Medicul se aplecă peste birou și îi aruncă o privire încordată.

— Povestește-mi. Cum arată?

Margo închise ochii și se concentră, încercând să descrie întocmai semnele stranii de pe spatele lui Peter, așa cum și le amintea. Pe măsură ce imaginile îi reveneau în minte, simți cum o trec fiori reci. După ce termină, își ridică privirea spre medic și întrebă:

— Ei bine?

— Ești sigură că pielea nu era plesnită? Nici măcar zgâriată?

— Sunt absolut sigură. Și încă ceva: urmele nu sunt dureroase.

— Se leagă. După părerea mea, par a-și avea originea în isterie.

— Isterie?

— Nu-i un fenomen neobișnuit. Deși, în cazul de față, mi se pare că avem de-a face cu o manifestare cel puțin bizară. În fond, e cam același lucru ca în cazul afecțiunilor psihosomatice. Îți dorești puternic un lucru și el devine realitate.

— Sună aiurea, spuse Margo. Încerci să-mi sugerezi că Peter simte inconștient nevoia nebună de a fi maltratat?

Psihiatrul ridică din umeri cu un gest elocvent, însă, zărind reacția pe care i-o stârnise lui Margo și expresia de pe chipul ei, se grăbi să adauge, încercând să o liniștească:

— Sigur, nu avem indicii clare în acest sens. În fond, subconștientul funcționează după mecanisme foarte diferite de la un individ la altul, uneori imposibil de explicat. Apoi, nu trebuie să uităm împrejurările care au condus la apariția acestei manifestări. Dacă ceea ce mi-ai spus tu este adevărat – și n-am niciun motiv să mă-ndoiesc – am impresia că Balsam s-a lăsat atras de o adunătură de preoți trăsniți. Crezi că practică flagelarea?

— Din câte știu eu, preoții nu mai fac asta de mult, spuse Margo, încercând să nu adopte un ton defensiv. Chiar și atunci când o fac, ea are mai mult un sens simbolic, de ritual. Niciodată preoții nu au folosit forța, în niciun caz de felul uneia care să lase urmele pe care le are Peter.

Doctorul Shields ridică sceptic din sprâncene.

— Desigur, nu o fac niciodată în împrejurări obișnuite. Dar în împrejurări mai puțin normale? Din cele ce mi-ai spus, Societatea asta a lor e o adunătură cam bizară. Iar Peter Balsam s-ar putea foarte bine să semene cu ei. Parcă spuneai că a studiat la un moment dat teologia, nu?

— Asta s-a întâmplat cu mulți ani în urmă, rosti Margo pe un ton vehement. Între timp, a renunțat la preoție.

— Corect, spuse doctorul Shields. A renunțat în favoarea psihologiei. Iar tu știi ce gândește lumea despre noi. Cei mai țicniți sunt psihologii. Primii care au nevoie de doctori sunt psihologii.

— Inclusiv tu? întrebă Margo.

— M-ai auzit pe mine afirmând vreodată că aș fi întreg la mine? îi răspunse doctorul Shields, iar pentru prima oară de la începutul discuției în colțul gurii îi apăru umbra unui zâmbet. Să-ți spun ceva, continuă el. Hai mai bine să dăm uitării pentru moment toate astea. Bine, nu asta vreau să spun. De fapt, cred că niciunul dintre noi, nici măcar amicul Balsam, nu știm suficient de mult despre ceea ce s-a-ntâmplat, încât să tragem concluzii raționale. Așa încât, părerea mea este să așteptăm și să vedem ce se întâmplă în continuare. Și spune-i lui Balsam că, dacă dorește să stea de vorbă cu mine, e binevenit oricând. Știi ceva, rosti el dus pe gânduri. Cred că ne-ar ajuta enorm să știm ce se petrece exact la reuniunile acelei… cum se numește Societatea lor?

— Societatea Sfântului Mucenic Petru, îi răspunse Margo pe un ton obosit.

— Încântător nume, rosti psihiatrul pe un ton sarcastic, însă adresându-i lui Margo un zâmbet liniștitor. Du-te acasă și încearcă să dormi. Și, Margo, adăugă el după ce tânăra deschisese ușa, pregătindu-se să iasă din cabinet. Ai grijă de tine. Nu știi foarte multe despre Peter Balsam, nu-i așa? S-ar putea să fie altfel decât îți imaginezi tu. Sigur, pare a fi un tip de treabă. Însă la fel de bine ar putea să fie nebun, nu?

Margo îl privi intens, fără o vorbă, după care închise ușa în urma ei. Doctorul Shields se cufundă în fotoliu și privi lung, îngândurat, ușa închisă. O simpatiza pe Margo și i-ar fi părut rău să o știe că suferă. Spera din tot sufletul să se înșele. Însă ceva în adâncul ființei lui îi șoptea că nu se înșela. Iar dacă Peter Balsam era atât de bolnav pe cât bănuia doctorul Shields, atunci personajul avea să le dea mult de furcă.

Apoi își aminti de Judy Nelson, încă internată în spital. Cine venise să o viziteze imediat după ce fusese adusă? Peter Balsam.

Toată după-amiaza, doctorul Shields își repetă, încercând să se convingă singur, că vizita lui Balsam la spital nu era altceva decât manifestarea îngrijorării unui profesor față de unul din elevii lui și că nu exista nicio legătură între tentativa de sinucidere a lui Judy Nelson și persoana lui Peter Balsam. Când ajunse însă seara acasă, nu reuși să se convingă că teoria sa era justă. Exista o legătură. Era convins că toate acestea aveau legătură între ele.

•

Geraldine Crane auzi ușa din față trântindu-se cu putere, dar continuă să calce liniștită. Nu ridică privirea de pe rufe decât când fiica ei apăru în pragul ușii de la bucătărie.

— Ai sosit mai devreme, comentă ea sec.

Marilyn lăsă cărțile pe masă și deschise frigiderul.

— Nu-ți strica pofta de mâncare, o auzi Marilyn pe mama sa.

Marilyn scormoni cu privirea prin frigider în căutarea unei gustări convenabile și hotărî că trebui să se mulțumească doar cu un morcov. Se duse la chiuvetă și începu să-l curețe, aruncând coaja la lada de gunoi.

— Toate vitaminele sunt în coajă, îi spuse Geraldine. Dacă îl decojești, ce rost mai are să-l mănânci?

Marilyn continuă să curețe coaja în tăcere, dorindu-și ca mama ei

să tacă și să nu o mai sâcâie atât. Dorința ei nu se împlini.

— Astăzi am făcut ordine în camera ta, rosti Geraldine pe un ton lipsit de orice inflexiune.

Marilyn se întrebă dacă urma să fie certată pentru că nu păstrează ordine în cameră sau dacă nu cumva o aștepta altceva. Constată că era vorba despre cu totul altceva.

— Am găsit lucrarea ta la istorie, spuse Geraldine pe un ton acuzator. Puteai să mi-o arăți și mie.

— N-am vrut, îi răspunse Marilyn.

— Mi-am dat seama de ce, rosti mama lui Marilyn pe un ton înțepat. Și de când ai început să iei notele astea?

Marilyn aruncă iritată morcovul în chiuvetă. Brusc, își dădu seama că nu-i mai era foame, că nu mai voia nimic.

— Nu-i decât un test și nici măcar unul foarte important, spuse ea, încercând să se apere.

— Doar un test? o întrebă Geraldine. Văd eu că pentru tine e doar un test, însă pentru mine e mult mai mult decât atât. Înțeleg că nu muncești cât ar trebui.

Geraldine lăsă fierul de călcat pe masă și se întoarse spre fiica sa.

— Nu știu ce să mă mai fac cu tine, Marilyn. Am impresia că, orice ți-aș cere să faci, tot prost îți iese.

Marilyn mai avea puțin și izbucnea în plâns.

— N-a fost decât o lucrare, mamă, se apără ea. Și nici măcar nu-i o notă atât de proastă. Greta a luat tot timpul note mult mai mici.

Geraldine dădu din cap.

— Sora ta nu a mers mai departe la colegiu, spuse ea. Greta s-a măritat.

— Păi, da. Poate că asta ar trebui să fac și eu, izbucni Marilyn înciudată, regretând însă imediat cele spuse.

Nu făcuse decât să atingă din nou un subiect delicat și să provoace o discuție scârboasă.

— Da, numai că, înainte de asta, ar trebui să îți dai întâlnire cu un băiat, sublinie Geraldine pe un ton acru. Iar până în prezent nu te-am văzut dând în brânci să rezolvi problema, nu?

— Foarte bine! exclamă Marilyn exasperată. Îmi cer scuze, mamă! Îmi cer scuze că nu sunt ca Greta, că nu știu să mă fac simpatică și că te-am dezamăgit într-un asemenea hal! Îmi pare rău, îmi pare rău, îmi pare rău!

Geraldine Crane se prăbuși pe unul din scaunele aflate în jurul

mesei din bucătărie și o trase pe Marilyn, obligând-o să se așeze și ea pe un scaun. Deodată, regretă că îi vorbise atât de aspru fiicei ei și încercă să repare cele spuse.

— N-ai de ce să-ți ceri scuze, vorbi ea cu blândețe. De fapt, să știi că sunt foarte mândră de tine. Doar că aș vrea să te știu mulțumită, fericită.

Se opri o secundă, căutându-și cuvintele, apoi continuă.

— Și mi se pare că-ți petreci prea mult timp în biserică. Ești prea tânără ca să stai numai acolo. O să ai destul timp pentru asta la bătrânețe.

— Dar mie-mi place să mă duc la biserică, reuși Marilyn să articuleze, înghițindu-și nodul care i se pusese în gât.

Spera să nu izbucnească în hohote de plâns. Nu voia să izbucnească în plâns.

— Poate că mi-ar fi mai bine la mănăstire.

— Nu fi prostuță, îi spuse mama sa. Asta nu-i o viață pentru o fată ca tine. Tot ce-ți lipsește este să-ți faci câțiva prieteni și să încerci să mai ieși din lumea în care te-ai izolat. Nici nu-i de mirare că ești nefericită. Și eu dacă mi-aș petrece tot timpul singură, cred că m-aș simți la fel de prost ca tine.

Marilyn nu își mai putea reprima hohotele de plâns; totuși, simți că nu trebuia să se dea în spectacol în fața mamei sale. Se simțea cumplit de singură și părăsită. Înainte ca mama ei să o oprească, Marilyn țâșni afară din bucătărie. Geraldine rămase singură la masă și ascultă pașii apăsați ai fiicei ei care urca în fugă treptele. Apoi, deși nu era nimeni căruia să îi împărtășească părerea ei, ridică indiferentă din umeri și se întoarse la fierul de călcat. Cât de ușor o crescuse pe Greta. Oare de ce îi venea atât de greu să se înțeleagă cu Marilyn?

Luă la întâmplare una dintre cămășile soțului ei și începu să calce mânecile, preocupată în continuare de fiica ei. Trecu mecanic fierul de câteva ori peste aceeași porțiune și abia când zări pata maronie imprimată pe cămașă își dădu seama că mintea îi zburase în altă parte și își impuse să se concentreze asupra activității pe care o desfășura. Nu îi trecu însă prin minte că era posibil ca fiica sa să fi luat o notă mai mică la testul de istorie pentru că și ei îi zburase mintea la altceva în acel moment.

Câteva secunde mai târziu, o auzi pe Marilyn coborând scările și se întrebă dacă ar fi trebuit să o cheme în bucătărie și să aibă o discuție cu ea. Înainte însă de a se hotărî, Marilyn apăru în ușă.

— Mă duc până la spital, îi spuse ea pe un ton care nu admitea replică.

— La spital? o întrebă Geraldine. Pentru ce?

— Mă duc s-o vizitez pe Judy Nelson, îi răspunse Marilyn sfidător. Dacă tot vrei să mă vezi împrietenindu-mă cu cei de vârsta mea, cred că o vizită la Judy va fi un început bun.

— Dar aveam impresia că nu-ți place Judy, spuse mirată mama ei. Credeam că nu-ți place de niciuna dintre fetele din grupul ei.

— Judy n-a fost la petrecere, rosti Marilyn ursuză.

Se apropie de mama ei și o sărută pe obraz pe nepusă masă.

— Iartă-mă, spuse ea. Acum știu cum ți-ai fi dorit să fiu. Îți promit că am să mă străduiesc mai mult. Și n-am să mă supăr niciodată pe tine.

Marilyn dispăru pe ușă înainte ca Geraldine să apuce să scoată o vorbă. Geraldine se uită pe fereastră și își văzu fiica luându-și bicicleta și îndepărtându-se de casă. Se încruntă contrariată, cu sentimentul că sub ochii ei se petrecuse un lucru important și că nu înțelegea ce. Alungă însă imediat acest gând supărător și reveni la preocuparea ei casnică.

•

Marilyn le zări înainte de a fi văzută. Se opri în spatele ușii deschise și se uită afară, spre grădina cu flori pe jumătate ofilite din dosul spitalului. Penny Anderson sporovăia cu Judy Nelson, în timp ce Karen Morton flirta cu unul dintre infirmieri. Primul imbold al lui Marilyn fu să plece și fie să lase totul baltă, fie să revină altă dată. Se împotrivi însă acestui imbold și rămase nemișcată, în interiorul clădirii, urmărind grupul celor trei fete.

După câteva minute, Judy și Penny i se alăturară lui Karen. De unde stătea, Marilyn le vedea buzele mișcându-li-se, însă nu auzi nimic. Se întrebă curioasă despre ce vorbeau.

— Să nu vă uitați acum, însă pun pariu că Marilyn Crane ne urmărește de după ușă, spuse Penny.

Celelalte două fete se simțiră tentate să întoarcă capul, însă Penny le opri, spunându-le:

— V-am zis să nu vă întoarceți. Ce credeți că o fi căutând aici?

— Dacă se uită la noi, probabil că a venit să mă vadă, spuse Judy pe un ton scârbit.

— După tot ce s-a-ntâmplat sâmbătă seara? întrebă mirată Penny. N-aș fi crezut că mai vrea să vadă pe vreuna dintre noi după circul pe

care i l-am făcut.

Începu să chicotească, amintindu-și de mutra pe care o făcuse Marilyn când înțelesese de ce fusese invitată la petrecere.

— Dar nu știa că ideea a pornit de la mine, spuse Judy. Doar eram la spital, nu?

— Mă-ntreb ce-o fi vrând, spuse Karen.

Apoi, simțind semnul pe care i-l făcea infirmierul cu piciorul, se ridică brusc, indignată. Băiatul mersese prea departe.

— Să plecăm de aici, spuse Karen neliniștită. Marilyn n-o să îndrăznească să se apropie atâta vreme cât suntem cu tine, iar eu oricum n-am chef să vorbesc cu ea. Să nu i se spargă coșurile de pe față când se uită la noi, spuse ea, mulțumită că le făcuse pe cele două prietene ale sale să râdă.

— O.K., spuse Judy înveselită. Voi două dispăreți, iar eu o să vă chem după ce pleacă.

— Poate că o să avem de ce să facem haz, spuse Penny.

Apoi Penny și Karen se îndepărtară, lăsând-o singură pe prietena lor, și încercară să nu se uite în direcția în care se afla Marilyn, care le pândea plecarea.

•

Marilyn le privi îndepărtându-se și întinse mâna, cu intenția de a deschide ușa. Apoi ceva o opri să facă gestul, avertizând-o că era mai bine să părăsească spitalul fără a vorbi cu Judy. Ideea îi venise însă prea târziu, fiindcă Judy îi făcea deja semne cu mâna.

— Hei, o strigă Judy. Ce vânt te aduce pe aici?

Îi vorbise pe un ton prietenos, care o încurajă pe Marilyn să se apropie. Poate că nu avusese tocmai o idee rea.

— M-am… m-am gândit că ți-ar face plăcere să vezi o figură cunoscută, rosti ea, bâlbâindu-se.

Îi întinse lui Judy teancul de reviste cu fotografii de actori și cântăreți pe care le alesese la întâmplare dintr-un magazin, în drum spre spital.

— Astea ți le-am adus ție.

Judy se uită lung la coperți.

— Mulțumesc, spuse ea sec.

O privi pe Marilyn, așteptând ca fata să continue.

— Când te-ntorci acasă? întrebă în cele din urmă Marilyn.

— Cine știe? Dacă ar fi după mine, aș pleca și azi. Însă nu mă lasă până nu le spun de ce am făcut-o… Iar eu n-am de gând să le spun

așa ceva.

Infirmierul se uită sever la Judy și dădu să spună ceva, însă fata i-o luă înainte.

— De ce nu ne lași singure? îl întrebă ea. Cum vrei să vorbim dacă stai și te uiți în gura noastră?

— Nu am voie să te las singură, îi răspunse infirmierul. Știi foarte bine.

— Of, ce prostie, făcu Judy. N-ai putea să te duci ceva mai departe și să ne lași în pace? În felul ăsta ai să fii cu ochii pe mine, iar eu voi putea să vorbesc nestingherită cu Marilyn.

— Păi… începu tânărul, gata să accepte propunerea lui Judy.

Fata profită de momentul său de ezitare și îl înghesui și mai mult.

— Păi, ce mai aștepți? îl zori ea. Doar câteva minute.

Își luă o mutră de fetiță cuminte, care inspira încredere, și, înainte să își dea seama dacă fata vorbește serios sau încearcă să îl păcălească, tânărul mușcă din momeală.

— O.K. spuse el, ridicându-se. Numai câteva minute. După aceea ne întoarcem în rezervă.

Judy își luă o mină bosumflată, care dispăru însă imediat după ce tânărul le întoarse spatele. Îi zâmbi complice lui Marilyn și îi șopti:

— Îl joc pe degete cum vreau.

Însă Marilyn nu auzise. Era preocupată de altceva.

— Cum a fost? o întrebă ea pe Judy.

— Ce să fie cum?

— Ce-ai făcut, îi răspunse Marilyn. Știi tu…

Vocea i se stinse, iar Marilyn se temu o clipă că spusese ce nu trebuia. Pe chipul lui Judy se așternu o expresie visătoare.

— Aproape supranatural, spuse ea. Știi ceva? Habar n-am de ce am făcut-o. M-am înfuriat pe mama, dar în mod sigur n-am fost chiar așa de supărată încât s-o fac.

— Când te-am văzut pe culoar în ziua aia nu păreai furioasă, îi spuse Marilyn gânditoare. Mai degrabă păreai… tristă.

Judy o privi cu curiozitate.

— M-ai văzut? Nu-mi amintesc că eu să te fi văzut pe tine.

— Chiar nu-ți amintești? o întrebă Marilyn. A fost probabil înainte să te duci la sala de sport și… s-o faci.

Judy clătină leneș din cap.

— Nu-mi amintesc nimic de soiul ăsta, spuse ea. Tot ce-mi aduc aminte este că am vorbit cu domnul Balsam. După aceea, totul mi se

învălmășește în cap. Însă îmi amintesc când am ajuns la vestiar și când mi-am tăiat venele. Să știi că n-am simțit niciun fel de durere. Pur și simplu m-am tăiat și am văzut cum țâșnește sângele. Și m-am simțit tare liniștită. M-am simțit… ei bine, ca și cum m-aș fi aflat în biserică, ascultând cum celebrează monseniorul Vernon slujba. Am avut o senzație ciudată, ca și cum deodată aș fi ieșit din propriul meu corp. Uite așa m-am simțit când m-am tăiat. De parcă altcineva ar fi făcut totul, iar eu aș fi urmărit-o pe acea persoană cu detașare. Apoi am înțeles brusc ce făcusem. Adică, mi-am dat seama că mie mi se întâmplase de fapt. Și m-am speriat cumplit. Atunci am sunat la poliție. Tot atunci m-a găsit și domnul Jenkins.

Judy se opri și trase cu coada ochiului pe furiș la Marilyn.

— Restul a fost oribil.

— Oribil? Ce vrei să spui?

Marilyn își imaginase că partea cea mai groaznică fusese tăierea venelor.

— Toți au vrut să afle ce s-a-ntâmplat. De ce am făcut-o. Eu de unde să știu de ce am făcut-o? Atunci mi s-a părut că ar fi o idee extraordinară. Acum se tem toți că am să încerc din nou.

— Și ai să-ncerci? o întrebă Marilyn pe un ton cum nu se poate mai serios.

Judy clătină energic din cap și rosti cu convingere:

— Nici gând. Doar dacă mi-aș dori cu adevărat să mor aș mai încerca o dată. Dar nu cred că mi-am dorit să mor. Cred că am vrut să văd ce simt. Acum însă, toate s-au sfârșit, spuse ea, zâmbind pe neașteptate. Am prea multe de făcut pe lumea asta. Ce, crezi că am vreme să mor?

În acel moment, reveni și infirmierul lângă ele, iar Judy se ridică ascultătoare în picioare.

— A venit vremea somnului de după-amiază, spuse ea, iar în voce i se ghicea o umbră de dispreț. Aici te tratează ca pe un copil neajutorat.

— Cine se poartă ca un copil fără minte, normal că așa e tratat, sublinie infirmierul.

Judy scoase limba la el, însă tânărul nu o băgă în seamă. Cei doi se îndepărtară spre clădirea spitalului, lăsând-o singură pe Marilyn. Judy se întoarse brusc spre colega ei și îi spuse:

— Îți mulțumesc că ai trecut să mă vezi.

Apoi, chiar înainte de a intra, se întoarse și i se adresă din nou:

— Să știi că-i mișto să-ncerci să te omori. Ar trebui să-ncerci și tu într-o bună zi.

Apoi Judy Nelson hohoti de râs – iar hohotele ei îi răsunară lui Marilyn în urechi mult timp după ce colega ei dispăruse în incinta spitalului.

•

Marilyn Crane rămase țintuită în loc minute în șir după aceea, privind în gol și încercând să înțeleagă exact sensul cuvintelor lui Judy. Ceva mai târziu, deși nu își dădea seama cât timp trecuse, se ridică de pe bancă și se întoarse ca să își ia bicicleta.

Înainte, însă de a urca pe bicicletă și de a se îndepărta de spital, Marilyn căută în sacul pe care îl avea la ea. Mâna i se opri pe un obiect minuscul. Îl scoase din sacul de mână și îl privi îndelung, nedumerită.

Era un pachet cu lame de ras.

Marilyn nu își amintea să fi cumpărat așa ceva.

Nu își amintea nici să-l fi pus în geantă.

Totuși, pachetul era acolo. Se uită fără grai la obiectul din mâna sa, în parte întrebându-se cum ajunsese acolo, în parte acceptându-l ca atare. Așeză cu grijă pachetul înapoi în geantă.

De la una din ferestrele aflate la etajul doi al spitalului, Judy Nelson o urmărea pe Marilyn cu interes. Iar pe chipul ei se așternu un zâmbet larg când o văzu pe Marilyn pedalând energic spre oraș. Judy nu își desprinse privirea de pe silueta colegei ei până când Marilyn nu se pierdu în zare. Abia atunci se îndepărtă de la fereastră.

— Penny? Marilyn tocmai a plecat.

— Ce voia de la tine?

— Cine știe? Și, de fapt, cui îi pasă? Dar ascultă-mă pe mine. Cu fata asta are să se-ntâmple ceva!

• Capitolul 16

Episcopul se mai uită încă o dată pe calendarul aflat pe biroul său și își aminti de întâlnirea fixată pentru ora cinci, notată cu un scris îngrijit, în cerneală neagră.

— Golf, rosti el cu voce tare. Joe Flynn.

Toată săptămâna așteptase cu nerăbdare acest moment. Până în urmă cu o oră, când secretarul său intrase în birou și îi amintise că mai avea programată o întâlnire, chiar înaintea partidei de golf: Peter

Balsam.

Expresia sa mirată îi smulsese secretarului o ridicare nepăsătoare din umeri și următoarea explicație:

— Spune că-i urgent.

Și acum, poftim, avea să întârzie la partida de golf. Deși îl știa pe Joe Flynn și își amintea că era indulgent, nu era tocmai convins că avea să-l ierte vreodată pe acest Peter Balsam pentru că îl făcea să ajungă mai târziu. În fond, golful era o preocupare foarte importantă. Episcopul aruncă pe furiș o privire spre ceasul de pe perete, sperând ca vizitatorul său să întârzie, fie și numai cu un minut, furnizându-i astfel o scuză îndreptățită pentru a se furișa afară din cabinet, pe ușa din spatele biroului. Numără plin de speranță ultimele cincisprezece secunde ale acestui minut fără sfârșit, când interfonul de pe birou bâzâi îndelung.

Mormăind înciudat în barbă, episcopul apăsă pe buton.

— Da? se răsti el pe un cât ton mai morocănos cu putință, sperând să îl intimideze astfel pe musafirul nepoftit.

În biroul șefului de cabinet, părintele Duncan îi făcu complice cu ochiul lui Peter Balsam și își duse un deget la buze, făcându-i semn să nu scoată o vorbă.

— A venit domnul Balsam și dorește să vă vadă, Sfinția Voastră. Să-l poftesc înăuntru?

— Ce șanse am să scap de el dacă-i spun că nu-l primesc? se auzi mârâind vocea episcopului în aparat.

Balsam simți cum devine tot mai neliniștit, se înroși ca sfecla și nu își mai dori în acel moment decât să dispară, să o ia la fugă. Părintele Duncan îi zâmbi încurajator.

— Niciuna, îi răspunse el sever episcopului. L-am sunat deja pe Joe Flynn și i-am explicat, așa că nu trebuie să vă faceți griji că o să întârziați.

— Bine, bine. Poftește-l înăuntru. Tare mi-aș dori să-mi explici și mie cum stau lucrurile exact așa cum îi explici lui Joe Flynn. Doar ești secretarul meu.

Părintele Duncan se ridică și îl invită pe Peter Balsam să îl urmeze.

— Ziua lui de golf este joia, așa încât nu trebuie să vă mire că este cam țâfnos azi. Încercați să scurtați cât puteți întrevederea. Cu cât întârzie mai mult, cu atât va fi mai îmbufnat. Însă atenție, când latră poate fi mai rău decât atunci când mușcă.

Apoi, înainte de a-i da timp lui Balsam să reacționeze, deschise ușa

și se dădu în lături, făcându-i loc lui Peter să intre primul în cabinet.

Episcopul O'Malley nu se ridică să îl întâmpine pe Balsam când intră în birou, lucru care îl surprinse întrucâtva pe acesta. Balsam îl auzi pe secretar făcând prezentările în timp ce traversau încăperea și se pregăti să îngenuncheze dinaintea episcopului. Însă nu apucă să ducă gestul până la capăt.

— Chiar e obligatoriu? spuse episcopul, anticipând gestul lui Peter. Ce-ar fi să stai jos și să terminăm mai repede cu chestiile astea, bine?

Peter Balsam se lăsă să alunece stânjenit în scaunul destinat vizitatorilor și amplasat în fața biroului, smulgându-i astfel episcopului un zâmbet imperceptibil. Îl dăduse gata cu figura asta, își spuse el încântat. Bilă albă pentru mine. În timp ce Balsam își revenea de pe urma acestui atac neașteptat, episcopul căută să găsească atitudinea cea mai eficientă de a se descotorosi cât mai rapid de tânărul din fața sa. Hotărî că lucrul cel mai potrivit era să adopte o atitudine de superioritate distantă, așa încât se încruntă sever spre interlocutorul său.

— Părintele Duncan îmi spune că ți-ai aranjat singur această întrevedere, rosti el pe un ton tăios, deși în realitate secretarul său nu îi comunicase nimic în acest sens. În mod normal, este necesară intervenția monseniorului Vernon pentru a se ajunge la mine.

Îl urmări pe Balsam cum se foiește cu neastâmpăr pe scaun și marcă în gând încă o bilă albă în favoarea sa.

— Îmi cer scuze, Sfinția Voastră, spuse Balsam. Mi-e teamă că nu am putut să mă adresez monseniorului…

— N-ai putut sau n-ai vrut? îl întrerupse episcopul. Știi, e-o diferență între astea două.

— Sigur că-mi dau seama, îi răspunse Balsam ceva mai tăios decât intenționase. Doar sunt psiholog.

Episcopul șterse tot în gând cele două puncte pe care le marcase în favoarea sa și punctă unul pentru Balsam. Apoi hotărî brusc că nu avea rost să țină scorul, de vreme ce azi avea o zi proastă. Îi zâmbi așadar lui Balsam.

— Scuze, spuse el. Părintele Duncan nu mi-a comunicat și acest aspect.

Balsam interpretă afirmația înaltului prelat drept ceea ce era – un semn de armistițiu – și simți că se liniștește întrucâtva.

— N-am dorit să trec pe la monseniorul Vernon, domnule, pentru

că ar fi trebuit să îi pomenesc motivul pentru care am venit astăzi să vă văd.

Episcopul O'Malley culese un creion de pe birou și se instală comod în fotoliu, sprijinindu-se de spătar. Se lovi îngândurat cu creionul peste canini, fără a-l scăpa din ochi pe oaspete.

— Presupun că ai venit să-mi vorbești despre monsenior? îl întrebă el cu indulgență.

Balsam aprobă printr-un semn scurt.

— Nu aveam cu cine vorbi, altfel nu v-aș fi deranjat. Și nu știu precis dacă vreau să vă vorbesc despre monseniorul Vernon, cât mai ales despre Societatea pe care o patronează.

— Societatea lui? repetă episcopul. Cred că-mi scapă ceva.

Se uită pe furiș la ceas. Da, avea să întârzie.

— Societatea Sfântului Mucenic Petru, spuse Balsam, întrebându-se dacă se cuvenea să îi explice episcopului întreaga tărășenie.

— A, șleahta aia? spuse episcopul cu nonșalanță.

Brusc se simți ușurat. Subiectul putea fi lămurit cât ai clipi din ochi și în felul acesta el putea să-și vadă nestingherit de partida care îl aștepta la club.

— Înseamnă că știți de existența lor? întrebă Balsam cu interes.

— Păi, ce mare secret în asta? Șapte preoți bătrâni care se adună din când în când să tăifăsuiască despre vremurile de altădată.

Se uită intrigat la Peter și îl întrebă:

— Și ai bătut atâta amar de drum ca să-mi vorbești de Societatea Sfântului Mucenic Petru? Cred că-ți pierzi vremea de pomană.

Se ridică deodată, cu intenția vădită de a pune capăt întrevederii. Peter însă nu schiță nicio mișcare.

— Cred că e mai mult decât un joc nevinovat, spuse el pe un ton calm.

Episcopul îl fixă mirat, după care se lăsă moale în fotoliu. Până la urmă, tot avea să întârzie.

— Adică cum, mai mult? Ce te face să crezi asta?

— Ați participat vreodată la o întâlnire de-a lor? îl întrebă Balsam.

Când episcopul clătină din cap în semn că nu participase, Balsam îi descrise cele două întruniri la care asistase el. Episcopul îl ascultă în tăcere, însă pe tot parcursul povestirii bătu darabana cu creionul pe marginea biroului.

— Asta-i tot? rosti el când Balsam își încheie relatarea.

— În mare, spuse Balsam vag.

Omisese intenționat ultima parte a celor întâmplate, nereușind să îi mărturisească episcopului de existența semnelor ciudate pe care le purta pe spate.

— Am impresia că îmi ascunzi ceva, comentă episcopul sec. După ce-mi spui, s-ar părea că nu-ți amintești prea multe din ce s-a întâmplat la întruniri, dar că în schimb interpretezi o mulțime de lucruri legate de această Societate. Sincer să-ți spun, mie nu mi se pare ieșit din comun că șapte preoți bătrâni, care și-așa n-au ce face, s-au hotărât să-și piardă vremea organizând un grup de dialog.

— Văd că repetați întruna cifra șapte, interveni Peter. Însă nu sunt decât șase în grup.

Episcopul îi zâmbi cu detașare.

— Păi, înainte erau șapte. Până anul trecut, când a murit părintele George Carver. După ce-mi spui dumneata, s-ar părea că încearcă să câștige un nou adept. Te-ai gândit să te înscrii și dumneata în Societatea lor?

— În opinia lor, sunt gata înscris, rosti Peter cu o ușoară ezitare.

Episcopului nu îi scăpă șovăirea din vocea lui Peter și profită, întrebându-l imediat!

— Mai e ceva ce nu mi-ai spus?

Balsam se foi neliniștit în scaun, întrebându-se dacă să îi pomenească sau nu episcopului de semnele pe care le avea pe spate. Și hotărî că nu era cazul să o facă.

— De fapt, am ținut să vin până aici pentru a vă pune câteva întrebări despre Societate și nu ca să vă spun ce știu eu despre ea. Speram să știți mai mult decât mine, să mă lămuriți.

— De înțeles. Plecând de la presupunerea că episcopul trebuie să știe tot ce mișcă în dioceza sa. Ei bine, cred că ăsta e un mit depășit. Dacă aș încerca să fiu tot timpul la curent cu ce fac preoții mei, cred că nu mi-ar rămâne nicio clipă liberă pentru lucrurile cu adevărat importante.

Cum ar fi golful? se simți Balsam tentat să întrebe, însă se abținu.

— Cum ar fi golful, îi răspunse zâmbind episcopul, de parcă îi citise gândul. Cât privește Societatea Sfântului Mucenic Petru, din păcate nu știu mare lucru despre ea. Din câte știu eu, e vorba de șapte preoți bătrâni…

— Nu se poate spune despre monseniorul Vernon că ar fi bătrân, îl întrerupse Balsam.

Episcopul îl privi pe deasupra ramelor ochelarilor. Balsam ăsta era

mai inteligent decât i-ar fi plăcut să creadă. Pe de altă parte, aducea cu el o notă de prospețime… într-un fel mai curios.

— Nu ca vârstă, desigur. Numai că modul lui de a gândi este demodat. Are o mentalitate complet depășită. Cât îi privește pe ceilalți, ei bine, vârsta lor merge mână în mână cu mentalitatea… Cel puțin lucrul este valabil pentru majoritatea lor.

— Ce vreți să spuneți? îl întrebă Balsam.

Bănuia că știe la ce se referă episcopul, însă prefera să-l audă spunând-o cu gura lui.

— Nu știu cum să mă exprim ca să înțelegi cât mai bine, spuse episcopul, gândind cu voce tare.

Abandonă creionul cu care își făcuse până atunci de lucru și se aplecă peste birou, apropiindu-se de Balsam.

— Biserica este un permanent paradox, începu el. Pe de o parte, le spunem credincioșilor – și ne repetăm unii altora – că deținem cheia înțelegerii adevărului absolut; pe de altă parte, ne punem permanent întrebarea dacă există un adevăr absolut. Adevărul se schimbă o dată cu vremurile. Șmecheria pe care trebuie s-o faci dacă vrei să te simți la largul tău în sânul Bisericii este să știi să păstrezi un echilibru între tradiție și inovație și să încerci să adaptezi tradiția pentru a ține pasul cu vremurile noi. Din păcate, multora dintre noi le este mai comod să se agațe de valorile tradiționale și mult mai greu să evolueze o dată cu schimbarea. Mult prea mulți dintre prelații noștri nu își dau seama că a ține pasul cu vremurile în care trăim nu presupune neapărat distrugerea credinței. Pe cât îmi dau seama, exact asta stă la baza Societății Sfântului Mucenic Petru. Membrii ei au o gândire retrogradă și nici nu găsesc prea multă înțelegere în dioceza mea. Ei își doresc *să creadă.* Și au nevoie să știe că se pot bizui la nevoie unii pe alții. Sigur, sunt îngrozitor de dogmatici și n-am chef, ți-o spun cinstit, să-mi pierd vremea cu ei. Nu mă refer neapărat la Societatea Sfântului Mucenic Petru. În general nu-mi place să pierd vremea cu nicio Societate în mod special și nici măcar cu persoane anume. Din păcate, nu sunt atât de… cum să mă exprim mai bine?… de religios pe cât se așteaptă ceilalți că ar trebui să fiu. Și, deși îmi dau seama că nu-i frumos ce urmează să spun, monseniorul Vernon este cel mai rău dintre toți.

Episcopul îi zâmbi strâmb, după care continuă:

— Tinere, de câte ori vorbesc cu Vernon, îi mulțumesc stelei mele norocoase că am îmbătrânit așa. Când o să ajungă Vernon de vârsta

mea, cred că o să fie un bătrân absolut imposibil. De fapt, trebuie să-mi repet că e de vârsta dumitale și nu a mea. Doar că pare să fi îmbătrânit demult.

— Știu, spuse Balsam, simțind un val de simpatie pentru episcop. Am fost colegi de școală. Pe vremea aceea era Pete Vernon și probabil că nu l-ați fi recunoscut dacă l-ați fi văzut atunci.

— Ești convins? Nu uita că a venit în Neilsville acum doisprezece ani și că în toată perioada asta m-am izbit de el. Mi-l amintesc bine pe tânărul care s-a stabilit în Neilsville venind din Philadelphia. Acum e de nerecunoscut. Presupun că de vină e numai Neilsville-ul. Orășelele astea de provincie au darul de a-i schimba definitiv pe oameni. Fiindcă sunt prea mici și toți se cunosc între ei. Cred că-i inevitabil ca, mai devreme sau mai târziu, până și un prelat să cadă în cursă. M-am întrebat de multe ori ce mi s-ar fi întâmplat mie dacă Biserica mă trimitea într-o parohie cum e cea din Neilsville.

Adăugă însă imediat, pe un ton ceva mai vesel:

— Cine știe? Poate că, dacă aș fi nimerit în Neilsville, aș fi ajuns să pun și eu bazele unei Societăți ca cea a Sfântului Mucenic Petru. Sper că rămâne între noi, însă, după părerea mea, definiția martiriului este să rămâi blocat toată viața într-un oraș ca Neilsville.

— Înțeleg ce vreți să spuneți, îi răspunse Balsam, după care continuă, agățându-se de ceea ce spusese episcopul mai devreme: Monseniorul a fost cel care a fondat Societatea?

— Vrei să spui că n-ai știut?

Balsam clătină din cap.

— Știu că el este conducătorul, însă am presupus că Societatea a fost înființată cu ani de zile în urmă.

— Da' de unde. Vernon a înființat-o acum cinci ani, cam pe vremea când a fost uns monsenior. Presupun că așa a înțeles să-și demonstreze sieși că în sfârșit „a ajuns cineva".

— Foarte straniu, comentă Balsam.

— Eu aș zice că-i pur și simplu trufie. Trufie de doi bani.

— Trufie?

Fu rândul episcopului să îl privească interogativ.

— Vrei să spui că nu ți-a trecut niciodată prin minte?

— Cred că iarăși îmi scapă ceva, recunoscu Peter.

— Numele, numele, rosti agitat episcopul. Monseniorul Vernon a dat Societății numele său.

Balsam îl privi contrariat pe episcop.

— Cum adică?

— Dumneata pe ce lume trăiești? îl întrebă episcopul chicotind. Numele Sfântului Mucenic Petru era Piero da Verona. Și-acum, dacă ar fi să traduci din italiană, cam ce nume ți-ar veni în minte?

— Peter Vernon, rosti rar Balsam. Sau ceva atât de apropiat, încât diferența este insesizabilă. Asta ați vrut să spuneți?

Episcopul înclină din cap, aprobându-l.

— Nu-i așa că te pune pe gânduri? Ce persoană scârboasă trebuie să fi fost.

— Cine?

— Piero da Verona. Sfântul Mucenic în discuție.

Balsam își arcui surprins sprâncenele.

— Poftim?

— Doar i-ai citit povestea vieții, nu? Cum unul din așa-zișii eretici și-a ieșit din papuci, excedat de persecuțiile lui Verona, și l-a ucis într-o noapte.

— Așa-zișii eretici? repetă Balsam, simțind nevoia să zâmbească, însă preferând să se abțină.

Episcopul îl privi lung, întrebându-se dacă tânărul îl lua peste picior.

— Ei, zău așa. Toată lumea știe, cred, că pe vremea inchiziției dominicanii îi denunțau ca eretici pe toți cei care nu le împărtășeau convingerile. Numai că nu era suficient să îi numească eretici pentru ca bieții oameni să fi fost neapărat eretici, nu?

— Așa este, îl aprobă Balsam, după care se grăbi să schimbe subiectul. Ce s-a-ntâmplat cu cel care l-a ucis pe Verona?

— Aha, spuse episcopul O'Malley, ridicându-se în picioare pentru a doua oară în cursul întrevederii. Iată unul din acele minunate exemple care ne demonstrează că nepătrunse sunt căile Domnului. Iar criminalul este sfânt!

Balsam îl privi cu gura căscată.

— Iarăși?

— Păi da, spuse episcopul O'Malley râzând. Nu mai știu care e povestea adevărată – și cred că nimeni nu-și mai amintește exact – însă cel care l-a ucis pe Verona – numele lui îmi scapă, dacă l-oi fi știut vreodată – s-a căit de fapta sa, a intrat la rândul lui într-un ordin monahal și în cele din urmă a fost canonizat. Nu la fel de rapid ca Verona, firește (care cred că a bătut toate recordurile la capitolul canonizare), însă în final a reușit și el.

— Și sub ce nume de sfânt?

— Habar n-am. Sunt atâția sfinți, că mi-ar fi greu să-i reții pe toți.

Aruncă o privire spre ceas pentru a constata surprins că se făcuse foarte târziu.

— Te rog să mă scuzi, i se adresă el lui Balsam, însă am întârziat nepermis de mult la partida de golf.

Balsam țâșni în picioare și se scuză, spunând:

— Îmi cer iertare că v-am răpit atât de mult timp.

Episcopul îl bătu prietenește pe umăr, spunându-și în sinea sa că tânărul îi era totuși simpatic.

— Nu-ți face griji, spuse el. Oricând ești binevenit. Numai că data viitoare te-aș ruga să folosești canalele ierarhice pentru a ajunge la mine. Dacă trebuie, minte-l pe Vernon. Mai bine așa decât să afle că l-ai ocolit. Dă-i ocazia să audă de discuția noastră și ai să te lămurești pe pielea ta cam ce a însemnat Inchiziția.

Apoi, deodată, fața i se lumină și continuă, de parcă în acel moment făcuse o descoperire importantă.

— Știi ceva, tinere. Poate că asta și urmăresc. Poate că Societatea Sfântului Mucenic Petru încearcă să reînvie Inchiziția. Iar dacă asta intenționează să facă, atunci nu văd alt loc mai potrivit de unde să înceapă decât Neilsville-ul. Știi, mă obsedează ideea că este exact genul de orășel care s-ar mândri cu o Inchiziție locală. Sau măcar cu un proces de ardere pe rug sau de vrăjitoare. Mi-a venit o idee. Ce-ar fi să te alături Societății și să vezi ce-ncearcă să pună la cale? Cine știe? S-ar putea să descoperim lucruri interesante.

Episcopul O'Malley deschise ușa biroului și îl însoți pe Peter Balsam afară, la mașina cu care acesta venise și care de fapt îi aparținea lui Margo Henderson. Îi făcu lui Balsam un semn prietenesc cu mâna, în timp ce se îndepărta de el, și hotărî în sinea sa că tânărul îi era simpatic. Cu un sentiment de liniște și mulțumire în suflet, episcopul O'Malley urcă în mașina trasă în fața rectoratului și porni spre terenul de golf unde îl aștepta o nouă partidă.

Dacă ar fi știut de semnele aflate pe spatele lui Balsam, probabil că n-ar fi fost la fel de mulțumit de sine. Și-ar fi dat seama că în Neilsville se petreceau lucruri neobișnuite.

Cum nu știa, se îndreptă cu inima ușoară spre terenul de golf, unde mâncă bătaie de la Joe Flynn la diferență de trei puncte. Ceea ce nu era deloc rău, pentru că Joe Flynn îl bătea de obicei cu cinci puncte.

•

Peter Balsam intră în apartament și îi aruncă lui Margo Henderson cheile de la mașină.

— Nicio zgârietură, spuse el. Ești gata pentru cina la care te-am invitat?

Margo dădu din cap, ușurată să constate că Peter era într-o dispoziție excelentă.

— Vrei să-ți pregătesc ceva de băut? îl întrebă ea.

— Sigur. O să-ți povestesc la un păhărel cum a decurs întâlnirea cu episcopul. Mai înainte însă, aș vrea să-mi schimb hainele.

Intră grăbit în dormitor și se dezbrăcă complet, până la chiloți. Ca și mai devreme în cursul dimineții, se uită în oglindă, ca să vadă cum arătau dungile de pe spate. De dimineață urmele fuseseră roșii și foarte vizibile, agresiv vizibile.

Acum însă, nu mai avea niciun semn pe spate.

Se uită din nou, mai atent, și își atinse nedumerit pielea de pe spate, în porțiunea unde ar fi trebuit să fie semnele.

Nicio urmă. Nicio cicatrice. Pielea de pe spate era la fel de curată cum fusese înainte de incidentul de la întrunirea Societății.

Când Peter intră în camera de zi câteva secunde mai târziu și luă băutura pe care i-o oferi Margo, dispoziția lui se schimbase complet. Veseliei senine pe care o afișase la întoarcerea acasă îi luase acum locul o îngândurare încordată.

La terminarea cinei, Peter Balsam hotărî ce avea de făcut.

Trebuia să intre în Societatea Sfântului Mucenic Petru.

Margo nu era convinsă că alegerea lui era înțeleaptă, însă Peter se arătă neînduplecat. Margo fu nevoită să îi accepte hotărârea, însă o făcu fără prea mare entuziasm, în ciuda faptului că fusese excomunicată din sânul Bisericii, Margo se întorcea instinctiv spre episcop, sperând în ajutor. Și din acea seară, începu să își spună că se îndrăgostise de Peter Balsam.

Descoperirea nu îi făcu plăcere. Absolut deloc.

• Capitolul 17

Peter Balsam găsi următorul bilet la cutia de scrisori joi dimineața: *Rectorat. Vineri seara. Ora 8.00.*

Biletul nu purta nicio semnătură, nici măcar inițialele expeditorului, și era redactat într-un scris îngrijit, cu litere frumos

înclinate, de parcă ar fi fost caligrafiate cu o pană de gâscă. Și totuși, în ciuda lipsei de amănunte relevante, Peter știa sigur care era proveniența biletului și ce reprezenta el: o invitație formală la inițierea sa finală în tainele Societății Sfântului Mucenic Petru. Se uită lung la bilet, apoi îl strecură între paginile cărții pe care o avea cu sine. Când se întoarse cu intenția să plece, o întâlni pe sora Marie, care îi zâmbea enigmatic.

— O veste proastă? îl întrebă călugărița.

— Proastă? repetă Peter, luat prin surprindere. Nu, nici vorbă.

Se pregăti să plece, însă călugărița îl reținu.

— Ești sigur? Te-ai îngălbenit brusc. Ca și cum ai fi văzut o stafie.

După un scurt moment de ezitare, Peter se hotărî și extrase biletul dintre paginile cărții. I-l întinse călugăriței.

— Dumneata ce înțelegi din asta?

Sora Marie luă biletul înmânat de Balsam și îl studie cu atenție. Îl răsuci pe toate părțile, îl citi din nou, iar apoi i-l restitui.

— Ciudat, spuse ea.

— Știi al cui e scrisul?

Sora Marie păru încurcată. Avea aerul că vrea să spună ceva, dar că nu este sigură dacă se cuvine sau nu s-o facă. Balsam insistă.

— Deci îl recunoști, nu?

— Nu știu precis, rosti sora Marie abătută. Mi-a dat impresia de *déjà vu.* Când mi-ai întins biletul să-l citesc, am avut senzația că exact același lucru mi s-a mai întâmplat altă dată. Și apoi, înainte de a-mi aminti când, senzația a dispărut.

Balsam simți un chinuitor sentiment de dezamăgire. Sperase ca sora Marie să-l ajute spunându-i cine scrisese mesajul. Imediat însă călugărița se lumină la chip și îl rugă să îi mai arate biletul încă o dată. De această dată, îl studie cu mai mare atenție și îl ridică pentru a-l privi în zare. Iar când i-l restitui, expresie ei era de uimire totală.

— Știu și eu? începu ea ezitând, dar pe un ton care îl făcu Balsam să bănuiască că de fapt știa. Pot să-ți spun de unde provine hârtia, spuse ea. E foarte simplu: cabinetul monseniorului Vernon. Însă atâta lucru bănuiesc că știai și tu, nu?

— Era probabil, spuse Peter cu un surâs.

— Ce mă deranjează este scrisul, spuse sora Marie. Nu este al monseniorului, însă am impresia că l-am mai văzut undeva. Dar totul pare anapoda. Adică, un gând îmi stăruie într-un colț al minții, spunându-mi că ceva nu-i în regulă. E ca și cum l-aș mai fi văzut

înainte, dar nu e tocmai același. Înțelegi ce vreau să spun, da?

Așa e în Neilsville, își spuse Balsam resemnat. Fiindcă aici întotdeauna ceva scapă puterii de înțelegere. Adăugă cu glas tare:

— Încearcă să-ți amintești, te rog.

Auzindu-i glasul, expresia de nedumerire a călugăriței se schimbă într-una de îngrijorare.

— E chiar atât de important? întrebă ea, neînțelegând cum putea fi atât de importantă o simplă invitație la rectorat.

— Aș vrea și eu să știu, spuse Peter. S-ar putea să fie, dar la fel de bine s-ar putea să nu fie important. Totuși, aș vrea să știu cine a scris bilețelul.

— Ei bine, eu zic să nu-ți faci prea multe griji, îi spuse călugărița cu un zâmbet. Poate că-mi amintesc peste noapte și atunci trebuie să mă trezesc și să îmi notez înainte să uit complet.

— Pe marginea revistei *The New Yorker*? o întrebă Balsam cu un zâmbet mucalit.

— Acolo sau pe vreo carte și mai păcătoasă, prinse sora Marie gluma din zbor.

Dar, înainte de a-i da replica, sora Marie fugise de lângă el.

În cursul zilelor de joi și vineri, Peter Balsam avu de câteva ori ocazia să stea de vorbă cu monseniorul și de fiecare dată se întrebă dacă să îi pomenească sau nu acestuia de misteriosul bilet. Monseniorul însuși nu scoase o vorbă despre el, iar pe de altă parte, Peter nu prinse niciun moment favorabil să aducă subiectul în discuție. Nu era sigur, însă avea sentimentul că monseniorul Vernon evita cu bună știință orice întrebare în acest sens.

Vineri după-amiază, Balsam o căută pe sora Marie. Când o găsi, trăi sentimentul că acesteia nu îi făcea plăcere să îl vadă. De pe chip îi dispăruse obișnuitul surâs cald și fericit, iar licărul copilăresc i se topise din privire.

— Soră Marie? spuse el, de parcă n-ar fi fost sigur că era ea.

Călugărița tresări ca și cum nu s-ar fi așteptat să-l vadă, deși se oprise chiar în fața ei.

— Domnule Balsam.

Peter remarcă că, pentru prima oară de când se cunoșteau, sora Marie i se adresase pe numele de familie și că își ferise privirea în lături.

— Te-ai ascuns toată ziua de mine, spuse el, străduindu-se să găsească o intonație cât mai jovială, deși atitudinea călugăriței nu îl

încuraja la familiaritate.

— Nu cred, îi răspunse călugărița cu blândețe.

Ochii îi fugeau dintr-o parte în alta, ca și cum încerca să se ferească de privirea lui sau să găsească o portiță de scăpare.

— Voiam să știu dacă ți-ai amintit unde ai mai văzut scrisul acela? spuse Peter pe un ton cât mai degajat.

— Scris? repetă suspect de rapid călugărița. Ce scris?

— De pe bilet, spuse Balsam, ușor exasperat. Și, cum călugărița continua să îl privească nedumerită, Balsam continuă: Biletul pe care l-am găsit ieri dimineață în cutia de scrisori. Doar n-ai uitat.

— A, acela, spuse sora Marie, surâzând nervos. Din păcate, mi-a ieșit complet din minte.

Și din nou se uită speriată în jur, ca și cum s-ar fi pregătit să țâșnească afară din încăpere, dar încă nu îi era clar pe unde. Așadar, Peter nu se înșelase.

— Te rog să mă ierți, exclamă ea. I-am promis sorei Elizabeth să-i dau o mână de ajutor în după-amiaza asta.

Apoi, ca și cum și-ar fi dat singură seama că scuza era străvezie, se grăbi să adauge:

— E vorba de niște lucrări. I-am promis s-o ajut să corecteze niște lucrări.

Și cu acestea, sora Marie dispăru imediat.

•

Deși plănuiseră să își petreacă noaptea de vineri împreună, Peter nu fu surprins nici să o vadă pe Margo Henderson apărând la locuința sa la puțin timp după ce ajunsese și el acasă, dar nici să constate că tânăra adusese două fripturi care semănau perfect cu celelalte două pe care le cumpărase el în drum spre casă. Ceea ce îl surprinse totuși fu propria lui reacție. Imediat după ce tânăra intră în apartament, Peter o luă în brațe și o sărută cu tandrețe. Margo îi răspunse la rândul său cu afecțiune, apoi îl împinse cu blândețe.

— Ia uite, am și eu parte de așa ceva, spuse ea. Cred că m-aș putea obișnui să fiu primită tot timpul în felul ăsta.

— Perfect, spuse Peter. Dacă tot avem două fripturi în plus, ce-ar fi să ne-ntâlnim și mâine seară tot la mine, ca să-ți fac o primire călduroasă? Putem să ne petrecem toată noaptea de mâine împreună.

— De ce, au anulat serata dansantă? îl întrebă Margo.

Peter pocni din degete iritat.

— Fir-ar să fie! Am uitat complet de dans.

Liceul Sfântul Francis Xavier ținea prima seară dansantă din acel trimestru la sfârșitul acelei săptămâni. Peter îi zâmbi larg lui Margo.

— Ce crezi că ar zice dacă ne-ar vedea apărând împreună? Tu pe post de ajutor în supravegherea copiilor?

— Eu la Sfântul Francis Xavier? Cred că monseniorul va trebui să facă o exorcizare a locului după ce plec. Dar mi-ar face plăcere să luăm masa împreună, spuse ea; apoi se opri și îl privi, încruntându-se. Deși mă văd obligată să recunosc că încep să mă simt ca o nevastă – luăm masa împreună, apoi te aștept cuminte acasă să te-ntorci de la diverse ședințe și întruniri pe care le ai în oraș.

Sclipirea jucăușă din ochii lui Margo îl avertiză pe Peter că tânăra glumea, însă el preferă să ia observația în serios. Îi apucă cu gingășie mâinile.

— Știu că nu-i cinstit. Iar tu nu trebuie să mă aștepți, Margo. De fapt, n-aș vrea să te fac să mă aștepți.

Zâmbetul pieri de pe chipul lui Margo, care îl privi cu seriozitate.

— Sigur că nu sunt obligată să te-aștept, Peter, iar tu ești drăguț să te gândești la mine. Însă prefer să luăm cina împreună, iar apoi să-mi fac griji așteptându-te, decât să-mi petrec toată seara cu altcineva. Credeam că ți-ai dat seama până acum.

— Poate că încercam să te testez, îi spuse Peter cu un început de zâmbet jucându-i în colțul gurii.

Chipul lui Margo rămase însă la fel de serios.

— Sau poate că încercai să-mi spui, în felul tău, că ții la mine, nu? Foarte bine. Știu că ții la mine, iar tu știi că și eu țin la tine. Asta îmi dă dreptul să-mi fac griji din când în când că nu petrecem o seară împreună. Am hotărât: o să-mi fac griji din pricina ta astă-seară. Doar dacă nu te conving să te răzgândești.

Balsam îi zâmbi cu dragoste.

— Ce-ar fi să m-aștepți și să-ți faci griji aici, la mine? În felul ăsta, oricât de târziu m-aș întoarce, o să discutăm despre ce urmărește Societatea asta a Sfântului Mucenic Petru. În seara asta am de gând să înregistrez întâlnirea.

Peter îi arătă radiocasetofonul minuscul. Margo îl privi tăcută și, pentru prima oară, îi trecu prin minte că nu o interesa să știe prea multe despre Societate. Adevărul era că *nu dorea* să știe ce se petrecea la întrunirile Societății, însă, pe de altă parte, *era datoare* să știe. Fără a sta pe gânduri, se hotărî să îl aștepte pe Peter la întoarcerea sa acasă. Fără o vorbă, începu să pregătească cina. Nici

nu știa dacă mai era ceva de adăugat.

•

Cei șase membri ai Societății Sfântului Mucenic Petru îl așteptau tăcuți în vestibul, formând un semicerc. Peter Balsam închise ușa de la intrare și îi privi la rândul său. Urmă un lung moment de liniște, în care cei șase îl măsurară insistent, pentru ca, într-un târziu, monseniorul Vernon să fie cel care luă, ca de obicei, cuvântul.

— Peter Balsam, spuse el pe un ton baritonal, impresionant, am hotărât cu toții să ne întrunim în seara asta pentru a te iniția în tainele Societății noastre.

— Înțeleg, rosti Balsam abia auzit și hotărî pe loc să riște următoarea întrebare: Chiar dacă nu sunt preot?

Monseniorul îi zâmbi și îi răspunse:

— Până acum, în Societatea noastră nu a mai fost niciun… mirean, însă suntem dispuși să facem o excepție în cazul tău. Motivele alegerii noastre, declară el, anticipând întrebarea lui Peter, îți vor fi comunicate la momentul potrivit.

Peter păstră tăcerea. Totuși, el remarcă nedumerit că monseniorul ezitase în alegerea termenului „mirean” și se întrebă de ce. Se întrebă totodată ce termen îi trecuse prin minte.

Cei șase preoți îi întoarseră deodată spatele și se îndreptară în șir indian spre biroul din capătul culoarului. Înainte de a porni după ei, Balsam își strecură iute mâna în buzunar și apăsă pe butonul de înregistrare al casetofonului.

Ca și rândul trecut, biroul era luminat numai de pâlpâirea slabă a lumânărilor și de strălucirea jucăușă a flăcărilor din cămin. Din nou scaunele fuseseră aranjate în semicerc în fața șemineului, iar cele două fotolii rezervate monseniorului și lui Balsam erau așezate față în față. Toate cele șapte locuri fură ocupate rapid.

Interogatoriul se porni din nou, iar preoții își începură tirul, bombardându-l pe Balsam cu întrebări referitoare la cunoștințele sale religioase. Răspunse clar la întrebări, încercând să dea răspunsurile pe care le așteptau preoții și menținându-și un ton calm și măsurat, din care să nu reiasă poziția să contestatară asupra unora dintre doctrinele pe care le expunea. Iar pe măsură ce interogatoriul inchizitorial avansa – și Peter căpăta tot mai clar convingerea că se afla în fața unui tribunal al Inchiziției – își puse întrebarea scopului acestei întruniri. Aceleași întrebări îi erau adresate și acum, iar el dădea aceleași răspunsuri. Ba nu, remarcă el, tresărind speriat,

răspunsurile *nu* mai erau aceleași. Prima oară când își petrecuse seara în compania preoților, chiar în această încăpere, îi trebuise ceva timp până să își dea seama ce răspunsuri așteptau să audă de la el cei șase. În seara aceasta, știuse ce trebuie să spună încă de la început. Nu făcuse nici cel mai mic efort să își ascundă adevăratele sentimente sau îndoielile în privința anumitor aspecte ale credinței sale în Dumnezeu. În seara aceasta, Peter Balsam juca un rol – intrase perfect în pielea personajului pe care îl interpreta: credinciosul convins, habotnic. Iar pe măsură ce își interpreta rolul, lăsându-se purtat prin hățișul doctrinelor religioase și ascultând cu oarecare detașare răspunsurile pe care le dădea el însuși, începu să își pună întrebarea dacă nu cumva rolul nu îl copleșea pe actor și cât din sinceritatea pe care se presupunea că o conțineau răspunsurile sale era autentică.

În cele din urmă, interogatoriul luă sfârșit, deși Peter nu înțelese imediat ce se întâmpla. Se uită pe rând la chipurile aspre, rigide, ale prelaților, întrebându-se cine avea să îi adreseze următoarea întrebare. Își dădu seama cu întârziere că interogatoriul se sfârșise. Cei șase îl priveau cu vădită satisfacție. După toate aparențele, de astă dată reușise să treacă testul cu succes. Se întrebă, firesc, ce îl aștepta în continuare.

Brusc, cei șase se ridicară.

— Peter Balsam, ce aștepți de la noi? îl întrebară ei într-un glas.

Întrebarea îi răsună în urechi. *Ce aștepți de la noi*? Creierul său încercă din răsputeri să găsească un răspuns. Fiindcă știa că *exista* un răspuns la întrebare. Răspunsul pe care îl așteptau cei șase era unul singur; iar dacă nu reușea să-l formuleze, atunci nu-i vor mai acorda o nouă șansă. Încă se frământa să găsească acel unic răspuns corect, când se pomeni spunând cu voce tare:

— Mângâiere întru credință.

— Și tu ce ne oferi?

— Mintea și trupul meu spre a fi folosite în lucrarea sfântă.

Cu toții îi întinseră mâna, ajutându-l să se ridice în picioare, după care cineva îi oferi un pahar de vin.

Trecuse examenul.

Acum era unul de-ai lor.

Le spusese exact ce așteptaseră să audă de la el și era fericit că reușise să îi mulțumească.

Iar cei șapte membri ai Societății Sfântului Mucenic Petru, din nou

întăriți întru credință, se cufundară în rugăciune.

Același cântec straniu pe care îl auzise înainte se ridică din piepturile preoților, numai că de astă dată, în chip inexplicabil, Peter Balsam reuși să participe și el. Se pomeni că pronunță cu ușurință cuvintele acelea stranii, că silabele prind viață, rostogolindu-se una după alta în gura sa pentru a forma cuvintele, de parcă toată viața ar fi vorbit acea limbă necunoscută care semăna întrucâtva cu latina. Iar pe măsură ce intona cântecul la unison cu ceilalți, o parte a creierului său încercă să găsească o explicație a neașteptatei sale capacități de a rosti cuvintele după ce ascultase prima slujbă și a faptului că ele îi rămăseseră întipărite în memorie. Însă o altă voce interioară se făcu auzită în conștientul său, șoptindu-i cu obstinație că explicația trebuie să fi fost alta; că nu era suficient să asculte o dată slujba pentru ca vorbele să îi țâșnească de pe buze și din cuget cu o asemenea ușurință.

Alungă din minte gândul neliniștitor și încercă să se concentreze asupra ritualului la care lua parte. La început i se păru că sesizează o oarecare asemănare cu cântecele de laudă și mulțumire aduse Domnului, pe care le înălțau, copii fiind, la mănăstire. Totuși, i se păru că discerne și o notă diferită. Sigur, laudele erau prezente, însă însoțite de armonii diferite. Ele conțineau trimiteri în acea latină misterioasă la diverse lucruri al căror înțeles avea uneori senzația că îl prinde din zbor, pentru a-l pierde imediat, într-un târziu, renunță să înțeleagă sensul cuvintelor, încercând în schimb să le simtă. Erau cuvinte de îndemn. Preoții îl proslăveau pe Dumnezeu, dar în același timp înălțau cuvinte de îndemn. În ce scop? Cântau acum tot mai iute și mai sacadat, până când cuvintele își pierdură individualitatea și rămase numai ritmul.

Un ritm insistent, inexorabil, care îl prinse în misticismul său, transpunându-l în aceeași stare de extaz pe care o mai trăise o dată în aceeași încăpere. Pierdu contactul cu realitatea, cu lumea fizică din jur, fiind conștient numai de prezența luminii, a căldurii și a spiritualității fraților săi. Preoții se apropiară acum de el, închizând cercul în jurul său, iar pe măsură ce patosul ritualului se intensifica, Balsam se simți dintr-o dată de-o ființă cu aceștia, înfrățiți într-o experiență în același timp înfricoșătoare și amețitoare, ca și cum, pentru prima oară, Dumnezeu atinsese coarda sensibilă a sufletului său.

Iar în momentul următor auzi vocea.

La început i se păru că vine de departe, apoi crescu tot mai puternică, până când sunetele vibrante invadară încăperea. Pâlpâirea lumânărilor, căldura și strălucirea focului rămaseră singurele lucruri însuflețite din încăpere, între timp, cântecul conținuse. Doar sunetul acelei voci unice îi pulsa acum în urechi. Iar la un moment dat, și acesta încetă. În liniștea neașteptată care se lăsă, Peter întinse mâna, simțind nevoia să-l atingă pe preotul de lângă el. În lumina stranie, difuză, preotul părea să fi căpătat strălucirea și gloria unui înger, iar Balsam știu că la el avea să găsească ajutorul mult râvnit. Încercă să spună ceva, însă gura îi rămase încleștată. Auzi de undeva, de departe, ajungând până la el o voce.

— Este cu noi. Sfântul Mucenic Petru este printre noi.

Și din nou vocea aceea profundă, stranie, poate imaterială, umplu încăperea, vorbind în aceeași limbă necunoscută pe care Peter nu reușea să o înțeleagă. Ici-colo prinse frânturi de propoziții al căror sens îl înțelese fragmentar:

„Trebuie să-i găsiți pentru mine…”

„Trebuie să pedepsiți…”

„Sunt peste tot…”

„Pedeapsa…”

„Păcatul…”

„Păcatul…”

„Sărbătoarea… Pedeapsa… Păcatul…”

Din nou vocea se stinse și răsunară acordurile acelui cântec straniu. Și din nou Balsam căzu într-o stare de transă, pierzând noțiunea timpului și a spațiului în care se afla, pierzând înțelesul a ceea ce era real și a ceea ce era ireal. Totul în jurul lui era impregnat de religiozitate, iar religia reprezenta totul. Cântecul răsună mai departe… și sărbătoarea continuă… iar la un moment dat, în cursul lungii nopți, Peter Balsam simți că alunecă, zboară, plutește într-o călătorie imaginară, pe care nu simțea nici nevoia și nici dorința să o definească.

Ceremonia luă sfârșit cu trei ore înainte de răsăritul soarelui. Ca și în prima noapte, Peter Balsam nu își mai aminti nimic din cele întâmplate. Doar câteva impresii răzlețe și un sentiment amestecat de fericire și epuizare.

Îi rămăsese însă înregistrarea. Când părăsi clădirea rectoratului, își pipăi casetofonul minuscul din buzunarul jachetei, care continua să meargă. Îl opri, deși știa că banda se terminase de câteva ore. Totuși,

primele două ore ale întâlnirii erau înregistrate de bandă. Avea un bun punct de pornire. Bine, dar un punct de pornire pentru ce? Iuți pasul, iar când ajunse aproape de casă descoperi că alerga.

Margo îl aștepta după cum promisese. Când intră, își ridică ochii spre el și îl privi cu o expresie ciudată.

•

Ascultară împreună banda.

Margo stătea într-un colț al canapelei, iar Peter în capătul celălalt. Peter era conștient că între ei intervenise o răceală. Din prima parte a casetei, cea legată de întrebările din Catehism, ascultară doar câteva fragmente. La zece minute după începutul înregistrării, Margo comentă pe un ton blând că, orice ar fi conținut caseta în continuare, judecând după început, Peter se comportase ca un catolic model. Peter îi aruncă o privire intrigată, încercând să înțeleagă ce voia să spună cu această remarcă, însă Margo își feri privirea. Întinse mâna spre aparat și derulă banda, trecând peste conținutul primei ore, până la momentul în care începuseră să cânte.

Când răsunară primele sunete ale bizarului cântec care amintea de muzica religioasă, Margo vorbi din nou.

— Parcă ați tăcut pentru câteva minute, spuse ea brusc. Ce s-a întâmplat în acel interval?

— Vrei să spui, atunci când au anunțat că mă acceptă ca membru al Societății?

Margo încuviință cu un semn din cap. Peter încercă să își amintească ce se petrecuse în acele momente, apoi se grăbi să spună:

— Vin. Monseniorul Vernon a oferit o carafă de vin pe care am trecut-o de la unul la altul.

Margo se încruntă, dar nu scoase o vorbă.

Ascultară banda fără un cuvânt, de parcă ar fi urmărit imagini produse de casetofon și nu sunete.

— Parcă ar fi latină, spuse Margo la un moment dat.

— Așa e. Numai că nu-i latină. Nu chiar. Se-apropie, însă e suficient de diferită ca să nu fie inteligibilă. Recunosc unul-două cuvinte ici-colo, însă în rest, sună complet altfel.

— De exemplu, ca un fel de spaniolă, spuse Margo.

— Spaniolă? repetă Peter.

Ciuli urechile, ascultând cu mai multă atenție, și deodată, versurile începură să capete un înțeles. Brusc, pricepu. Nici vorbă să fi fost spaniolă. Însă era un soi de italiană foarte stranie.

— Asta e, rosti el calm.

— Ce? îl întrebă Margo, privindu-l în ochi pentru prima oară în seara aceea.

— Asta e! exclamă Peter. Nu-i spaniolă, Margo, și nici italiană. Este un fel de italiană! Așa totul capătă un sens. Nu cuvintele, pentru că oricum nu le-nțeleg. Însă știu în ce limbă se cântă! E o limbă de trecere de la latină la italiană.

Margo îl privi încurcată, iar Peter încercă să îi explice:

— Toate limbile romanice își au originea în latină. Franceza, spaniola, italiana. Însă limbile evoluează în urma unui proces îndelungat. Deci, cum putea să sune italiana veche? Probabil că era ceva între latină și italiana modernă, nu? Iar Sfântul Mucenic Petru a fost italian și a trăit în secolul al treisprezecelea! Societatea folosește limba pe care o vorbea Sfântul Mucenic Petru! Asta trebuie să fie explicația. Bineînțeles că nu pricepem ce spun. În fond, nici în engleză nu înțelegem totul din limba în care a scris Chaucer!

— Bine, dar unde puteau să-nvețe preoții limba asta? întrebă Margo.

— Cine poate știi, îi răspunse Peter.

Deodată, se simți mult mai liniștit. Cântecul începuse să își piardă din aura de mister pe care o avusese în lumina difuză de la rectorat.

— Cât de mult îți amintești din toate astea? îl întrebă Margo.

— Nu prea multe, spuse Peter. Totul mi se pare vag cunoscut, însă nu atât de familiar pe cât ar trebui. Vreau să spun, că în fond, acum câteva ore participam și eu la ritual, cântând alături de ei.

Margo îl privi cu ochi mari, nedumerită.

— Parcă mi-ai spus că nu-nțelegi nimic.

— Chiar așa e. N-am înțeles și nu-nțeleg nici acum. Numai că astă noapte am reușit să cânt alături de ei fără niciun efort. Cuvintele mi-au țâșnit firesc de pe buze; de la sine…

Amuți brusc, ca și cum abia atunci si-ar fi dat seama că versurile care păruseră simplu de înțeles la rectorat, aici, acasă, erau incredibil de încâlcite.

Imediat auzi și vocea.

Bubui ca tunetul, pasionată și irezistibilă. Recunoscu fără dificultate vocea și se întrebă cum de nu o recunoscuse imediat și la rectorat. Cel care vorbea era monseniorul Vernon.

— Ce spune? îl întrebă Margo, recunoscând și ea glasul preotului.

— Nu știu, spuse Peter, vorbind rar și încercând să ascundă frica

care i se cuibărise în stomac. Eu… Când am fost acolo, am crezut că aud vocea Sfântului Mucenic Petru. Nici prin minte nu mi-a trecut că cel care vorbește este monseniorul. De fapt, nici nu pricep mare lucru din ce spune. Cred că se referă la păcat, pedeapsă și sărbătorire. Nu știu. Oricum, nu vorbește în latină. Pare mai degrabă italiană și din păcate cunoștințele mele de italiană lipsesc cu desăvârșire.

Și deodată, vocea tunătoare se opri, iar cântecul răsună din nou, acompaniat de astă dată de un sunet diferit. Treptat, cântecul se stinse, iar sunetele necunoscute, greu de identificat, se intensificară. La început, distinseseră o serie de sunete care aduceau a scâncet, însă, pe măsură ce banda avansa, acestea se transformară în gemete și gâfâieli întretăiate de alte sunete, care lui Peter i se păreau vag cunoscute, deși nu le localiza. Când și când, câte un țipăt de trăire extatică întrerupea șirul gâfâielilor și gemetelor care deveniseră constante.

Peter știa de fapt ce se auzea, însă refuza să accepte, fie și în sinea sa. Continuă să asculte înregistrarea, simțindu-se în același timp tentat să închidă casetofonul și atras, în mod irezistibil, să audă tot, până la capăt. Treptat, prin minte îi defilară imagini fugare, frânturi ale experienței trăite în acea noapte.

Îngerii care păreau să strălucească orbitor în pâlpâirea slabă a lumânărilor…

Apropierea care se instaurase între ei, cei șapte, și pe care el o resimțise ca pe o apropiere spirituală…

Mângâierile care crezuse că izvorau dintr-un sentiment profund religios…

Bărbați goi, preoți despuiați de veșminte, goliți de tot, cu trupurile încolăcite nu într-o experiență spirituală, ci carnală, mângâindu-se unii pe ceilalți, însă nu pentru a trăi o experiență religioasă, ci una sexuală.

Ascultă de fapt înregistrarea unei orgii la care participaseră el și șase preoți cu numai câteva ore în urmă.

Iar apoi își auzi propria voce scoțând un țipăt scurt, extaziat, care însoțește descărcarea și punctul culminant al actului sexual. Simți cum i se întoarce stomacul pe dos și știu că avea să i se facă rău. Se repezi spre baie și, în drum, dădu un pumn cu mâna dreaptă casetofonului, răsturnându-l de pe măsuță. Însă aparatul nu se opri; zgomotele dezgustătoare continuară să invadeze încăperea, iar el le auzi și din baie.

Rămase acolo îndelung, așteptând să îi treacă starea de vomă, nedorind să se întoarcă în camera de zi, pentru a nu fi obligat să dea din nou ochii cu Margo. Iar în clipa în care își spunea, plin de speranță, că poate aceasta plecase, o auzi ciocănind ușor în ușă.

— Peter? se auzi vocea ei mică și blândă. Peter, ți-e bine?

Bine? își spuse el. Bine? Cum putea să-i fie bine? Doamne, Dumnezeule, ce-am făcut? Alunecă pe podea și își lipi obrazul de gresia rece. Auzi zgomotul clanței și își dădu seama că Margo intrase peste el. Apoi îi simți mâna pe obraz, mângâindu-l.

— E-n regulă, îi spuse ea cu duioșie. Peter, e-n regulă.

Se ridică, dorind din tot sufletul să o creadă, convins totuși că nimic nu avea să mai fie ca înainte; totul se răsturnase în viața lui și nimic nu avea să fie ca până atunci.

Și deodată, în jurul său se făcu întuneric.

• Capitolul 18

Primul gând care îi veni în minte lui Margo fu să sune la spital. Alergă în camera de zi, dar, înainte de a ajunge la telefon, se răzgândi. Ce să spună? Cine o va crede? Chiar dacă le punea înregistrarea, tot n-ar fi crezut-o. Era convinsă. În plus, Peter doar leșinase, nimic mai mult. Își repetă că nu era nimic grav; pur și simplu era epuizat. Și apoi, șocanta descoperire că fusese părtaș la un lucru îngrozitor…

Se întoarse în baie, îl apucă pe Peter de subsuori și îi târî corpul inert spre dormitor. Trebuia mai întâi să-l așeze în pat, apoi se va întinde și ea pe canapea, așteptându-l să-și revină. În situația dată, nu-i rămânea mare lucru de făcut.

Peter nu schiță nici cel mai mic gest în timp ce era mutat în pat, însă avea un aer atât de neajutorat, încât Margo hotărî să îi scoată hainele, ca să-l facă să se simtă mai comod.

Primul lucru pe care îl remarcă fură semnele de pe piele. Semănau cu acelea pe care le văzuse cu câteva zile mai înainte. Erau săpate pe spate, identice cu cele anterioare, acoperindu-i bustul ca niște șanțuri înroșite. Îi scoase pantalonii, apoi lenjeria de corp. Chiloții îi erau jilavi, iar primul ei gând fu că probabil Peter transpirase abundent. Însă mai era ceva. Din trupul lui Peter Balsam se degaja un miros specific, un parfum dulceag cu iz de mosc: miros de spermă.

Margo Henderson își ascunse capul în veșmântul murdar și începu

să plângă disperată, iar pe măsură ce lacrimile îi șiroiau pe obraji, se gândi că sperase până în acel moment să nu fie adevărat, că se agățase cu disperare de o speranță: ca înregistrarea de pe bandă să fi fost o greșeală sau un fals și ca ea să fi auzit altceva decât ceea ce știa acum că era adevărat. Intrase singură în încurcătură și nu mai știa cum să scape. Totuși, întinsă pe pat cu capul înfundat în pernă și plângând alături de Peter, înțelese că nu putea să dispară pur și simplu din viața lui. Nu trebuia și nici nu voia să îl părăsească tocmai acum.

Își repetă că toate acestea nu se întâmplaseră din vina lui Peter. El nici nu știuse ce i se întâmpla, de fapt, își spuse ea printre suspine, încercând să se potolească. Nu își dăduse seama ce îi făceau. Doar te-ai uitat ce aer rătăcit avea când a ascultat caseta cu tine. A fost șocat. Așa că nu da vina pe el; încearcă să-l ajuți.

Margo se ridică din pat și trase pătura peste trupul gol al lui Peter, acoperindu-i-l. Îl privi îndurerată, spunându-și că în acel moment avea un aer extrem de vulnerabil și neajutorat. Când Peter se va trezi, va trebui să fie alături de el. Nu trebuia să se simtă abandonat.

Ieși din dormitor și se întinse pe canapeaua din camera de zi. Primele raze ale dimineții se înălțau pe cer, strălucind timid, iar Margo căzu într-un somn agitat, întrerupt de visuri bizare care îi alungară definitiv liniștea sufletească.

Se făcea că se afla lângă rectorat, știind ce se petrecea înăuntru. Ceva o îndemna să rămână pe loc, ascunsă în întunericul nopții, ascultând zgomotele care veneau din interior; mai întâi acordurile acelui cântec ciudat, apoi gemetele bizare; știind că Peter se afla înăuntru, între acei șase preoți nebuni care încercau să îl seducă. Îl mângâiau cu mâinile și îl sărutau cu buzele într-un fel care nu îi era permis decât ei.

Deodată, se pomeni în interiorul clădirii, ale acelei încăperi slab luminate, uitându-se la preoții despuiați, la trupurile lor zbârcite, lucind scăldate de sudoare în pâlpâirea lumânărilor, în timp ce îl dezbrăcau pe Peter; degetele lor lacome și descărnate alergau pe pielea lui catifelată; în tot acest timp rosteau vorbele acelea într-un limbaj bizar, necunoscut. Apoi îl obligară să stea nemișcat și îl ținură cu toții, în timp ce monseniorul Vernon, ajuns la niște dimensiuni înfricoșătoare, îl domina pe Peter cu statura sa, iar organul său sexual, monstruos de mare, era îndreptat spre gura întredeschisă a lui Peter. Preotul începu să se apropie de Peter, iar Margo îi privi

îngrozită. Îi venea să urle, însă din gură nu îi ieși niciun sunet. Încercă să îi sară în ajutor lui Peter, să se arunce spre el și să îl scape din mâna preoților bătrâni, însă rămase țintuită pe loc. Picioarele îi păreau înfundate în pământ, ca într-o clisă groasă. Nu reuși să facă altceva decât să vadă mută, îngrozită, cum monseniorul Vernon, brusc înconjurat de un halou, își introduce penisul în gura lui Peter Balsam. Iar când organul dispăru între buzele lui, Margo țipă cu toată puterea.

Margo se trezi la sunetul propriului țipăt, tremurând din tot corpul. O sudoare lipicioasă o scălda din cap până în picioare, ca și cum ar fi fost înfășurată într-un cearșaf ud. Simți apoi cum o atinge o mână și deschise ochii speriată. Peter Balsam era aplecat deasupra ei. Îl privi mută câteva secunde, neștiind dacă se trezise sau nu. Apoi își dădu seama că se trezise, că el era real, nu în visul ei, și i se aruncă de gât.

— Of, Doamne, Peter, îi șopti ea la ureche. Am văzut tot. Am fost acolo, chiar în camera aceea; iar preoții ăia – toți șase – erau goi și făceau cele mai dezgustătoare lucruri. Și apoi monseniorul Vernon, monseniorul… el… el…

Margo se opri, incapabilă să continue.

— Gata, s-a terminat, îi spuse Peter cu tandrețe, strângând-o la piept. A fost doar un vis. Ai avut un coșmar.

Margo rămase liniștită în brațele lui, așteptând să îi treacă senzația de panică. Dar apoi își aduse imediat aminte. Peter trebuia să fie în pat. Doar ea îl băgase în pat; apoi se întinsese și ea să tragă un pui de somn. Asta se întâmplase cu numai câteva minute înainte. De ce se trezise Peter? Cum de se trezise așa de repede? Se trase din brațele lui și sări jos de pe canapea. Atunci observă că soarele strălucea vesel, filtrându-și căldura prin fereastra dinspre stradă.

— Cât e ceasul? îl întrebă ea.

— Aproape unsprezece, îi spuse Peter. M-am trezit acum o jumătate de oră, dar te-am lăsat să dormi. Poate că ar fi trebuit să te trezesc.

Amintirea visului urât îi reveni brusc lui Margo în minte. Se uită lung la Peter și încercă să facă distincția între cel care se afla în fața ei acum și acel Peter Balsam care îi apăruse în vis. Însă ceva o împiedică să îl privească cu aceiași ochi de mai înainte și se simți obligată să îi explice de ce.

— Peter, începu ea cu blândețe. Noaptea trecută am omis să-ți

spun ceva. O parte a visului pe care l-am avut acum pur și simplu nu a fost un vis. Ci amintirea unui fapt care s-a petrecut în realitate. Ieri noapte, ei bine… ieri seară am fost așa nervoasă și neliniștită încât, nemaigăsindu-mi locul, m-am hotărât la un moment dat să ies la plimbare. Și m-am pomenit că urc dealul spre rectorat.

— De aceea te-ai uitat așa de ciudat la mine când m-am întors acasă.

Margo dădu din cap cu un aer de suferință.

— Cu mult înainte de a auzi înregistrarea, știam exact ce ți s-a-ntâmplat la rectorat. Cred că am stat câteva ore sub fereastra monseniorului, ascultând ce se petrecea înăuntru.

Ridică spre el o privire imploratoare și continuă:

— Nici n-ai idee prin ce-am trecut. N-am vrut să trag cu urechea, însă mi-a fost imposibil să plec. Am stat până aproape de sfârșit. Am ajuns acasă cu trei sferturi de oră înaintea ta.

— Dar de ce-ai stat acolo? o întrebă Peter pe un ton grav. În locul tău, eu aș fi plecat.

— Trebuia să rămân. Trebuie să te văd și să-mi dau seama dacă ești conștient de ce ți se-ntâmplă. Parcă nici n-ai fi fost prezent. Mi-am dat seama după expresia de pe chipul tău. O, Peter, spuse ea, ridicând brusc tonul. Nici nu știi ce lucruri îngrozitoare ți-au făcut.

Margo își aruncă brațele în jurul gâtului lui și îl strânse la piept cât putu de tare. Peter o luă pe sus și o purtă pe brațe până în dormitor. Trânti ușa cu piciorul, iar aceasta se închise cu zgomot în urma lor.

•

— Ce-ai de gând să faci?

Margo îi puse întrebarea o oră mai târziu, în dormitor, întinsă lângă el și cu capul odihnindu-i-se pe pieptul lui.

— Nu știu precis, îi răspunse Peter. Trebuie să pun capăt acestei nebunii. Nu-i pot lăsa să continue porcăria asta.

— Și ce poți să faci?

— Nu știu. Presupun că i-aș putea duce caseta episcopului, însă, sincer să fiu, nu cred să întreprindă ceva. Singurul lucru pe care l-ar putea face ar fi să stea de vorbă cu monseniorul și cu restul găștii și sunt convins că ei or să nege că s-ar fi întâmplat ceva necurat.

— Bine, dar toate zgomotele…

— Extaz religios, spuse Peter, încercând să arunce lumină asupra episodului acela nebunesc. Zgomotele pe care le-am scos noi doi cu nicio jumătate de oră mai înainte nu erau cu mult diferite de acelea.

Margo se înroși, amintindu-și, apoi continuă spunând:

— Bine, dar trebuie să faci ceva.

— Știu, spuse Peter. Numai că trebuie să fac totul singur. Fiindcă nimeni n-o să creadă ce-i pe bandă.

— Dar eu te pot susține, rosti Margo cu dragoste.

Peter clătină grav din cap.

— De asta va trebui să mă descurc de unul singur. Am să mai vorbesc o dată cu episcopul, însă nu cred să ajung la vreo concluzie. Și, crede-mă, a fost ultima dată când am participat la o întrunire a Societății Sfântului Mucenic Petru.

— Și cu serata dansantă de azi cum rămâne?

— Firește că am să mă duc. Face parte din plan: trebuie să mimez că nu s-a-ntâmplat nimic. Și nu știu de ce, însă dintr-o dată mi se pare că-i foarte important să mă duc. Pentru mine și pentru copii.

Își aminti apoi de sora Marie și de atitudinea ei distantă din dimineața precedentă.

— Și mai e cineva cu care trebuie să stau de vorbă, rosti el pe un ton liniștit, adăugând în sinea sa: „Cineva care știe mult mai mult despre tărășenia asta decât vrea să spună”.

Hotărî că ar fi fost mai înțelept să nu îi pomenească lui Margo de sora Marie.

•

Sala de sport a Liceului Sfântul Francis Xavier avea acel tipic aer festiv și totodată sărăcăcios pe care reușesc să îl confere liceenii în strădania lor eroică de a transforma o biată sală de sport într-una de bal. Serpentinele din hârtie creponată se moleșiră până seara, atârnând triste de lămpi și de coșurile de baschet pe care fuseseră fixate cu scopul de a crea o ambianță de veselie sărbătorească, nereușind însă decât să accentueze faptul că alegerea acestui loc fusese neinspirată.

Marilyn stătea singură și abătută într-un ungher al sălii, în colțul cel mai îndepărtat de intrare, și se întrebă pentru a zecea oară poate în acea seară ce o determinase să bată drumul până aici. Și tot pentru a zecea oară, își oferi răspunsul: singurul motiv era că în acest fel îi făcea o bucurie mamei, aceasta amintindu-și că sora ei, Greta, fusese nelipsită de la reuniunile din sala de sport a liceului. Iar faptul că Greta mergea de fiecare dată însoțită de câte un admirator nu constituise pentru mama lui Marilyn un impediment real, amănuntul scăpându-i complet din vedere. Astfel încât Marilyn ședea cuminte în

colțul său, pe jumătate sperând ca cineva – oricine – să vină până la ea și să o întrebe ceva. Nu se apropie însă nimeni.

Încăperea începu să se umple încet-încet, iar Marilyn le urmări distrată pe călugărițe cum își croiesc drum printre elevi, ca niște lebede negre, fluturându-și demn pulpanele straielor lungi în mijlocul unui cârd pestriț, viu colorat, de gâște agitate și gălăgioase. Marilyn se întrebă intrigată cum de reușeau să își păstreze neștirbită ținuta; se întrebă dacă această siguranță de sine de natură mistică le era transmisă călugărițelor o dată cu hainele. Lui Marilyn îi plăcea îndeosebi să o privească pe sora Marie, al cărei văl îi încadra chipul cu trăsături clasice parcă pentru a-i accentua frumusețea și nu pentru a-i da un aer distant.

Ignorând atenția pe care i-o suscitase lui Marilyn, sora Marie stătea la intrare pentru a-i întâmpina pe elevi și se străduia să își controleze piciorul drept care, neascultător, simțea nevoia să țină ritmul muzicii bătând în podea. Abia după ani întregi de exerciții în fața oglinzii reușise să stăpânească mișcarea cu precizie astfel încât, bătând tactul, pulpanele rasei ample să nu se desfacă, dând-o de gol, cum se întâmplase de atâtea ori în cursul anilor de noviciat. Uneori însă, mai ales de la apariția erei rock încoace, tot uita de sine și se lăsa transportată de muzică. Muzica rock o stârnise întotdeauna, făcând-o să bată tactul mult mai pătimaș decât i-ar fi permis rasa călugărească. O zări intrând pe Janet Connally și îi zâmbi larg.

— Astăzi ai venit singură? o întrebă ea.

— Dacă vin singură am șansa să cunosc și alți băieți, spuse Janet. Mai ales că Judy n-a putut veni, Karen e cu Jim, iar Penny are treabă la bufet cu Jeff Bremmer.

— Cum se simte Judy? întrebă sora Marie pe un ton de sinceră îngrijorare.

— Cred că bine, rosti Janet încetișor. S-a întors ieri acasă și probabil că o să vină luni la școală.

— Ar fi grozav, spuse sora Marie cu căldură. I-am simțit lipsa.

— Soră Marie, începu Janet.

Intenția ei fusese de a o întreba pe călugăriță dacă știa ce avea să i se întâmple lui Judy, însă deodată, fără să știe nici ea din ce pricină, se răzgândi.

— Da? o încurajă călugărița.

— Nimic, spuse Janet, simțindu-se brusc neliniștită și dorindu-și să plece cât mai repede. Mai bine mă duc să o salut pe Penny.

Țâșni ca din pușcă de lângă ușă, iar în locul ei apăru ca din senin monseniorul Vernon, care stătuse la numai câțiva centimetri în spatele ei.

— Monseniore, îl salută grav sora Marie, zâmbetul vesel topindu-i-se brusc de pe buze.

— Soră Marie, îi răspunse preotul, aruncând o privire rece și lugubră în jur. Da, spuse el, rostind acest unic cuvânt pe un ton de profundă dezaprobare.

— Sala arată bine, nu? încercă sora Marie să întrețină conversația.

— Mă-ntreb dacă ar trebui să încurajăm asemenea manifestări.

Sora Marie știa ce avea să urmeze; știa care era părerea monseniorului despre aceste activități frivole – sau păcătoase, cum le numea el. Știa și de povestea Sfântului Mucenic Petru și de atracția inexplicabilă pe care o simțea monseniorul Vernon pentru el. Adeseori i se întâmpla să se întrebe, în solitudinea chiliei ei modeste, care era originea acestei bizare fascinații și mai ales unde avea să-l ducă pe monsenior. Iar uneori, răspunsul pe care îl găsea o speria cumplit. La fel de mult se speriase amintindu-și unde mai văzuse acel scris ciudat de pe biletul pe care i-l arătase Peter Balsam cu câteva zile în urmă.

Iar acum, presimțind că monseniorul era pe punctul de a se lansa într-una din nesfârșitele sale tirade moralizatoare, sora Marie se uită iute în jur, căutând o portiță de scăpare.

— Parcă am văzut-o pe Penny Anderson făcându-mi semn, spuse ea, îndepărtându-se de preot. Mă duc să văd dacă nu are nevoie de ajutorul meu.

Înainte ca preotul să o poată reține sau să apuce să spună ceva, călugărița se amestecase în mulțime, zâmbind și clătinând încurajator din cap către liceenii care dansau, umplând ringul. Preotul o urmări îndepărtându-se și remarcă imediat contrastul dintre sobrietatea rasei sale negre și hainele deșănțate cu care erau îmbrăcate pupilele lui. Se simți brusc invadat de un val de mânie și își dori în acea clipă să poată da acele ceasornicului înapoi, să dea timpul înapoi, în alte vremuri când fetele se îmbrăcau umil și arătau tot respectul cuvenit unei fețe bisericești.

Iar expresia de pe chipul monseniorului Vernon se înăspri și mai mult remarcând bucuria cu care o salutau copiii pe sora Marie, în timp ce își croia drum printre ei. Lui, niciunul dintre ei nu îi adresase vreun cuvânt. Le întoarse spatele și ieși pe culoar, fericit să scape de

strălucirea luminilor și de veselia de carnaval a serpentinelor de hârtie creponată.

•

Peter Balsam urcă vioi treptele de la intrarea sălii de sport și se uită la ceas. Întârziase zece minute, deși își propusese să ajungă cu zece minute mai devreme. Intră în fugă în hol, unde aproape că se izbi de monseniorul Vernon. La vederea preotului, simți că inima îi bate să îi spargă pieptul, dar își controlă vocea, sperând să nu își trădeze adevăratele sentimente. Își dori să îi întoarcă spatele și să fugă cât mai departe de el, însă își impuse să rămână pe loc și chiar reuși să îi zâmbească când îl salută.

— Monseniore, spuse el. Ce seară plăcută, nu-i așa?

Preotul păru încântat să-l vadă, iar Peter simți că se mai liniștește. Poate că reușea să se descurce fără probleme.

— Îmi cer scuze pentru noaptea trecută, spuse Vernon. Uneori nici nu simțim cât de iute zboară timpul. Nu-mi propusesem ca slujba să țină atât de mult.

— Nu face nimic. Doar a fost vineri seara, spuse Peter, încercând să vorbească pe un ton cât mai neutru.

Așteptă ca preotul să îi răspundă, dar observă că atenția acestuia se îndreptase spre ceva ce se petrecea în spatele lui Peter. Balsam se întoarse și o văzu intrând pe Karen Morton, însoțită de Jim Mulvey. Le zâmbi prietenos elevilor săi, dar aceștia se strecurară înăuntru, ignorându-l cu bună știință. Abia după ce copiii intrară în sala de sport Peter își dădu seama că nu pe el îl evitaseră, ci pe monsenior. Iar preotul se uită lung după ei, cu o privire care scăpăra scântei.

— Karen pare a fi o fată drăguță, spuse Peter, încercând să își stăpânească tremurul din glas.

— Ești convins? îl întrebă preotul cu răceală, înseamnă că nu ești atât de perspicace pe cât mi-am închipuit eu. Scuză-mă, am de vorbit ceva cu sora Elizabeth.

Consternat, Peter își făcu intrarea în sala de sport și aruncă din prag o privire asupra adunării. Îl zări într-un colț pe monsenior aplecându-se spre sora Elizabeth, șoptindu-i ceva la ureche și privind spre colțul unde dansau Jim Mulvey și Karen Morton. În secunda următoare, o văzu pe sora Elizabeth țâșnind din loc și îndreptându-se cu pași mari și hotărâți spre perechea de tineri, agitând în mână o riglă.

O urmări intrigat, pentru că nu își explica la ce servea un

asemenea instrument. Descoperi imediat, când sora Elizabeth așeză rigla între Jim și Karen, obligându-i să se îndepărteze unul de celălalt. Îi privi pe amândoi sever, văzând că rigla nu încăpea între ei, și îi împinse obligându-i să păstreze distanța. Sora Elizabeth se declară mulțumită abia când consideră că rigla trecea printre ei fără a le atinge piepturile. Le aruncă o ultimă privire mustrătoare, de avertisment, și se îndreptă vigilentă spre o altă pereche.

Balsam se abținu să nu pufnească în râs. Îl opri doar certitudinea că sora Elizabeth nu glumise cu măsurătorile ei. Privi în jur și constată că toate călugărițele erau înarmate cu rigle și că toate patrulau prin sală, asigurându-se cu meticulozitate că băieții și fetele păstrau cei treizeci de centimetri cuviincioși între ei. Toate, cu excepția sorei Marie, care stătea lângă bufetul cu băuturi răcoritoare, discutând dezinvolt cu Penny Anderson și Jeff Bremmer. Peter Balsam se hotărî să își ia o cupă de punci.

Călugărița îl zări pe Peter apropiindu-se și se simți în prima clipă tentată să o rupă la fugă. Se răzgândi totuși și reuși să îi adreseze un zâmbet cordial.

— Punci, Peter?

Peter își ridică sprâncenele a mirare.

— Nu mai sunt „domnul Balsam”? spuse el.

Zărindu-i expresia jignită și licărul de spaimă din privire, care dispăru la fel de rapid cum apăruse, Peter își regretă spusele și se grăbi să adauge:

— Îmi pare rău. N-am vrut să fiu sarcastic. Doar mă bucur văzându-te că îmi zâmbești iar. Unde-ți este rigla? o întrebă el, hotărât să schimbe subiectul.

Făcu un gest simplu, desemnându-le pe călugărițele care circulau nestingherite prin sală pentru a măsura distanța admisă dintre dansatori.

— A, păi am și eu una, spuse Marie, dovedind că nu își pierduse simțul umorului. Numai că mie îmi place s-o folosesc în alte scopuri.

Și scoase rigla din mâneca rasei ample, apoi amestecă punciul cu ea. Ridică din nou privirea spre Balsam, iar tonul pe care i se adresă deveni brusc serios.

— Am putea vorbi o clipă?

Balsam o urmă într-un colț retras.

— Ce este? o întrebă el calm.

Observă că licărul de spaimă pe care îl zărise trecând fugar în

privirea ei revenise acum și părea amplificat.

— S-ar putea să nu fie mare lucru, îi spuse sora Marie neliniștită. Însă simt că trebuie să-ți spun. Îmi cer scuze pentru felul în care m-am purtat ieri, când m-ai întrebat dacă știu ceva despre scrisul de pe bilet. Ți-am răspuns că-mi ieșise complet din minte, însă am mințit. Nu uitasem. Numai că, dintr-un motiv inexplicabil, când mi-am amintit unde îl mai văzusem, mi s-a făcut brusc frică. M-am simțit de parcă… de parcă… În fine, n-are importanță, se întrerupse ea.

Ce rost avea să îi destăinuiască lui Peter că simțise dorința de a-și pune capăt zilelor? În plus, fusese o dorință trecătoare, care dispăruse imediat. Numai că acest sentiment, fie și pasager, o înspăimântase de-a binelea. O îngrozise pur și simplu.

— Ți-ai amintit unde ai mai văzut scrisul? spuse Balsam, simțind cum îi sare inima din piept de emoție.

— Da, îi răspunse sora Marie cu o înclinare a capului. Numai că nu-i găsesc nicio explicație. E foarte bizar.

— Ce-i bizar? insistă Balsam nerăbdător.

Trebuia să afle.

— Totul s-a petrecut cu mulți ani în urmă. Eram în biroul monseniorului Vernon când el s-a oferit să-mi arate ceva. Era o relicvă. Ceva ce aparținuse sfântului său adorat, Mucenicul Petru.

— O relicvă? întrebă Balsam curios. Ce fel de relicvă?

— O scrisoare. Doar o pagină. Însă el mi-a spus că fusese scrisă de mâna Mucenicului Petru. Iar scrisul era identic cu cel de pe biletul pe care mi l-ai arătat vineri dimineață.

— Și ce scria acolo?

— În scrisoare? Habar n-am. Era într-o limbă pe care n-o cunosc. Ceva care aduce cu latina, dar în același timp și cu italiana. Cred că, dacă aș fi avut timp s-o studiez, aș fi înțeles despre ce-i vorba.

— Știi italiană? întrebă Peter, nevenindu-i să creadă că era atât de norocos.

— Și franceză și spaniolă. Mi-am luat diploma în limbi străine. După aceea am intrat în ordin și ghicește unde m-au trimis? La Neilsville, statul Washington.

Balsam nu auzi ultimele remarci.

— Ești convinsă că ai putea înțelege limba aceea în care era scrisă scrisoarea? o întrebă el nerăbdător.

Călugărița îl privi lung, întrebându-se ce îl putea interesa atât de mult pe Balsam la relicva aceea.

— Nu văd de ce nu, spuse ea îngândurată. Cunosc la fel de bine italiana și latina; și cum italiana se trage direct din latină, nu văd de ce aș avea probleme de înțelegere.

— Și dacă *ai auzi vorbindu-se* în limba asta? spuse Peter.

— S-o aud? întrebă sora Marie și râse ca de o glumă bună. Greu de crezut. Vreau să spun, cine crezi că mai vorbește limba asta în zilele noastre?

— Bine, dar ai înțelege-o? insistă Peter.

Râsul pieri de pe buzele sorei Marie.

— Cred că da, îi răspunse ea prudent. Nu-mi dau seama precis. Însă cel puțin pot încerca. Adică, dacă vorbim într-adevăr serios.

— Nu, spuse Peter. Crede-mă, vorbesc cât se poate de serios.

Pentru prima oară în cursul ultimelor zile, Peter își spuse că avea, în sfârșit, șansa de a cunoaște esența a ceea ce reprezenta Societatea Sfântului Mucenic Petru.

•

Jim Mulvey o trase pe Karen Morton spre el și se lipi de ea. Un val de plăcere îi invadă fetei tot corpul, însă Karen încercă să-și respingă partenerul.

— Ne văd, Jim, îi șopti ea la ureche, făcând un gest spre călugărițe.

În acel moment, sora Elizabeth, de care Karen se temea cel mai mult, era întoarsă cu spatele spre ei, însă Karen era convinsă că, în câteva secunde, călugărița cu fața de murătură îi va vedea îmbrățișați și se va înființa lângă ei ca să-i despartă.

— N-au decât să ne vadă, îi șopti la rândul său Jim, cu un glas răgușit. Asta pentru că-și doresc să fie ele în locul tău.

O trase din nou spre el și își frecă sexul umflat de trupul ei.

— Atinge-mă acolo, jos, îi șopti el.

Karen și-ar fi dorit s-o facă, însă știa că nu se cădea. Ținu piept dorinței nebune de a-l asculta și se trase din nou, păstrând distanța.

— Nu aici, îi spuse ea pe un ton șuierător. Oricine ne poate vedea.

Aruncă o privire în jur și o zări pe sora Elizabeth, care se și repezi la ei.

— Treizeci de centimetri, rosti sora Elizabeth pe un ton acru. Doar știți care-i regula, adăugă ea, agitând rigla.

— Știu, numai că mi-e greu să mă supun, spuse Jim cu un aer nevinovat. N-ați putea schimba la douăzeci de centimetri?

Sora Elizabeth o zări pe Karen înroșindu-se până în vârful

urechilor și se întrebă dacă nu îi scăpase ceva din spusele tânărului. Îi aruncă lui Jim o privire cruntă, convinsă că băiatul o luase peste picior, dar totuși neștiind la ce se referea. O luă grăbită din loc, lăsându-l pe Jim să îi zâmbească triumfător lui Karen.

— Cum ai putut să-i spui așa ceva? îl certă Karen. Ai fost groaznic.

— Zău? spuse Jim răutăcios, după care îi făcu cu ochiul. Hei, am o idee. Știi cămăruța în care stau toate chestiile pentru ora de sport?

Karen dădu din cap, semn că își amintise de magazia pentru echipament sportiv care nu era de fapt mai mare decât o debara.

— Ce-i cu ea?

— Hai să ne ascundem acolo, spuse Jim. E întuneric și foarte intim. Și nici nu sunt călugărițe cu rigle la ele.

Karen cântări propunerea. În fond, ar lipsi doar două-trei minute. Ce se poate întâmpla în două-trei minute?

O conduse în pași de dans spre magazia de echipament sportiv.

•

Marilyn Crane avea senzația clară că cineva o urmărește și că nu o scapă o clipă din ochi. Își spuse enervată că probabil mintea i-o luase razna și că începuse să-și închipuie prostii; în fond, pe ea nu avea cine să o bage în seamă. Căpătă brusc certitudinea că micul colț în care se refugiase devenise neîncăpător și simți nevoia să schimbe locul. Să caute un alt refugiu. Jeff Bremmer. Dintre toți colegii, Jeff se purta cu mai multă amabilitate față de ea. Își croi drum printre perechile care alunecau pe ring, ferindu-se să nu le lovească, și se îndreptă spre masa cu băuturi răcoritoare. Sări în lături, ferindu-se din calea lui Jim și Karen, care nici nu o văzuseră.

Se repezi spre masa cu răcoritoare, abținându-se să se adreseze cuiva înainte de a ajunge lângă Jeff. Băiatul îi zâmbi cu căldură, deși în atitudinea lui se ghicea că era stânjenit.

— Ce cald e înăuntru, spuse Marilyn, turnându-și o cupă de punci.

— Fiindcă suntem mai mulți decât e cazul, rosti Penny Anderson, privind-o fără să clipească din ochi.

Marilyn hotărî să ignore intervenția răutăcioasă a fetei și se întoarse din nou spre Jeff.

— Dacă are cineva nevoie de ajutor…

Jeff își feri jenat privirea, amintindu-și cu un sentiment de vinovăție că și el se numărase printre copiii care își bătuseră joc de Marilyn la petrecere. Se uită cu o mină imploratoare spre Penny Anderson, parcă rugând-o să îi sară în ajutor.

— Ne descurcăm și singuri, îi răspunse Penny, după care se îmblânzi brusc. Dacă vrei să ne aduci gheață, vezi că este o ladă în hol.

Pe chipul lui Marilyn înflori un zâmbet larg. Fata se îndreptă plină de zel spre ieșire, dar auzi în spatele ei comentariul lui Penny:

— Uite-o și pe-asta. Mai mare mila, zău așa.

Cuvintele îi răsunară usturător în urechi, rănind-o mai profund decât dacă ar fi primit o lovitură în plex. Marilyn se îndreptă aproape fugind spre ieșire, decisă să nu se mai întoarcă și să uite că se oferise să dea o mână de ajutor. Trebuia să scape de sala asta nesuferită de sport și de toată lumea și să se ducă la biserică.

Trebuia să meargă la biserică. Trebuia.

Maica Îndurerată. Trebuia să-i vorbească, să-i spună totul Maicii Îndurerate. În imensa ei bunătate, Fecioara Maria i se arătase o dată și poate că avea să o ajute din nou.

În momentul în care se pregătea să iasă, se pomeni că cineva îi taie calea. Ridică repede capul și întâlni privirea sfredelitoare, severă, a monseniorului Vernon. Preotul se pregătea să îi spună ceva, dar se răzgândi când sora Elizabeth își făcu apariția în fugă lângă el și îi spuse întretăiat, abia respirând:

— Monseniore, s-a întâmplat o nenorocire. Mi-era teamă că așa o să se-ntâmple dacă le permitem atâtea. Și uite că am avut dreptate.

— Ce s-a-ntâmplat? o întrebă monseniorul, încruntându-se neliniștit.

— Jim Mulvey și Karen Morton. I-am văzut intrând împreună în magazia de echipament.

Marilyn își ridică speriată privirea spre chipul monseniorul și văzu cum acesta se schimbă la față. Expresia sa obișnuită de severitate fu înlocuită de una de indignare. O îmbrânci pe Marilyn din calea sa și se îndreptă cu pași mari spre ușa închisă a vestiarului în care erau păstrate echipamentele sportive, făcându-i pe dansatorii de pe ring să se ferească speriați din calea lui.

Monseniorul Vernon înșfăcă clanța și împinse furios ușa camerei, gata să o smulgă din țâțâni. Mica încăpere era cufundată în beznă. Preotul întinse mâna spre cordonul pentru lumină și îl smuci violent, dezvăluind astfel siluetele speriate ale celor doi tineri. Lumina crudă a becului îi surprinse pe Jim Mulvey și Karen Morton strâns îmbrățișați, lipiți unul de altul, înlănțuiți și pierduți într-un sărut pasional. Preotul îi înșfăcă furios cu câte o mână, îi scoase din

vestiarul strâmt și îi aruncă pe ringul înțesat de dansatori. Întinse mâna în sus, fără să se uite, și apucă mai mult dibuind cordonul pentru lumină. În acest timp, ușa se roti lent în țâțâni și se închise, astfel încât, atunci când preotul trase de cordon, se pomeni brusc cufundat în beznă. Se îndreptă iute spre ușă, dar piciorul i se încâlci în ceva și se împiedică.

Monseniorul Vernon căzu în genunchi, iar când se redresă, zări cu coada ochiului firul de lumină care se strecură din sala de sport prin crăpătura ușii. Iar de undeva, din adâncul ființei sale, se trezi la viață o amintire de demult.

Monseniorul Vernon înlemni și privi fascinat pe ușa întredeschisă. Lămpile montate în tavan, pe căpriorul sălii, aruncau spre el o strălucire crudă, rănindu-i ochii. Preotul simți că amețește. În secunda următoare o zări pe fată. Se mișca în câmpul lui vizual, însă era întoarsă cu spatele. Și deodată începu să se întoarcă lent spre el. Atunci văzu că fata ținea ceva în mână. Un obiect care luci scurt în lumină, aruncând spre el săgetări argintii. Un cuțit. Obiectul din mâna fetei aducea a cuțit.

Monseniorul Vernon țâșni mânios în picioare și, trântind ușa de perete, ieși din vestiar.

Janet Connally, care dansa cu dezinvoltură, fluturându-și eșarfa argintie deasupra capului, se opri speriată, cu piciorul în aer, la vederea figurii congestionate și a privirii sălbatice a preotului.

— Încetați imediat! tună preotul.

Janet înlemni. Monseniorul se uită în jur cu o privire rătăcită. Erau peste tot. Numai fete și toate arătau la fel. Toate semănau cu ea, cu sora lui.

— Păcătoșilor! țipă el. Sunteți cu toții o adunătură de păcătoși!

Elevii începură să bată speriați în retragere, îndreptându-se spre ușă. Niciodată nu îl văzuseră pe monsenior atât de înfuriat.

— De ajuns! urlă preotul. Credeți că nu mi-am dat seama cine sunteți? Credeți că o să vă arăt milă? Nu meritați iertare! Vai de sufletele voastre, căci multe păcate grele vă apasă. Și pedeapsa are să se abată fără milă asupra capetelor voastre!

Apoi monseniorul Vernon îl zări pe Peter Balsam, care îl privea stupefiat din celălalt capăt al sălii. Preotul ridică brațul și îl arătă acuzator pe profesor.

— Ereticule! Pedeapsă grea se va abate asupra ta! tună el cu un glas care îți dădea fiori. Domnul te va pedepsi!

Și deodată, pe cât de neașteptat izbucnise, pe atât de brusc îi trecu criza de furie și o dată cu ea se topi și amintirea care o provocase. Monseniorul se uită neliniștit în jur și constată că deasupra asistenței se lăsase o tăcere grea. Iar când deschise din nou gura, deși vorbi în șoaptă, vocea sa se auzi cu claritate.

— Dansul s-a încheiat, spuse el.

Cinci minute mai târziu, în sală rămăseseră numai două persoane. Stând în capetele opuse ale sălii, ca doi adversari în ring, care nu așteaptă decât un semnal pentru a începe lupta, monseniorul Vernon și Peter Balsam se fixau în tăcere. Acum, își spuse Peter în sinea sa. Abia acum începe totul.

Simți cum îl cuprinde brusc spaima.

• PARTEA A TREIA • AUTODAFE

• Capitolul 19

Bufetul scolii răsuna de zumzetul glasurilor gălăgioase ale liceenilor veniți să ia masa de prânz. Marilyn Crane se număra printre aceștia, însă era complet detașată de ceea ce se întâmpla în jur! Ca de obicei, stătea singură la masă, iar scaunele din jurul ei erau goale. Mușca preocupată din sandvișul pe care și-l adusese de acasă. La câțiva metri mai încolo, în celălalt capăt al mesei, stătea tăcut Jeff Bremmer, care venise și el singur. Din două în două secunde, băiatul se uita pe furiș la Marilyn, supărat pe sine fiindcă nu reușea să găsească o vorbă bună pentru ea.

Știa că Marilyn auzise remarca răutăcioasă pe care i-o trântise Penny Anderson sâmbătă seară. Avusese de gând să fugă imediat după Marilyn și să îi ceară scuze în locul lui Penny. Însă tocmai atunci îi descoperise monseniorul Vernon pe Jim și pe Karen ascunși pe întuneric în vestiar și își vărsase focul pe ei. Jeff clătină din cap, amintindu-și ieșirea necontrolată a preotului.

Aruncă din nou o privire spre Marilyn și hotărî să folosească drept pretext de discuție reuniunea de sâmbătă seară.

Marilyn ridică surprinsă privirea spre Jeff, întrebându-se dacă i se adresa ei. Imediat își dădu seama că nu mai era nimeni la masă și că Jeff vorbea cu ea.

— Cum? întrebă ea prudent, încercând să câștige timp și să înțeleagă unde se ascundea capcana.

— Reuniunea, spuse Jeff. Știam eu că monseniorul e un mare puritan. Da' zău dacă m-am așteptat la o asemenea ieșire.

— Bine, dar nici ei nu trebuiau să se ascundă în vestiar, rosti Marilyn pe un ton înțepat, simțind că este de datoria ei să se alieze cu preotul.

Jeff încercă să atace subiectul dintr-un unghi diferit.

— Dar să-l facă eretic pe domnul Balsam? Asta ce-a mai fost?

Marilyn simți că o străbat fiori. De data asta nu putea să-i țină partea preotului și să-l acuze indirect pe profesor fiindcă, în fond, domnul Balsam se purtase foarte frumos cu ea. Dar parcă nici nu voia să îi cânte în strună lui Jeff.

— Nu știu, rosti ea prudent, după care cedă imediat: A fost cam neașteptat, nu?

— Nu ăsta-i termenul, spuse Jeff. Eu aș zice că a fost grosolan. Adică, dacă nu e preot, domnul Balsam trebuie să fie considerat eretic? Și oricum, te-ntreb, cine mai folosește cuvinte ca „eretic” în zilele noastre? Isuse! Dacă te interesează părerea mea, să știi că venirea domnului Balsam e cel mai mișto eveniment care s-a-ntâmplat în văgăuna asta de ani întregi!

— Probabil că de aceea nici nu are să rămână, comentă Marilyn.

— Și de ce să rămână? În locul lui, tu ai rămâne?

Fără a aștepta răspunsul, Jeff continuă:

— Să știi că mie-mi pare bine că e aici cu noi. Îmi place și ora lui. Pentru că mă ajută să gândesc singur.

— Îți dau dreptate, spuse Marilyn. Numai că uneori, după cursul lui, am impresia că sunt și mai zăpăcită decât la-nceput. Vreau să spun că, până să vină el, credeam că înțeleg ușor unele lucruri. Însă, de când asist la orele lui, am impresia că nu mai pricep nimic. Și cobaii ăștia sunt atât de caraghioși! Uneori cred că domnul Balsam poate să-i determine să facă orice.

— Da, le creează reflexe condiționate, rosti Jeff plin de importanță, după care se încruntă, urmărit de un gând: Mă întreb dacă și oamenilor le poți crea reflexe condiționate ca și cobailor.

Marilyn ridică din umeri.

— De ce nu-l întrebi pe domnul Balsam?

Altceva o preocupa în acel moment.

— Pe mine nu asta mă neliniștește, spuse ea. Problema e că, pe măsură ce știu tot mai multe despre psihologie, mi se face rău numai când mă gândesc la mine.

Apoi, dându-și seama că vorbise despre un lucru atât de personal în fața unui străin, Marilyn se înroși până în vârful urechilor. Însă Jeff îi zâmbi cu căldură și îi spuse:

— Să fiu în locul tău, nu mi-aș face griji în privința asta. Vreau să spun că sunt pe lume alții cu mult mai răi.

Și făcu un gest larg spre ușă. Marilyn se uită în direcția pe care i-o indicase și o zări pe Judy Nelson intrând în local.

Peste asistență se lăsă deodată o liniște deplină. Știind că Judy trebuia să se întoarcă luni la școală, toți copiii așteptaseră cu nerăbdare acest moment! În plus, știau că își petrecuse toată dimineața în biroului monseniorului, dar nimeni nu aflase cu

exactitate ce discutaseră atât de mult, deși toți își imaginau că prea plăcut nu fusese. Și iat-o acum pe Judy că își făcea senină apariția, plutind prin încăpere de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Janet Connally o strigă de la masa vecină celei la care stăteau Marilyn și Jeff.

— Aici, Judy.

Marilyn și Jeff, o urmăriră curioși pe Judy cum traversează încăperea și o văzură lăsându-se să alunece într-un scaun. Fu imediat înconjurată de prieteni, iar întrebările începură să curgă șuvoi.

Judy era încântată să se vadă asaltată de atenția tuturor. Prietenii ei se agățau de fiecare vorbă pe care o scotea, iar din când în când, câte o persoană pe care abia dacă o cunoștea din vedere se oprea la masa ei pentru a-i ura bun venit înapoi la Liceul Sfântul Francis Xavier. Cu toții ardeau de nerăbdare să afle ce i se întâmplase în perioada cât lipsise de la școală, mai întâi în cursul spitalizării, apoi după ce revenise acasă și, lucru foarte important, ce se petrecuse în dimineața aceea în biroul monseniorului.

Judy răspunse calm la întrebări, iar vocea îi suna plăcut, încărcată de o serafică detașare. Iar pe măsură ce o ascultau vorbindu-le, prietenele ei nedespărțite înțeleseseră că dinaintea lor se afla o altă Judy Nelson, cea care trecuse prin valea morții și ieșise complet transfigurată din această experiență. Era exact impresia pe care dorea Judy să o transmită celorlalți.

Marilyn urmări și ea scena de la masa învecinată și se întrebă ce se petrecuse cu Judy, dacă tentativa ei de sinucidere marcase cu adevărat o schimbare profundă în existența fetei, sau dacă nu cumva Judy își propusese să joace în fața lor rolul unei tinere pe care experiența respectivă o modificase. Se mustră în gând pentru că permisese să i se strecoare în minte o asemenea răutate, apoi se întoarse spre Jeff, dorind să continue discuția începută. Jeff însă dispăruse între timp.

Cuprinsă de o bănuială subită, Marilyn întoarse capul și se uită spre masa la care Judy își delecta prietenii cu întâmplările ei. Îl zări pe Jeff în grupul de liceeni care se strânseseră în jurul lui Judy, sorbindu-i, ca și ceilalți, cuvintele de pe buze. Iar în timp ce îi urmărea întristată pe tinerii de la masa vecină, îl observă pe domnul Balsam intrând în bufet. Ridică spre profesor o privire plină de speranță, sperând că acesta va face ce făcea întotdeauna când o vedea: se va opri o clipă în dreptul ei, ca să o întrebe de sănătate.

Numai că astăzi Peter Balsam trecu pe lângă ea fără să o remarce, preocupat de alte gânduri și dând impresia că se îndreaptă spre o țintă dinainte stabilită. Necăjită, Marilyn remarcă în sinea sa că până și domnul Balsam se alăturase grupului de curioși adunați în jurul lui Judy Nelson. Două minute mai târziu, profesorul se ridică de la masă, iar Marilyn simți că inima începe să îi bată cu putere, cuprinsă de o nouă speranță. Acum sigur se va opri în dreptul ei. Înainte ca Marilyn să își adune curajul și să îl strige, domnul Balsam se făcu nevăzut pe ușă. Resemnată, Marilyn se mulțumi să se uite spre masa lui Judy Nelson.

•

Karen Morton simțea cum își pierde răbdarea. Se săturase să asculte prostiile pe care le debita Judy. Și-apoi, chiar nu murea nimeni de curiozitate să afle ce i se întâmplase ei, lui Karen, după reuniune? Nu era cinstit. În mod normal, orice întâlnire între patru ochi cu monseniorul devenea subiectul numărul unu al zilei, numai că Judy o eclipsase de astă dată. Karen își coborî privirea și își studie mâinile îmbufnată. Deodată, o cuprinse o subită inspirație.

— Ce mare scofală să atentezi la viața ta, spuse ea, întrerupând monologul lui Judy.

Constată satisfăcută că, în fine, reușise să îi închidă lui Judy gura cu ceva. Fata amuțise și o privea uimită.

— De ce? Ai încercat și tu? spuse Judy cu un aer de cunoscătoare.

Pe buzele lui Karen înflori un zâmbet misterios. Desfăcu palmele și le arătă asistenței.

— Dar astea cum crezi că au apărut? întrebă ea.

Peste rănile din palmă i se formase deja o crustă, însă cicatricele erau încă vizibile.

— Alea? spuse Penny, râzând batjocoritor. Parcă ziceai că habar n-ai cum ți-au apărut.

— N-am vrut să recunosc, spuse Karen, simțind deodată că pierde controlul situației.

Judy Nelson îi confirmă senzația.

— Dacă nu sunt așa de grave, încât să te bage în spital, cred că nici n-ar trebui puse la socoteală, rosti ea pe un ton răutăcios. Și-apoi, zi-ne și nouă, ce motive ai avea să te sinucizi?

— Păi, știu și eu, începu Karen, pentru a fi imediat întreruptă de Penny.

— Să-ți dau eu un motiv, spuse ea. M-am hotărât să ți-l suflu pe

Jim Mulvey.

Karen rămase cu gura căscată și simți că o podidește plânsul. Ce turnură idioată luaseră lucrurile. Nu dorise altceva decât să le atragă tinerilor atenția asupra ei. Și-acum, poftim, toți râdeau de ea, iar Penny îi trântise în nas că o să i-l sufle pe Jim. Nu aici dorise să ajungă. Îi aruncă lui Penny o privire ucigașă.

— Ai cam tot atâtea șanse ca Marilyn Crane, spuse ea furioasă.

După care se ridică imediat și ieși în grabă din local.

Remarca usturătoare a lui Karen o duru pe Marilyn ca o palmă peste obraz, iar de surprindere fata scăpă sandvișul din mână. Se uită în poală și ochii i se umplură de lacrimi, zărind pata purpurie care începuse să se întindă pe fusta galben deschis de la tartina cu carne în aspic pe care o mânca. Pe deasupra mai trebuia să aibă și grija asta – să își petreacă restul zilei făcându-se că nu vede cum se zgâiesc toți la fusta ei murdară. Îndesă iute sandvișul în ambalaj, apoi în geantă și ieși la rândul său în fugă din bufet.

Se îndreptă spre dulapul ei, însă, brusc se răzgândi. Fiindcă în minte îi venise ideea inspirată și reconfortantă de a trece mai întâi pe la biserică. Așadar, se duse glonț în biserică și se strecură în banca de rugăciuni din fața statuetei Fecioarei Maria. Vârî mâna în sac și bâjbâi după mătănii. Mâna îi căzu însă pe un alt obiect.

Era pachetul cu lame de ras.

Degetele i se strânseră involuntar pe pachet și deodată căpătă senzația că se simte în siguranță știindu-le acolo. Apoi, brusc, le dădu drumul înspăimântată, speriată de propriul gând, și înșfăcă mătăniile. Începu să se roage.

O jumătate de oră mai târziu, pe când ieșea din biserică, Marilyn uitase complet de pata stânjenitoare care îi murdărise fusta. Se îndreptă grăbită spre dulapul său și răsuci rapid mânerul, hotărâtă să arunce pachețelul înăuntru și să își recupereze manualele pentru orele de după-amiază. Trase puternic de ușa vestiarului și o deschise.

Marilyn Crane scoase un țipăt strident, rapid înăbușit de un val de greață care simți că i se pune ca un nod în gât. Pe fundul dulapului zăcea aruncată Biblia ei, deschisă, iar deasupra era așezat un cobai a cărui blăniță albă era pătată de sângele proaspăt care încă i se scurgea din gât. Cineva îi tăiase beregata, iar capul retezat era aruncat peste pagina deschisă a Bibliei. Greața îi trecuse și fata izbucni în hohote de plâns. Se prăbuși la podea, pradă unei crize de isterie. Aproape imediat răsări lângă ea sora Marie, care o cuprinse în

brațe și o conduse cu blândețe la cabinetul medical.

•

Deși orele de curs se terminaseră, Peter Balsam rămăsese în clasă. Dinaintea sa erau răspândite pe catedră trei cărți deschise. Citea simultan un pasaj de pe pagina unei cărți, apoi trecea imediat la următoarea, pentru a sfârși citind din cea de-a treia carte. Încet, reuși să pună ideile cap la cap. Iar într-un fel mai mult decât ciudat, totul începea să capete contur. Auzi un zgomot la ușă și își ridică imediat capul. În pragul ușii stătea Karen Morton, care îl privea cu o expresie încurcată.

— Pot să intru? îl întrebă ea timid.

— Sunt ocupat, îi răspunse Balsam, sperând ca fata să îl lase în pace.

Karen nu se clinti din loc.

— Nu vă rețin decât un minut, insistă ea, făcând un pas înainte.

Peter Balsam împinse cărțile la o parte și se uită la ceas. Poate că reușea să o determine să spună totul într-un minut.

— Ce-i?

— Nu știu precis, începu Karen ezitând, după care, zărind semnele de nerăbdare pe care le dădea Balsam, se grăbi să adauge: Cred că Judy e de vină. Pare… începu ea, dar se opri, încercând să găsească cuvântul cel mai potrivit… atât de schimbată, de parcă ar fi o altă persoană.

Asta era tot? își spuse Balsam în sinea sa.

— Păi, sigur că s-a schimbat, rosti el cu detașare. În fond, însă, este aceeași persoană ca și până acum. Poate că e convinsă că s-a schimbat. Nu uita însă că o vreme va fi în centrul atenției tuturor. În câteva zile, după ce se vor potoli spiritele, lucrurile vor reveni la normal.

Karen dădu să spună ceva, însă Peter îi reteză vorba.

— Ascultă, sunt foarte prins în acest moment. N-am putea amâna discuția pe mâine?

Culese de pe catedră una din cărți și începu să citească preocupat paragraful care îl interesă. Găsise, în fine, referiri la sfântul pe care îl căutase, așa încât, de cum închise cartea, uită complet de prezența lui Karen.

Fata îl privi lung, tăcută. Simțea nevoia să-i vorbească, iar el nu părea dispus s-o asculte. Se înfurie și porni nervoasă spre ușă. Când ajunse în dreptul ei, se răsuci brusc spre Balsam și îi spuse:

— Poate că ar trebui să-ncerc și eu să mă sinucid, ca Judy! țipă ea. Poate că atunci o să mă băgați în seamă!

Vorbele fetei îl zguduiră pe Peter, smulgându-l din lectura captivantă. Când ridică însă capul spre Karen, hotărât să-i acorde atenție, constată că aceasta ieșise deja. În liniștea care domnea în școală, îi auzi clar zgomotul pașilor îndepărtându-se în fugă pe coridor. Se ridică imediat de la catedră cu gândul să alerge după ea, însă în pragul clasei cu numărul 16 se ivi o siluetă.

Monseniorul Vernon.

Cei doi bărbați se priviră în ochi cu răceală.

— Nu te-ai descurcat strălucit, comentă preotul.

— Nu ești în măsură să mă critici, îi răspunse Balsam pe un ton glacial, amintindu-și de incidentul de sâmbătă seara.

Monseniorul îi ignoră remarca.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă el pe un ton în care Peter ghici că vorbea cu directorul școlii.

Îi explică incidentul în câteva cuvinte.

— Cred că ar fi trebuit să-i acord mai mult din timpul meu, sfârși el. Însă am fost prea absorbit de lectură.

— A, da? spuse preotul, apropiindu-se de catedră. Și ce citeai?

Peter culese în grabă cărțile răspândite pe catedră și le împinse de-a valma în sertarul de jos.

— Nu-i chiar așa de interesant, spuse el, închizând sertarul cu un gest energic. Niște texte mai vechi de psihologie.

Preotul acceptă explicația.

— Societatea se întrunește din nou în seara asta, spuse el. La rectorat, la aceeași oră.

— Nu voi veni, spuse Peter.

Preotul îl fixă lung.

— Ba ai să vii, spuse el. Am nevoie de tine.

Iar în clipa următoare se făcu nevăzut pe ușă. Peter rămase cu privirea ațintită în gol în urma lui. Sesizase în glasul preotului o notă surprinzătoare, ceva ce nu aducea a notă poruncitoare, dar care transmitea mai degrabă o certă siguranță de sine. Ca și cum preotul ar fi știut că nu era nevoie să îi comande lui Peter să vină la întrunirea din noaptea aceea; ca și cum preotul știa că nu era nevoie să fie categoric cu Peter, pentru că ceva îl va obliga pe acesta să participe la ședința Societății Sfântului Mucenic Petru.

Peter Balsam scoase cărțile din sertar, le așeză pe rând în servietă

și plecă spre casă.

Două ore mai târziu, terminase captivanta lectură. Și, în sfârșit, lucrurile începuseră să se limpezească în mintea lui și să capete un înțeles. Un înțeles greu de acceptat și nebunesc, dar totuși, se chema că găsise o explicație. Monseniorul avea dreptate: trebuia să participe la întâlnirea Societății din acea seară. Însă nu va rămâne decât atâta vreme cât să-i înfrunte pe preoți, trântindu-le în obraz că înțelesese cu ce se ocupau și în ce scop.

După care va pleca. Îi privea dacă doreau să continue ședința fără el. Totuși, Peter nu credea că vor continua.

Dacă erau corecte concluziile la care ajunsese, însemna că preoții aveau nevoie de prezența lui. Iar el era decis să nu se lase târât în jocul lor. Nu vă permite să se lase pe mâinile lor.

• Capitolul 20

Karen Morton coborî în goană treptele de la intrarea școlii, cu privirea ațintită cu încăpățânare înainte, ca și cum, dacă ar fi întors capul în dreapta sau în stânga, ar fi tulburat un echilibru fragil, iar în final plânsul care amenința să o podidească avea să izbucnească, nestăvilit. Nu trebuia cu niciun chip să plângă. Trebuia să se ducă direct acasă și să-și petreacă după-amiaza singură. Dacă nimeni nu voia să vorbească cu ea, foarte bine; nu avea de gând să se roage de nimeni.

Numai Judy era de vină, își spuse în sinea ei. Judy, despre care credea că-i e prietenă. Ce mai prietenă! Când Karen încercase să le povestească ce își făcuse cu mâna ei și cum își străpunsese palmele, Judy îi râsese în nas. Bine, poate că nu pe față, dar în mod sigur în sinea ei se distrase copios. Și toată lumea care se uita în gura lui Judy; toți îi dădeau atenție lui Judy, inclusiv domnul Balsam. Domnul Balsam ar fi trebuit să o asculte pe *ea.* În fond, problemele lui Judy tocmai luaseră sfârșit. Chiar nu-și dădeau seama? Sărea în ochi! Și cu Karen? Cine dorea să vorbească cu Karen?

Karen o zări pe Marilyn Crane la câțiva pași în fața sa, grăbindu-se să coboare în oraș. Pentru prima oară în viața ei, Karen înțelese cât de amărâtă trebuie să se fi simțit Marilyn în situații asemănătoare, când ceilalți nu o băgau în seamă. Ar fi vrut să o strige și ar fi vrut ca Marilyn să se oprească și să o aștepte. Dar de ce-ar fi așteptat-o Marilyn? Doar Karen era una dintre fetele grupului care-i făceau

viața amară lui Marilyn. Nu, nu era o idee bună. Nu ținea, pentru că îi făcuse prea multe mizerii lui Marilyn și trebuia să își ceară prea multe scuze. În plus, nici nu voia să vorbească cu Marilyn. Ea simțea nevoia să vorbească cu tatăl ei. El ar fi înțeles-o. El ar fi luat-o în brațe, ar fi strâns-o la pieptul lui și i-ar fi spus că lucrurile aveau să se îndrepte. Numai că tatăl său murise și, în afara lui, nu mai avea pe nimeni altcineva pe lume care să…

Auzi o mașină frânând în dreptul ei și recunoscu imediat zgomotul motorului. Jim Mulvey. Continuă să meargă cu capul sus, uitându-se drept înainte.

Jim o claxonă, apoi o strigă.

— Karen! Hei, Karen!

Fata se opri, iar apoi se întoarse lent spre el. Jim îi zâmbi cu toată gura și îi făcu vesel cu mâna, invitând-o să vină.

— Hopa înăuntru, îi strigă băiatul.

Karen clătină din cap și dădu să își continue drumul.

— Hei, spuse Jim, sărind din mașină. Ce-i cu tine? Sunt eu, Jim.

O ajunse din urmă și o prinse de braț. În acel moment, fata si-ar fi dorit să-și tragă mâna și să scape de el, însă nu schiță niciun gest.

Abia când fata se întoarse spre el și îl privi în ochi, Jim înțelese că se întâmpla ceva cu Karen. Avea aerul că era pe punctul de-a izbucni în plâns. Nota de tachinare îi dispăru din glas și îi spuse pe un ton blând:

— Suie, Karen. Te duc acasă.

Karen se lăsă condusă la mașină și, pentru prima oară de când îl cunoștea, Jim Mulvey îi deschise portiera. Fata se așeză cuminte și rămase cu privirea pironită drept înainte, în timp ce Jim ocoli mașina prin față și se așeză la volan.

— Vrei să vorbim? spuse Jim într-un târziu.

Karen clătină din cap. Un minut mai târziu, Jim încetini și trase mașina lângă trotuar. Se întoarse spre fată și îi spuse:

— Am auzit ce ți-a spus Penny Anderson la prânz. Dacă te-a deranjat, eu zic să nu-ți faci griji pentru atâta lucru.

— Nu-i asta, spuse Karen posomorâtă. Ce-ar fi să mă duci acasă?

Ceva din glasul fetei îl făcu pe Jim să înțeleagă că de fapt nu-și dorea să ajungă acasă. Porni din nou motorul și, în loc să o apuce spre locuința lui Karen, se îndreptă spre ieșirea din oraș.

— Unde mergem? întrebă Karen pe un ton detașat.

— La lac.

— Vreau acasă.

— Ba nu. Nu vrei, spuse Jim pe un ton autoritar. Ai nevoie să vorbești cu cineva, așa încât o să mergem până la lac și o să vorbim în liniște acolo.

— Nu-mi place la lac, spuse Karen pe un ton plângăreț. Miroase groaznic și nu sunt decât ienuperi pitici.

După zece minute de mers ajunseră la lac. Jim traversă zona pentru picnicuri și parcă la marginea drumului care ducea până la debarcaderul rudimentar. Pe lac nu se zărea nicio ambarcațiune. Tăcerea care domnise pe drum se prelungea, iar Jim se întrebă ce ar fi putut spune. Se hotărî imediat că nu trebuia să spună nimic. În schimb, o luă pe Karen în brațe și o trase spre el.

Când o sărută, fata încercă să îi opună rezistență, însă brațele lui o cuprinseră strâns, iar gura lui îi acoperi buzele. Iar pe măsură ce sărutul se prelungea, tot mai pătimaș, Karen simți cum trupul i se trezește lent la viață, răspunzând dovezii de iubire parcă împotriva voinței ei. Simțea nevoia să fie ținută în brațe; simțea nevoia să fie mângâiată; simțea nevoia să fie iubită. Își petrecu brațele după gâtul lui.

— Iubește-mă, Jim, îi șopti ea. Te rog, iubește-mă.

Îl auzi cum geme când mâna ei se îndreptă spre fermoarul pantalonilor, iar degetele îi atinseră sexul. Se lipi de el și îl ajută să o dezbrace.

— Isuse, spuse Jim oftând, o jumătate de oră mai târziu. Niciodată n-am mai făcut dragoste așa. Să-mi spui și mie când mai simți nevoia să vorbești cu cineva.

Îi aruncă o privire lacomă și îi făcu cu ochiul, iar Karen simți că ceva i se frânge în suflet.

M-a folosit, își spuse ea. Nu mă iubește. N-a vrut decât să se culce cu mine. Să se culce cu mine. Să se culce cu mine.

Își repetă obsesiv vorbele, sperând că, prin repetare, ele își vor pierde înțelesul. Dar experiența nu îi reuși.

Simțise nevoia să fie iubită, iar în schimb Jim o tratase de parcă nu își dorise decât să se culce cu ea. Încercă să se convingă că nu era nicio diferență între a face dragoste și a te culca cu cineva, însă nu reuși. Iată că acum tot ce vorbeau prietenii pe seama ei se adeverise.

— Du-mă acasă, șopti ea ușor.

Jim Mulvey porni motorul, întoarse mașina și o porni înapoi, spre Neilsville.

Douăzeci de minute mai târziu, opri în fața locuinței familiei Morton. Lăsă motorul să meargă, însă nu cobori.

— Nu-mi deschizi ușa? îl întrebă Karen.

— Poți să ți-o deschizi și singură, îi răspunse Jim.

Nu-și explica de ce, însă se simțea brusc furios pe Karen. Doar între ei se petrecuse ceva, ce Dumnezeu! Ar fi trebuit să se simtă mai bine. Își dădea și singur seama că fetei îi plăcuse. Iar acum, poftim: nimic. Dacă nu voia să își descarce sufletul în fața lui, foarte bine, putea să deschidă și singura ușa. Îi aruncă o privire cruntă.

Karen deschise ușa singură, sări jos și trânti cu putere portiera. Apoi porni grăbită spre casă, fără a mai arunca nicio privire înapoi. Nu că ar fi avut importanță dacă se uita. Pentru că, imediat după ce trântise ușa în urma ei, auzise cauciucurile scrâșnind și mașina îndepărtându-se în trombă.

Karen intră în casă, își pregăti o gustare frugală și se așeză în fața televizorului, cu gândul să își petreacă astfel restul serii. Încercă să se concentreze la imaginile care defilau pe ecran, dar nu reuși. Simțea nevoia să discute cu cineva; nu avea pe nimeni în preajmă cu care să vorbească. Se uită la ceas – încă două ore până la întoarcerea mamei acasă. Karen simți nevoia presantă de a discuta cu mama ei, de a-i vorbi imediat. Ridică receptorul și o sună la serviciu.

— Bună, mami, spuse ea, încercând să păstreze un ton cât mai vesel.

— Spune repede ce-i, rosti grăbită Harriet Morton.

În seara asta, toate mesele erau ocupate și chiar nu avea timp de discuții.

— Ai pățit ceva?

— Sunt O.K. Voiam să știu dacă nu poți veni mai devreme măcar astă seară.

— Trebuie să muncească cineva în casa asta dacă vrei să mâncăm, spuse Harriet cu duritate.

Trânti receptorul în furcă, apucă repede cana cu cafea pe care o lăsase pe tejghea și se întoarse la clienții săi.

Karen se uită lung la telefonul care amuțise și simți că o încearcă iar plânsul. Nici măcar propria ei mamă nu voia să stea de vorbă cu ea. Își reprimă lacrimile și hotărî să nu se mai gândească la toate întâmplările prin care trecuse în ziua aceea. De fapt, poate că era mai bine dacă nu se mai gândea la nimic. Mai bine să se uite la televizor până se întorcea mama acasă și să i se destăinuiască atunci. Să-i

spună tot. Mai avea de așteptat încă două ore. Se uită la ceas.

Era aproape ora zece.

Îi mai rămânea o oră de așteptare.

În acel moment sună telefonul. Karen ridică imediat receptorul, simțind cum îi reînvie speranța în suflet. Poate că mama se răzgândise și voia să o anunțe că vine totuși mai devreme acasă.

— Alo? spuse ea. Mami?

Însă la telefon nu era vocea lui Harriet Morton. Era altcineva, o voce care lui Karen i se păru vag cunoscută.

— Ai păcătuit, spuse vocea. Ești o păcătoasă. Trebuie să te căiești. Căiește-te!

Și asta fu tot. Telefonul amuți în mâna lui Karen. De astă dată nu se mai obosi să așeze receptorul în furcă, ci îi dădu drumul, lăsându-l să atârne de fir.

Așadar, se aflase deja. Se știa tot.

Bârfa se și pornise în oraș.

Iar mama ei încă nu sosise acasă.

Se uită din nou la ceas. Nu era decât zece și cinci.

Karen Morton se simțea nenorocită. Își impuse să nu dea frâu liber lacrimilor care amenințau să îi țâșnească pe obraji.

Poate că, dacă ar fi dat frâu lacrimilor, n-ar fi făcut altceva mai rău.

Poate că nu s-ar fi dus în baie, n-ar fi încuiat ușa, n-ar fi umplut cada cu apă, și nu și-ar fi tăiat venele.

Karen Morton ar fi trebuit poate să plângă. Dar nu vărsă o lacrimă.

•

Stăteau toți șase strânși în jurul lui ca niște cucuvele. Iar culoarea sumbră a sutanelor negre contrasta puternic cu paloarea fețelor, accentuând-o. Preoții se uitau încruntați la Peter Balsam. Acesta stătea calm, imperturbabil, susținându-le privirea cu o răceală cel puțin egală, iar din întreaga sa atitudine se desprindea o rece detașare și siguranță de sine.

În sinea sa însă, Peter Balsam simțea că fierbe.

După chipurile lor, înțelese că nu îl credeau. Mai precis, era convins că îl considerau nebun.

Tăcerea se prelungi, apăsătoare. Totuși, Peter Balsam era hotărât să nu deschidă el discuția. Se întrebă la ce se gândeau preoții. Oare hotărâseră să își șteargă complet din minte ceea ce tocmai le spusese? Sau poate că se gândeau la vorbele lui, le cântăreau, le rumegau?

— Și ce speri că ai să-i spui episcopului? îl întrebă monseniorul Vernon într-un târziu.

Pentru prima oară de la începutul întrevederii, Peter se foi neliniștit. Oare ce-l apucase să le spună că se va duce la episcop să îi povestească tot? De ce nu le spusese pur și simplu că el o terminase definitiv cu Societatea Sfântului Mucenic Petru, pentru ca apoi să își vadă liniștit de ale lui?

Numai că preoții insistaseră să afle ce îl determinase să părăsească Societatea, iar el, cinstit, le spusese tot.

Îl ascultaseră tăcuți cât le povestise despre incantații. Știau despre ce era vorba. Apoi, deodată, în minte îi încolți un gând nebunesc: aceleași lucruri bizare care i se întâmplaseră lui în timpul acelor slujbe neobișnuite li se întâmplaseră și lor; știau că se întâmpla ceva, însă, ca și el, nu știau exact despre ce era vorba. Simți că era de datoria lui să le spună. Încercă să le explice; cât își dorea să le trântească verde în față că erau cu toții niște perverși, să le descrie cu lux de amănunte ce se petrecea în cursul acelor ritualuri. Constată că nu îndrăznește să le spună. În fond, erau preoți, iar preoților trebuie să le arăți respect. Educația profund religioasă pe care o primise învinse dezgustul, iar Peter nu reuși să le relateze ce se petrecea între ei în cursul ceremoniilor. Nu reuși să le spună decât că ceea ce se întâmpla la aceste întruniri era imposibil de redat în cuvinte.

— Și crezi că ai să-i poți explica episcopului? îl întrebă monseniorul Vernon pe Balsam la sfârșitul expunerii.

— Nu va fi nevoie, îi răspunse Peter pe un ton coborât. Am înregistrat absolut tot ce s-a petrecut la ultima întâlnire.

— Ai o înregistrare? întrebă cu indiferență fratele Prine. Adică cum, ai înregistrat?

Răbdător, Peter continuă să explice.

— Am vrut să știu exact ce se petrece la aceste întâlniri, spuse el. Fiindcă nu reușeam să-mi amintesc nimic după aceea. Sau, mai precis, tot ce-mi aminteam este că de fiecare dată cădeam într-un soi de transă și că ajungeam acasă după mult mai multe ore decât mi se părea.

— Până acum n-am aflat nimic nelalocul lui. Doar e vorba de credință, reculegere și dăruire sufletească, spuse monseniorul.

— Toate astea nu au nicio legătură cu credința, îi răspunse Peter, simțind cum îi clocotește sângele de furie. Tocmai că, neînțelegând ce legătură au toate astea cu credința, am vrut să-mi dau seama ce se

petrece în realitate aici! Așa încât am adus cu mine un casetofon și-am înregistrat tot. Când am ascultat caseta acasă, pur și simplu mi s-a făcut greață. Iar dacă aș fi adus-o cu mine și ați fi ascultat-o, precis că v-ar fi venit să vărsați.

— Exagerezi, începu monseniorul Vernon, pentru a fi imediat întrerupt de Peter.

— Nu exagerez deloc, îi trânti acesta brutal. Toată nebunia aia sună a depravare.

— Am auzit destul, spuse monseniorul Vernon, ridicându-se în picioare. Tot ce poți spune este că ne-ai auzit vorbind într-o limbă care crezi – repet, *crezi, nu știi* – că ar fi ceva între latină și italiană și că ne-am dedat unor lucruri pe care le califici drept depravate.

— Nici nu cred că mai sunt necesare cuvintele, spuse Balsam. După ce o să asculte caseta, episcopul se va edifica.

— Edifica? întrebă monseniorul din nou, de astă dată plimbându-se cu pași mari prin încăpere. În legătură cu ce?

— În primul rând, lămurindu-se, va pune capăt existenței acestei Societăți.

Monseniorul râse.

— Crezi că îl vor convinge și îl vor edifica vorbele unui eretic?

Peter remarcă strălucirea de fanatism care revenise în privirea lui Vernon. De aceea își repetă că trebuia să fie prudent.

— Așa deci, eretic? spuse el liniștit. Cel puțin acum știu de unde mi se trage.

— Ti-ai dat în sfârșit seama? întrebă preotul, cu aceeași blândețe cu care vorbise și Peter mai înainte.

Peter înclină grav din cap.

— Da, am înțeles asta și o mulțime de alte lucruri.

Se ridică la rândul său în picioare, iar când vorbi din nou, își impuse să păstreze un ton cât mai neutru.

— Monseniore, nu am de gând să-mi mai pierd vremea aici discutând despre lucruri pe care nu sunteți în stare să le înțelegeți. Știu ce crezi: că sunt un eretic, indiferent care ar fi sensul pe care îl dai acestui termen. Mai știu că episcopul va ajunge la concluzia că nu ești întreg la minte. Și în fond, la ce concluzie să ajungă când te va auzi pretinzând că ești Sfântul Mucenic Petru și invocând mânia lui Dumnezeu spre a-i pedepsi pe păcătoși și pe eretici?

Dacă Peter Balsam se așteptase ca tirada sa să declanșeze o explozie de proteste, fu crunt dezamăgit. Deasupra adunării se lăsă o

tăcere deplină, iar prelații schimbară între ei priviri mirate. Ceva se modificase totuși în atmosfera din mica încăpere. Peter Balsam nu mai simțea ostilitatea cu care fusese privit până atunci. Brusc, se petrecuse o transformare, intervenise ceva. În aer plutea o senzație de așteptare, ca și cum preoții simțeau că lucrul după care tânjiseră până atunci era pe punctul de a prinde viață.

Monseniorul Vernon se oprise pe loc, iar acum îl fixa pe Balsam. Ceilalți cinci preoți îl priveau nesiguri pe monsenior.

— Să fie oare adevărat? îl auzi Balsam șoptind pe unul dintre ei.

Înainte însă de a apuca să răspundă, monseniorul Vernon întrebă cu o voce autoritară, anulând orice intervenție:

— *Ce-ai spus*?

— Te-am întrebat la ce concluzie ar putea ajunge episcopul, spuse Peter, încercând să nu dea importanță notei de mânie care se făcea simțită în glasul monseniorului.

— Despre Sfântul Mucenic Petru? tună monseniorul.

— La ultima întâlnire, ai afirmat că ești Sfântul Mucenic Petru și l-ai invocat pe Dumnezeu, rugându-l să arunce anatema asupra păcătoșilor și ereticilor.

— S-a-ntâmplat, șopti fratele Martinelli, abia suflând de emoție.

Peter se răsuci pe călcâie și se uită uimit la bătrân. Pe chipul preotului se așternuse o expresie de respectuoasă teamă. Îl privea pe monsenior căzut în adorație.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Peter, coborând glasul, deși era convins că știa ce răspuns va primi.

— În sfârșit, a venit la noi, rosti încet părintele Prine. După atâta amar de vreme, Sfântul Mucenic Petru a coborât în fine printre noi.

Peter Balsam se prăbuși pe un scaun. Cum se putuse întâmpla așa ceva? Nu era posibil. Și totuși, exact așa se întâmplase. Preoții auziseră foarte bine ce le spusese și, cu toate acestea, nu reușise să le zdruncine încrederea neștirbită în mai tânărul lor șef spiritual. Mai mult decât atât, nu reușise decât să le întărească credința. Peter Balsam își aminti spusele episcopului. *Ei își doresc cu ardoare să creadă. Și au nevoie unii de alții; au nevoie să știe că au pe cine se bizui.* Iar acum când, în fine, aflaseră că persoana în care își puseseră toată nădejdea, în speranța că pe el se puteau bizui, nu era în toate mințile, ce făcuseră preoții? Strânseseră și mai mult rândurile în jurul monseniorului.

Privirea lui Balsam se mută asupra lui Vernon. Pe fața acestuia se

așternuse o expresie de extaz. Își înălțase ochii spre cer și, cu mâinile împreunate a rugăciune, își mișca buzele fără a scoate un sunet. Îl privi neașteptat pe Peter în ochi, iar profesorul zări licărul de pătimașă devoțiune din privirea preotului.

— Nici în aceste condiții nu crezi? îl întrebă el cu blândețe.

— Nu, spuse Peter. Nu cred nimic.

— Dar *trebuie* să crezi, spuse monseniorul Vernon. Am încercat să-ți spun cu mulți ani în urmă, când eram mici. Atunci însă nu era momentul. Însă puteai să-ți dai seama și singur. După numele pe care le purtăm.

— După nume, repetă Peter obosit. Faci ce faci și tot la nume ajungi, nu-i așa?

Se uită cu coada ochiului la monsenior. Acesta părea să nu-l fi auzit. Însă ceilalți urmăreau atent schimbul de cuvinte. Balsam îi privi pe rând și zări pe fiecare chip bătrân și zbârcit aceeași expresie de mirare.

— Chiar nu v-a spus? îi întrebă el.

Preoții îl fixară curioși, așteptându-l să continue. Iar Balsam începu să le explice, alegându-și cu grijă cuvintele:

— Sfântul Mucenic Petru a fost pe numele său laic Piero da Verona. În engleză, Peter Vernon, dacă vă vine să credeți. El a fost ucis de un alt bărbat, numit Piero da Balsama. V-ați dat seama?

— Peter Balsam, murmură fratele Martinelli. Istoria se repetă. Ești Sfântul Acerinus.

— Nu, îi tăie vorba Peter. Nu sunt nici Sfântul Acerinus și nici Piero da Balsama. Așa cum monseniorul Vernon nu este Sfântul Mucenic Petru. E o coincidență și nimic mai mult!

În clipa următoare, se petrecu un lucru ciudat și neașteptat. Monseniorul Vernon rosti pe un ton liniștit, cu glasul coborât, dar atât de ferm, încât umplu încăperea:

— Sunt cu adevărat Sfântul Mucenic Petru.

Trăiesc un adevărat coșmar, își spuse Peter Balsam în sinea sa. Nu-i adevărat ce se-ntâmplă. Nimic din ce se petrece acum, aici, nu poate fi real.

Însă totul era real. Cei șase preoți bătrâni care stăteau în picioare, formând un cerc în jurul lui, îngenunchează cu toții și îl priviră cu venerație pe monseniorul Vernon. Pentru ei, din clipa aceea, monseniorul Vernon devenise Sfântul Mucenic Petru. Peter Balsam se ridică enervat în picioare și privirea lui se încrucișă cu cea a

monseniorului, peste capetele preoților îngenuncheați.

— N-am de gând s-o fac, spuse el liniștit. N-am de gând să continuu nebunia asta. N-am de gând să fiu ereticul tău și nici să te omor. Dacă chiar ai nevoie de un Sfânt Acerinus, n-ai decât să ți-l cauți în altă parte.

Preotul însă nu dădu semne să-l fi auzit. Rămăsese calm în picioare, cu o expresie placidă, dar cu aceeași licărire de fanatism în ochi.

Peter Balsam ieși fără o vorbă din birou și apoi din clădirea rectoratului. Trebuia să pună chiar acum capăt acestei porcării, își spuse el. Preoții aveau nevoie de el ca să le alimenteze nebunia. Apoi, deodată, pe când cobora dealul îndreptându-se spre oraș, îl auzi din nou.

Cântecul gregorian se auzea încă o dată.

Nu se sfârșise.

Undeva jos, în Neilsville, un orologiu bătea ora zece – ora la care Societatea Sfântului Mucenic Petru începea slujba; ora la care Karen Morton se pregătea de moarte.

•

Karen era lungită în cada cu apă fierbinte și se întreba de ce nu simte niciun fel de durere. Tot ce simțea acum era o plăcută toropeală.

Se uită cu detașare la sângele care i se scurgea din venele de la încheieturi, urmări traseul parcurs de firișoare pe suprafața apei, formând motive bizare și rotindu-se în jurul ei, colorând apa din cadă într-o caldă nuanță rozalie.

Iar pe măsură ce culoarea se închidea, transformându-se din roz într-un roșu purpuriu, Karen se întrebă dacă făcuse ce trebuia. Acum însă oricum era prea târziu. Prea multe lucruri alunecaseră pe un făgaș greșit, iar ea nu avea cu cine să se sfătuiască. Dacă ar fi existat cineva pe lume cu care să vorbească, o persoană care să o asculte și pe ea… Însă era singură pe lume. Iar pe măsură ce roșeața apei se transforma într-un roșu profund, Karen își dădu seama că nu îi mai păsa de nimic. Acum chiar că nimic nu mai avea importanță.

Începu să se roage cu ochii larg deschiși. Voia să vadă ce culoare are moartea; spera că, urmărind cum se scurge viața din ea, va găsi, cu fiecare picătură de sânge, răspunsul la dilema care o frământa: oare de ce îi merseseră toate pe dos în viață?

Nu apucă să vadă culoarea morții. Mult timp după ce pleoapele i

se închiseră, grele ca de plumb, apa se coloră într-un roșu tot mai intens. Iar Karen muri nu pentru că își pierduse tot sângele.

Ci fiindcă se înecă în cadă.

La unsprezece fără un sfert, capul ei dispăru sub apa purpurie.

•

La unsprezece fără un sfert, Harriet Morton descuie ușa de la intrare.

— Karen? strigă ea. Karen? insistă ea, chemând-o mai tare și constatând că fiica ei nu îi răspundea.

Nu primi nici de astă dată răspuns. Și totuși, avea impresia că nu era singură în casă. Era sigură că fiica ei nu ieșise în oraș.

Harriet urcă la etaj, dar nu o strigă din nou pe Karen. Zărind ușa închisă de la baie, respiră brusc ușurată. Karen era în cadă. Sigur, de aceea nici nu-și auzise mama strigând-o.

Harriet ciocăni discret în ușă.

— Karen? spuse ea. Ești înăuntru?

Neprimind niciun răspuns, Harriet încercă să deschidă ușa. Era încuiată. Și, brusc, o cuprinse spaima.

Se aruncă asupra ușii, încercând să o deschidă cu umărul, și o strigă înnebunită pe fiica sa. Tăcerea din spatele ușii o izbi ca un pumn în obraz.

Harriet ridică receptorul telefonului de pe palier. Poliția. Să sune la poliție. Numai că telefonul avea ceva. Nu avea ton. Doar un foarte ciudat bâzâit continuu.

Harriet Morton începu să țipe. Izbi cu umărul în ușa băii, iar aceasta cedă. Priveliștea îngrozitoare a căzii pline de un lichid roșiatic o șocă în asemenea măsură, încât uită să mai țipe.

În capătul căzii, abia ieșind de sub apă, se zărea un picior. Unghiile erau date cu lac verde. Iar Harriet știa că numai fiica ei era în stare să-și vopsească unghiile într-o asemenea culoare.

•

Vecinii chemară poliția de îndată ce Harriet Morton tulbură cu țipătul ei sfâșietor liniștea nocturnă. Iar polițiștii chemară la rândul lor o ambulanță. Imediat, cerul nopții fu invadat de urletul sirenelor.

Spre miezul nopții, unul din medicii de pe ambulanță îi făcu lui Harriet niște injecții sedative, iar mai târziu Karen fu scoasă pe o targă din casă. Multă vreme după ce spiritele se mai liniștiră, mulțimea rămasă în fața casei familiei Morton continuă să comenteze cele întâmplate, pe un ton potolit, fără patos, încercând să găsească o

explicație logică incidentului, să înțeleagă motivul acestei tragedii care se abătuse asupra orășelului. Printre curioși se număra și Jim Mulvey. Băiatul se întreba dacă nu cumva el purta vina morții lui Karen.

• Capitolul 21

A doua zi de dimineață, Peter Balsam aștepta la ușa biroului lui Vernon. Venise la rectorat cu gândul să își prezinte demisia.

Părea singurul lucru decent care îi rămânea de făcut. Dezbătuse cu Margo problema pe toate fețele toată noaptea, iar spre dimineață o reluaseră. Discutaseră pe rând fiecare aspect, încercând să înțeleagă, să găsească o explicație plauzibilă celor întâmplate. Mai întâi Judy Nelson. Apoi Societatea Sfântului Mucenic Petru. Apoi Karen Morton. Iar Karen murise.

În mod sigur exista o legătură între toate acestea. Toate ciudățeniile care se petreceau în Neilsville de la o vreme încoace convergeau spre un punct comun. Judy și Karen erau victime în aceste circumstanțe greu de înțeles. Pe de altă parte, Peter era convins că Societatea Sfântului Mucenic Petru era implicată într-un fel sau altul în toate dramele recente din oraș.

Dar și Peter Balsam era implicat. Margo încercase toată noaptea să îl facă să își schimbe părerea, însă tocmai în cursul nopții Peter căpătă certitudinea că nu se înșela. Fusese profesorul lui Judy Nelson, iar fata încercase să se sinucidă. Abia intrase în Societatea Sfântului Mucenic Petru și Karen Morton își pusese capăt zilelor. O altă elevă de-a lui. De parcă o forță nevăzută și necunoscută care umbla liberă prin Neilsville prinsese puteri o dată cu sosirea lui Peter Balsam în oraș, iar apoi se întărise prin aderarea sa la Societate. Concluzia se impunea de la sine: trebuia să plece. Deja părăsise Societatea, iar acum trebuia să își lase postul de profesor de la Sfântul Francis Xavier și să părăsească Neilsville-ul.

Și mai avea ceva de făcut: trebuia să stea de vorbă cu episcopul.

Înainte de toate însă, trebuia să își dea demisia; apoi să o caute pe sora Marie și să o roage să îi traducă exact înregistrarea de pe casetă. Auzi în spate mersul apăsat al monseniorului și se ridică.

Monseniorul Vernon intră în holul de așteptare al rectoratului și îl salută pe Balsam cu o mișcare scurtă a capului.

— Mă așteptam să vii aici dis-de-dimineață, spuse el. Cât o să

dureze?

— Ce? întrebă Balsam, simțindu-se pentru o clipă descumpănit.

— Păi, discuția pe care vrei să o purtăm. Presupun că-i vorba de Karen Morton.

— Și de ea, printre altele, rosti Peter prudent.

Dintr-o dată, simți că îi dispărea siguranța de sine, ca și cum și-ar fi pierdut avantajul pe care îl deținuse până atunci.

Trecură în cabinetul monseniorului, iar preotul se așeză la locul său de la birou și îi făcu semn lui Peter să se instaleze pe locul vizitatorului.

— Nu, mulțumesc, îi spuse Peter. Nu durează mult și, oricum, prefer să stau în picioare.

Căută febril cuvintele cele mai potrivite pentru a-și exprima intenția, dar, negăsindu-le, rosti direct, fără reținere:

— Plec.

Preotul își ridică sprâncenele, însă se abținu de la orice comentariu. Rămase nemișcat în fotoliu, privindu-l fix pe profesor și așteptând ca acesta să continue.

— Presupun că aștepți să-mi motivez demisia, rosti Balsam, simțind că tăcerea devenea insuportabilă.

— Da, cred că am dreptul să știu, îi răspunse calm monseniorul Vernon. Presupun că are legătură cu Karen Morton.

— Printre altele.

— Spune-mi.

Fără a-și da seama ce face, Peter Balsam se prăbuși în scaunul pe care i-l oferise monseniorul.

— Nu plec numai din cauza lui Karen, deși ceea ce i s-a-ntâmplat a fost picătura care a umplut paharul. Mă simt vinovat de moartea ei.

— N-ai de ce, îi răspunse preotul, ceva mai tranșant.

— Oricum, ce mai contează? Eu tot mă simt vinovat. Știi că ieri a vrut să-mi spună ceva și eu am gonit-o. N-ar fi trebuit s-o alung. Trebuia să-mi fi dat seama cât era de important pentru ea să-mi vorbească. În fond, sunt psiholog. Dar nu mi-am dat seama. Și nici nu e cine știe ce de capul meu ca profesor, nu? Vreau să spun, uită-te și tu ce li se întâmplă elevilor mei.

Jalnica încercare de a face o glumă cinică eșuă chiar și în ochii lui.

— Ți-am mai spus și-ți repet, îi trânti preotul iritat. Nu tu ești de vină pentru ce au făcut Judy și Karen. Doar nu ești preot.

— Dar nu-i vorba numai de ele, spuse Peter aproape în șoaptă. Mai

e ceva.

Preotul își ridică brusc capul și îl sfredeli pe Peter cu privirea. Acesta avu o ușoară ezitare, însă își impuse să spună ce motiv îl determinase să ia această hotărâre.

— Am de gând să-i vorbesc episcopului despre voi, spuse el, nereușind să susțină privirea monseniorului. Am de gând să-i spun tot despre Societatea Sfântului Mucenic Petru imediat ce voi fi eliberat de obligațiile mele de profesor la acest liceu. Ceea ce faci tu și preoții tăi este suficient de grav ca să fiți excomunicați.

— Chiar așa? întrebă preotul, nevenindu-i să creadă. Poate că rugăciunile noastre sunt cam pătimașe, însă tot rugăciuni rămân.

Ceva se frânse în sufletul lui Peter. Țâșni în picioare și îl privi de sus pe monsenior, dominându-l cu statura sa.

— Rugăciuni! tună el. Asta numești tu rugăciune? Nici n-ai habar despre ce vorbești. E preacurvie! Asta faceți voi! Tu și toată gașca ta nerușinată!

— *Cum îndrăznești*! urlă monseniorul.

Se ridicase la rândul lui în picioare, iar furia sa, aproape palpabilă, invadă biroul, făcând ca încăperea să pară deodată neîncăpătoare.

— Îți dai seama ce spui?

Dacă își propusese să îl intimideze pe Balsam, atunci încercarea sa dădu greș. Profesorul nu numai că nu cedă, dar continuă să îl privească pe preot drept în ochi și îi spuse:

— Muistule.

Preotul tresări.

— Ce-ai spus? întrebă el, cu o expresie de dezgust.

— Adevărul, rosti Balsam calm. Te-am făcut muist fiindcă asta ești. Asta faci tu și asta faceți cu toții. Intrați, voi știți cum, în transă, vă încălziți, iar apoi vă dați drumul. Iar partea cea mai tristă în toată istoria asta este că nici nu știți ce faceți.

Preotul se prăbuși în scaun și se holbă la Peter.

— Deci, asta ai vrut să spui azi-noapte? întrebă el încet. Când ne-ai făcut depravați.

Peter încuviință, iar preotul clătină ușurel din cap.

— Atunci e mai grav decât mi-am închipuit. Eu am înțeles că ne faci perverși în sens religios. Dar e mult mai grav decât atât, nu? Nu ți-e de ajuns, așa-i? Acum vrei să ne acuzi de… de…

Nu mai reuși să continue, incapabil să pronunțe acel epitet. Îi aruncă lui Balsam o privire ucigătoare.

— Piero da Balsama, rosti el aproape în șoaptă, m-ai ucis o dată, iar acum încerci să mă discreditezi. Însă nu ai să apuci ziua. De astă dată, eu voi triumfa.

Fu rândul lui Balsam să se prăbușească în scaun.

Bărbatul din fața lui era nebun. Alt cuvânt mai potrivit chiar că nu găsea. Cum să se poarte cu el? Încercă să își amintească ce citise în cărțile de specialitate. Cărțile ofereau întotdeauna răspunsul. Dar cum suna el? *Fă o incursiune în nebunia celuilalt.* Asta era.

Își aminti în ce consta metoda de a trata cu un nebun. Era uneori folosită în tratarea cazurilor de paranoia. Fiindcă Balsam era acum convins că preotul era paranoic.

— Ce te face să fii așa convins de asta? spuse el. Dacă te-am învins o dată, de ce nu te-aș bate și a doua oară? De ce să fie altfel acum?

Preotul se uită în jurul său, de parcă ar fi căutat cu febrilitate o armă ascunsă în încăpere.

— Știu, rosti el calm. Pur și simplu știu.

— Ți-a șoptit Dumnezeu la ureche?

Balsam pronunță în derâdere cuvântul „Dumnezeu”, încercând să îi întineze sensul.

— Nu mă crezi, nu-i așa? spuse la fel de liniștit monseniorul Vernon. Dar, în fond, de ce m-ai crede? Ești un eretic, nu-i așa?

— Dacă spui tu, rosti Balsam cu indiferență.

Preotul continuă să îl fixeze insistent. Curând însă, se petrecu ceva. Licărul din privirea monseniorului se stinse brusc, ca și cum cineva ar fi răsucit un buton nevăzut. Se scutură ușor, de parcă tocmai atunci s-ar fi trezit dintr-un vis.

— Despre ce vorbeam? întrebă el, complet zăpăcit.

Balsam cântări rapid situația. Fie că starea de derută paranoică trecuse, fie că acum intervenise o altă manifestare a bolii. Trebuia să fie foarte atent ce spunea și ce făcea.

— Despre demisia mea, spuse el.

Preotul continuă să îl privească nedumerit, iar apoi chipul i se lumină.

— A, da, rosti el, dregându-și glasul. Sigur, continuă el și, zâmbindu-i jovial lui Peter, se aplecă spre el. Desigur, eu nu te pot împiedica să pleci, însă te rog să mai aștepți puțin. A, nu foarte mult, se grăbi el să adauge, sesizând că Peter se pregătește să protesteze. Doar câteva săptămâni. Vezi tu, de dimineață am avut o discuție cu episcopul.

— Episcopul? spuse Peter stingherit.

Preotul făcu un semn afirmativ din cap.

— M-a rugat să trec mai devreme pe la el; în legătură cu Karen Morton. Îl îngrijorează situația de aici, ca și pe mine. Crede că se petrece ceva necurat în oraș și că acest ceva mai întâi i s-a-ntâmplat lui Judy Nelson, iar noaptea trecută și lui Karen Morton. E convins că ar trebui să aibă o legătură de vreun fel.

Din tonul preotului, se putea ghici că nu era de acord cu aprecierile episcopului.

— În orice caz, el consideră că ar fi o idee bună dacă ne-am folosi de pregătirea ta de psiholog. Dintr-un motiv pe care nu mi l-a împărtășit, e de părere că, dintre noi toți, tu ești cel mai în măsură să te ocupi de ceea ce se-ntâmplă în oraș. Nu că s-ar întâmpla cine știe ce, adăugă el, formulând un gând care îi încolțise în minte în acel moment. Totuși, dată fiind situația, va trebui să te rugăm, să insistăm să mai rămâi o vreme printre noi.

Balsam cântări cele auzite. Episcopul avea, firește, dreptate. Simți deodată cum se clatină toată hotărârea lui.

— Ar mai fi ceva, îi spuse preotul sumbru. Karen Morton a lăsat un bilet. Știai?

— Un bilet? întrebă Peter mirat.

Nu, nu știa că lăsase un bilet.

— Da, minți preotul. Un bilet tulburător. A scris ceva despre noi – despre mine și tine – în sensul că era convinsă că, sper să citez corect: „se petrece ceva între ei”. Sigur, e o prostie, însă dacă ai să pleci tocmai acum… Ei bine, sper că înțelegi ce vreau să spun. Asta ar da naștere la bârfe, nu-i așa?

Peter Balsam simți că abia acum primise lovitura de grație. Se declară învins. Sigur că asta va da naștere la bârfe, îi dădu el dreptate preotului în sinea sa. Mai cu seamă că exista un sâmbure de adevăr în toate astea. Numai că acest „ceva” nu se petrecuse decât la ședințele Societății Sfântului Mucenic Petru. Cum putuse afla Karen de ceea ce se petrecea acolo? Oare știuse? Poate că atinsese din întâmplare o coardă sensibilă. Nu că ar mai fi avut vreo importanță. Oricum, căzuse în cursă. Karen Morton era moartă, iar Peter Balsam căzuse în cursă. Ridică privirea spre superiorul său și înțelese că acesta aștepta reacția lui.

— Bine, acceptă el. Rămân. Dar tot am de gând să-i vorbesc episcopului despre Societate.

— Eram convins că ai s-o faci, rosti monseniorul cu răceală. Însă te avertizez că-ți pierzi vremea de pomană. Mai e ceva? îl întrebă el, ridicându-se.

— Nu, spuse Peter pe un ton la fel de glacial ca al preotului.

Brusc, își aminti totuși ceva.

— Da, mai e ceva, adăugă el, uitându-se cu coada ochiului la Vernon. Aș vrea să știu unde o pot găsi pe sora Marie. Doresc să discut ceva cu ea.

Peste chipul preotului trecu o umbră, iar pentru o clipă Peter se simți invadat de o senzație de triumf. Reușise în sfârșit să-l zdruncine cu ceva pe preot. Imediat însă, chipul monseniorului se însenină.

— Din păcate, nu-i aici, spuse el pe un ton lipsit de orice expresie. Lipsește o vreme.

— Lipsește? întrebă Peter prudent. Cum adică?

— Din când în când, sora Marie se retrage, se izolează de lume, îi spuse el, zâmbind prefăcut. Din păcate, chemarea ei spirituală nu este atât de puternică pe cât ar trebui să fie, așa încât am descoperit – amândoi, vreau să spun – că din când în când îi face bine să se izoleze de restul lumii. Vreau să spun că o ajută întru credință. S-a retras o vreme. Dar va reveni curând printre noi.

— Bine, dar mie nu mi-a spus că pleacă, protestă Peter, simțind cum i se spulberă speranțele.

— Bineînțeles că nu ți-a spus, rosti preotul cu detașare. Și de ce să-ți fi spus, mă rog?

Întrevederea luă sfârșit fără ca Balsam să poată răspunde.

•

— Ar trebui să oficiezi chiar tu vecernia, spuse fratele Martinelli.

Se afla în biroul monseniorului Vernon și i se adresase acestuia. Dintre ei doi, numai el luase loc. Monseniorul măsura cu pași mari încăperea.

— E un sacrilegiu, șopti el.

— Nu văd de ce, spuse cu emfază fratele Martinelli. Indiferent ce cred oamenii, noi știm că slujba de astă seară nu se ține pentru Karen Morton.

— Nu asta-i problema, îi răspunse monseniorul Vernon. Bineînțeles că știm că slujba nu se ține pentru Karen. Cum altfel? Doar nu era în stare de grație în momentul morții. Problema e că oamenii vor să *facă* din slujba asta una în memoria lui Karen. Iar singura metodă de a pune capăt acestei prostii este să anulăm pur și

simplu slujba.

— Și ce-o să obținem cu asta? întrebă bătrânul cu oboseală în glas. Și la slujba de mâine o să ne confruntăm cu exact aceeași problemă. Nu văd cum i-am putea împiedica pe enoriași să se roage pentru sufletul lui Karen Morton. Și nici nu văd de ce am încerca.

— Dar totul e pe dos, nu se lăsă monseniorul Vernon. Lucrurile trebuie privite exact din acest unghi. Luându-și zilele, copila asta a comis un păcat de neiertat. Ea nu mai există pentru biserică.

Fratele Martinelli oftă, iar mintea sa încercă să facă ordine în această chestiune. Din punct de vedere pragmatic, monseniorul avea dreptate; însă, pe de altă parte, problema mai avea un aspect. Enoriașii începuseră să se adune la biserică în așteptarea slujbei. Aveau nevoie să participe la această slujbă. Oare nu se cuvenea să li se satisfacă această nevoie? Trase cu coada ochiului prin ferestruica rectoratului și zări o cohortă întreagă de oameni care urcau conștiincioși colina spre biserică.

Totul începuse cu o oră în urmă. În mod curent, la slujbele obișnuite din cursul săptămânii nu asista practic nimeni, nici chiar în această parohie cu credincioși atât de habotnici cum erau enoriașii Bisericii Sfântul Francis Xavier. Astăzi însă, lucrurile stăteau altfel. Oamenii veneau la biserică pentru Karen Morton. Toată ziua fusese așa. Imediat după răspândirea veștii că fata se sinucisese, oamenii începuseră să se perinde pe la biserică. Treceau pe aici ca să spună o scurtă rugăciune și să aprindă tăcuți o lumânare, înainte de a-și vedea de treburile lor.

Și apoi, în urmă cu fix o oră, oamenii începuseră să se scurgă spre biserică, venind din oraș, pentru a asista la slujbă. Se scurgeau în valuri, până când mica biserică deveni neîncăpătoare, gemând de lume aproape ca în Duminica Paştilor. Doar două lucruri îi puteau aduce pe oameni la biserică, reflectă fratele Martinelli: speranța în viața de apoi și frica de necunoscut, asociată cu moartea neașteptată. Fratelui Martinelli însă nu îi păsa neapărat de ce veneau oamenii la biserică. Pentru el, important era să vină. Cu monseniorul Vernon, lucrurile stăteau însă cu totul altfel.

Pentru monsenior, nu era suficient ca oamenii să fie prezenți la slujba lui. Ei trebuiau să vină la biserică din convingere. Iar a te ruga pentru sufletul lui Karen Morton nu era, în lumina convingerilor religioase rigide ale monseniorului Vernon, cel mai potrivit lucru de făcut. Așa ajunseseră cei doi să discute despre posibilitatea anulării

slujbei din acea seară.

— Nu vreau să mă amestec, spuse monseniorul Vernon, pe un ton care voia să îi transmită fratelui Martinelli că discuția se încheiase, pentru ca apoi să continue: Dar dacă vrei să ții tu slujba, n-am nimic împotrivă. Totuși, să știi că vei suporta singur consecințele.

Fără a mai adăuga ceva, monseniorul părăsi brusc încăperea.

În timp ce se îndrepta spre biserică și cât timp se îmbrăcă în straiele preoțești, pregătindu-se pentru slujbă, fratele Martinelli se întrebă la ce consecințe se referise monseniorul.

•

Peter Balsam își înmuie degetele în cupa cu apă sfințită, își făcu semnul crucii și se strecură discret în strană, în ultimul rând. O zări pe Leona Anderson cum se întoarce spre el și îi aruncă o privire severă. Se făcu că nu o vede și își luă cartea de rugăciuni.

Se uită în jur și zări câteva figuri cunoscute. În clipa următoare, acordurile grave și solemne ale orgii răsunară dinspre balcon, invadând imediat biserica și dând semnalul de începere a slujbei.

Primul semn de agitație se făcu simțit în rândul obștei când credincioșii constatară că nu monseniorul Vernon era cel care oficia slujba din acea seară. Oamenii începură să se foiască și să șușotească între ei la apariția siluetei gârbovite a părintelui Martinelli, care se mișca greoi, îndreptându-se spre altar. Peter căută cu febrilitate să descopere printre chipurile credincioșilor pe cel al monseniorului. Nu fu deloc surprins să constate că acesta lipsea din biserică.

Vecernia începu, iar curând toți constatară că în seara aceea se petrecuse ceva neobișnuit. Răspunsurile credincioșilor, îndeobște câteva murmure răzlețe și timide, vibrau în seara aceasta puternic, izvorâte din suflet, urcând din piepturile tuturor celor prezenți. Părintele Martinelli continuă imperturbabil slujba, nedând semne că ar sesiza ceva, iar vocea sa tremurătoare continuă să murmure litania. Peter încercă să localizeze centrul acestei efervescente participări. Și îl descoperi imediat, fără greutate.

În seara aceasta, în loc să stea alături de părinții lor, prietenele lui Karen se adunaseră laolaltă, unindu-se în centrul bisericii. Toate prietenele ei apropiate – Judy Nelson, Janet Connally și Penny Anderson – împreună cu încă câteva. O zări stând oarecum retrasă de grupul fetelor pe Marilyn Crane.

•

Marilyn venise singură la vecernie și se așezase ca de obicei în

strana din dreptul statuetei Fecioarei Maria. Fusese atât de adâncită în rugăciune, implorând-o pe Maica Îndurerată să o ierte pentru toate gândurile rele pe care le nutrise în trecut la adresa lui Karen Morton și rugând-o pe Împărăteasa Îngerilor să intervină cu rugăciunile ei pentru sufletul lui Karen, încât târziu observă că între timp biserica se umpluse de lume. Deodată, se simți privită și constată că nu se mai putea concentra asupra rugăciunii.

•

Iar la un moment dat, se porni totul.

La început se auzi un murmur surd, abia perceptibil, care se distingea cu greu, acoperit de sunetele vibrante și înălțătoare ale orgii. Aceasta se amplifică, iar când ultimele acorduri ale orgii se stinseră, biserica fu invadată de un alt soi de muzică: muzica vocilor omenești.

Fetele cântau.

Se strânseseră una în alta și se țineau de mână, deși creau senzația că nu erau conștiente de prezența lor ca grup. În afara lui Judy Nelson, toate boceau îndurerate, iar lacrimile le șiroiau pe obraji. Cântau cu ochii înălțați spre cer, de parcă ar fi căutat să descopere ceva acolo.

Părintele Martinelli le ignoră și ridică glasul, continuându-și astfel slujba și încercând să acopere bocetul tot mai insistent.

Însă cântecul se amplifică, patosul lor se intensifică, iar fetele se ridicară în picioare, legănându-se îndurerate, tânguindu-se la unison, într-un singur glas care părea încărcat în același timp de exaltare și de durere.

Părintele Martinelli se încurcă, iar apoi amuți definitiv. Se uită cu o mină imploratoare în jur, parcă cerând ajutor, însă acesta nu îi veni de nicăieri. În schimb, zări chipurile tulburate ale enoriașilor îndreptate spre el, așteptând îndrumare spirituală. Se grăbi să le accepte binecuvântarea, iar organistul îl acompanie din zbor.

Iar pe măsură ce cântecul tânguitor al fetelor creștea, umplând biserica de jelania sa, orga izbucni zgomotos, amestecându-și acordurile cu lamentările acestora și dând naștere în final unui vacarm sonor care acoperi ultimele cuvinte ale binecuvântării.

Nu mai avea importanță. Credincioșii se ridicaseră în picioare și se îndreptau nervoși spre ieșire, aproape speriați de manifestarea atât de clar exprimată a durerii adolescentine.

Pentru Peter Balsam, era evident că fetele căzuseră pradă unei

crize de isterie colectivă, ca reacție la moartea prietenei lor. Se ridică și se îndreptă spre ele.

Însă, la fel de brusc pe cât izbucnise, jelania încetă. Ca și cum ar fi ieșit brusc din transă, fetele se uitară mirate una la alta, de parcă atunci și-ar fi dat seama că erau împreună, scoaseră câteva sunete guturale care aduceau a râs nervos și se grăbiră spre ieșire. Judy Nelson rămase în urma lor și ieși fără grabă din strană pe culoarul central. Ajungând în dreptul locului pe care îl ocupa Peter Balsam, se întoarse brusc spre el și îi zâmbi. Peter se așteptase la un surâs prietenos și nu la o grimasă care îl făcu să îi înghețe sângele în vine. Simți un fior rece pe șira spinării și își feri tulburat privirea. Când își reveni și simți că era din nou stăpân pe sine și că o putea înfrunta, întoarse capul spre ea. Constată că fata dispăruse între timp.

•

În biserică rămăsese o singură persoană. Marilyn Crane, ghemuită în genunchi în strana ei, era atât de absorbită de rugăciune și indiferentă la ce se petrecea în jur, încât lăsa impresia că nu remarcase nimic din cele întâmplate.

Și într-adevăr, nu sesizase nimic. Era atât de concentrată să îi ceară iertare Fecioarei Maria, încât, atunci când bocetul se înălțase cu patos din piepturile fetelor, fusese convinsă că muzica aceea stranie prinsese viață în închipuirea ei. Altă explicație nu reuși să găsească, pentru că nu își amintea să mai fi auzit asemenea sunete bizare în niciuna din bisericile în care intrase. Abia după ce cântecul de jale amuți și peste biserică se pogorî liniștea, Marilyn observă că era singură. Își spuse că poate Fecioara Maria voia să îi ceară ceva și că încerca să îi facă un semn. Se apropie de statuetă și aprinse o lumânare.

Așteptă liniștită să primească mesajul.

Multă vreme nu se întâmplă nimic. Deodată, simți nevoia imperioasă de a-și pune mâna pe flacăra lumânării. Se împotrivi acestei tentații, dar, cum ea devenea presantă, își spuse probabil că acesta era mesajul pe care dorea să i-l transmită Fecioara Maria; semnul tainic pe care dorea să i-l arate numai ei.

Marilyn Crane întinse mâna și își așeză palma deasupra flăcării. Coborî mâna până când flama îi atinse pielea. Dar nu simți niciun fel de durere. Fecioara o proteja de durere. Exact așa cum îi spuse Judy Nelson. Ce senzație minunată.

Marilyn își ținu ferm mâna deasupra flăcării și nu și-o retrase

decât atunci când simți mirosul grețos și dulceag de carne arsă. Când în sfârșit își retrase mâna, zăbovi minute în șir, uitându-se cu o teamă respectuoasă, aproape cu venerație, la rana pe care o avea în palmă. Da, își spuse ea. Judy avea dreptate. Durerea fizică nu există.

Cumpănind la acest adevăr proaspăt descoperit, Marilyn Crane își făcu semnul crucii, îi mulțumi Fecioarei Maria pentru mesajul primit și ieși fără grabă din biserică.

•

Peter Balsam tocmai ajunsese în dreptul ușilor locașului de cult când ceva îi atrase privirile și se opri. Își dădu imediat seama că se uita la una din statuetele sfinților.

Sfântul Acerinus.

Sfântul Acerinus, sub numele căruia fusese canonizat Piero da Balsama.

Sfântul părea să se uite cu reproș la Peter, ca și cum acesta ar fi început un lucru pe care nu îl dusese la bun sfârșit. Peter Balsam își spuse că era ridicol și că începuse să își imagineze tot felul de prostii. Se smulse de sub vraja privirii acuzatoare a sfântului și porni spre ieșirea din biserică. Avea totuși senzația clară că este urmărit.

Când se întoarse, privirea sa o întâlni pe cea a monseniorului Vernon, care îl urmărea din altar cu o expresie de senină detașare pe chip.

• Capitolul 22

Ceva mai devreme, toți locuitorii orașului se strânseseră la biserică. Acum erau toți pe Main Street – părinții la braserie, iar copiii peste drum. În Neilsville apăruse peste noapte o noutate. Fusese deschisă o discotecă, iar practic toți liceenii de la Sfântul Francis Xavier se strânseseră în păr acolo în acea seară.

Leona Anderson împungea iritată cu lingurița crema de banane așezată pe masă dinaintea sa, cu atenția împărțită între porția modestă de desert (care intrase la apă cel puțin pe jumătate față de vremea adolescenței ei) și zgomotul care răzbătea de peste drum și căruia ținea să îi adreseze un protest mut, materializat printr-o privire țâfnoasă, critică și disprețuitoare.

„Călugărița pioasă”. Oare de unde or fi scos numele ăsta stupid pentru o discotecă? se întrebă ea. Se deschisese în urmă cu o lună, iar între timp, temerile cele mai crunte ale Leonei se adeveriseră. Câțiva

liceeni din Neilsville se lăsară ademeniți și prinși de mirajul localului, discoteca devenind în scurt timp locul de întâlnire predilect și un fel de cartier general al tineretului de la Sfântul Francis Xavier. Leona începuse să aibă viziuni neliniștitoare, cu traficanți de droguri și lucruri mult mai cumplite. Era convinsă că deschiderea discotecii „Călugărița Pioasă" pusese capăt vieții liniștite și decente din orașul lor.

— Nu există nicio lege care să interzică zgomotul? se plânse Inez Nelson din celălalt capăt al mesei.

— Am verificat, spuse Leona, clătinând din cap înfuriată. Proprietarii au declarat că au activitate comercială. Așa că fac ce poftesc.

Iar tonul ei dădea de înțeles că exact asta făceau și că acel „fac ce poftesc" depășea cu mult o nevinovată – dar prea zgomotoasă – manifestare a tonomatelor date la maximum.

— Nu cred că ar trebui să le lăsăm pe fete acolo, continuă Leona.

Aruncă pe fereastră o privire cruntă în direcția clădirii de peste drum, care sfida buna-cuviință, parcă sperând ca în acest fel să o facă una cu pământul.

— Știu și eu, începu ezitând Inez Nelson. Vremurile s-au schimbat. Nu mai e ce-a fost pe timpul adolescenței noastre. Cred că trebuie să ne adaptăm schimbărilor.

— Zău? întrebă Leona înciudată. Atunci noi de ce stăm acum în același local unde veneam și acum douăzeci de ani? E mai mult decât atât, Inez. Cred că am scăpat frâiele din mână.

Inez amestecă zahărul din cafea, dorindu-și să o poată contrazice pe Leona. Dacă reușise cumva vreodată să țină frâiele în mână, era sigură că vremurile acelea erau de mult apuse. De când se întorsese Judy de la spital, Inez călca numai pe vârfuri. Se simțea manipulată. Știa că trebuia să fie mai fermă cu fiica ei, însă nu reușea. Pur și simplu nu avea nici puterea și nici inima să o facă. Fiindcă se temea de ce s-ar fi putut întâmpla. Mai ales după toate cele petrecute în oraș cu o noapte înainte. Inez nu avea să uite toată viața privirea rătăcită a lui Harriet Morton după ce o scoseseră pe brațe din casă, pentru a fi transportată cu ambulanța la spital.

Leona are dreptate, își spuse ea. Am scăpat frâiele din mână cu copiii noștri. Urmări privirea Leonei, iar prin fața ochilor minții îi defilară imagini bizare a ceea ce probabil că se petrecea în discoteca de peste drum. Câteva minute mai târziu, după ce zgomotul asurzitor

se înteți devenind insuportabil, cele două femei se retraseră în grabă.

•

Adevărul era că în discotecă nu se petrecea mai nimic. Tonomatul urla dat la maximum, însă din interior, muzica se auzea sec și înfundat.

Numai câțiva adolescenți se aflau pe ring, dansând fără prea mare chef și cu mișcări dezordonate. Majoritatea erau strânși la mese, lăsându-se învăluiți de muzica zgomotoasă care îi făcea să vibreze și încercând să uite de Karen Morton, care nu mai era printre ei.

În afara lui Janet Connally, a cărui mamă insistase să meargă cu ea acasă după terminarea slujbei, restul fetelor care tulburaseră vecernia erau prezente la discotecă. Nu mai stăteau însă laolaltă. Judy Nelson era singură la o masă și se uita în jur cu o privire încărcată de tristețe.

Localul dădea impresia unui lucru făcut de mântuială, o improvizație realizată prin alăturarea a tot felul de obiecte nepotrivite, aruncate de-a valma, probabil din lipsa fondurilor necesare unei amenajări adecvate. Pereții erau tapetați cu postere înfățișând vedete de muzică rock; un Mick Jagger asudând într-o poziție senzuală și dând impresia că tocmai trăia un orgasm prelungit prezida o adevărată galerie de imitatori de mâna a doua sau a treia.

La tonomat fusese conectat un panou luminos, care se voia a fi copia unei orgi de lumini complexe și care, în loc de a da naștere acelei adevărate simfonii psihedelice căreia îi fusese destinat, nu reușea decât să producă jalnice pâlpâiri intermitente în tonuri de roșu și verde. Din pricina insuficientei prestații și a calității dubioase a spectacolului de lumină, fusese improvizat în completare un sistem suplimentar, constând în câteva șiruri de becuri multicolore de felul celor care împodobesc peluzele la Crăciun, dar care nu reușeau decât să accentueze nota de ireal cu strălucirea lor sărăcăcioasă. În centrul încăperii, agățată de tavan și rotindu-se după curentul de aer, atârna o imensă insectă confecționată din *papier-mâché*: călugărița care inspirase numele localului. Dacă Leona Anderson ar fi avut prilejul să arunce o privire în interiorul discotecii „Călugărița Pioasă”, probabil că îngrijorarea ei ar fi fost înlocuită de o senzație de dezgust și sigur s-ar fi întrebat ce găseau puștii atât de fascinant la spelunca asta. Numai că pentru liceenii de la Sfântul Francis Xavier discoteca era singura distracție din oraș.

De aceea se și adunaseră aici, prefăcându-se, fiecare în felul său,

că totul era în regulă. Poate că ar fi reușit să dea uitării tragedia – cel puțin pentru moment – dacă nu s-ar fi izbit tot timpul de silueta solitară a lui Jim Mulvey, care stătea singur la o masă, ca o evocare vie și permanentă a dispariției lui Karen din rândul celor vii.

Penny Anderson se desprinse din grupul în care se afla și se uită curioasă în jur. O zări pe Judy Nelson stând singură la o masă și traversă încăperea, hotărâtă să se așeze lângă ea. După primii trei pași îl zări pe Jim Mulvey, care stătea și el retras, dar la altă masă. Penny se răzgândi pe loc, schimbă direcția din mers și se apropie de Jim.

— Salut, îi spuse ea.

Băiatul ridică privirea și o privi fără pic de interes.

— Te deranjează dacă mă așez la masa ta?

Fără a mai aștepta răspunsul, se așeză pe scaunul de lângă Jim. Băiatul o privi din nou, cu o mină posomorâtă, după care se întoarse la cutia de Coca-Cola din fața sa.

— Aș vrea să vorbesc ceva cu tine, spuse Penny cu blândețe. Despre Karen.

Așteptă reacția băiatului și, constatând că acesta nu se hotăra nici de data asta să-i răspundă, continuă ferm:

— Știi, cu toții îi ducem dorul. Vreau să spun Judy, Janet și cu mine. Știi că de mici am fost toate patru nedespărțite. Mai puțin în ultimul an…

Penny se opri brusc. Karen începuse să se întâlnească cu Jim Mulvey de un an.

Jim o privi de astă dată cu vădită curiozitate.

— Ce vrei să spui? întrebă el pe un ton amar. Vrei să zici că în ultimul an – *de când a început să se întâlnească cu mine* – Karen s-a schimbat?

Jim o fixă pe Penny cu o privire încărcată de reproș.

— N-n-nu, se bâlbâi Penny. Nu asta am vrut să spun.

— Ba da, i-o tăie Jim, nelăsându-i răgaz să îl contrazică. Nu crezi că mi-am dat seama și singur? Nu crezi că mi-au ajuns la ureche bârfele voastre? Ce naiba, doar eu sunt la originea lor!

Băiatul se uită amărât la băutură, iar când continuă, Penny simți că nu i se adresa ei anume.

— Numai eu sunt vinovat, începu el atât de încet, încât Penny abia îl auzi. Nu m-am purtat niciodată cu ea așa cum și-ar fi dorit. De fapt, nu comunicam. Trebuia să vorbesc cu ea, să o ascult. Dacă aș fi

procedat așa, nu s-ar fi ajuns niciodată până aici.

Penny se întinse spre el și își așeză mâna peste a lui. Jim părea să sufere din tot sufletul și avea un aer atât de neajutorat… Parcă nu mai era același Jim Mulvey cu care se cunoștea de mici. Impertinența, înfumurarea, siguranța sa de sine – toate dispăruseră ca prin farmec, așa încât avea impresia că vorbea cu o persoană complet diferită.

— Nu ești tu de vină, îi spuse ea, parcă încercând să se convingă mai mult pe sine. De fapt, nu cred că e cineva de vină pentru ce s-a-ntâmplat.

Jim ridică brusc capul, abia acum dându-și seama că vorbise cu voce tare.

— Taci din gură, rosti el furios. Tacă-ți gura! Să nu mai pomenești de ea, bine?

Penny simți că se înroșește până în vârful urechilor. În acel moment, ar fi vrut să se ridice de la masă și să plece fără o vorbă. Ceva însă o reținea: sentimentul că s-ar fi cuvenit să rămână alături de el, să nu îl părăsească tocmai acum. Îl strânse ușor de mână.

— N-am vrut decât să-ți spun cât de rău îmi pare, rosti ea îndurerată. Știu că erai nebun după ea și mai știu că ai să-i duci dorul.

Jim o privi cu atenție și înțelese din privirea ei că o rănise.

— Iartă-mă, spuse el. Pur și simplu nu vreau să discut cu nimeni despre ea. Încă nu e momentul. Totul s-a întâmplat de prea puțin timp și e prea recent. Poate că n-am să mai vorbesc despre ea niciodată.

O privi pe Penny drept în ochi. Crezu că ghicește o invitație în privirea fetei.

— Trebuie să o dau uitării.

— Atunci, hai să vorbim despre altceva, sugeră Penny.

— Și despre ce ai vrea, mă rog, să vorbim? o întrebă Jim, ridicând nepăsător din umeri. Uită-te și tu în jurul tău. Parcă am fi la priveghi. Toți se gândesc numai la Karen.

— Eu nu.

— Dar la ce te gândești? o întrebă el, privind-o intrigat.

— La tine, rosti Penny. Ești altfel decât te-am crezut. Ești foarte drăguț.

Simți strângerea de mână a lui Jim răspunzându-i. O străbătu un fior și îi întoarse gestul.

— Și mie-mi place de tine, spuse Jim.

O privi îngândurat. Oare fata asta încerca să îi transmită mesajul la care se gândea el?

— Ce-ar fi să plecăm de aici?

Penny dădu să-l refuze, iar apoi se uită în jur la tinerii adunați în discotecă. Judy Nelson și alte câteva prietene se uitau fix la ea. Oare ce-or să creadă despre mine? se întrebă Penny. Ce-or să-și închipuie văzându-mă că mă ridic și plec cu Jim Mulvey? Mai ales după ce-am zis ieri la prânz? Doamne, oare toate astea s-au întâmplat ieri? Toți m-au auzit când i-am promis lui Karen că am să i-l suflu pe Jim Mulvey. Bine, dar Karen nu se mai număra printre cei vii, deci poate că nu trebuia să aibă rețineri. Iar dacă va pleca acum cu Jim, poate că lumea are să-și închipuie că oricum Jim intenționase să o rupă cu Karen. Și-apoi, ce-i mai păsa lui Karen acum? Doar era moartă.

— Și unde ai vrea să mergem? întrebă Penny, încercând să câștige timp.

Jim ridică din umeri.

— Habar n-am. Numai la bufet nu, că dăm de toată gașca aia de babalâci. Ce-ar fi să trecem pe la cabana lui Bill Enders? spuse el inspirat. Nu l-am mai văzut pe Bill de o groază de timp.

Penny studie rapid propunerea lui Jim pe toate fețele. Abia dacă-l cunoștea pe Bill Enders. Știa totuși din auzite că era unul din personajele pe care Leona Anderson le-ar fi desființat cu mare plăcere. În urmă cu exact un an, tânărul își construise o cabană și, pentru că purta plete și locuia singur, Leona Anderson îl etichetase drept *hippy* și începuse să agite întreaga comunitate din Neilsville împotriva lui. În acest fel se aflase că Enders plătise integral terenul pe care își construise casa și că avea un cont destul de frumușel deschis la bancă. Bill Enders era un tânăr singuratic, căruia îi plăcea să trăiască retras, și, din câte aflase Penny, Jim Mulvey era singura persoană din oraș suficient de apropiată ca să-i facă din când în când o vizită. Ideea de a trece pe la Bill Enders îi sună lui Penny ca o adevărată aventură.

— Dar nu-i prea târziu pentru vizite? întrebă ea, sperând întrucâtva ca Jim să îi dea dreptate.

— Nu și pentru Bill. El se culcă târziu.

Jim îi zâmbi prietenos, încercând să o liniștească, dar întrebându-se ce ar spune Penny dacă ar afla că Bill Enders nici nu era acasă și că urma să lipsească toată noaptea.

Penny se decise brusc și se ridică.

— Păi, în cazul ăsta, ce mai așteptăm?

Pe când se îndreptau spre ieșire, Penny o zări cu coada ochiului pe Judy Nelson, care îl făcea semne disperate cu mâna.

— Doar nu vrei să pleci cu Jim Mulvey? îi strecură ea.

Simțindu-se ca o aventurieră nesăbuită, gata să pornească în lume spre noi experiențe, Penny își luă un aer de femeie cunoscătoare, care trecuse prin multe la viața ei.

— Trecem pe la Bill Enders să-l salutăm, spuse ea, suficient de tare încât să fie auzită de toți cei de la mesele vecine.

Penny îl luă pe Jim Mulvey de braț și ieșiră amândoi de la „Călugărița Pioasă”, urmăriți de privirea insistentă și bănuitoare a lui Judy Nelson.

În timp ce se îndreptau spre ieșirea din oraș, Penny avu la un moment dat senzația că recunoaște un sunet vag răsunând în depărtare. Nu dădu însă atenție acestui gând și se concentră asupra lui Jim Mulvey, care era așezat la volan, lângă ea.

Ba nu, nu se înșelase. Penny auzise cu adevărat acel sunet. Sirena unei ambulanțe urla strident, sfâșiind liniștea nopții. Muzica conteni brusc la „Călugărița Pioasă”, iar copiii începură să se uite speriați unii la alții, încercând să își dea seama cine lipsește dintre ei. Iar când înțeleseră ce făceau, începură să vorbească nervoși unii peste alții, până când zumzetul conversației agitate acoperi urletul sirenei, iar acesta se pierdu în noapte.

•

Penny se uită cu teamă spre cabana cufundată în beznă, ascunsă în spatele unui pâlc compact de plopi canadieni.

— Poate că s-a culcat, spuse Penny, brusc ușurată.

Tot drumul din oraș și până aici se frământase, întrebându-se dacă nu făcea o greșeală. Acum parcă i se luase o piatră de pe inimă. Se puteau întoarce imediat în oraș. Numai că Jim, în loc să întoarcă mașina, opri motorul.

— Ei aș, spuse el. E prea devreme. Poate că a ieșit puțin. Haide, știu unde ține cheia. Putem intra să-l așteptăm înăuntru.

Penny se gândi că ar fi fost cuminte să-l roage s-o conducă acasă, însă imediat își spuse că ar fi părut caraghioasă. Bătuse tot drumul până aici, iar acum se speria și voia să dea bir cu fugiții… În plus, toate prietenele ei știau unde plecase de la discotecă și cu cine, iar dacă acum îl ruga pe Jim să o conducă acasă, precis că băiatul avea

să umple târgul, spunând că se răzgândise. Penny o și auzea pe Judy Nelson comentând în gura mare, cu sarcasm, că dintotdeauna îi plăcuseră persoanele care se dădeau mari, dar care nu făceau nicio scofală.

Coborî din mașină.

Împreună intrară în cabană, iar Penny se uită curioasă în jur. Constată plăcut surprinsă că locuința era curată, aranjată cu gust și confortabilă. Totul era din lemn, mobilierul părea a fi făcut artizanal, iar impresia generală era că Bill Enders era o persoană care știa ce vrea de la viață.

— E plăcut aici, spuse ea. Am crezut că stă într-o baracă.

— Păi, dacă asta a lăsat maică-ta să se înțeleagă în oraș, comentă Jim. Stai să văd dacă n-are niște bere.

Deschise frigiderul, fiind convins că era bine dotat. Era burdușit. Scoase două beri Olys și îi întinse una lui Penny.

— N-am mai băut bere până acum, spuse Penny, șovăind.

— Începutul e mai greu, spuse Jim. Mă duc să fac focul.

Abia acum Penny își dădu seama că se făcuse frig. O scutură un frison. Da, nu era rea ideea să se încălzească la foc.

Zece minute mai târziu, Penny Anderson și Jim Mulvey erau așezați turcește pe podea în fața căminului, bucurându-se de căldura binefăcătoare pe care o degajau flăcările jucăușe din vatră. Berea însă era amară.

— Nu-mi place, spuse Penny, așezând sticla jos.

Jim îi surâse.

— Atunci mă duc să-ți pregătesc ceva de băut.

Intră în bucătărie și căută printre sticlele de băutură. Se opri asupra unui amestec de gin de porumb și ghimbir. Reveni în camera de zi și îi întinse paharul lui Penny.

— Ia încearcă asta.

Penny gustă din băutură.

— E dulce, dar e bun. Ce-ai pus în pahar? întrebă ea.

— Cea mai mare parte e ghimbir peste care am turnat puțin lichior de rodii, o minți Jim. Se numește Shirley Temple.

— Parcă era o actriță cu numele ăsta, nu? întrebă Penny.

— Cred că da, spuse Jim. Acum o sută de ani.

Penny chicoti și sorbi din nou din pahar. Băutura asta îi plăcea. Dădu totul pe gât și îi întinse paharul lui Jim.

— Mai capăt unul?

Jim îi pregăti încă un pahar, iar apoi cei doi tineri rămaseră mult timp tăcuți în fața căminului, bucurându-se de căldură și de liniștea care domnea în jur. Penny se simțea deja mult mai destinsă. Îl privi pe Jim și își spuse că, în lumina flăcărilor, tânărul era tare frumos.

— Ești drăguț, îi scăpă lui Penny. Îmi placi foarte mult.

Jim se răsuci spre ea și o privi uimit.

— Și tu îmi placi. Fumezi? o întrebă el, după o scurtă pauză.

— Dacă fumez? îl întrebă Penny distrată.

— Știi tu. Iarbă.

— Doamne ferește, protestă Penny.

— Să știi că nu-i chiar așa de rea, spuse Jim chicotind.

— Ba este, îl contrazise Penny.

— De unde știi dacă n-ai încercat?

Penny cântări spusele lui Jim. Se simțea atât de bine, complet destinsă, încât ideea de a fuma marijuana nici nu i se mai părea atât de șocantă ca altădată.

— De ce nu? întrebă ea. Ai țigări?

— Nu, îi răspunse Jim, făcându-i șmecherește cu ochiul. Da' lui Bill nu-i lipsesc niciodată.

Se ridică și se îndreptă spre dulapul construit în perete, amplasat chiar lângă șemineu. Se întoarse, aducând cu el două țigări. Penny întinse mâna să apuce una, însă Jim se feri, trăgându-și mâna astfel încât ea să nu ajungă la el.

— Nu încă, spuse el râzând. Fiecare lucru la vremea lui. Ce sens are să stricăm aceste delicioase țigări? Așteaptă să pun puțină muzică.

Alese de pe raft un disc cu Alice Cooper și îl introduse în aparat. Apoi se întoarse la Penny, se așeză pe jos lângă ea și aprinse o țigară.

Penny se înecă la primul fum, iar Jim îi arătă cum să tragă din țigară. Trase al doilea fum cu sete, cum fusese învățată, iar când acesta îi ajunse în plămâni, își ținu respirația. Când simți că plămânii încep s-o usture expiră profund, expulzând tot aerul dintr-o dată.

— Nu simt nimic, spuse ea, oarecum surprinsă.

— Ai răbdare, îi spuse Jim. Mai încearcă o dată.

De astă dată, impresia fetei fu că inspirase minute în șir, înainte de a simți că fumul îi umple plămânii. Își spuse că putea să își țină răsuflarea o veșnicie. Se descurcase mult mai bine.

— Mi-e sete, spuse ea, întinzându-se leneș în fața căminului.

— Să-ți mai pregătesc un Shirley Temple? o întrebă Jim. Termină

tu țigara și după ce mă-ntorc cu băutura o aprindem pe cealaltă.

Jim reveni după câteva minute în camera de zi, cu paharul în mână și cu bustul dezgolit. Își scosese cămașa între timp.

— Întotdeauna mă-ncălzesc când fumez, spuse el. Sper că nu te deranjează.

Penny își dădu seama că se uita fascinată, împotriva voinței ei, la torsul băiatului. Se întrebă curioasă ce-ar fi simțit dacă i-ar fi atins pielea. Ca și cum i-ar fi ghicit gândul, Jim se întinse pe jos lângă ea și își așeză capul în poala ei. Mâna lui Penny îi atinse cu un gest firesc pieptul. Îi simți bătăile iuți ale inimii. Ce senzație – de parcă degetele ei i-ar fi străpuns pieptul și s-ar fi odihnit acum chiar pe inimă.

Cât timp fumară tăcuți cea de-a doua țigară, Penny urmări distrată flăcările care se încolăceau în cămin, ascultă muzica și îl mângâie pe piept.

— Doamne, simt că iau foc, mormăi Jim.

Penny își plecă privirea și îl văzu pe Jim că o soarbe din ochi și o privește cu lăcomie. Jim se ridică, o prinse după ceafă și o trase spre el. O sărută.

Fu un veritabil scurtcircuit. Penny îi simți limba intrându-i în gură și brusc trăi senzația că aștepta cu jind acest sărut și că-l urmărea cu toată ființa ei, confundându-se cu Jim. Prinse cu buze lacome limba lui Jim și începu să o sugă, parcă dorindu-și să o aspire cu totul.

Apoi se pomeni că stă întinsă pe spate, cu Jim deasupra ei, apăsând-o cu toată greutatea trupului său și lipind-o de podea. Îi simți coapsele mișcându-se în ritmul muzicii care se auzea în fundal. Iar când mâna lui Jim începu să o mângâie pe sâni, fata era pregătită.

— Mângâie-mă, gemu ea. O, Doamne, ce bine e.

Jim își smulse pantalonii și îi aruncă cât colo, apoi începu să o dezbrace. Penny rămase întinsă pe podea, lăsându-se în voia efectului creat de gin și de țigări, simțind că i se topesc toate inhibițiile. Simți căldura focului învăluind-o, iar apoi trupul fierbinte al lui Jim lipindu-se de al ei. Simți cum o pătrunde, cum o apasă. Apoi, deodată, fără durere, simți cum i se rupe himenul și cum Jim intră în ea. Pradă extazului, aproape că nu auzi vocea slabă a lui Jim care îi șoptea la ureche:

— Karen… Karen… Karen…

•

Știu că era dimineață înainte de a deschide ochii. Lumina era difuză, dar știa că nu era acasă.

Rând pe rând, amintirile serii trecute începură să îi defileze în minte.

În ciuda durerii acute de cap, își aminti tot. Băutura… Însă nu putea să fie „cea mai mare parte ghimbir”. În pahar mai fusese ceva pentru că altfel nu ar fi acceptat să fumeze marijuana.

Și tot ce urmase. Tot ce făcuseră împreună. Încercă să alunge din minte acele viziuni, repetându-și că nu se întâmplase nimic și că ceea ce își amintea fusese un vis, nu amintirea unui fapt petrecut în realitate. Privi în jur.

Jim Mulvey stătea întins pe jos lângă ea gol, cu o mână așezată pe burtă, de parcă ar fi încercat să se apere…

Penny îl privi o clipă, apoi sări în picioare și își trase în grabă hainele pe ea. Trebuia să îl trezească; dar mai întâi să îl acopere. Ar fi fost jenant să se trezească așa, în pielea goală, și s-o surprindă cum se holbează la el. Intră în dormitor și luă o cuvertură de pe pat.

Se întoarse în camera de zi și o aruncă deasupra lui Jim. Abia apoi începu să îl scuture, încercând să-l trezească.

— Trezește-te, spuse ea. Te rog, Jim, trezește-te.

În fine, Jim schiță o mișcare, deschise ochii și o privi somnoros.

— Cât e ceasul?

Sări în picioare și prinse din zbor cuvertura care alunecă în jos, gata să îi dezvăluie trupul în toată goliciunea sa. Apucă hainele în cealaltă mână și o zbughi să se îmbrace în dormitor.

— E bine, spuse el câteva minute mai târziu, ieșind din dormitor. E numai cinci. Dacă ne grăbim, ajungi acasă înainte de a se trezi ai tăi.

Penny nu scoase o vorbă. Îl urmă tăcută spre mașină, urcă și se ghemui necăjită într-un colț al banchetei, unde rămase nemișcată tot drumul spre casă.

— Oprește aici, rosti ea brusc.

Erau la o stradă depărtare de casa ei.

— Cobor acum. Nimeni n-o să-și dea seama că tu m-ai adus acasă. Și-așa poate-i conving că am rămas peste noapte la Judy.

Jim îi deschise portiera. Ar fi vrut să se scuze pentru cele întâmplate, dar nu reuși să își găsească deloc cuvintele. Nu-și propusese să ajungă atât de departe cu ea, însă fusese extrem de excitat. Nici nu își dăduse seama pe moment ce făcea. De fapt, avusese iluzia că făcuse dragoste cu Karen. Lui Penny însă nu-i putea spune adevărul. Băgă în viteză și demară în trombă. Înțelegea de ce

se ferea Penny să fie văzuți împreună de părinții ei, și totuși, atitudinea fetei îl deranja.

Penny urcă în fugă treptele de la intrare și pătrunse în casă, încercând să nu facă zgomot. Inutilă prudență, pentru că înăuntru o aștepta mama ei, cu ochii împăienjeniți de nesomn după o noapte albă, uitându-se la ea cu încordare.

— Unde ai fost toată noaptea? o întrebă Leona Anderson.

— La Judy, spuse Penny, întrebându-se de ce o privea mama ei atât de curios.

Doar nu era prima oară când rămânea la Judy peste noapte fără să-i anunțe pe ai ei. În plus, mama ei precis că sunase la familia Nelson, iar Judy, era convinsă, o acoperise, spunând că erau împreună. Dar de ce era mama îmbrăcată în ținută de oraș? De parcă n-ar fi dormit în noaptea aceea. Deodată, Penny simți că i se face frică.

— S-a-ntâmplat ceva, nu-i așa? spuse ea.

Leona Anderson încuviință cu un gest mut și cu buzele strâns lipite.

— Ce anume? întrebă Penny. Mamă, ce e?

— Am stat toată noaptea la spital, spuse Leona. De fapt, acum am venit și eu acasă. Janet Connally a încercat să se spânzure în noaptea asta.

Penny o privi aiurită pe mama ei, apoi scoase un țipăt lung.

Iar într-un târziu urlă ca o nebună.

Simți că ceva se frânge în sufletul ei și se prăbuși pe podea. Leona Anderson se uită lung la fiica ei, apoi mâinile i se agățară instinctiv de mătăniile care îi atârnau la gât și pe care le luase cu ea la spital.

— Fecioară Maria, Maica lui Dumnezeu, roagă-te pentru noi, păcătoșii…

Amuți, incapabilă să continue rugăciunea cu voce tare. Însă cuvintele atât de cunoscute îi răsunară în minte ca un ecou:

„… *acum și în ceasul trecerii noastre*…”

• Capitolul 23

Primul gând al lui Penny Anderson fu că avusese un coșmar. Imediat își dădu însă seama că nu era întinsă în pat, ci pe canapeaua din camera de zi și că mama ei, în picioare lângă canapea, o privea îngrijorată.

Nu fusese un coșmar. Trăise totul aievea. Totul se petrecuse în realitate. Penny închise ochii la loc, forțându-se să uite tot și sperând să șteargă din amintire gândurile îngrozitoare. Nu reuși.

— Janet… reuși ea să articuleze într-un târziu. Janet o să se facă bine?

— O să-și revină, rosti Leona pe un ton acru. Deși zău dacă pricep ce se petrece în orașul nostru. De când a pus piciorul aici domnul Balsam…

Se opri, cenzurându-și fraza. Nu era cazul să provoace tocmai acum o discuție pe această temă.

— Vrei să-mi spui unde ai umblat toată noaptea?

— N-am fost nicăieri, spuse Penny. M-am fâțâit prin oraș.

— Nu, spuse Leona pe un ton ferm. Nu te-ai fâțâit prin oraș. Te-ai dus cu Jim Mulvey undeva și vreau să știu unde.

— Ne-am dus până la lac și am stat de vorbă.

— Toată noaptea? Nu-ncerca să mă prostești în față, Penelope Louise!

— Era foarte necăjit, îi răspunse Penny. A simțit nevoia să stea de vorbă cu cineva despre Karen și m-a-ntrebat dacă vreau să ies la o plimbare cu el și să vorbim puțin.

— Și te-aștepți să înghit minciunile astea? întrebă Leona. Jim Mulvey nu e-n stare să lege două vorbe!

Se uită lung la Penny, insistent, ca și cum prin puterea concentrării spera să scoată adevărul cu forța la suprafață. Penny nu rezistă privirii insistente a mamei sale și își plecă ochii.

Nu voia să-și mintă mama. Dimpotrivă, își dorea să îi spună adevărul! Cât de mult își dorea să se arunce în brațele mamei sale și să plângă, să se descarce! Numai că mama ei nu o putea înțelege. Penny era convinsă că nu o va înțelege; ba mai mult, va fi îngrozită să afle ce i se întâmplase și va începe să urle la ea. Penny nu putea admite așa ceva fiindcă și așa era prea necăjită. Știa că se va pierde complet cu firea și că-și va ieși din minți dacă mama ei va începe să țipe la ea.

— Mă duc să fac o baie și după aia mă bag în pat, o anunță ea. Mă simt groaznic.

— Cred și eu, îi dădu dreptate Leona. Te las să faci baie. Dar nici vorbă să te bagi în pat, fetițo. Mergi la școală.

Penny făcu ochii mari. La scoală? În halul în care era? Nu. Nu se putea duce la școală. Nu după cele întâmplate azi-noapte. Și nu voia

să meargă în ziua aceea la școală. Simțea nevoia să stea singură, să fie lăsată în pace; măcar o zi. O zi în care să își tragă sufletul și să încerce să priceapă ce era cu ea. O zi în care să dea totul uitării. Se uită la mama ei și înțelese că nu îi era permis. Va merge la școală azi.

Se îndreptă spre scări, abia târșâindu-și picioarele. La jumătatea drumului o auzi pe mama ei spunându-i:

— Și când ajungi la școală, nu te obosi să te duci la primele ore. Prezintă-te la biroul monseniorului. Dacă mie nu vrei să-mi povestești ce ți s-a-ntâmplat, atunci lui va trebui să-i spui tot.

Penny înlemni și așteptă să audă cuvintele pe care nu dorea să le audă.

— Ai să te spovedești.

•

Pe când trecea pe Main Street, îndreptându-se spre școală, Penny simți toate privirile ațintite asupra ei. Încercă să se liniștească, repetându-și că oamenii nu se uitau la ea, că nu aveau de ce, pentru că, în fond, ea arăta ca-ntotdeauna; ca și ieri, ca și alaltăieri, ca și în oricare altă zi. Însă simțea privirile insistente și curioase ale oamenilor urmărind-o și parcă le ghicea gândurile și mirarea că se ducea la școală atât de târziu.

Penny nu se înșela. Lumea o privea. Oamenii din Neilsville începuseră să se mire, să își pună întrebări și să se frământe neliniștiți. Una dintre fete murise, iar alte două încercaseră să își pună capăt zilelor. Și toate trei învățau la școala catolică de pe deal. Ce se petrecea acolo sus? Așadar, cum să nu se uite oamenii îngrijorați după Penny Anderson cât timp fata traversa orașul, intimidată de toate privirile ațintite asupra ei, care o urmăriră până când ajunse la Liceul Sfântul Francis Xavier?

Simți în obraji răcoarea dimineții și își ridică privirea spre cerul plumburiu. Vara era pe sfârșite, iar natura părea învăluită într-o pâclă cenușie, aceeași care o făcea pe Penny să simtă că se sufocă. Urcă în grabă treptele de la intrare și pătrunse în clădirea școlii.

Monseniorul o aștepta așezat la biroul lui și bătând nervos darabana pe masă. Buzele i se strânseră când o zări pe Penny Anderson ivindu-se în prag.

— Mama ta mi-a spus că vrei să te spovedești, spuse el.

— N-am putea sta de vorbă aici? spuse Penny.

Știa că la confesional era obligată să-i spună preotului adevărul, pe când aici, în biroul lui, îi era permis să-l evite.

— Mergem în biserică, spuse monseniorul Vernon, iar Penny sesiză că nu rostise o întrebare.

Îl urmă pe preot tăcută și supusă în biserică.

Intră în micuța cabină a confesionalului, lăsă zăvorul, îngenunche și începu să își spună rugăciunea pregătitoare. Auzi deschizându-se geamlâcul și înțelese că preotul era gata să-i audă spovedania.

Cuvintele abia îi ieșeau de pe buze. Se poticni, exprimând jumătăți de idee. Însă monseniorul Vernon nu o lăsă să-și tragă sufletul, insistă și îi scoase vorbele cu cleștele din gură, până când căpătă detalii complete ale întâmplării din noaptea precedentă.

— Știai că se va-ntâmpla? se auzi vocea interogativă a preotului.

— Nu, îi răspunse Penny.

— Ești sigură?

Fata făcu un efort, încercând să își amintească.

— La-nceput, nu, rosti ea, șovăind.

— Deci, ai știut?

— După ce și-a scos cămașa…

— Și ce-ai simțit?

— Nu… nu știu sigur. Voiam… aș fi vrut…

— Să-l mângâi? întrebă pe un ton acuzator persoana nevăzută.

— Da, șopti Penny oftând. Da, voiam să-l mângâi.

— Și îți doreai ca și el să te mângâie?

— Da, spuse Penny, smiorcăindu-se.

De partea cealaltă a confesionalului, monseniorul Vernon transpirase tot. Era un păcat mare. Cei doi copii comiseseră o faptă dezgustătoare și un mare păcat. Parcă îi și vedea: băiatul despuiat de tot, așezat deasupra ei, și mâinile fetei pe spatele lui, pe fesele lui, mângâindu-l peste tot. Își imagină mâinile fetei atingând și mângâind sexul băiatului, iar mâinile preotului începură să lucreze. Aproape că simțea în palmă cât de tare era sexul băiatului…

— Mai spune-mi. Spune-mi tot, o îndemnă el cu un glas răgușit.

Și Penny reluă povestirea păcatelor sale, iar preotul simți cum se ridică în el un val de mânie dumnezeiască, un amestec de repulsie și plăcere pătimașă. Apoi, totul se sfârși. Monseniorul Vernon avu brusc o senzație de eliberare. Acum trebuia să se ocupe de micuța păcătoasă care stătea îngenuncheată de partea cealaltă a confesionalului, așteptând verdictul.

Când începu rugăciunea de iertare a păcatelor, auzi o foială de partea cealaltă. Își întrerupse rugăciunea.

— Mai e ceva?

După un scurt moment de șovăială, auzi glasul lui Penny.

— Canonul, părinte. Ce canon îmi dați?

În lumina difuză a confesionalului, monseniorul Vernon zâmbi ușor.

— Ai să știi singură ce canon ai, șopti el. La momentul cuvenit, ai să știi singură ce ai de făcut.

Apoi, în timp ce Penny se întreba nedumerită la ce se referise preotul, monseniorul Vernon o absolvi de toate păcatele.

•

Monseniorul Vernon aruncă o privire grăbită pe unul din ceasurile aflate în holul școlii.

— Am întârziat, spuse el, iuțind pasul.

Penny alergă după el.

— De la ce?

— De la oră, spuse preotul. Am să țin eu ora azi.

Penny se opri dezamăgită din mers, constatând că pierduse și ultima speranță de a se liniști în ziua aceea.

— Domnul Balsam lipsește azi? spuse ea.

Se întrebă dacă nu ar fi bine să se prefacă că îi e rău și să se ducă acasă. Așteptase cu nerăbdare ora de psihologie, își pusese toate speranțele în ea. Domnul Balsam îi dăduse impresia că înțelegea ce li se-ntâmpla lor, copiilor, și că în mod sigur ar fi găsit o vorbă bună pentru ea. Dar uite că astăzi nu își va ține ora.

— S-a dus la spital, îi răspunse monseniorul pe un ton placid. Janet Connally l-a rugat să treacă pe la ea ca să-i vorbească și ne-am gândit că ar fi bine s-o facă.

— Înțeleg, spuse Penny cu mintea aiurea, deși nu mai înțelegea nimic.

Cei doi străbătură drumul până în clasa cu numărul 16 fără a mai scoate o vorbă.

Ajunsă în clasă, Penny ezită în prag și se uită lung la scaunele goale din primul rând. Judy Nelson era așezată la locul ei, însă celelalte locuri erau goale: ale lui Karen Morton și Janet Connally. Chiar și Jim Mulvey lipsea. Unde o fi oare Jim? se întrebă ea mirată. Probabil că rămăsese acasă, în pat, își răspunse singură cu amărăciune.

Porni spre fundul clasei, hotărâtă să se așeze pe unul din locurile libere de acolo, însă Judy Nelson îi făcu semn agitată, astfel încât,

neputând să o evite, se îndreptă fără chef spre primul rând. Se așeză pe scaunul de lângă Judy.

— Trebuia să-i spun, îi șopti Judy pe nerăsuflate.

Vorbi atât de iute, încât Penny o urmări cu dificultate.

— Imediat după ce tu și Jim ați plecat, am aflat ce i s-a-ntâmplat lui Janet. Ne-am dus cu toții; mama ta era deja acolo, iar când a văzut că nu ești cu noi și că nici Jim nu e… ei bine… a pus lucrurile cap la cap. Ce puteam să-i mai spun? Ce s-a întâmplat? o întrebă ea pe Penny privind-o curioasă. Ai…?

Înainte de a apuca să sfârșească întrebarea, monseniorul Vernon bătu sever cu palma în catedră, semn că le cerea copiilor să facă liniște. Își drese glasul.

Îmbrățișă clasa dintr-o privire, oprindu-se asupra locurilor goale din primul rând. Privirea sa zăbovi îndelung asupra lor, suficient de mult timp încât copiii să înțeleagă la ce se gândește. Pe măsură ce tăcerea se prelungea, copiii începură să se foiască neliniștiți, iar întrebările care îi frământau se reflectară limpede pe chipurile lor.

Ce caută monseniorul aici?

Unde este domnul Balsam?

Ce are de gând să facă?

Monseniorul Vernon își drese glasul, iar foiala încetă brusc.

Le vorbi fără nicio introducere, direct și fără a le explica motivul absenței domnului Balsam, făcu pur și simplu un anunț sec.

— Tema voastră de azi este să scrieți o lucrare.

În clasa numărul 16 se iscă rumoare. Poate că, în definitiv, ora avea să fie mai ușoară decât se așteptaseră.

— Tema este moartea, spuse monseniorul Vernon.

Deodată, tăcerea din încăpere deveni aproape palpabilă. Toți elevii îl priviră stupefiați, nevenindu-le să își creadă urechilor. Auziseră bine.

— Se-ntâmplă ceva cu clasa voastră, continuă monseniorul Vernon, iar eu nu-mi dau seama ce. Așa încât as dori ca fiecare dintre voi să-mi explice. Veți petrece restul orei scriind despre moarte. Mai precis, despre propria voastră moarte.

Copiii îl priviră îngroziți. Monseniorul continuă:

— Vă rog să vă faceți un examen de conștiință. Veți privi înăuntrul vostru, în sufletul vostru, și veți încerca să explicați dacă au fost situații în care v-ați gândit să atentați la propria viață. Dacă veți descoperi că au existat situații de acest gen, le veți descrie în lucrarea

voastră, iar apoi veți încerca să explicați cum se împacă sentimentele voastre cu doctrina religioasă.

Se uită undeva, departe, peste capetele elevilor.

— Țin să precizez că lucrările voastre vor rămâne confidențiale. Numai eu și cu domnul Balsam le vom citi. Le vom analiza împreună, iar după aceea le vom distruge. Nu vă dăm note pe ele și nici nu le arhivăm. Însă consider că este unica modalitate de a obține informații semnificative despre ceea ce li se întâmplă… unora dintre voi.

Brusc, toate privirile se ațintiră asupra lui Judy Nelson. Însă Judy stătea liniștită la locul ei, cu aerul că ceea ce le ceruse preotul o lăsase rece și indiferentă.

Așezată în fundul clasei, Marilyn Crane abia reuși să își stăpânească lacrimile. Numai gândul de a te sinucide era un păcat de moarte! Însă, dacă era un păcat așa de mare, de ce să le fi cerut preotul să se gândească la sinucidere? Înseamnă că nu era. Apoi Marilyn înțelese că preotul le oferea o șansă: dacă era cinstită cu ea însăși, atunci trebuia să recunoască în sinea ei că o tentase ideea de a se gândi la sinucidere, însă întotdeauna se cenzurase. Iar acum avea ocazia să se gândească în voie la asta, mai ales cu conștiința curată. Îl binecuvântă în sinea sa pe preot pentru că le dăduse această temă și se așternu pe scris.

Penny Anderson se simțea golită de orice gând. Mintea îi refuza să lucreze. Stătea năucă în primul rând și îl privea prostită pe monsenior. Cum îndrăznea să facă una ca asta? Cum le putea cere așa ceva, când știa că Janet era la spital, iar Karen murise?

Simțea că îi vâjâie capul după întâmplările din noaptea trecută; se simțea obosită, de parcă nu mai dormise de o săptămână. Își impuse să se adune și să se concentreze asupra lucrării. Nu reuși decât să stea și să se holbeze la monseniorul Vernon.

Apoi văzu ca prin ceață că preotul îi face semn să vină la catedră. Răspunse invitației și se apropie de el.

— S-a-ntâmplat ceva? o întrebă preotul când fata ajunse la catedră.

— N-nu… nu mă pot aduna, răspunse Penny, bâlbâindu-se.

Preotul îi zâmbi.

— Poate că ar fi mai bine să lucrezi singură în sala de meditații, spuse el. Poate că ți-ar fi mai ușor dacă ai sta singură.

Dar nu vreau să fiu singură, țipă un glas interior în creierul lui

Penny. *Vreau să vorbesc cu cineva. Vreau să vorbesc cu domnul Balsam*! Spuse cu glas tare:

— Am să-ncerc. Pe cuvânt, am să-ncerc, repetă ea.

Își strânse lucrurile de pe pupitru și ieși în fugă din clasa numărul 16.

În drum spre sala de meditații care se afla la subsol, Penny speră să mai găsească pe cineva acolo. Nu-i păsa pe cine – oricine – numai să nu rămână singură; să aibă pe cineva lângă ea cu care să schimbe două vorbe, ca să uite de sine, de noaptea trecută și de toate. Încăperea era însă pustie, iar când Penny închise ușa în urma ei, se simți mult mai descumpănită decât înainte.

Își așeză cărțile și caietele pe una din mese și scoase din geantă o hârtie și un creion, hotărâtă să se apuce de treabă. Își așternu numele în spațiul din stânga sus al colii, iar apoi scrise cu un scris îngrijit titlul lucrării:

DE CE VREAU SĂ MĂ SINUCID?

Apoi așternu sub titlu încă un rând:

DE CE NU?

Penny rămase cu privirea ațintită mult timp în gol, până când ochii i se împăienjeniră și nu mai desluși coala de hârtie. Hârtia începu să îi joace dinaintea ochilor. Prin fața ei începură să se perinde imagini diverse: îl zări pe Jim Mulvey cu pieptul gol, lucind în lumina flăcărilor și invitând-o spre el din priviri; se văzu pe ea însăși, îngenuncheată în fața lui, smulgându-i băiatului pantalonii…

Apoi viziunile dispărură, iar Penny o văzu pe Karen Morton. Fata era îmbrăcată într-o rochie albă – rochia pe care o purtase la confirmare – și se îndrepta spre Penny. Înțelese ce nu era în regulă – Karen venea spre ea ieșind din mormânt! Însă Karen era fericită, îi zâmbea și îi făcea vesel semn cu mâna lui Penny. Oare cum putea fi fericită? Doar murise. Era moartă! Moartă, își repetă Penny cuvântul fără contenire. Moartă! MOARTĂ! MOARTĂ. MOARTĂ. MOARTĂ. Și deodată, cuvântul își pierdu orice înțeles. Era un sunet lipsit de sens. Karen nu era moartă. Nu. Karen era fericită. Era îmbrăcată cu rochia din ziua confirmării și îi zâmbea fericită. Își dori să fie alături de prietena ei…

Penny Anderson se ridică deodată în picioare și se uită în jurul său. Unde se afla? A, da. În sala de meditații. Desigur. Era în sala de meditații și trebuia să scrie o lucrare. Ce se întâmplase?

Se uită la ceas: trecuse de patru. Probabil că ceasul se stricase.

Însă secundarul se mișca constant.

Își lăsă lucrurile în clasă și urcă la parter. Ceasul din holul de la parter arăta că era trecut de patru. Era patru și șapte minute.

Imposibil. Coborâse în clasa de la subsol doar cu câteva minute în urmă. Apoi rămase nemișcată, cu urechile ciulite. Ce liniște era. Parcă prea multă liniște. Nu era liniștea care se pogora într-o clădire plină de elevi care lucrează, ci o liniște îngrozitoare, teribilă, care se lăsa asupra școlii pustii după-amiaza târziu sau la sfârșit de săptămână.

Nu își putea explica cum, însă pierduse cea mai mare parte a zilei. Îngrozită, împinse ușa toaletei de la fete. În timp ce se spăla pe mâini, își ridică ochii și se uită în oglindă. Imaginea sa reflectată în oglindă o sperie.

Avea cearcăne și ochii umflați.

Parcă toată fața i se tumefiase.

Se uită lung la chipul ei, incapabilă să își desprindă privirea de pe imaginea reflectată în oglindă, și simți că i se face greață. Apoi, ca și cum ar fi vrut să scape de imaginea aceea groaznică, pumnul îi porni necontrolat în sus și se izbi de oglindă. Oglinda se sparse în zeci de cioburi, iar bucățile de sticlă se împrăștiară pe podea la picioarele ei. Se uită șocată la dezastrul din jurul ei și la tăietura de la picior, din care începuse să șiroiască sângele. Iar în mintea ei se produse un declic.

Canonul.

Pedeapsa.

Parcă era ceva în legătură cu pedeapsa.

Vei ști singură care-i pedeapsa. Erau exact vorbele lui.

La momentul cuvenit, ai să știi ce ai de făcut.

Iar Penny Anderson știa ce avea de făcut.

Se aplecă și ridică de jos ciobul cel mai mare. Apoi se întoarse în cabina din care tocmai ieșise și blocă ușa cu grijă, punând zăvorul.

Își scoase cu meticulozitate pantofii și ciorapii.

Se așeză pe rezervorul de apă de deasupra toaletei și își așeză cu atenție ambele picioare în closet.

Strânse hotărâtă între degete ciobul de sticlă, iar mâna îi porni în

jos.

Sângele țâșni lent la început, pentru ca apoi să șiroiască pe picioare, în jos spre glezne și de acolo în vasul closetului. Penny se uită detașată la lichidul înroșit care se strângea în vas, apoi trase apa. După o clipă, vasul se umplu cu apă curată care în curând se înroși. Neobosită, Penny se crestă cu ciobul oglinzii, rănindu-și picioarele în câteva locuri până când sângele țâșni, începând să curgă ca dintr-un robinet. Apoi lăsă să cadă ciobul pe gresia cabinei.

Urmărea sângele cum curge în valuri în vasul closetului, iar când apa se înroșea prea tare, apăsa pe butonul rezervorului; vedea cum viața i se scurgea la canal, aspirată o dată cu apa; vedea cum vasul se umplea bolborosind de apă proaspătă, curată; urmărea atentă cum sângele său se făcea totuna cu apa. Iar apoi o lua conștiincios de la capăt.

A cincea oară când întinse mâna să apese pe butonul rezervorului de apă, se simți atât de sfârșită, încât nu mai apucă să ducă gestul până la capăt. Rămase liniștită, sprijinindu-se cu toată greutatea corpului într-o mână, urmărind cum lichidul purpuriu al vieții urca în vas, modificându-și nivelul. Apoi i se păru că aude o muzică în depărtare; dar undeva foarte departe. Aducea cu cântecele pe care le intonau călugărițele la vecernie, însă știa că era prea devreme pentru slujba de seară. Sau poate că nu era? Parcă începuse să se întunece.

Alunecă de pe closet jos pe podea și se lăsă învăluită de întuneric. I se păru că zărește în zare un tunel la capătul căruia o aștepta Karen Morton, îmbrăcată în rochia sa de la confirmare și făcându-i vesel semn cu mâna, chemând-o parcă la ea. Iar muzica aceea continua să se înalțe dumnezeiască, propulsând-o pe Penny înainte.

•

În încăperea vecină sălii de curs numărul 16 – de fapt, nu tocmai o încăpere, ci un fost depozit de materiale în care fusese improvizat laboratorul – Marilyn Crane făcea niște experiențe cu un cobai. Realizase un labirint extrem de complicat, constând în două căi: una mai scurtă, însă mai încâlcită, și una mai lungă, însă mai simplă. O interesa să stabilească dacă respectivul cobai reușea să descopere cele două trasee, să le exploreze și să aleagă în final unul dintre ele. Până în prezent, rezultatele nu fuseseră concludente. Cobaiul își croise drum prin labirint de câteva ori, iar deocamdată îi trebuise la fel de mult să parcurgă fiecare dintre cele două trasee, fără a fi manifestat o preferință deosebită pentru vreunul dintre ele.

Marilyn își impuse să vină în laborator în după-amiaza aceasta. Până în urmă cu două zile, îi plăcuse să lucreze cu cobaii. Acum, de fiecare dată când îi vedea, dinaintea ochilor se ridica imaginea bietei creaturi decapitate pe care o găsise în dulapul ei, și trebuia să facă eforturi ca să atingă animalele vii. Întinse mâna cu multă atenție și apucă animalul care se zbătea speriat.

Ar trebui să plec acasă, își spuse ea. Oare de ce am rămas după ore? Știa însă bine de ce rămăsese. De vină fusese eseul pe care îl ceruse monseniorul Vernon de dimineață. Era pur și simplu speriată de ceea ce scrisese și îi era teamă să nu i se citească sentimentele pe chip. N-avea chef să o audă pe mama ei întrebând-o ce i s-a întâmplat, așa încât preferase să mai zăbovească la școală după cursuri, așteptând să își revină în fire. Dar nici experiențele pe cobai nu îi făcuseră bine.

Se pregătea să dea drumul cobaiului, așezându-l la capătul labirintului, când simți ceva pe mână. Ceva cald și umed. Înțelese imediat ce se întâmplase. Dezgustată, Marilyn scoase un țipăt și scăpă cobaiul din mână. Acesta căzu pe podea și fugi să se ascundă într-un colț, de unde o urmări cu ochi vii și curioși pe Marilyn. Însă Marilyn se uita prostită, mută, la lichidul gălbui care i se scurgea de pe braț pe podea.

Cobaiul făcuse… *făcuse pipi pe ea*!

Scârbită, alergă afară din laborator pe scări în jos și ajunse la toaletă.

De îndată ce deschise ușa simți, știu, că se întâmplase ceva rău. Podeaua era acoperită de cioburi. Marilyn încercă să nu se gândească la ce se întâmplase și își croi cu atenție drum printre fragmentele de sticlă împrăștiate pe jos. Ajunse la cealaltă chiuvetă.

Apoi zări sângele. La început crezu că e o picătură, apoi văzu că era o băltoacă din care se scurgea un pârâiaș spre sifonul din mijlocul sălii.

Nu se putu stăpâni și urmări firicelul de sânge până la sursă, curioasă să vadă de unde provenea. Izvora dintr-una din cabine.

— E cineva înăuntru? întrebă Marilyn ușor, știind că nu va primi răspuns.

Iar tăcerea se amplifică parcă, sporindu-i spaima, împinse ușa, însă aceasta opuse rezistență.

Marilyn îngenunche cu grijă, încercând să evite cioburile și firicelele de sânge, și se aplecă, privind pe sub ușă.

Cu ochii larg deschiși și cu o privire pierdută și goală, Penny Anderson se holba la ea.

Marilyn simți un val de greață urcându-i din stomac.

Mișcându-se liniștită, cu un calm suspect, intră în ultima cabină, se aplecă și vomită în closet. Apoi așteptă, la fel de calmă și detașată, să îi treacă valul de greață, se spălă pe gură și ieși din toaleta pentru fete. Reveni în clasa numărul 16, își strânse lucrurile și părăsi clădirea școlii.

Aerul proaspăt o lovi peste obraz, făcând-o să se simtă ca după un duș rece. Marilyn era conștientă de cele întâmplate. Penny Anderson își luase zilele. Însă de ce era ea, Marilyn Crane, atât de calmă? Și senină? De ce nu urla? De ce nu o rupsese la fugă, strigând după ajutor? Poate că Penny mai trăia încă. Poate că dacă ea, Marilyn, ar fi făcut ceva, Penny ar fi putut fi salvată.

Deodată, înțelese că Penny nu dorea ca Marilyn să fugă după ajutor. Penny precis își dorea ca Marilyn să își păstreze firea și să coboare dealul spre oraș. Și să o lase în pace.

Marilyn începu să coboare treptele de la intrarea școlii și plecă spre casă. La un moment dat, avu sentimentul că un cerc nevăzut se strânge în jurul ei, exercitând o presiune care, în mod bizar, de fapt se intensifica în interiorul ei și nu provenea din afară. Era tensiunea căreia i se împotrivise de atâta vreme – tensiunea născută din frustrarea că trebuia să facă întotdeauna ce așteptau ceilalți de la ea și nu ceea ce și-ar fi dorit ea să facă. Acum venise vremea să facă ce îi poftea inima. Avea de gând să se lase în voia vocilor.

Nu avea să povestească nimănui despre cele văzute în toaletă.

Trecu pe lângă rectorat și aruncă scurt o privire în direcția clădirii cufundate în beznă. Se opri subit, mirată, și se uită mai atent. Din hornul de pe acoperiș ieșea un firicel de fum. Constatarea o surprinse, cu atât mai mult cu cât afară era cald. Aerul avea să se răcorească peste noapte, însă până atunci mai era mult.

Apoi auzi acordurile cântecului. La început își zise că venea dinspre mănăstire. Aproape imediat își dădu seama însă că nu venea din acea direcție, ci dinspre rectorat.

Iar cântecul acesta îi transmitea exact același mesaj pe care încercau să i-l transmită vocile interioare. Marilyn zăbovi o clipă ca să asculte mai bine, după care coborî grăbită colina.

• Capitolul 24

Margo îi aruncă pe furiș lui Peter o privire peste masă, încercând să își dea seama dacă acesta era relaxat sau încordat, sau dacă ea nu cumva începuse să își imagineze fel de fel de lucruri. Peter era atât de atent la mâncarea din farfurie, încât nu remarcă că era supus unui adevărat examen.

— Nu rămân peste noapte, spuse Margo, întrerupând tăcerea care domnise între ei de când se așezaseră la cină.

Peter își ridică privirea din farfuria lui.

— Să nu mă-ntrebi de ce, continuă ea, anticipându-i întrebarea. Nici eu nu știu. Pur și simplu presimt că va fi nevoie de mine la spital.

— Cred că de vină e atmosfera care plutește în oraș în ultima vreme, spuse Peter, așezând furculița pe masă. Am avut aceeași senzație aproape toată ziua după ce am stat de vorbă cu Janet Connally.

— Poți să-mi spui ce-ați discutat? Sau poate e secret? se interesă Margo.

Auzise de la doctorul Shields că Peter o vizitase pe Janet la spital, însă voia să audă și versiunea lui Peter. Dacă ceea ce îi spunea el nu coincidea cu ce aflase de la medic, atunci era obligată să ia o hotărâre.

Peter o privi crispat.

— Nu-i nicio secret la mijloc, spuse el. Chiar aș vrea să știu ce părere ai. Referitor la tot ce s-a-ntâmplat astăzi, nu numai la vizita pe care i-am făcut-o lui Janet.

Făcu o scurtă pauză, gândindu-se de unde să înceapă.

— Chiar înainte de ora de psihologie am găsit un bilet în cutia poștală. Era de la monsenior. Îmi scria să mă duc imediat la spital, pentru că Janet dorea să stea de vorbă cu mine. Spunea că mă va înlocui el la curs, pentru că trebuia să plec imediat. Am trecut pe la biroul lui în speranța că îmi va da unele amănunte, însă nu era acolo. Așa încât am plecat…

•

Peter se prezentă la spital imediat după ora unsprezece și întrebă în ce salon se află Janet Connally. Sora îl privi cu o oarecare iritare, amplificată din clipa în care îl recunoscu.

— Da’ știu că v-a luat mult timp să ajungeți, spuse ea.

Cum sora nu părea că așteaptă un răspuns din partea lui, Peter o urmă fără o vorbă pe coridor. Răsuflă ușurat, constatând că nu intra

în rezerva în care fusese internată Judy Nelson, ci în cea alăturată. Janet era întinsă în pat, sprijinită de perne, și se uita la televizor.

— Da' știu că v-a luat mult timp să ajungeți, rosti ea, repetând ca un ecou spusele asistentei. Începusem să cred că n-o să mai veniți.

Peter luă loc pe scaunul așezat lângă pat și o privi perplex pe Janet.

— Asistenta mi-a spus exact același lucru: că mi-a luat mult timp să ajung. Am venit imediat după ce am primit mesajul.

— Atunci înseamnă că de vină sunt cei de la școală, se plânse Janet. Am sunat la șapte și jumătate azi dimineață și am vorbit cu monseniorul. Mi-a promis că vă va transmite mesajul imediat ce-o să ajungeți la școală. Să știți că am jucat teatru, domnule Balsam, spuse ea cu un zâmbet timid. I-am vorbit cu o voce de parcă stăteam să-mi dau duhul și i-am spus că, dacă nu veniți imediat, se vor întâmpla niște lucruri îngrozitoare. Nu sunt convinsă că m-a crezut.

Sau, mult mai probabil, a preferat să nu te bage în seamă, își spuse Peter în sinea lui. O privi pe Janet cu mare atenție, încercând să își dea seama dacă fata se simțea atât de bine pe cât arăta!

Doar în noaptea trecută încercase să se spânzure.

Astăzi era la fel ca întotdeauna – o fată veselă, fericită, lipsită de griji. Sau poate că, indiferent ce probleme avea, reușea să le disimuleze atât de bine, încât ele rămâneau invizibile unui ochi neavizat.

— Arăt prea bine, nu-i așa? spuse Janet.

Perspicacitatea fetei îl sperie de-a binelea pe Balsam, care tresări și simți deodată că nu își găsește locul.

— Știu și eu, spuse el evaziv. Cum te simți?

— Ca de obicei, îi răspunse Janet fără ezitare.

Apoi, temându-se ca răspunsul ei să nu fie ambiguu și să dea astfel naștere unei duble interpretări, Janet se grăbi să adauge, spre a clarifica lucrurile:

— Adică foarte bine. Azi mă simt bine și așa m-am simțit și ieri.

— Și-atunci ce cauți aici? spuse Peter, încercând să abordeze problema pe ocolite.

În stilul său direct, Janet apucă taurul de coarne și îi răspunse:

— Tocmai m-am spânzurat ieri seară. În fine, am încercat să mă spânzur. Toată dimineața mi-am bătut mintea ca să-mi dau seama dacă și încercarea contează. Adică, dacă tot n-am murit și sunt bine, cum e mai corect să mă exprim: „m-am spânzurat" sau „am încercat

să mă spânzur”?

Peter își mușcă buza inferioară, simțind cum îl invadează o stare de nervozitate. Fata precis că încerca să îi ascundă ceva. În mod sigur asta încerca să facă. Dar ce anume? Își spuse că cea mai bună soluție de-a afla adevărul era să adopte stilul ei direct.

— Janet, îi spuse el grav, să știi că nu-i deloc amuzant. Te spânzuri – sau, ca să ne exprimăm foarte corect, „te-ai spânzurat” ieri seară. Dacă tatăl tău nu te descoperea imediat, probabil că în acest moment erai moartă. Așa stând lucrurile, tot e bine că ești întreagă și că nu au fost afectate funcțiile cerebrale.

Zâmbetul răutăcios dispăru de pe chipul lui Janet, care se ridică în șezut. Când deschise gura, din tonul ei dispăruse detașarea ușuratică de mai înainte.

— Știu că nu-i de râs, spuse ea. Însă pentru moment nu știu ce altă atitudine să adopt; cum să înțeleg ce mi se-ntâmplă. Dacă nu fac băşcălie de toată chestia asta, simt că o să-mi pierd mințile. Oricum, s-ar putea să fiu deja nebună.

Peter Balsam se încruntă, preferând să ia afirmația fetei drept întrebare.

— De aceea v-am rugat să veniți. Cred că ar trebui să vorbesc cu doctorul Shields, însă nu mă simt în stare. E simpatic, însă nici eu nu-l cunosc, nici el nu mă cunoaște. Dumneavoastră m-ați văzut zi de zi în acest semestru…

— Care a-nceput de foarte puțin timp, o întrerupse Balsam.

— OK, abia a-nceput. Dar m-ați văzut zi de zi și știți cum sunt. Precis mă cunoașteți mai bine decât doctorul Shields. Dânsul crede că sunt țicnită. Nici nu văd ce altceva ar putea crede. Oricine face ce-am făcut eu cred că e nițel scrântit.

Peter hotărî să riște.

— Deci, conform termenilor pe care i-ai folosit, ești nebună.

Fata îl privi lung un moment, apoi încuviință cu un gest.

— Știu. De aceea v-am și chemat. Să spuneți dumneavoastră dacă sunt sau nu nebună.

— Nu am pregătirea necesară să decid, protestă Peter.

— Nu-mi pasă, spuse Janet. Numai cu dumneavoastră vreau să stau de vorbă. Cu altcineva nu mă simt în stare să vorbesc. Chiar nu-nțelegeți? Doctorul Shields e convins că sunt nebună și are și de ce. Iar toți ceilalți… doar știți și dumneavoastră cum gândește lumea; o să mi se dea o pedeapsă. Dar eu nu sunt o păcătoasă.

Peter își apropie scaunul de patul lui Janet și îi prinse mâna într-a lui.

— Liniștește-te, rosti el cu blândețe. Spune-mi mai bine ce s-a-ntâmplat.

— Mai întâi că n-am vrut să-mi iau zilele.

— Nu?

— Sigur că nu. Adică, ba da, am avut de gând, știu, dar în realitate nu am dorit-o.

Chipul lui Janet se contorsionă, vădind o suferință copleșitoare.

— Îmi cer scuze, continuă ea, încercând să se calmeze. Știu că nimic din ce voi spune nu are sens, însă vă rog să mă ascultați și-apoi să-ncercați să vă dați seama ce s-a întâmplat. Am încercat, n-am putut, iar acum mi-e frică. Vă rog să mă ajutați. Vă rog.

Pentru prima oară de când Balsam intrase în rezervă, Janet Connally lăsă să se întrevadă acea fațetă inocentă a personalității sale. Peter Balsam simți nevoia să o ia în brațe și să o aline ca pe un copil ce era!

— Bine, te ascult, rosti el încet. Spune-mi cum s-a petrecut.

— Doar v-am spus, rosti Janet. Nu știu ce mi s-a întâmplat. Cu ce să-ncep? M-am simțit excelent ieri, sau pe cât de bine mă puteam simți după toată povestea cu Karen și tot restul, continuă ea imediat, fără a aștepta răspunsul lui Peter. Nu-mi dau seama cum m-am implicat în tărășenia de la biserică. Să fiu sinceră, îmi amintesc foarte vag de acel incident. Cred că am arătat toate ca o trupă de revistă pe patine cu rotile, interpretând un cântec religios. În fine, după slujbă am plecat acasă cu părinții și ne-am uitat o vreme la televizor.

Fata se opri din povestit. Peter aștepta răbdător, lăsând-o să își aleagă singură momentul în care să continue. Într-un târziu, o îndemnă să vorbească.

— Și?

Janet îl privi cu ochi goi.

— Și-atunci s-a-ntâmplat totul. Îmi făceam lecțiile când mi-a venit în minte ideea asta nebunească de a mă spânzura. Prima reacție a fost să-mi repet că e ridicol, că nu am nici cel mai mic motiv să îmi pun capăt zilelor. Și atunci, ceva parcă m-a împins s-o fac. Așa că am stat cam vreo oră, certându-mă cu mine însămi. Adică efectiv m-am certat în forul meu lăuntric. Însă tot nu reușeam să alung nevoia aceea imperioasă, dar străină totuși, de a mă sinucide.

— Bine, dar de ce? Trebuie să fi existat vreun motiv care să te

împingă să-ți dorești moartea.

— De aceea mi se pare că sunt nebună. Tocmai asta e, că nu văd niciun motiv. Doar nevoia de a mă spânzura. Ceea ce am și făcut.

Balsam dădu grav din cap.

— Poate că întrebarea mea ți se va părea ciudată, dar spune-mi, îți amintești exact ce senzație ai avut?

— Nu semăna cu nimic cunoscut. Adică, m-am trezit că iau un scaun, că-l așez sub lampa din camera mea, că iau un cablu și că mi-l înfășor în jurul gâtului. Și-n tot timpul ăsta continuam să-mi pun întrebarea ce m-a apucat s-o fac și încercam să mă conving cumva că trebuia să mă opresc. Dar n-am putut.

— Cred că a fost înspăimântător.

— Și asta mi-a trecut prin minte. Dar să știți că nu m-am speriat. Tot timpul m-a obsedat ideea că nu pot să mă controlez. Că nu pot face ce vreau să fac. Că mă port ca o marionetă. Ca și cum cineva ar trage sforile, iar eu aș face exact ce vrea păpușarul.

Fata continuă pe un ton plin de amărăciune:

— Prin urmare, m-am urcat pe scaun și mi-am înfășurat cablul în jurul gâtului, apoi am dat un picior scaunului și acesta s-a rostogolit. Ce s-ar fi întâmplat dacă n-ar fi fost ai mei acasă? spuse ea moale, iar sângele îi fugi din obraji când își aminti scena. Ce s-ar fi întâmplat dacă mama și tata ar fi fost plecați ieri?

Janet Connally se scutură străbătută de un fior și amuți.

Peter Balsam răsuci povestea pe toate fețele, o analiză, o cântări în mintea lui. Totul suna îngrozitor, iar dacă altcineva și nu Janet i-ar fi povestit întâmplarea, probabil că nu i-ar fi dat crezare. Descrierea exactă a trăirilor pe care le avusese fata aducea cu ceea ce i se întâmplase lui, iar povestea în sine părea convingătoare; părea a conține un sâmbure de adevăr. Sau în orice caz, adevărul așa cum îl percepea Janet. Apoi, deodată, vocea fetei îi întrerupse șirul gândurilor.

— Domnule Balsam, rosti ea cu un firicel de voce, pe un ton rugător. Credeți că sunt nebună?

— Tu simți că ești nebună? întrebă el.

— Nu.

— După mine, nu ai aerul unei nebune și nici nu vorbești ca o nebună. Sigur că toată povestea sună a nebunie, dar tu nu ești nebună. Așadar, continuă el cu o oarecare detașare, cred că putem face următorul raționament: dacă nu simți că ești gâscă, nu arăți a

gâscă și nu scoți sunete de gâscă, probabil că nici nu ești gâscă.

— Probabil? repetă ea cuvântul acela care spunea multe.

Peter Balsam ridică din umeri.

— M-ai fi crezut dacă spuneam „sigur”? întrebă el, mulțumit să constate că o făcuse pe fată să zâmbească.

— Nu. „Probabil” este termenul cel mai potrivit.

Urmă un moment de tăcere și imediat o întrebare.

— Domnule Balsam, eu ce-am să mă fac? întrebă ea cu o voce smiorcăită, de copil.

Balsam aștepta o asemenea întrebare. Însă nu era pregătit să îi dea un răspuns. Singurul lucru pe care îl putea face pentru Janet era să o îmbărbăteze.

— Încearcă să nu-ți faci prea multe griji, spuse el. Liniștește-te și nu te mai gândi la toate astea. Iar eu îți promit că voi sta de vorbă cu doctorul Shields. Să văd dacă-l pot convinge că nu ești încă pregătită să faci față întrebărilor pentru nebuni.

Și am să-i mai spun și o seamă de alte lucruri, adăugă Peter în sinea sa. Îi strânse mâna lui Janet în semn de încurajare și se ridică să plece.

— Ai nevoie de ceva?

Janet clătină din cap. Dădu să spună ceva, ezită, apoi se hotărî:

— Domnule Balsam, vă mulțumesc că ați venit. Mă simt deja mai bine doar pentru că mi-am descărcat sufletul în fața cuiva.

— Cred că sunt o mulțime de oameni cu care ai putea discuta, spuse el.

Janet îi zâmbi slab.

— Sunt convinsă. Dar nu în orașul nostru.

Apoi, ca și cum prin aceasta dorea să pună capăt discuției, Janet întinse mâna după telecomandă și deschise televizorul. Peter Balsam zăbovi în prag, uitându-se la ea, iar apoi se răsuci, îi întoarse spatele și ieși din salon.

Se apropie de cabinetul asistentelor și așteptă ca cea care completa o fișă la ghișeu să își termine treaba și să se uite la el. În cele din urmă asistenta își ridică privirea din hârtiile ei și afișă un zâmbet îndelung exersat.

— Îmi puteți spune unde este cabinetul doctorului Shields?

— Vă însoțesc până acolo.

Femeia se ridică și îl conduse pe coridor.

— Sunteți profesorul de psihologie, nu-i așa? întrebă ea pe un ton

inexpresiv, care totuși îl făcu pe Peter să se întrebe dacă nu ascundea un dram de ostilitate.

— Da.

— Și toate fetele acestea… sunt din clasa dumneavoastră, nu?

— Din păcate, da.

Asistenta îi zâmbi din vârful buzelor.

— Ce clasă teribilă trebuie să fie, remarcă ea sec.

Iar înainte ca Peter să apuce să-i dea replica, femeia îi indică o ușă.

— Pe-aici ajungeți în cabinetul doctorul Shields, spuse ea și îi întoarse spatele.

Peter o urmări cum se îndepărtează pe coridor și dispare după colț, iar apoi intră în sala de așteptare a cabinetului de psihiatrie. Bătu la ușa cabinetului, sperând că o va vedea ieșind pe Margo. Ușa o deschise însă doctorul Shields în persoană.

— Permiteți-mi să mă prezint, spuse Peter. Nu știu dacă vă mai amintiți de mine. Sunt…

— Peter Balsam, spuse doctorul Shields, deschizându-i larg ușa. Vă așteptam.

Ținu ușa deschisă cât intră Peter în cabinet, apoi o închise energic. Nu se așeză pe scaunul de la birou, ci într-unul din fotoliile care flancau măsuța joasă așezată în fața acestuia, și îi făcu semn lui Peter să se așeze ia rândul lui în celălalt.

— Mă așteptați? întrebă Balsam.

— Janet Connally. De când ne-a fost adusă, o ține întruna că nu vrea să vorbească cu altcineva decât cu dumneavoastră. Azi dimineață am cedat și i-am dat voie să vă sune. Am presupus că, din politețe profesională veți trece pe la mine după ce o vedeți.

— Da. Eu însumi am câteva nedumeriri.

— Fac tot posibilul să vă ajut, spuse doctorul Shields, ținându-l sub observație pe Balsam, în ciuda zâmbetului călduros.

Pe măsură ce Balsam îi relata discuția avută cu Janet Connally, doctorul Shields se concentră în exclusivitate asupra spuselor fetei. După ce Balsam sfârși povestirea, prima întrebare a lui Shields fu:

— Credeți că-mi va spune și mie același lucru?

Balsam încuviință din cap.

— I-am promis că am să-ncerc să vă conving că nu-i nebună.

— Deci, nu credeți că ar fi nebună.

— Nu.

— Și povestea pe care v-a spus-o? Credeți că-i autentică?

— Nu știu ce să cred, spuse Balsam prudent. Presupun că ar trebui să afirm că o cred. Adevărul este că tocmai despre asta aș dori să discutăm. Sau, cum spune ea, despre momentele când nu te mai poți controla.

Peter se încruntă, concentrându-se intens asupra unui lucru, iar tonul său căpătă o notă de insistență.

— Oare este cu putință? Vreau să spun, presupunând că un grup de persoane încearcă să-și exercite voința asupra celorlalți, fără ca aceștia să știe ce se-ntâmplă. Este cu putință așa ceva?

De ce nu o fi având curajul să spună? se întrebă doctorul Shields. De ce nu recunoaște că se gândește la membrii Societății Sfântului Mucenic Petru? rosti cu voce tare:

— Cine poate ști? Cred că orice e posibil. Totuși, aș fi înclinat să cred că e improbabil. Nu cred că despre așa ceva este vorba.

— Bine, dar se petrece ceva, afirmă Peter cu convingere.

— Sigur că da, îl aprobă doctorul Shields. Vă rog să-mi spuneți un lucru: toate sunt prietene între ele? Judy Nelson, Karen Morton și Janet Connally?

— Foarte bune. Și mai este una care face parte din grupul lor: Penny Anderson.

— Atunci e cât se poate de evident ce se petrece, spuse doctorul Shields. Se numește epidemie de suicid.

Peter Balsam nu auzea termenul pentru prima oară, însă nu știa exact care este semnificația lui exactă.

— Adică?

— Simplificând, e vorba de nevoia imperioasă de distrugere care se transmite de la o persoană la alta. Nu este ceva neobișnuit. Numai că, de obicei, fenomenul se produce numai în medii instituționalizate – prin asta, v-aș ruga să înțelegeți „spitale” – și se manifestă în exclusivitate în rândul adolescentelor. Există și un termen popular pentru acest fenomen: „ascuțitorile”. În unele locuri, situația s-a agravat atât de mult, încât adolescentele din saloane întregi au trebuit legate de pat, aceasta fiind singura măsură de a le împiedica să își taie venele.

Balsam făcu ochii mari de surprindere.

— Bine, dar ce provoacă acest fenomen?

— Isteria, îi explică doctorul Shields. Din cunoștințele mele, însă, fenomenul se produce numai în spitale, iar victime îi cad numai acel

tip de copile instabile psihic.

Se opri, cumpănind situația.

— Pentru mine, ceea ce se petrece cu liceenele de la Sfântul Francis Xavier este un fenomen tipic de epidemie de suicid.

— N-ar putea fi vorba de altceva? spuse Peter Balsam, încercând să se agațe de o altă explicație. Singur ați spus că ele sunt poreclite „ascuțitori", denumire care li se potrivește lui Judy Nelson și lui Karen Morton. Cum rămâne totuși cu Janet Connally? Doar ea nu și-a tăiat venele?

Doctorul Shields ridică din umeri.

— Nu știu. Până în acest moment, nici măcar nu mă gândisem la o epidemie de suicid. Acum însă, mă văd obligat s-o fac. Dar să cred în control mintal de la distanță? Așa ceva nu pot să fac.

Câteva minute mai târziu, pe când părăsea cabinetul psihiatrului, Peter Balsam se simți mai singur ca niciodată. Singur și înspăimântat…

•

— Toată povestea asta e așa de bizară, încât e greu de crezut, spuse Margo.

— Prea bizară ca să fie crezută, întări Peter, dar exact asta s-a-ntâmplat.

Margo amuți și se gândi la discuția pe care o avusese cu doctorul Shields. Medicul o pusese la curent cu întrevederea avută cu Peter. Însă doctorul Shields mersese foarte departe cu presupunerile, iar Margo se simți obligată să i le împărtășească lui Peter.

— Ar trebui să vorbești cu doctorul Shields despre Societate, spuse ea. De vreme ce tot știe de existența ei.

— Știe de existența ei? De unde?

Deodată, Margo se simți vinovată că înșelase încrederea pe care i-o acordase prietenul ei. Însă ea nu îi vorbise psihiatrului cu gândul de a-l trăda pe Peter, ci doar încercase să se sfătuiască cu cineva pentru a înțelege mai bine cum stau lucrurile.

— Eu i-am spus, recunoscu ea. Am discutat cu el destul de multe lucruri în ultima vreme despre… despre noi doi.

— Și despre Societate? o întrebă el pe un ton acuzator.

— Sigur că și despre Societate. Peter, nu simți că Societatea asta ne desparte?

— Cât de mult i-ai spus?

Peter se simți stânjenit, ca și cum o parte a vieții lui intime fusese

expusă ochiului public.

— Nu foarte mult, se grăbi Margo să îl liniștească. Să fiu sinceră, minimum cu putință, continuă ea, zâmbindu-i obosită lui Peter. Cred că n-am vrut să-și închipuie că suntem amândoi nebuni de legat.

— Asta crezi?

— Știi bine că nu.

Simțind supărarea din tonul lui Margo, Peter regretă că o rănise. Dar, înainte de a apuca să își ceară scuze, sună telefonul.

— Pe tine te caută, spuse Peter după ce răspunse. Șeful tău. După voce, pare supărat.

Margo luă receptorul pe care i-l întinse Peter și începu o conversație monosilabică. Deși nu spuse mai nimic, Peter simți din atitudinea ei că se întâmplase ceva. Brusc, chipul lui Margo se făcu alb ca ceara. După numai câteva minute, care lui Peter i se părură lungi cât veșnicia, Margo închise și se întoarse spre el.

— Nu se poate… începu ea.

— Ce?

— Penny Anderson. Au găsit-o acum o jumătate de oră. Peter, a murit.

— O, Doamne.

Peter se prăbuși într-un scaun și își îngropă fața în mâini. Apoi, cu un efort de voință, ridică anevoie capul și o privi în ochi pe Margo.

— Cum?

— Și-a tăiat venele. La școală. La toaletă.

Margo începu să își strângă grăbită lucrurile.

— Trebuie să mă duc la spital. Leona e deja acolo – e într-o stare de nedescris – iar doctorul Shields spune că s-a strâns multă lume la spital. Toți suferă de boli dintre cele mai ciudate. El spune că e o isterie colectivă și că toată lumea s-a isterizat.

Peter făcu un efort să se adune.

— Vin cu tine.

— Nu! țipă Margo cu o voce stridentă, pentru ca imediat să regrete.

Doctorul Shields o prevenise la telefon. Unii dintre oamenii adunați la spital comentau că toate se întâmplaseră numai din vina lui Peter Balsam. Trebuia să facă ceva – orice – și să-l împiedice să o însoțească la spital.

— Prefer să… să mă duc singură, se bâlbâi Margo.

— Înțeleg, spuse Peter, pricepând deodată cum stăteau lucrurile.

Da, cred că ai dreptate. Mai bine rămân acasă.

Ridică spre Margo o privire întristată și nu mai adăugă nimic. Iar tânăra își dori în clipa aceea să alerge spre el, să îl ia în brațe și să nu-i mai dea drumul.

Îi întoarse însă spatele și ieși grăbită din locuința lui.

•

Peter spălă vasele rămase de la cină, după care se așeză pe canapea cu o carte în mână, încercând să citească. Deschise apoi televizorul, căută un program interesant, îl închise și reveni la lectura sa. În cele din urmă, se hotărî să meargă la culcare. Însă, înainte de a stinge lumina, se duse la ușă și o blocă, punând și zăvorul. Apoi îi veni gândul caraghios, care îl făcu să se simtă prost, de a propti un scaun în ușă. Totuși, așa făcu.

Înainte de a se băga în pat, se întrebă nedumerit dacă își luase toate aceste măsuri de prevedere pentru a-i ține pe ceilalți la distanță, sau pentru că voia să fie sigur că nu mai ieșea el din casă. Alungă acest gând și se culcă.

A doua zi de dimineață se sculă mai obosit decât în seara anterioară. Se simțea iritat, pradă unui neastâmpăr inexplicabil, și era transpirat din cap până-n picioare, de parcă participase la curse toată noaptea. Pe deasupra, mai și visase urât. În toate visurile sale apăreau membrii Societății Sfântului Mucenic Petru.

În vis se făcea că se afla la rectorat, în biroul din spate, în compania preoților și că aceștia îi făceau ceva. Îi făceau niște lucruri la care nici nu voia să se gândească. În vis încerca să le opună rezistență, dar ei fiind șase, iar el numai unul, preoții puteau să-i facă nestingheriți ce voiau. Orice.

Peter rămase întins în pat, ametit și obsedat de coșmar, apoi hotărî brusc să alunge gândurile negre din minte. Coborî din pat, își trase pe el halatul de baie și ieși în camera de zi.

Scaunul pe care îl proptise în ușă era dat de perete.

Lanțul atârna desfăcut la ușă.

Iar ușa era descuiată.

Peter încercă să se mintă, repetându-și că ceea ce vedea nu era adevărat, că probabil el însuși făcuse toate astea în cursul nopții, într-una din turele agitate pe care le dăduse prin casă. Numai că nu își amintea nimic. Nu, altceva se petrecuse în noaptea aceea.

Ceva imposibil de crezut sau de povestit.

Intră aproape fugind în baie și își smulse halatul de pe el.

Tot spatele îi era însemnat de acele ciudate dungi stacojii.

• Capitolul 25

Marilyn Crane nu închisese ochii toată noaptea. Își duse mâna la gură, încercând să ascundă cât mai bine căscatul, și se așeză cuminte la masă. Tatăl ei nu se osteni să ridice ochii de pe ziarul de dimineață care îi acaparase întreaga atenție, însă mama ei îi aruncă o privire critică. Marilyn se întrebă cu ce mai greșise de astă dată.

— Te-ai îmbrăcat pentru școală? o întrebă Geraldine.

Marilyn o privi mirată. De ce? Era cumva zi de sărbătoare? Încercă înfrigurată să vadă ce zi era.

— N-ar trebui?

Dintr-un motiv inexplicabil, simți un vag sentiment de vinovăție.

— Păi, nu văd de ce te-ai duce, spuse Geraldine pe un ton cu o idee mai ascuțit decât în mod normal. Nu mergi nicăieri.

— Bineînțeles că am să mă duc la școală, protestă Marilyn.

Geraldine așeză tigaia pe plită, se întoarse spre fiica ei și o privi drept în ochi.

— Azi nu, spuse ea. Nu după cele petrecute ieri la școală. Imaginează-ți-o pe biata fată, cum a zăcut acolo singură toată noaptea. Trebuie să fi fost îngrozitor.

Scoase un sunet compătimitor și clătină din cap într-o parte și-n alta, cu o imensă compasiune.

Îngrozitor pentru cine? se miră Marilyn în sinea ei. În mod sigur, nu și pentru Penny Anderson. Nu pricepea de ce își făceau oamenii atâtea griji în privința suferințelor imaginare ale morților, dacă ei sunt morți și nu mai simt nimic. Iar Penny nici nu părea să fi suferit. Dinainte îi apăru chipul ei, cu ochii larg deschiși și expresia înghețată. I se păruse că Penny era fericită în acel moment.

— Dar vreau să mă duc la școală.

Tatăl său lăsă ziarul și o privi intrigat.

— Și eu care aș fi crezut că vrei să te ții cât mai departe de locul ăla, remarcă el. Oricum, ce mai contează! Azi nu se țin ore. Adică la Sfântul Francis Xavier, că la școala de stat nu știu ce-au de gând să facă.

Răsfoi ziarul, pregătindu-se să abandoneze subiectul și să își reia lectura, însă Marilyn nu lăsă să îi scape momentul.

— Numai din cauza lui Penny?

Ziarul fu coborât din nou, descoperind chipul tatălui, iar Geraldine înlemni în fața plitei.

— *Numai* din cauza lui Penny? repetă tatăl ei, accentuând primul cuvânt. Marilyn, fata asta și-a pus capăt zilelor.

Pentru prima oară erau folosite aceste cuvinte în prezența ei, iar ele îi răsunară vii în minte. „Și-a pus capăt zilelor… și-a pus capăt zilelor… și-a pus capăt zilelor". Până în acel moment, toate întâmplările astea parcă nici nu fuseseră reale. Acum deveniseră reale. Penny își pusese capăt zilelor. O făcuse cu mâna ei. Penny *murise.* Marilyn se uită pe rând la părinți, apoi se sculă de la masă fără o vorbă. Câteva clipe mai târziu, cei doi îi auziră pașii apăsați și greoi urcând scările. Geraldine își ridică ochii spre tavan, de parcă prin tencuială și lemn spera să citească ce se petrecea în mintea fiicei ei. Apoi privirea îi coborî asupra soțului care se cufundase în lectura știrilor.

— Bill, rosti ea aproape în șoaptă. Se întâmplă ceva.

Bărbatul ridică spre ea o privire pe jumătate plictisită.

— Ți-ai dat și tu seama?

Geraldine preferă să ignore sarcasmul din glasul lui.

— Nu mă refeream la Karen și Penny, începu ea.

— Și nici la Janet Connally sau la tânăra Nelson, o întrerupse soțul ei.

— Mă refer la Marilyn, spuse Geraldine.

— Vezi-ți de treabă, Marilyn n-are nimic, spuse Bill, vârându-și la loc nasul în jurnal. Tulburări de creștere.

— Nu cred, îl contrazise Geraldine. Cred că e mai mult decât atât.

— Dacă o frământă ceva, fii sigură că o să ne spună. Așa făcea întotdeauna și Greta. De ce ar fi Marilyn altfel?

Geraldine clătină energic din cap, ca și cum ar fi încercat să scape de un gând care o sâcâia.

— Nu seamănă. Sunt două persoane diferite. Ascultă-mă pe mine, se petrece ceva cu Marilyn. Poate că ar trebui să stau de vorbă cu monseniorul.

Bill Crane întoarse pagina.

— Bună idee. Și de ce n-o faci?

•

Nimeni nu îl anunțase că orele de curs se anulaseră. Când ajunsese la Liceul Sfântul Francis Xavier, constatase că școala era pustie. Monseniorul Vernon nu era în biroul său; poate că era plecat pe

undeva. Peter își luă corespondența din cutie, gândindu-se că acum avea timp să o parcurgă în tihnă, apoi se răzgândi. Și dacă găsea vreun bilețel? Un bilețel de la monsenior? Mai bine să nu citească nimic.

Coborî dealul grăbit, conștient de liniștea nefirească, stranie, care se abătuse peste Neilsville. Pe străzi se strânseseră pâlcuri de oameni care șușoteau tainic între ei, ridicând din când în când priviri bănuitoare și uitându-se pe furiș în jur, ca și cum sperau ca în acest mod să surprindă răul care plutea în atmosferă.

Peter simți privirile lor sfredelitoare cercetându-l rapid. Se uitau la el și își puneau întrebări. Până să apară el în Neilsville, în oraș nu se întâmplase nimic deosebit. De la sosirea lui însă, lucrurile apucaseră pe un alt făgaș și luaseră o turnură proastă. Oare cât timp va mai trece până când microbul care le infestase pe liceenele de la Sfântul Francis Xavier se va răspândi în întregul oraș? Singura persoană pe care o puteau arăta cu degetul, acuzând-o de toate relele, era intrusul. Străinul. În venetici nu trebuia să ai niciodată încredere.

Pe măsură ce trecea prin dreptul unui grup, asupra acestuia se lăsa tăcere; era convins că lui i se datora reacția oamenilor. Imediat ce îi depășea, oamenii începeau să vorbească, apropiindu-și și mai mult capetele, șușotind la ureche, însă cu ochi sfredelitori, urmărindu-i silueta solitară cum trecea pe Main Street.

Cum intră în apartament, Peter se grăbi să o sune pe Margo.

— Peter? Tu ești? întrebă Margo, înainte ca el să spună un cuvânt.

Peter se simți măgulit, remarcând îngrijorarea din glasul tinerei. Încercă să disimuleze teama pe care i-o inspira amintirea întâmplărilor din noaptea precedentă.

— Vrei să ieși la o plimbare? Sunt liber toată ziua.

— N-am închis ochii azi-noapte, spuse Margo, neștiind ce să facă.

— Cine crezi că a dormit? Au anulat cursurile de azi și m-am gândit că n-ar fi rău să trec pe la episcop. Voiam să te rog să-mi împrumuți mașina, dar poate că ar fi bine să vii și tu. Ce zici?

Nu știa ce să facă: să îl refuze și să-i spună că voia să-și petreacă restul zilei în pat? Se răzgândi.

— Trec să te iau peste douăzeci de minute, îi spuse ea. Iei și caseta cu tine? întrebă ea, brusc inspirată de acest gând.

— Nu… nu știu, spuse Peter, evitând un răspuns direct. Nu m-am gândit la asta.

Urmă un moment de tăcere, apoi se auzi din nou vocea lui Margo,

de data asta încurajatoare.

— Nu trebuie să spui că una din voci e a ta, rosti ea apăsat, ghicind motivul reticenței lui Peter. Singura voce pe care ar putea-o recunoaște este cea a monseniorului Vernon.

Era perfect adevărat ce spunea Margo, dar totuși Peter ezită, gândindu-se că poate mai exista și o altă modalitate de a demonstra ceea ce se petrecea la întrunirile Societății. Pe de altă parte, știa că aceasta era unica dovadă în sprijinul spuselor sale. Dacă nu îl lăsa pe episcop să asculte înregistrarea de pe casetă, cum își imagina că îl va crede? Se decise brusc.

— Te aștept, spuse el hotărât. Cu casetă cu tot.

Închise telefonul și trase sertarul de sus al biroului.

Întinse mâna spre fundul sertarului și bâjbâi după casetă, știind că acolo o ascunsese. Nu dădu de ea. Trase și mai mult de sertar în afară și pipăi cu degetele, mai insistent.

După douăzeci de minute, când Margo ajunse la locuința lui, Peter continua să caute caseta. Golise toate sertarele și verificase cu meticulozitate conținutul fiecăruia, deși știa că strădania lui era inutilă. Iar Margo înțelese imediat.

— A dispărut, nu-i așa?

Peter dădu din cap, fără a îndrăzni să scoată o vorbă.

— Ai ascuns-o?

Peter dădu iar din cap.

— Dar nu sunt semne că ar fi căutat-o cineva. Au știut exact unde se află.

Chipul lui Margo se întunecă. Doar nu o acuza pe ea?

— O singură persoană știa unde este, continuă Peter.

Și o privi cu asemenea suferință, încât Margo simți că i se face rău. În orice caz, nu o acuza pe ea.

— Cine? întrebă ea, nu tocmai convinsă că dorea să afle adevărul.

— Eu, spuse Peter cu amărăciune. Sunt singurul care a știut unde este caseta. Probabil că eu am luat-o. Logic, nu?

Îi povesti cum noaptea trecută se încuiase în casă și pusese lanțul și zăvorul la ușă. Că își luase chiar o măsură suplimentară de precauție și blocase ușa cu un scaun. Cum visase apoi că se afla la rectorat din nou, alături de ceilalți membri ai Societății.

— Iar azi dimineață am găsit ușa descuiată, sfârși el. Lanțul scos, zăvorul tras, scaunul dat la o parte… Iar când m-am trezit, eram într-un hal fără hal.

Margo se prăbuși pe canapea, simțind cum o copleșește disperarea.

— Și crezi că tu le-ai dus caseta? abia îndrăzni ea să rostească în șoaptă. Crezi că asta s-a-ntâmplat?

— Ce altceva? întrebă Peter, desfăcându-și larg brațele într-un gest de neputință. Singura dovadă incriminatoare pe care o aveam împotriva lor și uite că le-am oferit-o cu mâinile mele, pe tavă.

— Poate că n-ai făcut-o tu, rosti deodată Margo, ridicându-se în picioare. Poate că ai ascuns-o în altă parte și ai uitat unde.

Sub privirea atentă a lui Peter, Margo începu să scotocească prin cameră, la început metodic, apoi cu frenezie. Iar pe cât de subit începuse căutările, pe atât de brusc se opri. Se uită la el și pentru prima oară de când se cunoșteau, Peter zări teamă în privirea ei.

— Nu are rost, așa-i? întrebă ea sfârșită. N-am s-o găsesc aici, nu?

— Nu, îi răspunse Peter cu blândețe. Nu cred că ai s-o găsești.

Se duse spre ea și o cuprinse în brațe. La început, Margo se strânse, apoi se lăsă în voia îmbrățișării lui și îl cuprinse în brațe.

— O, Doamne, Peter! Au să te prindă și pe tine în jocul lor?

Margo mă crede, își spuse Peter. Bine că cel puțin ea mă crede. Din păcate însă, nu cunoștea răspunsul la întrebare.

•

Părintele Duncan își ridică privirea spre ei și le zâmbi.

— Domnule Balsam, spuse el. Ce surpriză plăcută.

Ceva din expresia de pe chipul secretarului îi spuse lui Peter că nu era prea încântat. Sigur, era surprins, dar nu încântat. Putea să jure că îl văzuse pe tânărul preot aruncând pe furiș cu coada ochiului o privire spre agenda de pe birou, sperând că nu făcuse o gafă și că numele lui Peter nu era trecut în calendarul întâlnirilor.

— E-n regulă, spuse Peter, dorind să îl scape de o apăsare. Nu mi-am stabilit oră de întâlnire.

Spusese exact ce trebuia. Părintele Duncan se destinse, iar zâmbetul său larg căpătă o căldură autentică.

— Ei bine. Ce ușurat mă simt! În general, oamenii se prezintă la noi din senin, fără a-și fi stabilit o întâlnire. Țipă sus și tare că trebuie să-l vadă pe Sfinția Sa și insistă că și-au fixat ora cu două săptămâni înainte.

— Înseamnă că nu se poate?

— N-am spus așa ceva, rosti secretarul zâmbind. Cinstea merită a fi răsplătită.

Apăsă pe butonul interfonului.

— A sosit domnul Balsam pentru întâlnirea de la ora zece, rosti el fără a clipi.

Îi făcu strengărește cu ochiul lui Peter, apoi o privi pe Margo, incluzând-o și pe ea în acest joc al complicității.

Din aparat nu se auzi nimic, însă apoi izbucni vocea guturală a episcopului.

— Numele nu-i trecut și în agenda mea, rosti el cu un glas tunător.

— Adevărat? întrebă imperturbabil părintele Duncan. Eu sunt de vină. Am uitat. Dar nu putem să-l refuzăm pe domnul Balsam pentru atâta lucru, nu-i așa?

— Și pe cine putem să refuzăm? se auzi vocea episcopului.

— Putem amâna următoarea întâlnire, spuse părintele Duncan. Doamna Chambers. Ar vrea să vă convingă să le acordați îndrumare spirituală fetelor-cercetași.

— Micuțele împiedicate necoapte, mormăi episcopul. Bine. Poftește-l pe domnul Balsam înăuntru.

Margo se instală comod într-un fotoliu din secretariat, pregătindu-se să aștepte, iar părintele Duncan îl conduse pe Peter în cabinetul episcopului. Acesta se ridicase deja și îl întâmpină cu mâna întinsă.

— Mă bucur să te văd, tinere, deși, sincer să fiu, nu mă așteptam la vizita dumitale.

Îi aruncă părintelui Duncan o privire care se voia a fi severă, dar care nu reuși să convingă.

— Ai idee cât poți s-o ții în frâu pe doamna Chambers fără să muște?

— Nu va aștepta mai mult de douăzeci de minute, îl avertiză secretarul.

— Atunci hai să zicem că avem la dispoziție o oră întreagă să trăncănim. Ia loc, domnule Balsam. Ia loc, te rog.

Episcopul așteptă să iasă părintele Duncan din cabinet, apoi se întoarse spre Peter și îl privi cu ochi strălucitori.

— E extraordinar, spuse el. Nu știu cum, dar reușește întotdeauna să îi introducă pe cei pe care îmi face plăcere să-i primesc și să îi țină la ușă pe cei care nu-mi sunt simpatici. Numai că doamna Chambers e o persoană foarte dificilă.

— Îmi cer scuze, rosti Peter. Trebuia să-mi fixez o întâlnire, însă n-am știut că voi fi liber decât acum două ore.

— Așa ar fi trebuit să faci, dar ce mai contează acum. Chiar voiam să-l rog pe părintele Duncan să te sune azi.

Licărul ștrengăresc îi dispăru din priviri.

— Ce se petrece în Neilsville?

— Tocmai despre asta intenționez să vă vorbesc.

Într-o jumătate de oră, Peter reuși să îi evoce preotului tabloul evenimentelor recente. Încercă să îi prezinte cruda realitate, povestindu-i ceea ce se întâmpla în sânul Societății Sfântului Mucenic Petru cu cât mai multe menajamente, însă episcopul îi tăie vorba.

— Lasă, tinere, că nici eu nu sunt vreo mironosiță. Știu despre ce-i vorba.

Peter îi relată tot ce își amintea și ceea ce reușiseră el și Margo să pună cap la cap după ce ascultase înregistrarea. Episcopul nu îl întrerupse de astă dată, lăsându-l să vorbească până la capăt.

— Și crezi că există o legătură între Societate și valul de sinucideri din Neilsville?

— Da.

— Sună cam trăsnit.

— Știu că așa pare. Însă și ceea ce s-a petrecut azi noapte este greu de crezut. Știu că am trecut pe la rectorat ieri noapte, deși n-am vrut să mă duc. Nu-mi amintesc nici când am plecat spre rectorat, nici ce-am făcut acolo și nici când m-am întors acasă. Însă știu precis că acolo am fost.

— Și crezi că te-au atras exercitând asupra ta niște puteri speciale, comandându-ți de la distanță să te duci acolo?

Episcopul răsuci problema pe toate fețele.

— Să-ți spun cinstit, eu nu cred că așa ceva e posibil.

— În urmă cu câteva zile nici eu n-aș fi crezut. Dar când toate își pierd sensul și devin ilogice, trebuie să crezi ceea ce este bătător la ochi. Nicio explicație nu mai e logică și atunci trebuie să ne gândim la o formă de comandă psihică, hipnoză… sau ceva de soiul ăsta.

— Totul sună de-a dreptul sinistru, comentă episcopul.

— Chiar e sinistru. Două fete au murit. Alte două au fost la un pas de moarte. La început am crezut că Societatea reprezintă o distracție bolnăvicioasă pentru câțiva preoți dezechilibrați. Însă nu-i chiar așa, Sfinția Voastră. E cu totul altceva la mijloc. Monseniorul Vernon crede cu convingere că el este Sfântul Mucenic Petru redivivus. Iar preoții cred că eu sunt reîncarnarea Sfântului Acerinus – un bărbat care se numea Piero da Balsama și care l-a ucis pe Sfântul Mucenic Petru. La-nceput mi-am spus că e o aiureală nevinovată care nu poate dăuna nimănui, însă acum nu mai sunt convins. Cred că sunt cu toții

dezaxați și sunt convins că au găsit o cale de a le inocula și celorlalți nebunia lor.

Episcopul O'Malley se aplecă ușor spre Peter.

— Cât aș vrea să fiu de acord cu dumneata, rosti el pe un ton grav. Însă, din păcate, n-am cum. Am discutat azi dimineață cu…

Consultă agenda de pe biroul și continuă:

— Cu doctorul Shields.

— Îl cunosc.

— După părerea lui, Neilsville-ul se confruntă cu o epidemie de tendințe sinucigașe.

— Îi cunosc părerea, spuse Peter sec.

— Atunci trebuie să știi că i-o împărtășesc, spuse episcopul. Mi-e foarte clar că ceea ce se petrece la Liceul Sfântul Francis Xavier este un caz de isterie colectivă. Să fiu cinstit, nici nu mă surprinde. Doctorul Shields mi-a spus că fenomenele de soiul ăsta sunt susceptibile să apară – aproape fără excepție – în clinicile de boli mintale.

Episcopul făcu o pauză, cântărind ceea ce spusese.

— Din păcate, condițiile școlilor parohiale din orașele de provincie încep să semene cu cele din instituțiile amintite. Cred că ar trebui să operăm câteva schimbări organizatorice în cadrul școlii.

— Asta ar include și concedierea monseniorului Vernon? întrebă Peter.

Știa că pusese o întrebare dură, dacă nu chiar impertinentă, însă nu îi mai păsa. Simți cum i se strânge stomacul când episcopul clătină hotărât din cap.

— Nu cred că aș putea împinge lucrurile atât de departe, rosti el cu blândețe. Cel puțin, nu îi pot cere asta imediat. Abia dacă se va opune schimbării pe care o am în vedere, s-ar putea să fie necesar. Totuși, consider că încă nu e momentul.

Peter îl privi atent pe episcop. Când își regăsi graiul, cuvintele îi țâșniră cu violență de pe buze:

— Dar e un adevărat pericol pentru societate *acum*! *Acum* face… el știe ce! Am avut totul înregistrat pe casetă!

— Dar nu mai ai caseta, nu-i așa?

Peter clătină neputincios din cap.

Episcopul se ridică în picioare.

— Îmi pare rău, domnule Balsam – Peter. Pot să-ți spun Peter, da?

Balsam încuviință.

— Dragă Peter, nu văd cine ar putea da crezare celor ce mi-ai spus. Mie însumi îmi vine greu a crede. Te asigur că nici eu nu am o părere grozavă despre Societatea Sfântului Mucenic Petru. Pe de altă parte, nu ai reușit decât să-mi împărtășești câteva impresii despre lucruri pe care nu ți le amintești nici dumneata prea bine. În fond, poate că te înșeli.

Întrevederea se încheiase. Peter traversă împleticindu-se biroul părintelui Duncan, urmat imediat de Margo.

— N-a mers grozav, nu-i așa? îl întrebă ea, ghicind răspunsul după expresia lui. Ce-ai de gând să faci?

Peter nu îi răspunse și mult timp după aceea nu scoase o vorbă. Tot drumul până la Neilsville privi peisajul și își aminti cât de străin îi apăruse cu numai câteva săptămâni în urmă, când poposise în oraș după ce coborâse din tren. Acum totul i se părea cunoscut de când lumea. Acum fiecare colțișor din peisajul Neilsville-ului i se părea lui Peter familiar și tot atât de pustiu și mohorât ca și sufletul său.

Margo Henderson nu scoase o vorbă. Se uită absentă la peisajul arid al deșertului care defila prin fața ochilor ei și se întrebă ce îi va rezerva viața de acum încolo. Începuse să se sature de deșert; trăise prea mult pe aceste meleaguri. Sperase că Peter Balsam îi va aduce salvarea; că o va smulge din aceste locuri și o va duce undeva departe. În schimb, iată că Neilsville-ul îl acaparase complet.

Aproape de periferia orașului, Peter o prinse de mână.

— Știu ce am de făcut.

Rostise fraza atât de încet, încât Margo abia îl înțelese. Apoi, amintindu-și, se uită la el și așteptă continuarea.

— Am să-mi joc rolul, spuse Peter liniștit. Am să joc rolul personajului care mi-a fost destinat: Sfântul Acerinus.

• PARTEA A PATRA • SFÂNTUL ACERINUS

• Capitolul 26

Leona Anderson se afla în camera de zi a casei sale. Avea privirea ațintită în gol și abia acum începea să priceapă ce i se întâmplase. Stătuse toată ziua imobilă și incapabilă să scoată o vorbă, surdă la condoleanțele pe care i le adresau prietenii.

De dimineață îl ascultase pe monseniorul Vernon explicându-i de ce fiica ei nu putea fi înmormântată cu slujbă creștinească în pământ sfințit. Desigur că știa toate acestea, însă refuzase să creadă că i se putea întâmpla și ei așa ceva până când venise preotul să îi comunice.

— Profesorul ăla e de vină, spuse ea cu amărăciune, întrerupând brutal liniștea care se instaurase în încăpere.

Una din femeile aflate în cameră o fixă pe Leona, apoi își feri privirea, uitându-se în altă parte.

— Așa e, insistă Leona pe un ton liniștit. Toate au fost în clasa lui; absolut toate. Judy și Karen, Janet și… și…

Se întrerupse, conștientă că, dacă va rosti numele fiicei ei, își va ieși din fire. Nu trebuia să plângă. Încă nu era momentul. Mai întâi, avea datoria de a-l distruge pe acest Peter Balsam.

— Am știut că ceva nu-i în regulă cu el de cum l-am văzut prima oară.

Se uită cu disperare, pe rând, la chipurile celor aflați în încăpere.

— Leona, nici noi nu înțelegem ce se întâmplă, spuse una din femei pe un ton liniștitor.

Leona Anderson se întoarse spre femeia care vorbise și în ochi îi apăru o privire dură ca oțelul.

— Chiar nu știm, Marie?

Apoi, amintindu-și că, numai cu două zile înainte, Marie Connally trecuse printr-o experiență asemănătoare, dar cu un sfârșit mai puțin tragic, Leona i se adresă cu mai multă blândețe.

— Și dacă Janet se prăpădea? Ce-ai fi simțit atunci?

Marie Connally zâmbi.

— Dar n-a murit și nici n-o să i se-ntâmple așa ceva. E acasă și se simte foarte bine. Și asta i se datorează în mare măsură lui Peter

Balsam. Îmi pare rău, Leona, însă dacă ai de gând să-l ataci pe domnul Balsam, te rog, n-o face când sunt eu de față.

— Crezi ce poftești, spuse Leona pe un ton înțepat. Dar nu uita ce-ți spun: încă nu s-a sfârșit. Atâta vreme cât Peter Balsam se află în orașul nostru, nenorocirile încă nu s-au sfârșit.

•

Cel care amărâse într-atât sufletul Leonei ieși din biserică, pășind în aerul răcoros și proaspăt al nopții, și își începu plimbarea spre oraș.

Privi luminile răzlețe care străluceau palid în noapte, undeva jos, în direcția Neilsville-ului. Îi trecu prin minte gândul că luminile din orășel își pierduseră din strălucire, ca și credința sa. Își petrecuse două ore în biserică, căutând să găsească aici răspunsuri la toate neliniștile care îl frământau, însă nu izbuti. Totuși, dobândise ceva: se regăsise pe sine.

Câteva minute mai târziu, ajunse pe Main Street. Strada pe care se plimba acum părea schimbată față de cea pe care o știa. Sau poate că el se schimbase și vedea totul cu alți ochi.

Acum, întâlnind privirile persoanelor necunoscute ațintite asupra lui, găsi puterea să le susțină și reuși să zâmbească. Constată imediat că oamenii își fereau stânjeniți ochii. La un moment dat, auzi o voce ascuțită de la una din ferestre.

— Pleacă de aici, profesore! strigă o femeie. Lasă-ne în pace!

Peter se întoarse, hotărât să îi țină piept celei care îi sugera să plece, însă femeia dispăruse, învăluită de negura nopții.

Muzica stridentă care se scurgea în valuri de la „Călugărița Pioasă" făcea aerul să vibreze, iar Peter simți o irezistibilă pornire să intre în discotecă. Se opri în fața ușii, ezitând; totuși își făcu curaj, deschise hotărât ușa și păși înăuntru.

În jocul straniu de lumini, fețele tinerilor dansatori aveau un aer fantomatic – chipuri trase și ochi duși în fundul capului – iar liniștea care se ghicea dincolo de vacarmul asurzitor al muzicii era copleșitoare, înspăimântătoare. Peter nu realiză din primul moment că în încăpere erau numai băieți, de parcă fetele dispăruseră de pe fața pământului. Știa de ce nu era niciuna la discotecă: părinții nu le lăsaseră să iasă din casă în seara aceasta. Toate rămăseseră cuminți acasă, sub privirile vigilente ale părinților.

Cineva îi făcu un semn prietenos cu mâna, iar Peter traversă încăperea, îndreptându-se spre colțul unde era invitat.

Jim Mulvey, Lyle Crandall și Jeff Bremmer stăteau singuri la o masă. Fără a mai aștepta invitația lor, Peter se așeză pe cel de-al patrulea scaun, care era liber. Cei trei băieți îl priviră fără o vorbă. Iar Peter ghici teama în privirile lor.

— Nu-i chiar așa de rău pe cât pare, spuse el. Aproape că s-a terminat.

— Ce? întrebă Lyle Crandall.

Îl privi curios pe profesor și constată cu uimire că acesta avea un aer schimbat. Probabil că din pricina ochilor. Ceva se schimbase în privirea domnului Balsam.

— Cu morțile, spuse Peter Balsam. Nu mai poate continua așa. Nu se poate.

Jeff Bremmer îl privi insistent.

— Domnule Balsam? Ne puteți explica ce se întâmplă?

Peter îi adresă băiatului un zâmbet timid.

— Tare aș vrea să știu și eu, Jeff.

— Dar nu se poate. Dumneavoastră înțelegeți, nu-i așa? spuse Jeff pe tonul că face o afirmație, nu că îi adresează lui Peter o întrebare.

Balsam ridică din umeri.

— Nu mai mult ca voi. Așa cred.

— Numai eu sunt de vină, spuse Jim Mulvey pe neașteptate.

Peter se răsuci pe scaun și se întoarse spre băiat pentru a-l vedea mai bine.

— Da' de unde, spuse el. Scoate-ți din minte prostia asta. Dacă e cineva vinovat, să știi că nu ești tu acela. Niciunul dintre voi. Copiii nu sunt în stare să facă porcării de genul celor care se petrec în orașul ăsta.

— Ba da, spuse Jeff Bremmer. Tata spune că este o epidemie de suicid, că nu e ceva neobișnuit.

— Poate în clinicile de psihiatrie, spuse Balsam. Fenomenele de soiul ăsta se petrec numai în clinicile de psihiatrie.

— Și-atunci, ce e? întrebă Lyle.

Cei trei băieți îl priviră lung, tăcuți.

— E ca un joc, spuse Peter, vorbind mai mult pentru sine.

Băieții se uitară încurcați unul la altul.

— Un joc? întrebă Jim Mulvey, remarcând abia acum că ceva se schimbase în atitudinea profesorului lor. Ce fel de joc?

— Un joc religios. Cred că poate fi numit un joc religios.

Se pregătea să continue, dar fu întrerupt pe neașteptate.

Sunetul sfâșietor ajunse până la ei, acoperind muzica și puțina conversație care se desfășura în încăpere și fiind auzit de toți cei prezenți.

Prin Neilsville trecea o ambulanță, cu sirena urlând în noapte.

— O, Doamne. Iarăși?

Nimeni nu-și dădu seama cine vorbise, dar, pe de altă parte, nu asta era important. Același gând le trecuse tuturor prin minte; și toți știau că deja era prea târziu.

Undeva în Neilsville, acel ceva necunoscut se întâmplase „din nou”. Ca și cum ar fi ascultat de o comandă neauzită, toți cei aflați în incinta discotecii „Călugărița Pioasă” ieșiră în stradă și se amestecară în mulțimea incredibil de numeroasă, care se scursese afară din case ca reacție la țipătul rău prevestitor al ambulanței ce se îndepărta în viteză.

Peter Balsam nu vorbi cu nimeni și nimeni nu încercă să îi vorbească. Își croi iute drum prin mulțime și se îndreptă pentru a doua oară în acea zi spre Cathedral Hill, zorind pasul tot mai mult, până când, ajuns sus, pe culme, se trezi că fuge de-a binelea.

Nu se opri până în fața rectoratului.

Ridică privirea.

Din hornul de pe acoperiș urca un fir de fum. Iar liniștea nopții era străpunsă de acordurile cântecului religios care se înălța spre cer.

•

Pe drumul de la familia Anderson spre casă, Marie Connally mergea grăbită, zorindu-și soțul.

— Nu poți să mergi mai repede? întrebă Marie.

Dick Connally își petrecu ferm brațul pe după umerii soției sale.

— Liniștește-te. N-avem de ce să ne grăbim, spuse el pe un ton încărcat de o convingere pe care nu o simțea în realitate.

— Bine, dar a ieșit din spital doar de o zi. Pur și simplu nu-mi place gândul să o știu singură în casă.

— Nu-i singură, îi aminti soțul ei. Mama ta e cu ea.

— Da, dar tot nu-mi place. Janet ar fi trebuit…

Se întrerupse, auzind sunetul strident al sirenei. Amândoi se opriră în mijlocul trotuarului și se priviră muți, cu urechile ciulite. Apoi, pentru că sunetul se amplifica, apropiindu-se, cei doi o rupseră la fugă spre casă.

În casă erau aprinse toate luminile.

Ambulanța era parcată pe alee, cu girofarul în funcțiune.

— Rămâneți pe loc, îi preveni cineva. Nu mergeți înăuntru!

Cei doi nu luară în seamă avertismentul. Mama lui Marie Connally stătea mută de spaimă în capul scărilor, palidă și trasă la față, tremurând din tot corpul. Se uită cu o privire rătăcită la fiica și la ginerele ei și, cu întârziere, întinse mâinile spre ei, parcă încercând să se agațe de aceștia ca de un colac de salvare.

— Am adormit, murmură ea. Mă uitam la televizor și m-a furat somnul.

Niciunul nu o auzi. Marie și Dick Connally urcau deja scările în fugă și aproape că ajunseseră la etaj.

Și o văzură pentru a doua oară în aceeași postură. Aveau senzația că retrăiesc un coșmar care se va repeta la nesfârșit. Fata arăta exact ca prima oară: trupul îi atârna moale de cârligul lămpii din tavan, iar în jurul gâtului avea înfășurat un cablu.

Singura deosebire era că de astă dată ajunseseră prea târziu. Pielea i se învinețise deja, iar ochii îi ieșiseră din orbite. Iar chipul ei, atât de drăgălașul ei chip fraged, era acum de nerecunoscut.

Din încheieturi îi picura încă sânge pe podea.

Marie Connally începu să urle.

Soțul ei o cuprinse în brațe, încercând să o scoată cu forța din cameră. Însă nu putu face nimic. Marie rămase țintuită pe loc, nereușind să își desprindă privirea de la Janet și urlând ca o apucată.

Așa își petrecu următoarele cinci minute, până când unul dintre medicii de pe ambulanță îi administră un calmant.

Numai că injecția o ajută să nu mai țipe, însă nu reuși să îi șteargă imaginea de coșmar din minte. Până la sfârșitul zilelor sale, lui Marie Connally îi rămase întipărită în memorie viziunea fiicei ei spânzurate, atârnând moale de un cablu electric agățat de lampa din tavan.

Înainte ca sedativul să își facă efectul și ca Marie Connally să cadă într-un somn profund, femeia îndurerată avu vreme să își spună că trebuia să îi dea dreptate Leonei Anderson.

Peter Balsam fusese vinovat. Numai el putea fi. Nici vorbă să fi fost altcineva.

Iar în acea noapte, nimeni nu reuși să doarmă în Neilsville.

• Capitolul 27

În amfiteatru domnea o liniște apăsătoare, ca și cum participantele

la întâlnire ar fi fost anesteziate și așteptau acum cuminți un stimulent care să le readucă în simțiri. Când monseniorul Vernon urcă la pupitru, toate privirile se înălțară spre el, încărcate de speranță. De ani de zile erau obișnuite să aștepte îndrumare de la superiorii lor religioși. Călugărițele care predau diverse discipline la Liceul Sfântul Francis Xavier își aranjară robele ample și lăsară mătăniile pe care le strângeau între degete.

Monseniorul Vernon își roti privirea deasupra adunării, studie pe rând chipurile încordate ale călugărițelor și încercă să stabilească starea în care se aflau. Cu câteva mici excepții, toate aveau un aer derutat. Păreau îngrijorate și derutate. Totuși, sora Elizabeth și sora Kathleen păreau mai degrabă furioase. Dimpotrivă, sora Marie, care își alesese un loc retras și stătea singură în fundul amfiteatrului, arăta complet închisă în sine, cu o expresie impenetrabilă și o privire imobilă, din care nu se putea ghici ce gândea.

— Aș vrea să vă pot spune „bună dimineața”, rosti pe un ton grav monseniorul Vernon. Numai că nu prea am vești bune pentru dimineața aceasta.

— Monseniore… se auzi o voce nesigură din fundul sălii.

Preotul îi zâmbi călugăriței vârstnice al cărei chip părea în acest moment tras ca de boală. Preda la Liceul Sfântul Francis Xavier de peste patruzeci de ani, iar părinții multora dintre elevii de acum ai școlii trecuseră prin mâinile ei. Leona Anderson își botezase fiica dându-i numele călugăriței.

— Da, soră Penelope.

— Eu… știți… începu călugărița, poticnindu-se și abia abținându-se să nu izbucnească în hohote de plâns. Totul este îngrozitor. Ce ni se-ntâmplă?

— Nu știm, rosti monseniorul Vernon pe un ton calm. De aceea v-am rugat să vă adunați toate aici azi dimineață, pentru că doresc să vă împărtășesc puținul pe care îl știu și eu și pentru a hotărî împreună ce avem de făcut.

— Penny, spuse sora Penelope, simțind că i se frânge glasul. Vreau să știu ce i s-a-ntâmplat lui Penny. Ea a fost eleva mea preferată – dintotdeauna.

Una dintre călugărițe, cea așezată lângă sora Penelope, se aplecă spre ea, o mângâie cu o blândă înțelegere pe mână, încercând să o liniștească, și îi șopti la ureche cuvinte de consolare.

— Ce n-aș da să vă pot spune ce i s-a-ntâmplat, spuse monseniorul

Vernon pe un ton de regret. Tot ce știm cu certitudine este că toate lucrurile ei au rămas în toaletă.

— Și Janet?

De astă dată, monseniorul Vernon se încruntă imperceptibil.

— Nici în cazul ei nu știm exact ce s-a-ntâmplat. Însă Janet ne-a lăsat un bilet.

În sală se iscă rumoare, iar călugărițele se uitară unele la altele și comentară în șoaptă. Era totuși ceva, chiar dacă puțin.

— În el scrie că nu știe exact ce face… sau ce a făcut. Scrie că în ultimul timp a trecut prin stări bizare, pe care nu și le-a putut explica. Ca și cum – și acum reproduc exact vorbele ei – „cineva din afară mă face să-mi doresc să-mi iau zilele”.

Călugărițele se priviră mirate. Nimic nu mai avea înțeles pentru ele. Se concentrară din nou asupra a ceea ce le spunea monseniorul Vernon.

— Biletul spune în continuare că se simțea parcă tot mai lipsită de curaj și speranță și că, deși nu își dorea neapărat să-și pună capăt zilelor, avea impresia că cineva ar împinge-o spre sinucidere. În încheiere, cerea să fie iertată pentru ce a făcut.

— Să fie iertată? întrebă sora Elizabeth pe un ton înțepat. De cine?

Privirea monseniorului Vernon o întâlni pe cea a călugăriței, iar între cei doi se realiză un schimb de priviri grele de subînțelesuri, din care părea să se desprindă următorul tâlc: Credința e o stâncă și ea nu poate fi clintită din loc.

— Nu știu, rosti preotul cu voce blândă. Poate că a uitat că a murit fără a fi iertată de păcate.

Alte murmure se ridicară, invadând sala: erau aprecierile călugărițelor privind starea în care se aflase sufletul lui Janet în clipa morții. Monseniorul Vernon le lăsă să comenteze în voie, apoi își drese glasul, sugerând astfel că cerea să fie ascultat.

— Desigur, nimeni nu poate înțelege ce se petrece. Mărturisesc că sunt la fel de descumpănit ca și voi. În aceste condiții, mă văd nevoit să caut ajutor în afara Bisericii.

— În afara Bisericii? spuse sora Elizabeth pe un ton care lămurea asistența asupra părerii ei. Nu există alt ajutor pentru om în afara credinței.

— Eu… adică noi suntem puși într-o situație delicată, spuse preotul cu o oarecare jenă. Fără îndoială, eu tot în Biserica noastră cred, aceeași care plasează întreaga răspundere pentru actul sinucigaș

pe umerii persoanei care se sinucide. Totuși, de astă dată ne confruntăm cu o situație inedită. Trei dintre elevele liceului nostru au murit, iar o a patra a încercat să se sinucidă. Să înțelegem din toate acestea că toate cele patru fete au ajuns să ia o hotărâre similară fără a ști una de alta?

Deși intenționase să adreseze asistenței o întrebare retorică, sora Elizabeth se grăbi să îi dea răspunsul.

— Erau prietene apropiate, spuse ea, vorbind apăsat. Foarte bune. De mici, cum făcea una ceva, celelalte săreau imediat să o imite. De aceea am încercat să le separăm la ore.

— Știu foarte bine toate astea, soră Elizabeth, spuse monseniorul Vernon. Din păcate, s-ar putea ca tocmai apropierea dintre ele să constituie problema. Doctorul Shields…

— Cine? întrebă sora Penelope, intervenind din nou.

— Doctorul Shields, repetă preotul numele medicului. E psihiatru și lucrează la spital. Ei bine, de la el am aflat de existența unui fenomen denumit epidemie de suicid care sfidează preceptele morale impuse de Biserică.

Deodată, călugărițele începură să se foiască, încruntându-se nedumerite una la cealaltă. Monseniorul Vernon se simți dator să ofere explicații.

— Și cum se poate trata? întrebă sora Elizabeth.

— Nu știu. Când epidemia izbucnește într-un sanatoriu soluția este simplă, la îndemâna medicilor. Fetele sunt imobilizate până când trece criza de isterie care a dus la instalarea sindromului, lucru imposibil de controlat în cazul nostru. Pur și simplu, ar fi imposibil să le izolăm și să le imobilizăm pe toate elevele școlii noastre. Deși, adăugă el, mă văd obligat să recunosc că au fost momente când tare mi-aș fi dorit să pot face acest lucru.

Din sânul adunării se înălță un zumzet colectiv de înțelegere care avu darul să domolească din tensiunea acumulată până atunci. Apoi sora Kathleen ridică mâna, cerând astfel cuvântul.

— Monseniore?

— Da, măicuță.

— Până acum n-ați vorbit decât de fete. Dar băieții?

— Conform teoriei doctorului Shields, acest tip de isterie le afectează numai pe adolescente. Băieții noștri nu au a se teme de nimic.

— Și ce ne facem? întrebă una dintre călugărițe.

Monseniorul Vernon ridică din umeri.

— Nu cred că ne rămân prea multe de făcut. Totuși, nu trebuie să ne pierdem cu firea, le avertiză el. Trebuie să ne vedem de carte ca și până acum, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Mâine se vor ține toate orele. Să luați legătura cu părinții acelor copii care vor lipsi mâine pentru a le explica că trebuie să îi trimită la școală.

— Sunteți sigur că așa e bine să procedăm?

Întrebarea fusese rostită de sora Marie, care lua cuvântul pentru prima oară de la începutul întâlnirii.

— Este singurul lucru care ne rămâne de făcut, spuse monseniorul Vernon. Îi vom supraveghea mai bine pe copii dacă sunt în școală, sub ochii noștri. Dacă lipsesc…

Vocea monseniorului se stinse, iar acesta nu pronunță cuvintele care explicau ce consecințe ar fi avut lipsa de la ore, ca și cum acestea erau atât de teribile, încât îi era imposibil să le exprime.

— Trebuie să nu le scăpăm din ochi, insistă el. Trebuie să le supraveghem permanent pe fete.

Se opri, apoi continuă pe un ton tranșant:

— Dacă remarcați că vreuna din fete face ceva neobișnuit sau ieșit din comun – orice – vreau să vă prezentați imediat la biroul meu și să-mi semnalați incidentul.

Călugărițele păstrară tăcerea, încercând să digere spusele preotului și întrebându-se ce înțelegea monseniorul prin „ceva ieșit din comun”. Fiindcă, în ultima vreme, tot ce făceau fetele era ieșit din comun.

— Monseniore, spuse pe neașteptate sora Marie. De ce lipsește Peter Balsam de la această adunare?

— Eu i-am cerut să stea azi acasă. Poate chiar și mâine. Toate întâmplările astea trebuie să fie greu de suportat până și pentru el. De aceea m-am gândit că i-ar prinde bine să rămână azi acasă și să se odihnească.

Vestea producerii unei catastrofe naturale probabil că ar fi provocat o agitație similară. Ca la un semn, călugărițele începură să discute aprins și să dezbată furtunos spusele monseniorului, aruncându-i acestuia priviri furișate, pentru a comenta apoi cu animație între ele. Numai sora Marie rămăsese insensibilă la acest vacarm. Se ținea în continuare deoparte, evitând să participe la agitația suratelor ei, însă nu îl scăpase o clipă din ochi pe monseniorul Vernon, fixându-l cu aceeași privire glacială,

indescifrabilă. Sporovăiala călugărițelor conteni la fel de brusc cum începuse. Sora Elizabeth se ridică în picioare, cu aerul că dorea să ia cuvântul în numele tuturor.

— Monseniore, începu ea. Dorim să vă întrebăm câte ceva despre domnul Balsam. Nu știu însă cum să încep, continuă ea, deși era evident că știa exact ce voia să afle. Sunt în asentimentul tuturor când afirm că, din nefericire, există o certă legătură între domnul Balsam și ceea ce li se întâmplă elevelor noastre. Mai cu seamă dacă ținem cont de ce a lăsat scris Janet Connally în biletul ei: că cineva ar încerca să o influențeze, sugerându-i ce să facă și cum să gândească. Cine altcineva ar fi putut să o influențeze dacă nu domnul Balsam? Până la venirea lui în oraș, n-am avut niciodată asemenea incidente. Înainte de venirea lui, fetele nu erau lăsate să facă ore în aceeași clasă. Iar acum, după ce a venit el, toate patru s-au înscris la cursul lui, iar noi știm ce fel de materie predă.

Călugărița făcu o pauză încărcată de subînțelesuri, ca și cum concluzia era atât de clară, încât se impunea de la sine: într-un fel sau altul, numai ora de psihologie era de vină pentru moartea elevelor.

— Noi credem că cea mai eficientă modalitate de a pune capăt acestei… demențe este să îi interzicem domnului Balsam să predea psihologia.

Se așeză hotărâtă pe locul său, transmițând lumii întregi prin expresia și atitudinea ei că, din punctul său de vedere, chestiunea era rezolvată. Ea și restul călugărițelor îl acuzau pe domnul Balsam de toate ororile care se petrecuseră în oraș, iar din clipa aceea numai de monseniorul Vernon depindea să îl excludă din sânul comunității lor.

— Vă înțeleg îngrijorarea, spuse el prudent, încercând să dea o interpretare corectă stării de spirit a călugărițelor.

Trebuia să le ia cu binișorul, să nu le bruscheze.

— Sincer să vă spun, în parte vă dau dreptate. Sigur că-i cel puțin bizar că toate astea li s-au întâmplat elevelor dintr-o singură clasă: cea de psihologie. Însă socotesc că ar trebui să fim mai prudenți și să nu judecăm… Să nu luăm hotărâri pripite, bazate mai mult pe intuiție decât pe fapte. Îmi dau seama că multora dintre voi li s-a părut curios ca tocmai unei persoane cu trecutul lui să i se ceară să le predea adolescentelor o materie delicată cum e psihologia.

— Cu trecutul lui? întrebă sora Elizabeth, țâșnind în picioare. Dar ce-i cu trecutul lui Peter Balsam?

— Adică e un pic ciudat ca Peter Balsam să aibă de-a face cu atâtea adolescente care și-au luat zilele. Vreau să spun, dacă ne gândim la trecutul lui.

— Ce trecut? insistă sora Elizabeth. Ce-i cu trecutul lui? Monseniore, despre ce vorbiți?

Preotul le privi lung pe călugărițe.

— Nu știați? spuse el cu o expresie de sinceră mirare. Dar credeam că v-am spus mai de mult.

— *Ce* să ne spuneți?

După mișcarea pulpanelor rasei călugărești, monseniorul Vernon ar fi putut jura că o văzuse pe sora Elizabeth bătând nervoasă din picior, pentru a afla grabnic adevărul.

— Regret, spuse el cu un aer de falsă pocăință. Credeam că toată lumea știe ce a pățit Peter Balsam în copilărie. Acum însă văd bine că nu știați.

Se uită pe rând la chipurile care îl fixau încordate, neștiind dacă trebuia să continue sau nu. Se decise rapid.

— Însă, de vreme ce nu-i cunoașteți povestea vieții, spuse el, cred că ar fi nedrept din partea mea să pomenesc despre asta tocmai acum. Complet nepotrivit.

Le întoarse spatele, iar în clipa următoare părăsi amfiteatrul. Rămase singure, călugărițele se strânseră laolaltă ca să facă presupuneri, încercând să ghicească ce voise să spună preotul.

Cu excepția sorei Marie, se strânseră toate într-un colț. Sora Mane rămase țintuită pe locul ei și nu-și putea desprinde privirea de pe ușa pe care tocmai dispăruse monseniorul Vernon.

•

Peter Balsam își petrecu o mare parte a zilei singur în apartamentul său. Totuși, spre prânz simți nevoia să iasă în oraș, fiindcă avea senzația că se sufocă între cei patru pereți. În oraș însă fu și mai rău. Parcă tot Neilsville-ul se strângea ca un clește în jurul lui, sufocându-l.

Toată lumea se uita acum pe față la el. Iar când trecea pe lângă pâlcurile de oameni, aceștia nu se mai sinchiseau de el. Parcă ridicau dinadins glasul, ca să se asigure că auzea ce spuneau. Subiectele de discuție se refereau în special la Janet Connally.

— De ce i-au dat drumul din spital?

— Așa au crezut, că și-a revenit. *El* a zis că și-a revenit! (Și o privire cât se poate de directă adresată lui Peter Balsam venea să

întărească afirmația).

— *El* s-a dus s-o viziteze, știi?

— Și i-au dat voie? Ca să vezi! N-aș fi crezut!

— Dumnezeu știe ce i-o fi zis bietei copile. Însă judecând după bilet…

Dacă lumea nu făcea comentarii despre Janet Connally, atunci în centrul discuției era el.

— A venit de la Philadelphia…

— A studiat la seminar, dar l-au dat afară…

— Știai că se vede cu Margo Henderson?

— Bine, dar e *divorțată*!

— De când a pus omul ăsta piciorul în Neilsville…

•

În mare, acestea erau principalele subiecte de discuție. Și, oriunde s-ar fi întors, Peter Balsam se simțea agresat de ostilitatea lor declarată. „De când a pus omul ăsta piciorul în Neilsville…” Niciodată fraza nu era dusă până la capăt, lăsându-l pe interlocutor să găsească singur sfârșitul. La amiază, Balsam se întoarse acasă, încuie ușa și trase draperiile la ferestre. Începea să se simtă ca un animal încolțit sau închis într-o cușcă. Îi simțea pe localnici cum îl pândesc din stradă: treceau pe lângă bloc, ridicau ochii spre fereastra lui și se întrebau ce o fi făcând înăuntru, ce planuri diabolice mai punea la cale.

Nu fusese acuzat de vreo crimă. Nu fusese nici măcar judecat.

Însă fusese găsit vinovat… și condamnat în mod tacit.

Peter Balsam își dorea cu ardoare să plece din Neilsville, să își facă iute bagajele și să fugă cât mai departe de acest oraș blestemat. Cât de simplu ar fi fost. Nu trebuia decât să traverseze orașul pentru ultima oară ca să ajungă la gară. Avea un tren la ora șase. Însă nu reuși decât să scoată valizele din dulap, să le așeze pe pat și să le deschidă.

Nu izbutea să se adune. Încă nu sosise momentul plecării. De astă dată nu trebuia să plece. Mai fugise el și altă dată: prima oară de preoție, apoi de căsnicia lui. De data asta mai erau însă implicate în joc și alte persoane: copiii. Dacă ar fi plecat, lucrurile acestea îngrozitoare ar fi continuat la nesfârșit și cine ar mai fi reușit să le pună capăt?

Cine ar fi ajuns să înțeleagă ce se petrecea cu adevărat? Fiindcă toată istoria era din cale afară de bizară. Absurdă.

Prea ciudată. Cuvintele îi răsunau în creier. Era din cale afară de absurd. Trebuia să mai fie ceva. Ceva care îi scăpase până acum din vedere. Spre seară, hotărî să se întoarcă la cărțile lui.

Parcurse încă o dată viețile sfinților. Le trecu din nou pe toate în revistă, chiar dacă informațiile erau sumare.

Citi rapid paragrafele în care era descrisă viața lui Piero da Verona, preotul dominican fanatic care bătuse Italia în lung și-n lat în anii de început ai Inchiziției, persecutându-i pe eretici și păcătoși în numele adevăratei credințe și al sfintei Biserici.

Apoi trecu la sfântul al cărui nume semăna atât de neverosimil cu al lui – Piero da Balsama, preotul care la un moment dat se răzvrătise și, săturându-se, îl pândise într-o noapte pe Verona și îi zdrobise capul cu o piatră.

Nu că prin uciderea lui ar fi rezolvat ceva, își spuse Balsam. Biserica medievală îl ridicase pe inchizitorul ucis la rangul de sfânt și îl canonizase, dându-i numele de Sfântul Mucenic Petru, folosind astfel spre propriul folos uciderea acestuia, pentru a duce mai departe lucrările Inchiziției. După toate aparențele, Biserica se descurcase de minune, făcându-l pe ucigașul însuși, bietul Piero da Balsama, să se căiască de fapta sa. Iar acesta sfârșise prin a se alătura ordinului, fiind canonizat și trecând în rândul sfinților alături de inchizitorul său.

Piero da Balsama devenise Sfântul Acerinus.

Oare istoria se repeta cu adevărat? se întrebă Balsam. Oare prietenul lui de odinioară, Pete Vernon, ajunsese să creadă că ei doi erau reîncarnarea călugărilor medievali?

Recapitulă rapid povestea celor doi. Cu siguranță, între personajele trecute în rândul sfinților și ei doi, în afara numelor, existau oarecari asemănări. După ce fusese uns monsenior, Pete Vernon se dedicase bisericii și credinței cu același fanatism care îi caracterizase pe inchizitorii Evului Mediu.

Iar Peter Balsam căpătase între timp îndoieli profunde în legătura cu propria credință, acel gen de îndoieli care odinioară i-ar fi atras statutul de eretic. Însă toate astea se petrecuseră cu foarte mult timp în urmă. În epoca modernă, era ceva obișnuit să-ți pui întrebări, să cauți răspunsuri referitoare la credință. Balsam știa de pildă că mulți teologi catolici moderni avansaseră idei novatoare cu mult mai radicale decât îi trecuseră lui însuși prin minte vreodată. Totuși, așa ceva nu se mai întâmplase vreodată în Neilsville. Cu un fior rece,

care îl făcu să înghețe de spaimă, Balsam își aminti de silueta întunecată a monseniorului stând în sala de sport și indicându-l cu un deget acuzator; își aminti de ardoarea cu care îl privise și de termenul pe care îl folosise atunci: *eretic*.

Își aminti că încercase în câteva rânduri să susțină privirea preotului, dar că, de fiecare dată, își plecase ochii, nereușind să suporte focul acela hipnotic.

Hipnotic.

Ca și cum în mintea lui s-ar fi aprins brusc o lumină, gonind astfel umbrele întunericului, Balsam înțelese. Cuvântul îi rămase întipărit în minte, iar din memorie țâșniră imagini, adunându-se ca un vârtej.

Pâlpâirea jucăușă a flăcărilor de luminare.

Ritmul cadențat, uniform, al cântecului religios.

Pierderile temporare de memorie când timpul era comprimat, iar lui îi rămânea din câteva ore întregi amintirea câtorva minute.

Ceea ce îi spusese Janet: „Parcă cineva m-ar obliga să fac lucruri pe care nu vreau să le fac". „Ca și cum cineva mi-ar comanda ce să fac, obligându-mă la anumite lucruri".

În mod sigur era o formă de hipnoză, însă una care depășea cu mult capacitățile normale cunoscute.

Peter începu să caute cu febrilitate prin cărțile pe care le adusese cu el. Nu era vorba de scrierile de teologie, ci de acele ciudate tomuri pe care reușise să le strângă de-a lungul anilor și care cuprindeau tot felul de curiozități despre parapsihologie, fenomene paranormale și multe alte lucrări pe aceeași temă.

Din fiecare culese câte un fragment de informație, pe care le strânse laolaltă și le puse cap la cap ca într-un *puzzle,* reușind să formeze la sfârșit un întreg cu un înțeles de sine stătător. Când termină, lucrurile căpătară pentru el un sens neașteptat.

Monseniorul Vernon reușise să descopere o nouă modalitate de a le comanda de la distanță semenilor săi, controlându-i.

În fanatismul său, descoperise din întâmplare o metodă prin care folosea puterea de concentrare a câtorva persoane alese cu grijă de el. Astfel reușea să își impună voința asupra celorlalți. Iar metoda sa funcționase în câteva rânduri.

Fetele muriseră una după alta.

Bine, dar de ce? Peter Balsam își petrecu restul zilei întorcând problema pe toate fețele și încercând să găsească o motivație logică acțiunii preotului.

Își dădea seama că faptele acestuia trebuie să fi avut o legătură logică cu fetele în general. Se întrebă dacă numărul victimelor se va reduce la cele patru care fuseseră deja agresate sau ucise până acum, sau lor aveau să le urmeze și altele.

Rămânea apoi să-și lămurească rolul care îi revenea lui în toată povestea. Fiindcă era convins că îi fusese rezervat un rol: De prea multe ori afirmase monseniorul că Peter era vital pentru Societate, în ciuda faptului că nu le împărtășea convingerile fanatice. Da, mai era ceva. Trebuie să mai fi fost ceva.

Iar la un moment dat, îl străfulgeră o amintire. Ceva legat de trecutul său, de momentul în care, copil fiind, fusese adus la mănăstire. Era ceva legat de unul din băieți, ceva despre care nu aveau voie să vorbească. Să fi fost legat de Pete Vernon? Reflecțiile sale fură întrerupte de soneria telefonului.

Vocea lui Margo îl smulse din visare. Se uită la ceas: ziua era pe sfârșite.

— Vrei să-ți aduc ceva de mâncare?

— Da. Aș vrea să rămâi la mine peste noapte.

Urmă un moment de tăcere. Margo detectă în vocea lui Peter ceva diferit, o siguranță pe care nu i-o știuse până atunci.

— Te simți bine? îl întrebă ea.

— Perfect, veni răspunsul lui Peter. Margo, am reușit în fine să pun toate datele cap la cap. Am înțeles ce se petrece aici.

— Ești sigur?

— Sunt convins. Singurul lucru pe care n-am reușit să-l înțeleg este *de ce* se întâmplă totul. Dar am să aflu cât de curând. Iar apoi am să pun capăt nebuniei.

Siguranța din vocea lui reuși să o convingă pe Margo și tânăra se răzgândi. Pentru prima oară de când se cunoșteau, Peter Balsam vorbea așa cum sperase ea să-l audă vorbind.

— Aduc niște fripturi. Și periuța de dinți.

•

În timp ce Peter Balsam și Margo Henderson își văzură liniștiți de programul lor, cinând împreună, făcând dragoste și bucurându-se de fiecare clipă pe care o petrecură unul lângă altul, Marilyn Crane căzu pradă unei agitații nefirești. Încercă să citească și să se uite la televizor. Apoi urcă în camera ei și încercă să învețe. Nu reuși însă să se concentreze.

Era asaltată de voci care nu îi dădeau pace. În urechi îi răsuna un

cântec însoțit de niște voci care o chemau la ele. Își închipui că erau voci îngerești și că îngerii o invitau la ei.

Dar nu putea face așa ceva, era păcat. Dacă îngerii voiau să ajungă la ei, trebuiau să vină să o ia. Cât își dorea să vină să o ia!

Ascultă îndelung glasurile îngerilor chemând-o.

Își dorea din suflet să răspundă chemării lor, să li se alăture.

Dar ar fi comis astfel încă un păcat, iar Marilyn nu voia să păcătuiască. Pentru că Fecioara Maria îi ura pe păcătoși.

Marilyn Crane își astupă urechile, hotărâtă să nu dea ascultare glasurilor.

•

Din hornul de pe acoperișul rectoratului se încolăcea spre cer o spirală de fum.

Niciunul din locuitorii Neilsville-ului nu remarcă nimic. Fiindcă oamenii erau la casele lor, prea preocupați de problemele copiilor lor și ocupați să îi supravegheze cu atenție.

• Capitolul 28

Moleșeala care părea să fi pus stăpânire pe oraș se concentrase în zona complexului de pe Cathedral Hill, format din biserică, școală și mănăstire și care începuse să semene cu o fortăreață. Oamenii se mișcau cu încetinitorul, îndeplinindu-și fără tragere de inimă obligațiile zilei, ca și cum numai prin strădania de a păstra o stare de aparentă normalitate ar fi reușit să și-o impună.

În realitate, oamenii nu erau apatici, ci se urmăreau bănuitori unii pe alții. Orele se desfășurau cu poticneli în școală, profesorii pomenindu-se că se opresc din explicații spre a-și studia elevii, parcă sperând să descopere pe chipurile lor un semn care să le indice cine urma să fie viitoarea victimă.

Și liceenii se urmăreau unii pe alții. Luaseră obiceiul să bârfească aproape fără reținere în cursul orelor. Însă în rândul copiilor domnea o stare de anticipare neliniștită, ca în rândul spectatorilor unui număr macabru de circ, care așteaptă intrarea în arenă a protagonistului. Cu egoista încredere a tinereții, fiecare era convins că forța necunoscută avea să îl doboare cu siguranță pe altul, nu pe el. Cine va fi următoarea victimă?

În aer plutea o convingere nerostită.

Iar pe măsură ce ziua se apropia de sfârșit, Marilyn Crane începu

să simtă atmosfera apăsătoare din jur. De atâta amar de vreme se obișnuise cu privirile oamenilor, cu felul lor de a o bârfi pe la colțuri, de a râde de ea. Era convinsă că toată lumea credea că ea urmează; toți se părea că o urmăreau cu mai mult interes.

Indiferent unde s-ar fi dus, simțea priviri curioase ațintite asupra ei, studiind-o ca pe o insectă exotică. De astă dată, nu era vorba numai de colegii ei de clasă; până și măicuțele erau cu ochii pe ea. Auzea tot timpul foșnetul agitat al raselor lungi, negre, și simțea atenția pe care le-o suscita. De fiecare dată când întorcea capul, descoperea o călugăriță în spatele ei: o siluetă îmbrăcată în negru care dispărea iute după colț, care își făcea de lucru cu cine știe ce sau care se apleca la urechea altei siluete drapate în rasă călugărească, șoptindu-i vorbe neauzite.

Zilele se scurseră una după alta, iar frământarea ei spori. Pe măsură ce sentimentele sale deveneau tot mai confuze, iar gândurile tot mai învălmășite, ceilalți căpătau convingerea că nu se înșelau. Știau și așteptau.

Marilyn ajunse să petreacă și mai mult timp în biserică. Renunță la gustarea de la prânz, preferând să își petreacă toate clipele libere în locașul de cult, încredințându-și sufletul Madonei, implorând-o disperată pe Fecioara neprihănită să n-o lase pradă deznădejdii.

Arareori însă era singură în biserică. Întotdeauna găsea două-trei persoane așezate răzleț în strane, adâncite în propria meditație. Cel mai des, părinții copilelor care muriseră veneau aici să găsească alinare față de pierderea suferită și să se roage pentru iertarea păcatelor acestora.

•

După o absență de numai o zi, Peter Balsam își reluase cursurile la propriile insistențe. Se schimbase însă și lumea remarcase această schimbare. Toți îl urmăreau cu același interes cu care nu o scăpau din ochi pe Marilyn Crane, iar el știa de ce. Pentru că toată lumea era sigură că Marilyn Crane va fi următoarea victimă și toți erau convinși că el va fi cauza. Cu toată durerea și necazul care se abătuse asupra ei, Leona Anderson își făcuse bine treaba.

Oriunde s-ar fi întâlnit, privirile insistente și ostile ale locuitorilor Neilsville-ului îl urmăreau, înfricoșându-l. Până și călugărițele își schimbaseră atitudinea față de el și deveniseră mai crâncene și neînduplecate. Încercase să discute cu ele și să le înțeleagă atitudinea, însă acestea refuzaseră să vorbească cu el. Se mulțumeau

să îl fixeze cu o privire încărcată de înțeles, care parcă spunea: „Știi tu mai bine de ce”.

Toate, cu excepția sorei Marie. Ea îl căută în ziua revenirii sale în liceu și se oferi să îl ajute.

— Să mă ajuți? o întrebă el nedumeri. Cu ce?

— Înainte de a pleca, m-ai rugat să-ți traduc un text. În fine, să încerc.

Peter își aminti. Înregistrarea.

— Da, spuse el. Însă, din păcate, e prea târziu. Soră Marie, adăugă el brusc, de ce ai lipsit?

Fruntea sorei Marie se înnoră pentru o clipă.

— Nici eu nu știu exact, spuse ea. Cred că a fost una din glumele monseniorului.

— Ale monseniorului?

— El mi-a recomandat ferm să mă retrag pentru o vreme.

Surâsul sorei Marie îi lumină deodată chipul.

— Nu cred că mă are la inimă. Crede că nu iau lucrurile prea în serios. De câte ori are impresia că mă scapă din mână – sunt exact vorbele lui – mă trimite să-mi petrec câteva zile în posturi și rugăciuni. Crede-mă, dacă ai fi nevoit să-ți petreci trei zile singur, fără a avea cu cine schimba o vorbă, când ai reveni printre semenii tăi și tu ai lua lucrurile mult mai în serios.

Peter încercă să își amintească de felul cum îi explicase monseniorul Vernon absența neașteptată a sorei Marie și nu își aminti nimic care să contrazică spusele călugăriței.

— Regret că a trebuit să lipsesc tocmai atunci, o auzi pe călugăriță spunând. Era chiar așa de important? Vorbesc de ceea ce m-ai rugat să-ți traduc.

Peter clătină ferm din cap și încercă să îi zâmbească.

— Nu cred, spuse el. La vremea aceea, așa am crezut, însă acum nu mai are importanță. Oricum, e prea târziu.

— Peter, rosti sora Marie rar, ca și cum s-ar fi hotărât cu greu dacă să vorbească sau nu. Ceea ce voiai să-ți traduc avea vreo… are vreo legătură cu… cu ceea ce se petrece? Cu fetele?

— Așa am crezut. Acum însă parcă nu mai sunt la fel de sigur.

— Știi ce se petrece? îl întrebă direct sora Marie.

— Cred că da, spuse Peter nesigur, întrebându-se dacă era bine să-i împărtășească femeii convingerile sale secrete.

Sora Marie își mușcă buza inferioară. Iar când îl privi, din ochi îi

dispăruse orice urmă de veselie.

— O mulțime de oameni cred că…

Se întrerupse jenată.

— Că eu sunt vinovat pentru tot ce li se întâmplă fetelor?

Sora Marie încuviință cu un gest scurt.

— Dar tu ce crezi? o întrebă Peter cu blândețe.

Îl fixă îndelung, iar Peter zări jucându-i câteva lacrimi între gene.

— Nu… nu știu ce să cred, rosti ea într-un târziu, după care îi întoarse brusc spatele și se îndepărtă grăbită.

Din acea zi, sora Marie nu mai vorbi cu Peter și nici Peter nu îi mai căută tovărășia.

Cu fiecare zi care trecea, se simțea parcă tot mai obosit. Nu reușea să doarmă decât în nopțile când Margo Henderson rămânea la el și nici atunci toată noaptea. Când Margo nu era cu el, Peter rămânea treaz, turnând cafele în el ca să nu îl fure somnul, speriat de moarte la gândul că ar fi putut ațipi. Era sleit de puteri, iar oboseala și lipsa de somn începuseră să îl marcheze, încercănându-l și modificându-i expresia chipului, lucru care nu putea trece neobservat pentru locuitorii Neilsville-ului.

Știa că Leona Anderson se dusese glonț la monseniorul Vernon, cerându-i să-l dea imediat afară. Și mai știa că preotul o refuzase. Nu cunoștea totuși motivul acestui refuz – deși răceala care intervenise între Balsam și Vernon atinsese o asemenea amploare, încât, de la o vreme, cei doi nu își mai vorbeau. Tensiunea evidentă care se instalase între ei nu făcea decât să alimenteze și mai mult bârfele.

Uneori, până și Balsam își punea întrebarea ce îl reținea în oraș, însă în fiecare zi își repeta că de data aceea va pătrunde în rectorat să caute nestingherit în biroul monseniorului acel ceva, piesa care lipsea din *puzzle* și singura capabilă să întregească tabloul. Pentru că, dacă exista un element edificator, acesta se afla precis în biroul lui Vernon. În definitiv, acolo se petrecuseră toate acele întâmplări odioase. Iar când va înțelege în fine motivul pentru care erau comise acele orori, va înțelege și ce trebuia să întreprindă pentru a le pune capăt.

Singura mângâiere îi venea de la Margo Henderson. Începuseră acum să își petreacă toate serile împreună; Peter relua seară de seară aceleași explicații și teorii, expunându-i-le neobosit lui Margo. Iar Margo îl asculta răbdătoare.

Totuși, de la o vreme lucrurile se calmaseră și nu se mai întâmpla

nimic. În Neilsville era liniște și pace. Zilele începură să se scurgă fără incidente, fapt care îi produse lui Margo un imens sentiment de ușurare. Orașul era în continuare stăpânit de neliniște, iar oamenii continuau să șușotească pe la colțuri și să dezbată aceleași probleme, însă tensiunea din atmosferă dădea semne să fi slăbit.

În fiecare seară, Peter Balsam își repeta netulburat că acesta era doar un interludiu, o pauză înaintea următoarei morți odioase.

— Cum de poți fi atât de sigur? îl întrebă Margo într-o noapte. Dacă e să se-ntâmple ceva, de ce nu se-ntâmplă acum?

— Nu știu, rosti Peter cu încăpățânare. Simt însă că lucrurile nu s-au oprit aici. Iar eu n-am să fiu în stare să stârpesc nebunia asta până n-o să-mi dau seama despre ce-i vorba.

Margo se uită la chipul palid și tras și la privirea rătăcită ale lui Peter. Pentru el, situația devenise o adevărată obsesie. Peter se lăsa dominat, copleșit de o problemă de a cărei realitate Margo începea să se îndoiască.

— Și chiar dacă ai să te lămurești, ce te face să fii așa de sigur că vei reuși să-i pui capăt? întrebă Margo pe un ton care se voia cât mai inexpresiv, dar din care răzbătea îndoiala.

— Nu mă crezi, nu-i așa? o întrebă Peter.

Margo nu negă. Nu avea niciun rost, de vreme ce îndoielile ei se accentuaseră tot mai mult.

— Nu știu, spuse ea. Aș vrea să te cred, Peter. Însă totul este atât de… spuse ea, oprindu-se în căutarea cuvântului cel mai adecvat… Atât de ireal, de neverosimil. Peter, situația asta pur și simplu sfidează rațiunea.

— Nici n-am afirmat contrariul, îi răspunse Peter.

— Nu, așa e, spuse Margo cu o undă de reproș în glas. Poate că, dacă ai fi reușit să găsești o explicație logică, toată nebunia asta ar fi fost mult mai simplu de înțeles. Dar tu nici măcar nu încerci. Doar îmi repeți la nesfârșit că trebuie să te cred. Știi ceva, ajung să cred că între tine și monsenior nu e nicio diferență.

Cuvintele usturătoare ale lui Margo îl răniră ca o palmă peste obraz, iar Peter tresări sub efectul durerii.

— Îmi pare rău că ai ajuns să gândești așa, spuse el înțepat.

— Și mie, îi răspunse Margo cu răceală. Însă asta cred și n-am cum să-mi schimb părerea.

Peter se ridică de pe scaun și se duse în bucătărie, ca să își pregătească o altă băutură. Cât timp așeză cuburile de gheață în

pahar și măsură cantitatea de băutură, reflectă fără voia sa la fragilitatea credinței, a legăturilor dintre oameni și a încrederii pe care aceștia o manifestau unii față de alții. Iată cum i se clătinase încrederea în Biserică și cum ajunsese, de nevoie, să se bizuie numai pe sine. Iar acum, legăturile fragile, invizibile și atât de delicate care se stabiliseră cu dificultate între el și Margo se frângeau. Spre cine să se întoarcă pentru a primi ajutor? Unde să găsească sprijin?

Reveni în camera de zi.

Margo nu mai era acolo.

Peter Balsam rămăsese singur.

•

Marți, Peter Balsam o surprinse pe Marilyn Crane vorbind. Era așezat la catedră în clasa numărul 16 și corecta lucrările de la ora de latină. În modesta încăpere lipită de clasa numărul 16, cea care servea drept laborator, Marilyn Crane și Jeff Bremmer făceau practică pe cobai. Peter fusese vag conștient că cei doi vorbeau, însă nu le dădu importanță până când Marilyn deschise brusc discuția despre cobai. Atunci abia trase cu urechea la discuția pe care o purtau adolescenții în sala alăturată.

— Nu mai sunt buni de nimic, comentă Marilyn deodată.

Jeff Bremmer îi aruncă scurt o privire, plictisit de la bun început că fusese obligat să lucreze cu Marilyn la acest experiment, iar acum de-a dreptul enervat să constate că, pe deasupra, fata mai avea și chef de vorbă, în loc să se grăbească să termine odată.

— Ce-ar trebui să înțeleg din asta?

Marilyn trecu cu vederea dojana care se simțea în glasul băiatului.

— Uită-te și tu la ei. Nici nu se mai obosesc să încerce. Nici nu mai are importanță dacă îi ajuți sau nu; de-abia se mai târăsc până la capătul labirintului. Până acum câteva zile îi puteai deosebi. Acum sunt toți la fel. Parcă cineva le-ar fi anulat personalitatea.

— Dar niciodată n-au avut personalitate, spuse Jeff tot mai iritat. Ce Dumnezeu! Nu sunt decât niște amărâți de șoareci!

Marilyn îl străfulgeră cu privirea.

— N-ar trebui să vorbești așa!

— Cum?

— Urât. Să hulești numele Domnului.

— Of, Doamne! spuse Jeff cu rea voință.

De astă dată, Marilyn nu îl mai auzi, concentrându-și întreaga atenție asupra cobailor.

— De ce se comportă așa? se întrebă ea. De ce nu rămân într-un colț să aștepte cumințI? Tot ce capătă pentru că se zbat să găsească drumul prin labirint e o bucățică de mâncare pe care oricum ar primi-o la sfârșit.

— Dar n-au de unde să știe, spuse Jeff, simțind că începe să își piardă răbdarea. După mintea lor, probabil că știu că mor de foame dacă nu se zbat puțin.

Marilyn părea să nu-l fi auzit.

— Uneori, mă simt ca un șoarece prins în cursă, spuse ea, pe un ton parcă venind atât de departe, încât lui Jeff îi trecu o clipă prin minte că poate uitase de prezența lui. Uneori am sentimentul că viața mea se aseamănă unui labirint și că, de câte ori ajung să înțeleg ce așteaptă ceilalți de la mine, cineva schimbă regula jocului, iar eu trebuie să o iau de la capăt.

Peter Balsam așeză pe catedră testul pe care îl corecta în acel moment și își concentră întreaga atenție asupra spuselor lui Marilyn.

— De ce mă mai obosesc să încerc? spunea fata. De ce nu mă dau bătută? Adică, ce mi s-ar putea întâmpla? Mie-mi plac cobaii, spuse ea pe un ton încărcat de amărăciune. Continuă să se miște, să funcționeze; ca și mine. Până când toată lumea începe să arate la fel și eu ajung să semăn cu toată lumea. Cred că și ei au simțit același lucru. Ca și mine, au avut sentimentul că altcineva le ordonează viața. Numai că toți au cedat și au făcut ceea ce li se cerea să facă. Toți, mai puțin Judy. Dar Judy nu face niciodată ce te aștepți că ar trebui să facă.

Jeff Bremmer se opri din îndeletnicirile sale și se uită cu gura căscată la Marilyn. Fata părea complet detașată de ce se întâmpla în jurul ei; detașată de el. Poate că uitase unde se afla. Deși Marilyn avea capul plecat și privirea ațintită în jos, asupra labirintului, Jeff nu credea că știa unde se află, iar după privirea sa pierdută, era convins că nu vedea ce avea sub ochi, adică exact cobaii despre care vorbise la un moment dat. Iar fata își continuă monologul pe același ton monoton, făcând să pară tot mai stranie tăcerea din jur.

— Și Janet a încercat să i se împotrivească; numai că ea nu-i la fel de puternică ca Judy. Însă tot a fost mai tare decât mine. Dacă ea nu a reușit să-i țină piept, eu cum aș putea? Și de ce să mă opun? Mai simplu ar fi să mă las în voia lui și să termin odată.

Jeff se agăță de un cuvânt: „lui”. Marilyn pronunțase cuvântul „lui”.

Întinse mâna și o prinse de braț.

— Cine? o întrebă el. În voia cui să te lași?

Marilyn nu îi răspunse imediat, pierdută în reveria ei.

Abia după câteva clipe îl văzu pe Jeff și tresări speriată. Nici nu-și dăduse seama că vorbise cu voce tare. Credea că gândește și vorbește în sinea ei, fără a-și rosti gândurile tare. Însă Jeff o auzise.

Își răsuci capul, iar privirea i se opri asupra ușii larg deschise a clasei numărul 16. De dincolo domnul Balsam se uita fix la ea. Auziseră tot ce gândise ea cu glas tare. Auziseră absolut tot. Acum chiar că vor crede că și-a ieșit din minți. Trebuia să plece odată din clasa asta. Să plece din școală.

Scăpă din strânsoarea lui Jeff și se repezi spre ușă. După ce ieși pe ușa clasei numărul 16, simți cum o podidește plânsul și luptă împotriva suspinelor care amenințau să o sufoce. O rupse la fugă afară din clasă, apoi în jos pe coridor.

Să iasă odată afară, la aer. Trebuia să scape. Iar când Marilyn izbucni în hohote nestăvilite de plâns, era deja la jumătatea distanței spre oraș.

Nu remarcase că sus, pe culmea colinei unde se afla rectoratul, se ridica spre cer o coloană de fum. Nu-și mai dădea seama de nimic, în afară de hohotele ei nestăvilite și de vocile care îi vuiau în creier. Glasurile. Acele sunete care o îngrozeau tocmai pentru că simțea că nu le mai putea ține piept.

•

Marilyn dispăruse înainte ca Peter Balsam să apuce să o oprească. Ieși în fugă pe coridor, însă fata se pierduse deja după colț. Nu o mai vedea, însă auzea clar pașii săi apăsați, îndepărtându-se în fugă. Se întoarse fără grabă în clasa numărul 16. Jeff Bremmer îl aștepta înăuntru.

— Ce-a vrut să spună? întrebă Jeff. Suna de parcă…

— N-are importanță cum suna, îi trânti Peter cu brutalitate.

Regretă însă imediat tonul pe care i se adresase băiatului. De fapt, nu la asta se gândise când deschisese gura. Încercă să atenueze proasta impresie pe care i-o făcuse lui Jeff și care i se citea băiatului în privire.

— Îmi cer scuze, spuse el. Sunt îngrijorat pentru Marilyn.

— Parcă e tot mai dusă pe altă lume, comentă Jeff.

— Dusă? Adică cum? Ce vrei să spui?

Jeff se foi stânjenit. Mai bine să se abțină; sau poate că ar fi trebuit

să se exprime altfel.

— Știți, dintotdeauna a fost puțin cam… ciudată. Însă în ultimul timp a luat-o razna de tot. Adică, majoritatea colegilor cred că…

Se opri brusc, abia acum dându-și seama că era pe cale să condamne un adolescent de seama lui în fața unui adult. Chiar dacă era vorba de Marilyn Crane, tot trebuia să păstreze spiritul de gașcă.

— Ce cred? întrebă Peter. Lasă. Știu eu ce cred.

Jeff îl privi intrigat pe profesor, iar în minte îi reveni cuvântul pe care îl folosise Marilyn: „lui”. Și își aduse aminte cum, după ce îl văzuse pe domnul Balsam, fata o rupsese la fugă.

— Dumneavoastră, spuse brusc Jeff. La dumneavoastră s-a referit, nu-i așa?

— La mine? întrebă Peter derutat.

— Când spunea că ar trebui să cedeze. Spunea că ar trebui să se lase în voia „lui”. Despre dumneavoastră era vorba, nu?

— Nu, rosti Peter cu fermitate. Nu vorbea despre mine.

Însă ceva din privirea lui Peter Balsam, o anume umbră care trecuse peste chipul lui, îl determină pe Jeff să se îndoiască de sinceritatea profesorului. Iar Jeff Bremmer ieși din clasă cu convingerea că numai domnul Balsam era vinovat de toate cele câte li se întâmplaseră fetelor – și de ceea ce i se întâmpla acum lui Marilyn.

Peter Balsam rămase singur în clasă câteva minute după plecarea băiatului, încercând să decidă ce avea de făcut în continuare și conștient că, indiferent de hotărârea pe care o va lua, trebuia să facă totul pe cont propriu. Rămăsese singur. Nu mai avea pe nimeni pe care să se poată bizui.

•

Peter își strânse lucrurile, încuie lucrările necorectate în sertar și părăsi clasa. Era atât de preocupat să găsească cuvintele cele mai potrivite pe care i le putea spune doamnei Crane, încât nu remarcă că trecuse de rectorat.

Până la ora nouă, nu răspunse nimeni la telefonul din locuința familiei Crane. Pe măsură ce orele se scurgeau una după alta, Peter era tot mai neliniștit și îngrijorat. Poate că se trezise prea târziu. Poate că între timp i se întâmplase ceva ireversibil lui Marilyn. Când, în sfârșit, cineva răspunse la apelul său, vocea de la telefon suna normal.

— Da?

— Doamna Crane?

— Da. Cine-i la telefon?

— Nu ne-am cunoscut, doamnă Crane. Sunt unul din profesorii lui Marilyn.

Primul gând al lui Geraldine Crane fu să îi închidă telefonul. Ce tupeu să o caute acasă! Chiar nu știa ce vorbea lumea pe seama lui?

— Doamnă Crane! Sunteți la telefon?

— Ce doriți? întrebă Geraldine cu răceală.

— Vă sun în legătură cu Marilyn. Este acasă?

— Bineînțeles că este acasă. Unde-ar putea fi?

— Doamnă Crane. Sunt foarte îngrijorat pentru Marilyn. Cred că o paște un mare pericol și nu știu ce să fac.

— Pericol?

Geraldine Crane îndepărtă receptorul de la ureche și îl privi uimită, de parcă se aștepta ca de acolo să îi vină răspunsul. Ce îndruga individul ăsta?

— Astăzi după-amiază lucra în laborator și… Mă rog, nici nu știu cum să vă explic.

— Vă sugerez să-mi spuneți exact ce s-a întâmplat.

— Ei bine, vorbea singură.

— Marilyn? Ce prostie!

Geraldine găsi că interlocutorul său era de-a dreptul caraghios.

— Iertați-mă, poate că nu m-am exprimat corect.

Îi relată discuția surprinsă fără voia sa și cum reacționase Marilyn dându-și seama că își exprima gândurile cu voce tare.

— Am vrut să alerg după ea, încheie Peter. Însă, când am ajuns în hol, ea dispăruse.

— Vă asigur, domnule, că se simte foarte bine, îi răspunse doamna Crane pe un ton glacial. A venit acasă de la școală, iar după aceea am ieșit cu toții să luăm masa în oraș. Acum e sus; își face lecțiile.

— Doamnă Crane, știu că sugestia mea vi se poate părea ieșită din comun, însă cred că ar trebui să vă petreceți o vreme lângă Marilyn. Încercați să stați de vorbă cu ea. Căutați să aflați ce o frământă, ce are pe suflet.

Geraldine Crane simți cum își pierde răbdarea.

— Domnule Balsam, am impresia că nu știți cu cine vorbiți. Probabil că ați uitat că sunt mama ei. Eu și Marilyn stăm de vorbă în fiecare zi. Iar dumneavoastră, care vă petreceți poate o oră pe zi alături de ea, veniți acum să-mi spuneți cum să mă port cu propria-

mi fiică? Știu că vă pretindeți a fi psiholog, însă nu prea am încredere în prostiile astea. Niciodată n-am avut, iar după toate câte s-au întâmplat în Neilsville de la sosirea dumneavoastră, pot spune că nu mai am nici pe-atât. Părerea mea este că ar fi mai bine pentru toată lumea dacă v-ați petrece mai puțin timp amestecându-vă în treburile elevilor dumneavoastră și mai mult preocupându-vă de materia pe care o predați.

— Doamnă Crane…

— Domnule Balsam, vă rog, nu mă-ntrerupeți. Marilyn nu e ca restul copiilor din Neilsville. De mică a fost mai retrasă. Nu știu de ce, dar așa îi e firea. Așadar, vedeți dumneavoastră, continuă ea pe un ton din câre răzbătea sarcasmul, constatările dumneavoastră nu sunt o noutate pentru mine. Am observat că Marilyn e mai preocupată în ultima vreme, dar, în fond, de ce n-ar fi? Ce Dumnezeu, domnule Balsam, doar și-a pierdut trei din cele mai bune prietene. Nu știu în ce măsură ați știut, însă Marilyn era foarte apropiată de ele. A vizitat-o pe Judy Nelson la spital, iar Karen Morton a invitat-o pe Marilyn la petrecerea ei. Cum să nu fie supărată? E o adolescentă la fel ca oricare alta, domnule Balsam, iar eu cred că atâta lucru ați fi putut înțelege până acum.

Fără a-i da timp lui Balsam să răspundă, Geraldine Crane trânti furioasă receptorul în furcă. Peter Balsam se uită lung la telefonul pe care îl ținea în mână, neștiind ce să facă. Nu-i rămânea mare lucru de făcut. Pregăti filtrul pentru cafea și luă una dintre pastilele care îl ajutau să rămână treaz. Se pregătea astfel pentru lunga noapte care îl aștepta.

•

Geraldine Crane rămase țintuită în loc câteva minute după ce îi închisese telefonul în nas lui Peter Balsam. Simțea cum clocotește de furie și totuși se felicită în sinea ei pentru că găsise tonul cel mai potrivit pentru a-l pune la punct pe profesorul ăsta nerușinat. Apoi, pe măsură ce furia i se mai potoli, își aminti de spusele lui. Dacă avea dreptate? Dacă ceva o frământa într-adevăr pe Marilyn?

Marilyn era întinsă în pat, cu o carte deschisă în fața ei. Ridică privirea spre mama ei când aceasta intră în cameră, însă nu închise cartea.

— Marilyn, spuse Geraldine ezitând, ca și cum n-ar fi știut cum să i se adreseze fiicei ei.

— Învăț, mamă, spuse Marilyn pe un ton plat, lipsit de inflexiuni.

— M-am gândit că poate ai vrea să stăm puțin de vorbă.

— Nu vreau. Și-așa vorbesc prea mult. N-ai vrea să mă lași în pace? spuse Marilyn, revenind la cartea ei.

Geraldine rămase nehotărâtă în prag, întrebându-se ce ar fi trebuit să facă. Apoi, alegând atitudinea minimei rezistențe, se hotărî să iasă din cameră.

— Marilyn? Dacă simți nevoia să-mi spui ceva, mă găsești jos.

— Știu, mamă.

Răspunsul fetei sunase ca un semnal; din punctul ei de vedere, discuția se încheiase. Geraldine simți acest lucru și coborî, lăsându-și fiica singură.

Marilyn se ridică din pat și închise ușa. De ce n-o lăsau cu toții în pace? La telefon fusese domnul Balsam. Știa precis. Cine altcineva în afara lui ar fi putut-o suna și convinge pe mama ei să urce și să stea de vorbă cu ea?

Ea însă nu se simțea în stare să vorbească cu nimeni. Ce-ar fi putut să spună? Că voia să-și facă unele lucruri despre care nici nu îndrăznea să pomenească? Nimeni n-ar fi înțeles-o. Nici ea nu se înțelegea pe sine, așa încât cum să o înțeleagă ceilalți?

Poate că doreau să o necăjească. Poate că domnul Balsam era de vină pentru toate astea; poate că avea un amestec în toate întâmplările. Totuși, parcă refuza să creadă că el ar fi fost de vină.

Trebuia să se roage. Să se roage, cerând alinare și îndrumare, iar Sfânta Fecioară îi va arăta exact ce avea de făcut.

Începu așadar să se roage. Se rugă fără contenire toată noaptea. Și toată noaptea vocile îi vuiră în creier, chemând-o, ademenind-o cu cântecul acela straniu.

Fu o noapte lungă. Pentru Marilyn Crane însă, ea trecu destul de repede.

• Capitolul 29

Peter Balsam urmări globul soarelui urcând pe cer. Văzu orizontul aprinzându-se mai întâi de la o lumină perlată, apoi zări prima geană de lumină răsărind, o dată cu primele raze timide ale dimineții care se ridicau din spatele dealurilor. Noaptea lua sfârșit.

Stătuse treaz toată acele nesfârșite ore ale nopții, adunându-și bruma de energie rămasă pentru a se opune impulsurilor stranii pe care le simțea din exterior. Orele se scurseseră leneș una după alta și,

clipă de clipă, Balsam auzise răsunându-i în minte ecourile acelui bizar cântec religios, îl simți prinzându-l în mrejele lui cu degete nevăzute, ademenindu-l, atrăgându-l, șoptindu-i la ureche să plece de acasă… Dar unde?

Știa unde. Știa precis că membrii Societății Sfântului Mucenic Petru îl chemau la rectorat, încercând să îl atragă iar în jocul lor și să transfere răul necunoscut asupra lui.

În cursul nopții, telefonul sunase insistent în câteva rânduri, ecoul său metalic și strident violându-i intimitatea gândurilor și provocându-i o teamă care simțea că îl sufocă. Își impusese să nu răspundă și, cu un efort de voință, rezistă tentației de a se ridica de pe scaunul de care se agăța cu disperare. De fiecare dată când sunase telefonul, soneria se auzea tot mai strident. Ultimul apel fusese spre dimineață, iar sunetul constant, prelung al soneriei îi invadase mintea și trupul, tulburându-l și buimăcindu-l.

Iar acum, când soarele răsărea deasupra Neilsville-ului, Peter Balsam se târî până în baia minusculă a apartamentului său, se holbă la chipul din oglindă și se întrebă dacă se uita la el sau la un străin.

Avea ochii încercănați și înroșiți de nesomn, iar la colțuri i se formaseră cute adânci, agresive, care se detașau net pe tenul său de o paloare cadaverică. Se simțea și arăta de parcă toată fața i s-ar fi lăsat de oboseală. Își spuse în treacăt că nu mai putea rezista mult timp tensiunii.

Astăzi, își spuse el. Într-un fel sau altul, astăzi trebuia să găsească o modalitate de a se strecura în rectorat ca să caute în biroul monseniorului. Nu știa încă ce trebuia să găsească, însă era convins că biroul era cea mai bună ascunzătoare. Iar dacă nu găsea acel ceva care să arunce lumină asupra întâmplărilor, atunci totul era pierdut.

Începu să se îmbrace, impunându-și să reziste oboselii. Brusc, în mintea sa prinse contur un gând nebunesc. Deschise dulapul de haine, întinse mâna spre raftul de sus și extrase de acolo o cutie voluminoasă. O așeză pe pat și o deschise. Straiele sale preoțești erau frumos împăturite înăuntru, relicve ale unui trecut în care se simțise în siguranță. Îmbrăcă pe rând fiecare veșmânt în parte.

Simțea că nu mai rezistă oboselii. Și mai știa că nu trebuia să facă ce făcea. Își repetă că trebuia să își scoată sutana cu care nu mai era obișnuit și să îmbrace hainele de zi cu zi. Însă corpul refuză să îi dea ascultare, iar el auzi răsunându-i în creier vocile atât de familiare, intonând acordurile cântecului religios și încercând să îi acapareze

mintea și simțurile. Ajunsese la capătul puterilor și simțea că nu mai avea resurse să li se împotrivească. Pentru el lupta se sfârșise. Iar după ce comenzile nerostite ajungeau la creier, corpul li se supunea, executându-le fără crâcnire.

Îmbrăcat în rasa neagră, preoțească, cu crucifixul balansându-se la gât, Peter Balsam ieși epuizat din locuința sa și porni pe jos spre Main Street.

•

Marilyn Crane se împotrivise toată noaptea acelorași voci, cu degetele încleștate pe mătănii, numărând rozariile la nesfârșit și rugându-se cu ardoare pentru salvarea sufletului său. Când soarele răsări deasupra Neilsville-ului, Marilyn lăsă mătăniile deoparte și își coborî privirea. Se uită la mâinile ei și constată că peste noapte degetele i se înroșiseră și se umflaseră. Pe alocuri, acolo unde strânsese mătăniile cu disperare – ca și cum de acolo i-ar fi venit forța și scăparea – i se formaseră bășici înroșite. Picioarele o dureau îngrozitor, iar când se ridică, abia reuși să se miște. Se așeză pe marginea patului, îndoind genunchii pe rând ca să se dezmorțească. Încercă să șteargă din amintire gândurile nebunești care o asaltaseră cu furie toată noaptea și se concentră asupra sunetelor familiare ale casei care se trezea la viață.

O auzi pe mama ei strigând-o de jos și, cu un efort, se ridică de pe pat, traversă camera și coborî la parter.

— Nu te-ai îmbrăcat încă? rosti mama ei pe un ton autoritar.

Încă o voce acuzatoare. Încă o atitudine dezaprobatoare; picătura care umplea paharul, amplificând astfel starea sa generală de derută.

— Azi stau acasă, spuse Marilyn pe un ton vlăguit, după nesfârșitele ore de rugăciune.

— Nu fi proastă, spuse Geraldine, aruncându-i fiicei sale o privire atentă. Nu te simți bine?

— Nu. Sunt doar obosită.

— Da. Îmi pare rău. Nu trebuia să înveți până târziu. Numai tu ești de vină, nimeni altcineva. Te duci la școală.

Cât se târî până sus în camera ei, cuvintele mamei îi răsunară agresiv în urechi: „Tu ești de vină. Tu ești de vină”. Pentru toate câte se întâmplau, numai ea era de vină. Numai ea era vinovată pentru toate porcăriile care se întâmplau. Și cum haosul din mintea ei se adâncea, Marilyn Crane refuză să mai gândească.

Se îmbrăcă fără grabă, ca prin vis, iar când termină se uită cu

detașare la chipul reflectat în oglindă.

— Sunt frumoasă, murmură ea. Sunt cu adevărat frumoasă.

Coborî în bucătărie și se prezentă în fața mamei. Geraldine îi aruncă fiicei sale o privire critică.

— Te duci îmbrăcată în alb? o întrebă ea. La școală? Asta-i rochia bună.

— Vreau s-o port azi.

De ce nu? își spuse Geraldine Crane. Pare atât de obosită. Dacă asta o face să se simtă bine, de ce nu? Își sărută fiica pe obraz, iar Marilyn plecă de acasă.

Pășea agale, fără grabă, detașată total de ce era în jur, fără a vedea casele sau oamenii de pe stradă. Se simți deodată împăcată cu sine, iar vocile care îi răsunaseră toată noaptea în urechi parcă nu o chemau acum la fel de strident. Acum îi cântau la ureche cu dragoste și căldură, alinându-i sufletul încercat.

Ajunse pe Main Street, însă, în loc să o apuce pe drumul care urca spre școală, se întoarse și porni în direcția opusă, spre centrul orașului, cu faldurile rochiei albe fluturând voios pe lângă corp și soarele cald al dimineții scăldându-i chipul.

Undeva departe, la capătul tunelului pe care îl străbătea, zări o siluetă apropiindu-se de ea. Se concentră asupra acelei forme nedeslușite, până când toate lucrurile din jur își pierdură consistența, topindu-se într-o ceață, un abur imprecis, din care se detașa silueta aceea întunecată care venea spre ea. Marilyn își strânse geanta la piept cu o mână, iar cu degetele celeilalte începu să prefire febril mătăniile, pe măsură ce spunea câte un verset de rugăciune.

•

Peter Balsam abia își târa picioarele de oboseală. Era pe Main Street, vag conștient că oamenii se holbează la el. Știa că, pentru ei, trebuie să fi constituit un spectacol neobișnuit în dimineața aceea, îmbrăcat în straiele preoțești, cu fața nerasă și cu ochii umflați și înroșiți. Își dorea să fugă înapoi acasă și să se încuie înăuntru pentru a se izola de restul lumii. Era însă prea târziu. Melodia aceea pusese complet stăpânire pe el și, nemaiputându-i-se împotrivi, trebuia să meargă înainte, cu pași egali, măsurați; să pună întâi un picior în față, apoi pe celălalt; cu grijă, atent.

Apoi zări undeva în depărtare o siluetă îmbrăcată în alb care se apropia de el. Simți cum iuțește pasul și se miră cu detașare că el face toate aceste gesturi. Silueta în alb din fața lui începu să tremure, ca

un abur fără contur; ce ciudat, simțea că nu silueta tremura, ci el însuși. Își adună toate puterile, încercând să se domine, și se opri în loc, repetându-și că trebuia să se controleze. Iar silueta din fața sa făcu același lucru: se opri în loc.

Peter își încordă privirea obosită, căznindu-se să vadă cine era. Apoi, brusc, își dădu seama.

Era Marilyn Crane.

Ar fi trebuit să meargă în aceeași direcție cu el, adică să urce colina spre școală. Dar iată că venea spre el.

Ceva nu era în regulă. Își forță mintea obosită, impunându-și să raționeze. Marilyn venea spre el, iar ceva nu era în regulă.

Acum își impuse să se grăbească. Picioarele refuzară însă să îi dea ascultare. Trebuia să ajungă lângă ea.

Ridică brațul spre Marilyn și îi făcu semn.

Marilyn zări apropiindu-se silueta întunecată, apoi văzu și brațul îmbrăcat în negru, ridicându-se și făcându-i semn. Îi făcea semn să se apropie; o chema așa cum o chemau și glasurile care îi răsunau în minte.

Deodată, înțelese ce era cu silueta drapată în negru.

Moartea îmbrăcată în negru venea să o ia la ea.

Simți dorința de a o rupe la fugă, de a se arunca în brațele spectrului și de a se lăsa purtată de acolo spre un alt tărâm.

Înainte de asta, avea însă de dus ceva la îndeplinire. Trebuia mai întâi să comită o faptă, un gest simbolic, care se impunea pentru a demonstra spectrului că este pregătită să o accepte.

Mătăniile îi scăpară din mâna dreaptă, iar crucifixul pocni cu un sunet sec pe asfalt. Marilyn se prăbuși în genunchi și vârî mâna în geantă, nedezlipindu-și privirile de pe silueta îmbrăcată în negru din fața ei. Degetele i se încleștară pe pachet. Căra de atâta vreme lamele de ras la ea. Degetele ei desfăcură febril pachetul.

•

Peter se opri brusc, văzând că Marilyn nu se mai apropie de el. Zări crucifixul și mătăniile împrăștiindu-se pe trotuar și își duse mâna la piept, iar degetele i se încleștară de crucifixul care îi atârna de gât.

Marilyn îngenunchease și își aruncase geanta lângă mătănii.

Peter văzu imediat cum sângele începe să îi șiroiască de la încheieturi și înțelese ce se întâmplase. Alergă spre ea.

•

Marilyn se uită detașată la sângele care îi țâșnise din încheietura

mâinii stângi și trecu iute lama în mâna cealaltă. Începu să cresteze stângace venele de la încheietura mâinii drepte. Brusc, lama ascuțită își croi drum și străpunse carnea plesnită. Marilyn se opri o secundă cu ochii ațintiți pe vena care pulsa, apoi înfipse lama adânc în ea. Sângele țâșni într-un șuvoi roșu ca dintr-o fântână arteziană, împroșcându-i rochia albă și pătându-i-o, apoi începu să picure pe asfalt.

Marilyn ridică brusc capul, ferindu-și privirea la vederea sângelui. Nu se înșelase. Moartea se apropia de ea, venea fugind să o ia, iar ea trebuia să alerge în întâmpinarea ei. Începu să alerge cu brațele larg desfăcute în întâmpinarea morții care se apropia, cu sângele șiroindu-i din mâini.

•

Camionul se apropia în viteză de Main Street, venind de pe First Street. Unicul semafor existent în Neilsville era de astă dată pe verde. Șoferul apăsă pe accelerație până jos și motorul scrâșni. Trebuia să prindă stopul.

Totul se petrecu atât de iute, încât șoferul nu mai avu timp să reacționeze.

În fața camionul răsări fugind din stânga o siluetă îmbrăcată într-un alb orbitor și în roșu – o pată de culoare. Șoferul întinse piciorul spre frână, însă nu mai apucă să ducă gestul până la capăt. Înainte ca mașina să încetinească, auzi o bufnitură înfundată și un țipăt ascuțit.

Opri camionul și sări din cabină. O rupse la fugă pe trotuar.

Îi prinsese capul sub roata din stânga față și îi zdrobise coloana. Marilyn Crane zăcea acum pe asfalt, un maldăr de carne sângerie. Numai sângele care se scurgea de la încheieturi arăta că mai era vie.

Peter Balsam văzu totul exact cum se petrecuse: o văzuse pe Marilyn Crane traversând strada în goană și îndreptându-se glonț spre el, prea atentă la el ca să-și mai dea seama că semaforul era verde și că se apropia un camion. Iar dacă văzuse mașina înainte de a o lovi, nu mai avusese timp să reacționeze; nu schițase nici măcar un gest de a se feri.

Marilyn scosese un țipăt scurt, poate din reflex.

Peter nu își aminti să se fi oprit și nici dacă înregistrase scena din fugă. Se pomeni îngenuncheat lângă ea, conștient că materialul gros al hainei preoțești era îmbibat de sânge.

Cu mintea lucrându-i febril, Peter Balsam începu să se roage, aplecat asupra corpului zdrobit al lui Marilyn Crane.

Iar din trecutul său, care i se părea acum foarte îndepărtat, îi reveniră în memorie versetele rugăciunii de sfârșit al vieții. Peter începu să se roage pentru sufletul lui Marilyn.

•

Mulțimea se aduna încet, formând un cerc strâns în jurul lui Peter și al lui Marilyn. Toți erau atât de șocați, încât abia într-un târziu se trezi cineva la realitate și fugi să caute un telefon.

Câteva minute mai târziu, țipătul ascuțit al ambulanței răsună din nou deasupra Neilsville-ului.

•

La clădirea rectoratului, monseniorul Vernon se uita cu o privire pierdută la cărbunii stinși din cămin. Se simțea invadat de o imensă satisfacție și mulțumire de sine. Se ridică. Se apropie de fereastră și dădu în lături draperia, permițând luminii soarelui să pătrundă în încăpere. Iar o dată cu ea, în încăpere pătrunse și urletul sirenei.

Preotul zâmbi liniștit. În fine, luase sfârșit lunga noapte de așteptare.

Începu să se pregătească pentru ziua pe care o avea dinainte.

• Capitolul 30

Vestea se răspândi în Neilsville, înainte ca ambulanța care îi luase pe Marilyn Crane și Peter Balsam să ajungă la spital.

În Neilsville, viața se opri în loc. Pentru prima oară, fiecare în parte se simțea personal afectat de cele întâmplate. Până astăzi, cu toții vorbiseră, comentaseră, șușotiseră sau își puseseră întrebări legate de împrejurările în care își aflaseră fetele moartea. Astăzi însă urmăriseră cu toții, asistaseră în direct de pe trotuare, de la ferestre, de unde se aflau, cum răul care se abătuse asupra orașului făcuse din nou ravagii sub ochii lor. Până la amiază, ultimul locuitor al orașului auzise de întâmplare, o relatase la rândul său și o auzise repetată de alții. Pentru fiecare în parte, întâmplarea devenise un eveniment în care era implicat personal, iar până seara, fiecare era convins că scena se petrecuse sub ochii săi.

Cursurile din acea zi fură anulate înainte de a începe, iar călugărițele se retraseră în capela mănăstirii, unde își petrecură restul zilei în rugăciuni. Copiii plecară acasă și pe drum comentară atât de aprins întâmplarea, încât, până ajunseră la casele lor, fiecare nutrea convingerea că Marilyn Crane își dăduse sufletul sub ochii săi.

Fata muri în drum spre spital, însă medicii își făcură conștiincioși datoria, încercând imposibilul preț de o oră, în speranța că o mai puteau salva. Timp de o oră, ei se străduiră să o readucă în simțiri, iar în tot acest interval, Peter Balsam stătu neputincios lângă ei, spunându-și că de fapt nu de Marilyn se ocupau în acel moment, ci de ei înșiși; că își țineau mintea ocupată spre a evita să accepte adevărul celor întâmplate, sau, mai exact, realitatea a ceea ce se întâmpla.

•

Margo Henderson intră cu pas energic în camera de gardă, dar se opri brusc când văzu de ce fusese chemată. Se uită la umbra de bărbat din fața ei, nevenindu-i să își creadă ochilor. Însă experiența sa îndelungată învinse emoția de moment, iar Margo se adună și se apropie de Peter Balsam.

— Peter?

Neprimind niciun răspuns, înțelese că acesta suferise un șoc. Îi repetă numele.

— Peter.

— Trebuie să-i pun odată capăt, murmură acesta. Trebuie să-i pun capăt.

Repetă la nesfârșit aceeași idee, în timp ce Margo îl conducea pe culoar spre cabinet.

•

Doctorul Shields îi administră lui Peter o injecție și aproape imediat acesta începu să își revină. Se uită nedumerit întâi la Margo, apoi la doctorul Shields.

— A murit, spuse el pe un ton sec, care nu reprezenta nicio întrebare, nicio afirmație.

— Ce s-a-ntâmplat? îl întrebă doctorul Shields cu blândețe. Te simți în stare să vorbești despre asta?

— N-am ce să spun, se încăpățână Peter. Trebuie să-i pun capăt.

— Peter, n-ai ce să faci, îi spuse Margo.

Și deodată, prin minte îi trecu, fugară, imaginea tânărului atrăgător pe care îl cunoscuse în tren cu atât de puțină vreme în urmă. Bărbatul acesta dezorientat, cu priviri rătăcite, îmbrăcat într-o sutană pătată de sânge și care îi atârna pe umerii căzuți și încovoiați să fi fost aceeași persoană?

Nu, își spuse ea hotărât, nu putea fi aceeași persoană. Mușcându-și buzele pentru a-și reține lacrimile, Margo ieși în grabă din cabinet.

Peter o urmări, înțelegând că de astă dată ieșise definitiv din viața lui. Nu mai conta. Unicul lucru care conta în acest moment era să pună capăt grozăviei. Încercă să se concentreze asupra ușii.

— Trebuie să dorm, spuse el. Îmi puteți da o pilulă de somn? Dacă apuc să dorm puțin, am să-mi revin.

Doctorul Shields aprobă din cap.

— Ce-ar fi să te reții la spital?

— O să fiu supravegheat? întrebă Peter.

— Să fii supravegheat?

— Cât dorm. O să mă supravegheze cineva cât dorm?

Doctorul Shields făcu un semn afirmativ cu o înclinare a capului.

— Dacă stă cineva lângă mine cât dorm, spuse Peter vag. Știți, nu pot dormi dacă rămân singur.

Doctorul Shields înclină din nou cu înțelegere din cap, deși nu pricepea nimic din ce spunea tânărul.

— Mă ocup personal, promise el.

O jumătate de oră mai târziu, Peter Balsam dormea dus într-un salon al spitalului din Neilsville, sub privirile grijulii ale unei asistente. Aceasta rămase lângă el timp de o oră, controlându-i conștiincios pulsul și respirația. Iar când se lămuri că starea de sănătate a pacientului era bună, ieși fără zgomot din salon și își văzu de treburile ei.

•

Îl trezi dangătul clopotelor din Neilsville, care îi răsunară în urechi ca un bubuit de tun. Înțelese de ce erau trase clopotele la toate bisericile.

Fiindcă în toate bisericile orașului se țineau acum slujbe speciale de pomenire. Oamenii ceruseră să se oficieze slujbe, în speranța că, adunându-se laolaltă, nu se vor mai gândi la nenorocirea de peste zi și din nevoia de a se agăța de ceva care să le transmită speranța că lucrurile aveau să reintre pe făgașul lor normal.

Peter deschise ochii, dar mai zăbovi în pat, spunându-și că situația era de-a dreptul curioasă. Toate clopotele din oraș răsunau în amintirea lui Marilyn, cu excepția celor de la capela Bisericii Sfântul Francis Xavier. Clopotele de la Sfântul Francis Xavier erau trase ca în orice seară, chemând credincioșii la vecernie. În cursul săptămânii, la slujbă veneau foarte puține persoane, biserica fiind aproape goală. Nu așa aveau să stea lucrurile și acum; era convins. În seara aceea orașul se va strânge în păr, ca să se roage pentru sufletul lui Marilyn

Crane, deși fiecare știa că nu era bine să te rogi pentru o sinucigașă, că Marilyn nu mai era demnă, prin fapta păcătoasă pe care o comisese, de rugăciunile lor; totuși, se vor ruga pentru ea ca să își liniștească propriile conștiințe.

Peter aruncă o privire spre cadranul ceasului. Într-o jumătate de oră tot orașul se va strânge la biserică. Tot orașul, mai puțin el și cei din mormânt.

Cu toții. Repetă cuvintele în gând. Cu toții. Peter Balsam se ridică din pat, scuturându-se de ultimele urme ale somnului, cu mintea deodată în alertă. Acum era momentul. Niciodată nu va prinde o ocazie mai bună decât aceasta.

Coborî din pat și intră împleticindu-se, buimăcit de sedative, în baia care, din economie de spațiu, fusese construită între rezerva lui și cea de alături. Se stropi cu apă rece pe față și înălță capul, privindu-se în oglindă.

Ochii i se mai limpeziseră și parcă se estompaseră și cutele adânci de la colțuri. Ar fi trebuit să se bărbierească, dar poate că nu era important acum. Oricum, cine să-l mai vadă?

Găsi sutana pătată de sânge, atârnată pe un umeraș în dulap. Dezgustat, îmbrăcă singurele haine pe care le avea la el. Apoi se așeză liniștit pe pat și așteptă răbdător.

Așteptă să se potolească dangătul clopotelor, așteptă până când liniștea se pogorî din nou asupra Neilsville-ului. Abia după aceea ieși din rezervă. Fără a spune cuiva unde se ducea, Peter Balsam plecă din spital.

Nimeni nu încercă să îl oprească. Poate din cauza înfățișării sale neobișnuite – era desculț, sutana largă și pătată de sânge atârna măturând podeaua, iar între degete strângea disperat un crucifix. Infirmierele se uitară la asistente, iar asistentele se uitară la medicul de gardă, însă nimeni nu scoase o vorbă. În fond, doctorul Shields recomandase internarea lui, însă nu specificase cât timp trebuia să rămână pacientul în spital.

„Stați lângă el și aveți grijă să doarmă”, fuseseră indicațiile precise ale medicului, pe care ei le respectaseră întocmai. Peter Balsam dormise, iar acum se ducea acasă.

Numai că Peter Balsam nu se ducea acasă. Apucă în direcție opusă și urcă pe Cathedral Hill, ascultând vocile care înălțau în cor imnuri religioase către Domnul, în toate bisericile din oraș. Pe străzi nu era nici țipenie, însă simțea prezenta semenilor săi peste tot; simțea cum

aceștia se roagă tăcut în biserici.

Urcă treptele rectoratului și pătrunse în clădire pe intrarea principală. Apucă clopoțelul de argint și îl scutură o dată. Așteptă. Apoi îl scutură energic încă o dată. Clinchetul său zglobiu răsună în toată casa slab luminată, iar Peter înțelese că era singur. Străbătu cu pași mari coridorul, îndreptându-se spre ușa biroului.

În fața ei se opri, brusc înspăimântat. Pentru a se îmbărbăta, își repetă că de partea cealaltă a ușii nu îl aștepta nimeni; că în acel moment nu era nimeni care să se dedea acelor ritualuri ciudate; că în seara aceasta nu îl atrăsese nimeni până aici. În seara asta venise de bună voie.

Deschise ușa și intră. Găsi comutatorul, îl răsuci și deodată camera fu invadată de o lumină gălbuie, vie, care schimbă aspectul posomorât, sumbru și foarte cunoscut de până atunci.

Începu să scotocească prin sertarele biroului, trăgându-le și închizându-le rapid. Nici nu știa prea bine ce căuta. Știa însă că va recunoaște obiectul pe care îl căuta de îndată ce îi va cădea sub ochi.

Nu găsi nimic în birou și se concentră asupra unui fișier construit în perete. Deschise sertarul de sus și începu să răsfoiască dosarele. Nimic.

Nimic interesant nici în cel de-al doilea sertar.

În al treilea, însă, găsi ce căuta.

Un plic mare, sigilat, ascuns în spatele ultimului dosar. Peter îl scoase din ascunzătoare și îl deschise, înăuntru găsi un album cu tăieturi din ziare și un dosar. Deschise dosarul.

Înăuntru nu era decât o singură coală de hârtie, care conținea o listă de nume. Cinci dintre el fuseseră tăiate.

Judy Nelson.
Karen Morton.
Penny Anderson.
Janet Connally.
Marilyn Crane.

La sfârșitul listei, numele lui Judy Nelson era trecut încă o dată, de astă dată fără a mai fi tăiat cu o bară.

Peter Balsam găsise ce căuta de atâta timp.

Așeză dosarul înapoi în plic și închise sertarul fișierului. Ieși din birou și la plecare stinse lumina, iar apoi, cu plicul voluminos sub

braț, ieși din rectorat în lumina palidă a serii.

Pentru prima oară după atâtea zile, Peter nu se mai temea de orele amurgului și ale nopții. O dată cu piesa care îi lipsea din jocul de *puzzle,* noaptea aceasta avea să îi aducă răspunsul la toate întrebările de până atunci. Noaptea aceasta va însemna sfârșitul terorii, pentru el și pentru locuitorii orașului Neilsville.

În timp ce cobora grăbit dealul, clopotele de la Sfântul Francis Xavier începură din nou să se audă. Slujba se încheiase.

•

Ajuns la locuința sa, Peter răsfoi atent albumul, parcurgând în grabă titlurile articolelor din ziar. Majoritatea paginilor arătau mai mult sau mai puțin identic: dosarul era plin de tăieturi de ziar îngălbenite de timp, iar în partea de sus a fiecărei pagini se putea citi câte un titlu scris cu majuscule:

FIICA ÎȘI ASASINEAZĂ PĂRINȚII

LIZZIE BORDEN NU VA MAI AJUNGE LA JUDECATĂ

PĂRINȚII MOR SUB OCHII FIULUI LOR

Dosarul conținea aproape cincizeci de extrase de presă, de la articole scurte de nicio coloană la dezvăluiri ample, care se întindeau pe câteva pagini. Toate se refereau la aceeași crimă și datau din aceeași perioadă. Peter Balsam făcu rapid o socoteală în gând. La vremea când fusese comisă crima, probabil că el avea doi sau trei ani.

Reveni la prima pagină a dosarului și începu să citească, de astă dată cu toată atenția, fiecare articol în parte.

Majoritatea articolelor prezentau evenimentele sec, cu obiectivitate. Un bărbat și o femeie fuseseră găsiți morți în patul lor. În aceeași încăpere cu ei fusese găsită și fiica acestora, spânzurată de lampa din tavan. La o cercetare atentă a încăperii fusese descoperit, ascuns în dulap, mezinul familiei, desigur, în stare de șoc.

Presa de scandal oferea detalii ample pe câteva pagini, dar Peter Balsam reuși să pună cap la cap aspectele ciudatei crime, citind extrasele din ziarele de scandal.

Cei doi fuseseră uciși în timp ce făceau dragoste. Fiica lor intrase peste ei și îi măcelărise cu lovituri de satâr. Arma era un indiciu al

faptului că fusese vorba de o crimă premeditată. Motivul însă rămânea necunoscut. Conform speculațiilor lansate de presă, se presupunea că ar fi fost vorba de o reacție anormală a fetei, datorată unui necaz prin care trecea – la autopsie se constatase că era însărcinată.

Însă absolut toate articolele din presa de scandal insistau asupra băiatului care se presupunea că ar fi asistat la crimă din dulapul unde era ascuns, și anume din clipa în care părinții lui intraseră în dormitor și începuseră să facă dragoste – neștiind că erau urmăriți – și până în momentul când sora sa de șaisprezece ani venise în dormitor, îi omorâse cu satirul pe părinți și apoi se spânzurase de lampa din tavan.

Băiatul suferise un șoc puternic și fusese dus imediat la spital. Acolo se descoperise că nu mai avea nicio rudă în viață. În cele din urmă, fusese trimis la o mănăstire al cărei nume nu fusese publicat.

În niciun articol nu era menționat numele mănăstirii, însă Balsam știa despre care era vorba. Citise relatarea întâmplării care provocase comentariile copiilor; copiii discutaseră îndelung, pe ascuns, la mănăstire despre asta. Niciunul dintre copii nu cunoștea însă detaliile exact. Abia acum le aflase Peter Balsam.

Căută printre celelalte hârtii.

Numele. Care era numele familiei în care se petrecuse drama?

Numele nu era menționat nicăieri. Remarcă faptul că din toate relatările pe marginea crimei fuseseră șterse cu atenție numele protagoniștilor acestei drame, că și cum intenția celui care alcătuise grupajul fusese aceea de a transmite detaliile crimei, ascunzând însă cu grijă identitatea victimelor. Nici extrasele nu puteau fi identificate, pentru că fiecare articol fusese decupat cu grijă, astfel încât pe pagină să nu apară nicio mențiune despre denumirea ziarului sau data de apariție a acestuia.

Numai unul dintre articole conținea un indiciu. Aici se strecurase un nume. Pe băiat îl chema Peter.

Deodată, totul se limpezi în mintea lui Peter Balsam. Copilul nu depășise niciodată starea de șoc. Întâmplarea îl marcase pentru tot restul vieții, iar rana, în loc să se cicatrizeze, se infectase, durerea crescând în el până la maturitate și în toată perioada cât studiase pentru a deveni preot. Iar la un moment dat, nu cu mult timp în urmă, boala începuse să se manifeste.

Așa ajunsese să le urască pe adolescente. De ce nu le-ar fi urât, în

fond? Doar o adolescentă îl lăsase orfan. Nu ea îl lipsise de cămin și de familie? Nu ea îl lăsase singur pe lume, fără părinți? Dacă una era în stare de o faptă atât de urâtă, oare nu erau toate în stare să facă porcării? Iar ura se amplificase, transformându-se în final într-o adevărată obsesie.

Peter Vernon – în prezent, monseniorul Vernon – acționase dând ascultare obsesiei sale. Reușise să strângă în jurul său câțiva preoți pe care și-i aservise total și începuse să lovească, răzbunându-se pe niște copile nevinovate care, în mintea sa bolnavă, erau răspunzătoare pentru pierderea părinților săi.

Balsam răsfoi albumul cu extrase din presă. Acum ajunsese în fine să înțeleagă tot, ba chiar, pentru prima oară, simțea o profundă milă la adresa preotului.

Se întrebă ce trebuia să facă cu dosarul. Să-l ducă la poliție? Și polițiștii ce-ar fi putut face? Foarte bine, monseniorul păstra câteva articole în care era vorba de o crimă comisă cu peste treizeci de ani în urmă. Și ce-i cu asta? Toate fetele acelea își luaseră viața cu mâna lor, iar faptul că sora mai mare a unui preot se sinucisese cu vreo treizeci de ani în urmă nu putea constitui altceva decât una din acele inexplicabile coincidențe bizare.

Episcopul. Trebuia să îi arate toate astea episcopului. Chiar dacă episcopul n-ar vedea legătura dintre monsenior și sinuciderile în lanț, cel puțin articolele constituiau dovada că ceva nu era în regulă în copilăria monseniorului și că preotul trebuia urmărit îndeaproape. Episcopul avea puterea să îl țină pe monsenior sub supraveghere. Iar din acel punct, treaba putea fi preluată fără bătaie de cap de psihiatri. Adevărul va ieși în final la iveală.

Ușa se deschise pe neașteptate.

Monseniorul Vernon apăru în prag, iar un zâmbet misterios îi jucă pe buze. Un zâmbet abia ghicit, pe care îl trăda focul pătimaș din privire.

— Am trecut pe la spital să văd ce faci, spuse el. Plecaseși.

— Da, spuse Peter pierit, simțind că gândurile i se învălmășesc în cap.

— Pot intra?

Privirea aceea arzătoare a preotului îl sfredelea pe Peter. Neașteptând invitația, preotul pătrunse în încăpere și închise ușa în urma lui.

— Mi-ai găsit jurnalul, spuse el cu blândețe.

Se uitase curios în jur, cercetând încăperea, iar privirea i se oprise asupra albumului deschis de pe birou.

— Despre tine vorbeam cu toții când eram mici, nu-i așa?

— Da, despre mine, spuse preotul. Însă n-am știut nici eu absolut nimic până în urmă cu cinci ani.

— Acum cinci ani ai aflat și tu?

— Cineva mi-a trimis acest jurnal. Nu știu nici cine, nici de ce. Însă atunci am început să-mi explic anumite lucruri. Atunci am înțeles ce am de făcut.

— Ce ai de făcut? întrebă Peter, simțind că inima începe să îi bată cu putere.

— Trebuie să le pedepsesc. Pe toate.

— Te referi la fete?

— Sunt niște păcătoase. Foarte rele, spuse preotul. Sunt rele și cu trupul și cu cugetul. Dumnezeu m-a ales pe mine să le pedepsesc.

— Am crezut că-i vorba de Sfântul Mucenic Petru, spuse Balsam cu o voce mică.

— Bineînțeles că așa ai crezut. Fiindcă asta am vrut să crezi. Și asta am vrut să creadă și membrii Societății Sfântului Mucenic Petru. În felul ăsta, am reușit să simplific mult lucrurile.

— Înțeleg, spuse Peter. Societatea n-a avut niciodată vreo legătură cu religia, nu-i așa?

— Ce-i religia? Societatea are legătură cu religia mea și cu Sfântul Mucenic Petru. Însă nu și cu religia Bisericii, biserica și-a pierdut credința. E mult prea tolerantă.

— În timp ce tu nu tolerezi nimic.

— Nici n-aș avea de ce, spuse preotul.

Flăcările din ochii lui se transformaseră într-o adevărată vâlvătaie, iar Peter Balsam simți cum i se face deodată frică. Totuși, nu putea renunța. Trebuia să știe tot; să asculte până la capăt.

— Dar eu? întrebă el. De mine pentru ce ai avut nevoie?

Monseniorul Vernon surâse.

— Crezi că sunt nebun, nu-i așa?

— Și nu ești?

— Dacă aș fi fost, n-aș fi făcut tot ce am făcut.

Frica puse din nou stăpânire pe Balsam.

— Ce-ai făcut? La ce te referi?

— La tine, rosti preotul cu simplitate. Te-ai gândit la toate, însă nu ți-a trecut o clipă prin minte să te-ntrebi ce rol joci tu.

— Eu ar trebui să fiu Sfântul Acerinus, spuse Peter. Probabil că ar trebui să te omor și apoi să mă căiesc. Însă n-am de gând să fac așa ceva.

— Nu, sigur că nu, spuse monseniorul. Până acum te-ai comportat de minune. Însă nu trebuie să mă omori. N-a fost prevăzut în plan. Așa s-a-ntâmplat prima oară. De data asta, însă, Sfântul Petru își va lua revanșa.

— Cred că-mi scapă ceva, spuse Peter Balsam.

Lucrurile i se încâlceau iar în minte. Oare preotul chiar credea că este reîncarnarea Sfântului Mucenic Petru? Și deodată înțelese. Adevărul i se prezentă în toată simplitatea lui. Bineînțeles că da. Trebuia să creadă că era sfântul, altfel sentimentul de vinovăție ar fi fost copleșitor. Dacă nu era Pete Vernon… sau dacă era Sfântul Mucenic Petru, totul se schimba. El îi pedepsea pe eretici și pe păcătoși și ducea la îndeplinire lucrarea divină, protejând astfel sfânta Biserică și sfânta credință. Totodată ar fi încetat atunci să fie Pete Vernon, care urmărea să răzbune moartea părinților săi.

— Am să te ucid, spuse monseniorul Vernon pe un ton liniștit.

Balsam făcu ochii mari de uimire.

— Nu poți să faci așa ceva, protestă el.

— Serios?

Privirea preotului devenise de gheață.

— Și ce se va-ntâmpla dacă o s-o fac? Toată lumea o să creadă că te-ai sinucis.

Ridică de pe biroul lui Peter Balsam un stilet pentru corespondență și începu să se joace liniștit cu el, în timp ce vorbea.

— Ce crezi că vor găsi? Un tânăr psiholog și profesor de liceu, îmbrăcat într-o sutană pătată de sânge.

Cuțitul luci scurt, reflectând lumina lămpii de birou. Peter Balsam clipi, sâcâit de strălucirea luminii care îi rănea ochii.

— Și cine este acest tânăr? Se numește Peter. A fost crescut de maici la o mănăstire, după o tragedie pe care a trăit-o în copilărie.

Preotul atinse jurnalul de pe birou cu vârful cuțitului.

— În plus, n-a reușit niciodată să facă ceva ca lumea în viață.

Lama cuțitului sclipi din nou. Peter Balsam rămase cu privirea ațintită asupra ei, incapabil să se desprindă de strălucirea metalică.

— Elevele sale au murit una după alta, continuă monseniorul Vernon imperturbabil. A încercat oare să le ajute? Nu. În schimb, și-a dat toată osteneala să răspândească tot felul de povești absurde

despre un nevinovat grup de dialog religios. Iar în toată această perioadă s-a comportat extrem de bizar.

Lumina aceea care îi rănea ochii îi dădea în plus senzația că îi sfredelește creierul.

Peter simți cum îl cuprinde o stare de toropeală. Simți o greutate ca de plumb în brațe și în picioare și recunoscu primele semne ale efectului hipnozei.

Se împotrivi somnului, încercă să își adune ultimele resurse de energie și să se ridice, să își ferească privirea de strălucirea hipnotică a lamei metalice și reci și să nu mai audă vocea preotului. Dar nu își putu desprinde privirea de pe lama cuțitului, iar vocea își continuă discursul implacabil, croindu-și drum spre creierul lui.

— Vor găsi jurnalul cu extrase din articolele vremii și din ele vor afla ce i s-a întâmplat unui băiat pe nume Peter, care a crescut și s-a făcut psiholog și ale cărui eleve au început să se sinucidă. Vor pune lucrurile cap la cap, Peter. Iar moartea ta va fi privită ca o sinucidere. Tu ți-ai sfârșit misiunea. A mea abia acum începe.

Peter îl văzu pe preot apropiindu-se de el, ținând aproape neglijent cuțitul în mâna dreaptă. Lumina îl orbea în continuare. Își repetă disperat că ar fi trebuit să facă ceva, să se miște, să reacționeze. Însă, deși creierul său moleșit transmitea comenzile, corpul refuza să îl asculte.

— N-ai vrea să te uiți la tine cum mori, Peter? Crede-mă pe cuvânt că n-o să simți nimic. N-o să te doară, Peter. Deloc. Lama îți va străpunge corpul, iar după aceea totul se va sfârși.

Vârful stiletului îi atinse acum pieptul, trecând prin faldurile sutanei. Iar el, nepăsător la pericolul care îl amenința, nu reuși să își desprindă ochii de pe lama ascuțită, privind-o fascinat.

Oare așa se sfârșesc toate? se întrebă el, uitându-se la stiletul frumos cizelat. Oare Karen, Janet, Penny și Marilyn avuseseră aceeași senzație ca și el? Oare și ele văzuseră lama aceea strălucitoare venind spre ele? Încercă să alunge toropeala îngrozitoare care pusese stăpânire pe ființa lui. Era prea târziu.

Simți o ușoară apăsare, însă monseniorul Vernon nu îl mințise. Nu simțise propriu-zis nicio durere. Ceea ce simțise în ultimele zile fusese durere; ceea ce simțea acum era un imens sentiment de eliberare.

Se lăsă în voia acestui sentiment nou și minunat și începu să se roage pentru mântuirea sufletului său.

Peter Balsam urmări cu detașare cum lama îi străpunge pieptul, însă nu simți nimic! Poate doar un sentiment de nerăbdare și bucurie. Pentru el, în fine, coșmarul lua cu adevărat sfârșit.

•

Zece minute mai târziu, monseniorul Vernon părăsea apartamentul lui Peter Balsam și se întorcea la rectorat. De astă dată, o apucă pe o străduță lăturalnică, astfel încât nimeni nu îl zări traversând cu pași mari orașul. Nu că ar fi contat dacă l-ar fi văzut cineva. În fond, silueta înaltă și autoritară a monseniorului era o priveliște binecunoscută pentru locuitorii Neilsville-ului. Toți credeau orbește în el. Era singura persoană de nădejde pe care se puteau bizui oamenii din Neilsville.

• Capitolul 31

Îl înmormântară o săptămână mai târziu, într-o groapă la capul căreia nu era nicio cruce. Încercară să o anunțe pe fosta lui soție, însă nu dădură de ea. Oricum, nu erau convinși că, dacă ar fi găsit-o, aceasta ar fi fost dispusă să îi ducă trupul neînsuflețit acasă. Nu după ce i s-ar fi povestit ce făcuse Peter Balsam în Neilsville.

Așa cum se întâmpla în orășelele de provincie, deși mormântul nu avea o cruce cu numele lui, toată lumea din Neilsville știa unde fusese îngropat. Iar oamenii începură să se perinde pe la mormântul lui – catolicii pe furiș, iar ceilalți pe față. Veneau la mormânt ca să arunce gunoaie pe el, să-l murdărească și să-l întineze, ca și cum în felul acesta și l-ar fi șters complet din minte. Iar în fiecare noapte, murdăria era strânsă pentru a apărea la loc a doua zi.

Așa trecu un an. În cele din urmă, lumea începu să uite sau reuși să își îngroape amintirile undeva în adâncul sufletului. Mormântul lui Peter Balsam începu să fie uitat de oameni și rămase singuratic și curat. O vreme.

•

Pentru Judy Nelson, acel an fu cel mai greu de îndurat an al vieții sale. De când se știa, simțise că era altfel decât restul lumii și se simțea izolată de ceilalți, însă în acest an sentimentul fusese și mai acut. Prietenele ei dispăruseră, iar ea nu reușea să se apropie de nimeni. Ca și cum ar fi fost întinată; ca și cum nebunia aceea care o atinsese la un moment dat – și care îi contaminase prietenele – era prezentă și se putea oricând abate din nou asupra Neilsville-ului.

Judy era hărțuită de amintirea lui Marilyn Crane. Noaptea târziu, când ar fi trebuit să doarmă, stătea cu ochii ațintiți în tavan și își amintea. Nu dorise să împingă gluma atât de departe. Ea numai o tachinase pe Marilyn. Însă nicio clipă nu îi dorise moartea. Iată însă că Marilyn murise, iar Judy știa că, indiferent ce li se întâmplase celorlalte, cu Marilyn era altă poveste. Ea, Judy, o împinsese le moarte. Iar conștiința ei nu îi permitea să uite.

La împlinirea unui an de la moartea lui Peter Balsam, amintirea lui Marilyn Crane îi răsări cu o forță neobișnuită lui Judy în minte. Judy se trezi dintr-un somn profund și o auzi pe Marilyn cântându-i și chemând-o la ea. Se ridică din pat și se duse la dulap. Luă de pe raftul de sus cutia în care era împachetată rochia albă de la confirmare. Deschise cutia, scoase rochia și o scutură ușor, ca să îi îndrepte pliurile șifonate.

O îmbrăcă.

Ieși fără zgomot din casă și străbătu străzile orașului. Intră în cimitir și se îndreptă spre locul unde fusese îngropată Marilyn Crane. Rămase multă vreme acolo, cu privirea plecată, adâncită în rugăciune.

Iar la prima geană de lumină care anunța o nouă zi, Judy se mută la mormântul lui Peter Balsam. Aici zăbovi, rugându-se îndelung. Iar în timp ce se ruga, în urechi începu să răsune o muzică stranie – un fel de cântec religios.

Începu să caute prin pietrișul de pe mormânt până găsi un ciob de sticlă.

Și cu acel ciob își tăie venele.

•

Fata fu descoperită spre prânz. Era întinsă pe mormântul lui Peter Balsam, cu fața în jos și cu brațele larg desfăcute ca niște aripi, ca și cum ar fi încercat să cuprindă într-o ultimă îmbrățișare de adio rămășițele omenești îngropate în pământ. Șiragul de mătănii se rupsese, iar mărgelele se împrăștiaseră în noroiul de la capul mormântului, acolo unde ar fi trebuit să se găsească piatra funerară.

•

Atunci dezgropară oasele lui Peter Balsam și le incinerară.

Însă nebunia continuă să se repete.

Oamenii din Neilsville se întrebau înspăimântați ce se petrecea.

În fiecare an așteptau să se întâmple ceva, iar cei care aveau fete acasă le urmăreau, căutând să descopere vreun semn. Însă niciodată

copilele nu se manifestau altfel decât de obicei. Și, an de an, în toamnă, imediat după începerea școlii, una dintre fete dispărea de acasă. Își lua zilele în același loc unde muriseră și celelalte și murea cu brațele desfăcute, îmbrățișând mormântul gol.

Și, an de an, membrii Societății Sfântului Mucenic Petru se întâlneau la rectoratul Bisericii Sfântul Francis Xavier.

Șase preoți bătrâni se adunau atunci și se rugau în lumina blândă a lumânărilor la sfântul lor protector, Mucenicul Petru.

În fiecare din aceste nopți, foarte târziu, spre ziuă, flăcările începeau să scadă și dansau mai lent, iar vocea se făcea din nou auzită, spunându-le:

— Lăudați-l pe Domnul, ucenicii mei. Loviți-i pe eretici și pedepsiți-i pe păcătoși.

Și, an de an, voința Sfântului Mucenic Petru se împlinea, iar păcătoșii erau pedepsiți.

Sfârșit

virtual-project.eu

{1} Leming – nume dat mai multor genuri de mamifere rozătoare, asemănătoare hârciogului, care trăiesc în regiunile nordice (n.tr).

{2} Sanhedrin – tribunal suprem la vechii Iudei. (n.tr.).